

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The sea gives life ... but it also takes it away

*'Magnificent.
This is a must read!'*

JULIET MARILLIER

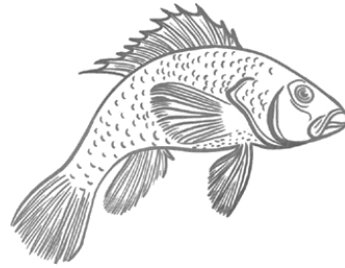

UPON A STARLIT TIDE

KELL WOODS

Sunday Times bestselling author of *After the Forest*

UPON A STARLIT TIDE

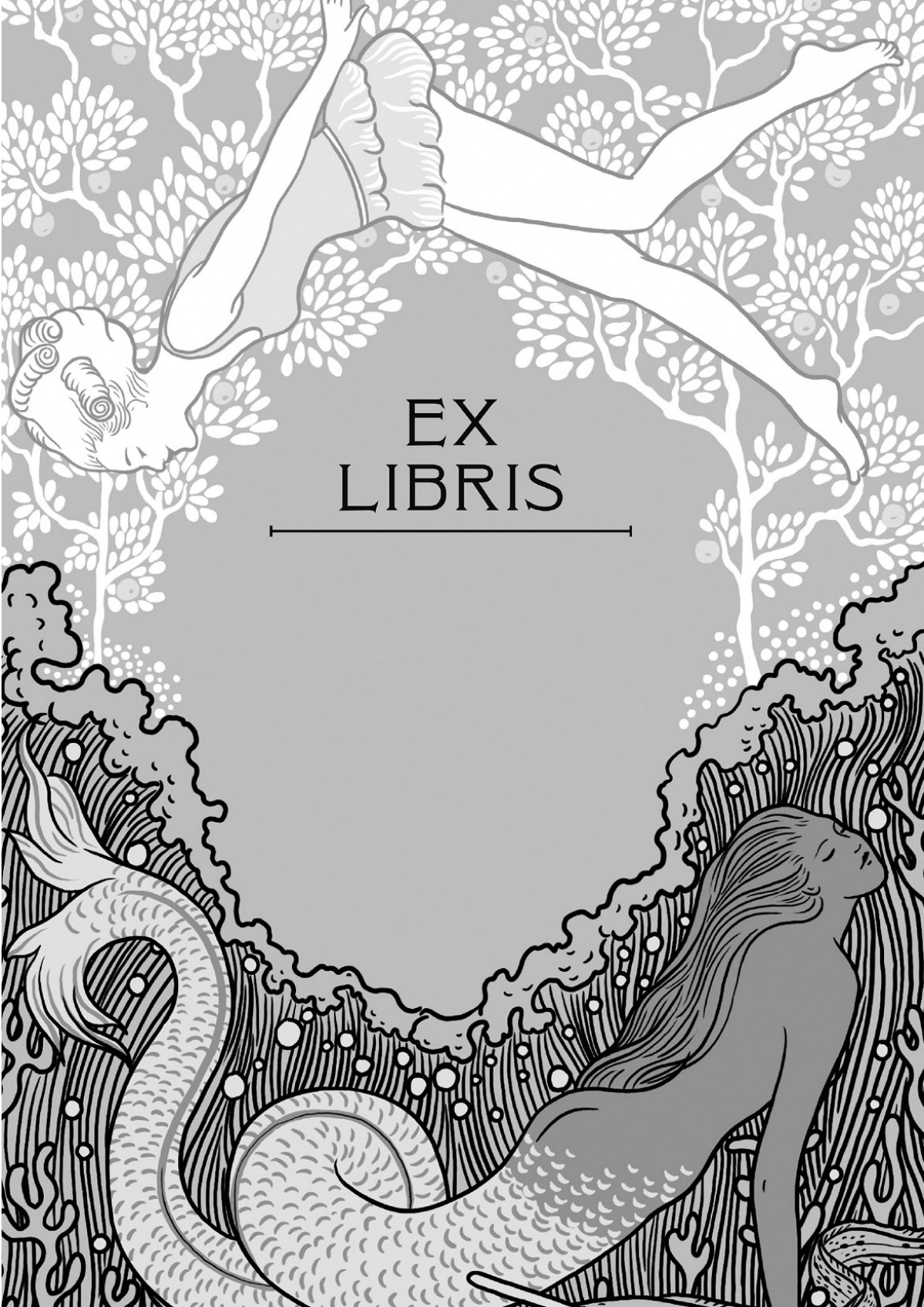
K L L WOODS

HARPER
Yolculuklar

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-kitap okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipi değişikliği
- Değişiklik gerekçesi
- Metinden konuşmaya
- Sayfa numaraları bir sonraki baskıdan alınmıştır: ISBN 9781460762042

DEDİKASYON

Kocam Luke için.

Karanlığın içinde bir ışık.

EPIGRAPH

Denizin uzaklarında su, en güzel peygamber
çiçeğinin yaprakları kadar mavi ve en saf cam
kadar berraktır.

Hans Christian Andersen, 'Küçük
Denizkızı'

İÇİNDEKİLER

Okuyuculara Not
İthaf Epigrafi

Bölüm 1

1. Enkaz
2. Sert Su, Karanlık Ay
3. Kurt Yavrusu
4. Prickling
5. Fırtına Dalışı
6. Hepsi Vahşi ve Güzel
7. Hazırlıklar
8. Bir Okyanus Şeridi
9. İğne ve Dal
10. Sığılıklar

Bölüm 2

11. Deniz Terlikleri
12. Denizin
13. Rahatsız Edici Konuşmalar
14. Lansmanlar ve Dersler
15. Karanlık
16. Midyeler ve Gölgeler
17. Hırsızlık
18. Geçiş
19. Zevk ya da Kıyamet
20. Birinin Yarısı Diğerinin Yarısı
21. O Piçler
22. Düğün Hediyesi

Bölüm 3

- 23. Gelgitin Yolu
- 24. Aslan ve Kurt
- 25. Diğer Şeyler, Ayrıca
- 26. Ondan Sonra, Yıldızlar
- 27. Keskin Dişler
- 28. Fırtınada Bir Işık
- 29. Yıldızların Yolu

Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Övgüler
Ayrıca Kell Woods
Telif Hakkı

BÖLÜM 1

Onların dünyası kendisinininkinden çok daha geniş görünüyordu, çünkü gemilerle denizin üzerinde süzlebiliyorlar, bulutların üzerindeki yüce zirvelere çıkabiliyorlardı ve toprakları gözün görebileceğinden çok daha uzaktaki ormanlara ve tarlalara yayılıyordu. Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki.

-Hans Christian Andersen, 'Küçük Denizkızı'

Enkaz

Clos-Poulet, Bretagne
Mayıs 1758

İlk başta onun öldüğünü düşündü.

Bir adam, kırık bir gövde parçasının üzerine cansız bir şekilde uzanmış, yanağı

Denizin bitkin nefesiyle usulca yükselip usulca alçalırken bir sevgilininki gibi şefkatle keresteye bastırdı. Fırtına

bütün gece öfkelenmiş, ulumuş ve kendini kıyıya fırlatmıştı,

Pencereler o kadar sert tıkırdıyordu ki, Luce'nin pencereleri açıp soğuk nefesini yüzünde hissetmemek için tüm iradesini kullanması gerekmişti.

Sadece annesinin büyük gururu olan basma perdeler onu durdurmuştu.

Babası kumaşı ta Hindistan'dan getirmişti ve nasıl olduğunu kimse bilemezdi.

Luce havanın onları mahvetmesine izin verseydi Gratienne tepki . Bu

yüzden pencereyi kapalı tutmuş, fırtınanın bahçeleri ve bostanı

dövmesini ve güvercinlik çatısını sanki yerinden söküp fırlatacakmış gibi yuvarlanmasını izlemişti.

zıplaya zıplaya, yağmurla ıslanmış tarlalardan aşağıya ve öfkeli dalgalara doğru.

Bu öyle bir havaydı ki dünyayı sakinleştirir ve insanları

yıldırım çarpması korkusuyla kepenkleri kapatıp aynaları örten, gemilerin

Saint-Malo limanına önünden uçmasına neden olan acele iç mekanlar.

En azından bir gemi yeterince hızlı değildi.

Kalıntıları gri suya yayılmıştı. Güverte parçaları, levhalar gövde, arma yumakları. Luce sabah güneşinin parıltısına karşı gözlerini kısmış, eteklerini otlardan ve köpüklerden uzak tutuyordu. O Denizin kurbanlarını daha önce de görmüştü elbette. Birçok kez. Kuzeybatıdan esen fırtınalar, karaları yırtarak Manche'den aşağıya, harap gemileri ve ölülerini Clos-Poulet sahillerine bir düğün ziyafetinden sonraki çiçekler gibi saçarak. Kumların üzerinde solmuş yapraklar. Ancak bu adamın yüzünde ölümün solgunluğu yoktu. Peki keresteye tutunmuş muydu? Parçalandıklarında kendilerini gemilere bağlayan adamlar görmüştü. Kıyıya vurmuş, boğulmuş, parmakları açık ve boş. Ama bu adamı yüzen sığınağına bağlayan hiçbir ip yoktu.

Ölmemiş o zaman.

Koyun kıvrımlı, kayalık kıyısına hızlıca bir göz attı. Saint-Coulomb'dan gelen insanlar vardı; kayalıklardan dik patikadan aşağı inerken onları görmüştü. Alçak kayıklarındaki erkekler ve şallı kadınlar, Luce gibi başlarını öne eğmiş, fırtınanın ardından sahilde hazine arıyorlardı. Kanyak ve mumlu ipek paketleri; bozuk paralar, çay ve mumlar. Ancak erkekler daha derin sulara açılmış, yelkenleri gri ufku keserken, kadınlar koyu bir sonraki kumsaldan ayıran kayalık noktayı yuvarlamıştı, kıyı boyunca daha ileride köye giden yol uzanıyordu.

Bir tutam köpük ve ot dışında kumsal bomboştı.

Kararını veren Luce botlarını, çoraplarını ve jartiyerlerini altın grisi kumlara fırlattı ve ağır erkek paltosunu silkerek çıkardı. Paltoyu bir kabuk gibi giyiyordu; yumuşak, dişi gerçeğini saklayan tuzlu bir deri kılıf. Uzun, siyah saçları güvenle toplanmıştı.

Yakasının içinde; yünlü karacasının bağını çözmek için eğildiğinde omuzlarından çözüldü, sonra pantolonunun düğmelerini açarak çıplak bacaklarından aşağı kaydırıldı. Sahile son bir kez baktı ve Hırpalanmış siyah üç boynuzlu at, kumun üzerindeki rengarenk giysi yığınının katıldı. Luce, kombinezonunu giyip çoraplarını giyerek suyun kenarına doğru ilerledi.

Bir, iki, üç adım atmıştı ve . Dört, beş, altı ve kombinezonunun ince pamuğu uyluklarına sürtünüyordu. Luce'un derisi diken diken oldu. Mayıs ayıydı ve Manche kıştan kalma soğukluğunu henüz kaybetmemişti.

ısırik. Yedi, sekiz, dokuz ve ayak parmaklarıyla kumlu dibi itiyor, denizin ve tuzun ilk akıntısına temiz ve güçlü bir şekilde dalıyordu. Kollarını açtı ve onları geri çekerek adama doğru süzüldü.

Ona yaklaştıkça bir korku hissi. Ya yanılıyorsa? Ya yapışmış değil de dolanmış olsaydı? Yaşamak yerine ölseydi? Çoktan şişmiş, gözleri donuk ve görmez bir halde onu selamlamak için baygın baygın yuvarlanır mıydı?

Artık çok geç. Bilmek zorundaydı. Birkaç kulaç daha attıktan sonra onun yanındaydı: belden yukarısı tutunan, bacakları gölgede kalan bir adam. Gözleri -onu rahatlatmak için- kapalıydı, teni Luce onun bileğine dokunduğunda kalbinin çırpınışını hissetti. Yırtık pırtık bir yelken ve arma etrafını sarmıştı. Halatı kavradı ve kıyıya doğru döndü, sertçe yüzdü, Hantal yükü çekerek.

Gelgit yaklaşıyordu. Babam her zaman Saint-Malo'nun gelgitlerinin Avrupa'nın en güçlü gelgitleri olduğunu söylerdi ve bu, şehrin üç tarafı Manche ile çevrili, İspanya, Portekiz, İngiltere ve Hollanda arasındaki ticaret yollarına yakın konumuyla birlikte; resifler ve adalardan oluşan tehlikeli kolyesi en sadık denizcilerin bile neden oldu; ve Güçlü duvarlarını oluşturan ve gemilerinin gövdelerini balastlayan efsanevi, koruyucu fırtına taşı, ona kıskanılacak gücünü veren şeydi.

Luce suyun ona yardım etmesine, kırık adamı ve gemiyi karaya doğru itmesine izin verdi.

Gövde kuma sürtündüğünde, armayı çekti. onu keresteye tutturdu. Sanki etten değil de mermerden yapılmış gibi yüzeyin altına battı. Paniğe kapılan Luce peşinden atladı, Manche onu açlıkla sürüklerken kollarını ona doladı Aşağı. Ne kadar ! Gözlerini açtı, tanıdık tuzlu ve onu kurtaran iplerin şimdi onu ölüme sürüklemek için komplo kurup kurmadığını kontrol etti. Öyle değildi. Yine de batmaya devam etti, kolları yavaşça yukarı doğru uzanıyordu, siyah saçları ot gibi dalgalanıyordu. Daha sert tekmeledi. Etrafındaki suyun içinde isimsiz bir karıncalanma hissetti.

tenine karşı. Şaşırın Luce sustu ve uzaktaki gök gürültüsünün sesini net bir şekilde duydu.

Fırtına taşı.

Kazazede gemilerdeki denizciler bazen kendilerine Fırtına taşı balastı, taşların büyüsunün postlarını kurtarabileceğini umuyordu. Luce ellerini adamın pantolonunun ceplerine daldırdı, yumruk büyüklüğündeki balast taşlarını serbest bıraktı. Batarken homurdandılar, sihirle ağırlaşmış küçük granit fırtına bulutları. Hafiflemişti denizci Luce'un kollarında kolayca yükseldi. Luce onu yüzeye ve kıyıya doğru çekti, denizcinin başı omzuna yaslanmıştı, parmak uçları onun peşinden gidiyordu.

Adam ondan daha uzun boyluydu ve iyi örülmüştü, ama kadın onu beceriksizce kumsala sürüklemeyi başardı, kombinezonu kalçalarına dolandı, ayakları ıslak kuma battı. Kadın onu kumsala indirdiğinde, kendi ayakları -çıplak, mükemmel- suyun pençesinden zorlukla kurtulmuştu. ve soluk soluğa onun yanına çöktü. Manche pişmanlıkla tısladı, genç adamın çıplak ayak parmaklarını ve pantolonunun paçalarını okşadı.

Sakin ol, dedi Luce sessizce. Bugün denizcilere doydun.

Bunu da alamazsın.

Güneş, ufku parçalayan fırtına bulutlarının üzerinde kayıyordu, suyu zayıf bahar güneşiyle yıkıyordu. Su, neredeyse boğulmak üzere olan adamın üzerine sürüklendi ve yüzünü yakaladı. Biraz inledi ve kaşlarını çatı, kapalı gözleri sanki o günden korkuyormuş gibi sımsıkı yumuldu.

Luce bunun için onu suçlayamazdı. Gemisi, mürettebatı gitmişti, ilki gecenin derinliklerinde kendini ölüme doğru sallıyor ve ikincisini de beraberinde sürüklüyordu. Görünüşe göre sadece o hayatta kalmıştı.

Bir gemi çanının sesi yukarıdaki uçurumun tepesinden belli belirsiz duyuluyordu.

Sekiz vuruş; sabahın sekizi. Luce kendini dizlerinin üzerine itti.

Sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, siyah saçları Luce'un ki kadar siyahtı.

-Alnında geziniyordu. Uzun siyah kirpikleri tenine karşı ürktücüydü, göz kapakları en soluk midye kabuğunun soluk leylak rengindeydi. Su tanecikleri teninde gümüş gibi parlıyordu.

Luce soğuğa, açıkta kalan tenine, açık kumsala aldırmadan daha da yaklaştı. Cömert dudaklarına, çenesindeki kirli sakala, boynunun sütununa baktı. Pürüzsüzlük için bronzlaşmış ön kollarını. Gömleğinin altındaki zayıf ve yapışkan şekli. Luce yutkundu, yorgunluk unutulmuştu. Su içindeydi, ölmek üzereydi ama yine alacakaranlık kadar güzeldi.

Genç adamın gözleri çakmak çakmak açılırken kalbi kaburgalarına sertçe çarptı.

Aysız bir gece gibi karanlık gözler. Hızla iki kez göz kırptı. Kaşlarını çattı. Bakışları Luce'un yüzüne yerleşti. Kaşları derinleşti, sonra yumuşadı ve yerini başka bir şeye bıraktı. Korku mu? Merak mı ediyorsun? Ve

Sonra, Luce daha ne olduğunu anlamadan, bir dirseğinin üzerinde doğruldu, diğer eliyle uzandı ve avucuyla Luce'nin yanağını kavradı.

Adam , aldatıcı bir şekilde güçlüydü ve Luce onun yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken endişeli bir çırpınış hissetti. Sonra onu öpüyordu, acele

ve bunun şoku, ağzının tadı, tuzlu su ve onun bayat, neredeyse ölümcül tadı. Hayat da vardı -sıcaklık ve istek- ve Luce kendini onu öperken, bedenini onunkine doğru iterken, soğuk, çıplak kollarını onun boynuna sararken buldu. , titriyordu, su kıskançlıkla kalçalarından akıyordu ama yine de hiçbir şey yoktu,

İkisinden başka *hiçbir şeyin* önemi yoktu; adamın kolları kıza kilitlenmiş, kızın bacakları ve saçları adama dolanmıştı.

Hayır, diye düşündü denize. *Hayır. Onu alamazsın.*

Yukarıdaki kayalıklar boyunca uzanan patikadan sesler geliyordu. Daha fazlası

Saint-Coulomb'lu köylüler sağ kalanları ya da kıyıya vuran malları aramak için aşağıya iniyorlardı.

Ses üzerine Luce denizciden uzaklaştı, nefesi kesildi. hızla geliyordu, parmakları saçlarında hırıliyordu. Onu dik tutacak bir şey olmayınca tekrar kumun üzerine yığıldı. Gözleri kapandı.

Sesler burnun etrafından ona ulaşmaya devam ederken, Luce elbiselerini toplayarak uzaklaştı ve kayalıkların altındaki yabani granitlerin arasına gizlendi.

"Orada kumun üzerinde yatan biri var!"

Luce kayalara doğru daha da eğildi. Görülmek istemezdi; kim yaklaşırsa yaklaşınsın -acele bir bakışta bir avuç

Saint-Coulomb halkı onu tanıyabilirdi. Sanki kanıtlamak için Koyda devriye gezmeye alışkın küçük jetinler grubu kayalıkların arasından ellerinde sopalar, kılıçlar, taşlar ve isyankâr ifadelerle yürüyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu fae'lerden ilki.

"Bir şeyler dönüyor... Yoldaşı Luce'a baktı, buruşuk yüzü kuşkuluydu. "Bu Aslan'ın en küçük kızı.

"Aslan'ın en küçük kızı mı?

Yine yüzmeye mi gitti?

Luce'nin etrafında toplanmışlardı; çakıl grisi ve yosun yeşili giysiler içinde, yabani sakalları tüyler, deniz kabukları ve kemiklerle.

"Taşlarınızı saklayın, çocuklar.

"Gidiyoruz.

Yaratıklar ancak bu kadar kibar olabilirdi. dar bir yarıktan Luce, balıkçıların kıpırtısız adama ulaştıkları yere doğru kumda ilerleyişlerini izledi.

Bölgelerini her zaman korumuş olan jetinler, kurtarıcıları -çoğunlukla balıkçıları- çakıl taşlarıyla dövmeye başlayınca irkildi ve ardından ortaya çıkan kargaşadan yararlanarak pantolonunu sıyırdı, sıırıslam olmuş kombinezonunun ve kalçalarının üzerine ceketini silkti ve karaco ile botlarını bir kolunun altına soktu. Bir

Son bakışta balıkçılar arasında iki tanıdık sima ortaya çıktı; Samuel'i o uzun boyuyla, Bones'u da

Neredeyse bir ceket dolusu incik kadar uzun ama sırık gibi kuzeni, Korriganlar'ın taşlarından ve hakaretlerinden kaçarken, genç adamı Onu kayalıkları kesen patikaya doğru götürüyorlardı.

' . . onu Aslan'ın evine götürün,' diye homurdandı adamlardan biri. 'İyi bakılsın, orada . . . '

" daha iyi, çoğu gibi.

Luce'nin kalbi sıkıştı: denizciyi babasının evine götürüyorlardı.

Mantıklı olduğunu düşündü, üç boynuzlu atını aşağı çekip ıslak saçlarının uçlarını yakasının içine soktu. Hiçbir yer Le Bleu Sauvage'dan daha yakın ya da daha rahat değildi, Jean-Baptiste Léon ise

kendisi -gemi sahibi, eski korsan kaptanı ve beyefendi- kurtarılan adamla ne yapacağını çok iyi bilirdi.

Luce'un söz konusu kurtarmadaki rolünü öğrenirse ne yapacağı ise tamamen başka bir konuydu.

Kayalıkların arasında, balıkçılardan ve avlarından uzakta aceleyle ilerledi. Bu koyu herkesten daha iyi tanıyordu; patikalarını ve sırlarını biliyordu. Örneğin, kalın bir pembe deniz tutamağı bankı gibi görünen şey, aslında mükemmel bir şekilde kullanılabilir bir yol olabilirken Kırmızımsı deniz çamı iğnelerinden oluşan kalın halı, Léon arazisini çevreleyen geniş taş duvarda son bulan bir orman patikasını gizliyor olabilir.

Orası nemli ve gölgeliydi, beline kadar inek maydanozuyla kaplıydı ve Luce soluklanmak ve botlarını giymek için durakladı, ayaklarında giderek kötüleşen ağrıdan irkildi. Acıyı görmezden gelerek yoluna devam etti, ne olduğunu hayal etmemeye kararlıydı.

ailesi yokluğunu fark ederse ne olacağını düşündü.

Bunu düşünme, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Sadece devam et.*

Sadece devam et.

Orman kısa süre sonra yerini bocage'a bıraktı. Luce yoldan uzak durdu; babası tarafından çalıştırılan işçiler tarafından düzenli olarak kullanılıyordu.

sonbaharda surlarla çevrili şehre döndüklerinde ev halkını geçindirecek olan ekinleri ve meyve bahçelerini, sebze tarlalarını ve çiftlik hayvanlarını, meşe ve çınar ağaçlarının bulunduğu uzun çitlerin Kestane ağaçları cömert gölgelerini ödünç verdi. Luce topallayarak geçerken bir kızılgerdan titredi, *seni görüyorum, seni görüyorum.*

Luce omuzlarını dikleştirdi ve adımlarını uzattı-

Üç boynuzlu atı ve paltosunun yarattığı illüzyonu güçlendirerek çitten yola çıktı. Etrafta kimse yoktu. Malouinière'in ana kapısı -taş duvardaki büyük kemer, çakıllı geniş bir avluyu ortaya çıkarıyor ve Evin ötesi terk edilmişti, önündeki yol huzur içinde kıvrıla kıvrıla geçerek otoyolla birleşiyordu.

sonunda doğuda Cancale'ye ve batıda Saint-Malo'ya ulaşır.

Balıkçılar -ve aralarındaki kaçakçı çifti- an arkasında belirebilir, kapıya yaklaşırken avlarını sallandırabilirlerdi. Luce duvarların içinde güvende *olmalıydı.*

onlar yaptığında.

Devam et, devam et. Her adımda eve zamanında varmayı, şimdi protesto için feryat eden ayaklarının onu hayal kırıklığına uğratmaz.

Sonunda, eski bir şapelin midyeye benzeyen varlığıyla kırılan düzenli taşlarıyla tanıdık bir duvar parçası göründü.

Luce'un kurtuluşu ve günahı.

Duvarın yarı içinde yarı dışında uzanan küçük taş kilisenin - gerçekten de Maman'ın görkemli giyinme odası kadar büyük değildi- her iki ucunda da birer tane olmak üzere iki girişi vardı. Doğrudan yola açılan mütevazı bir kapı olan ilki, yeni kiliseden önceki günlerde uzun zaman önce köylüler tarafından kullanılmıştı, Saint-Coulomb'da daha büyük bir kilise inşa edilmişti. Geniş ve karmaşık bir şekilde oyulmuş olan ikincisi, Léon ailesinin özel alanına, bahçelere, patikalara ve çeşmelere açılıyordu.

başka bir dünyadan gelmiş gibiydiler, o kadar farklıydılar ki Kaba taş evleri ve geniş Bretagne gökyüzüyle inişli çıkışlı kırsal bölge.

İkinci kapı hiçbir zaman kilitli değildi, çünkü Léon ailesinin herhangi bir üyesi istediği zaman şapelde dua etmekte özgürdü. Ama birincisi? O kadar nadir açılırdı ki, Luce'nin babasından en alt kademedeki mutfak çocuğuna kadar herkes varlığını unutmuştu.

Luce hariç herkes.

Balıkçılar yola ulaştığında, Luce Şapelin dış kapısını kilitledi ve paltosundaki kumları ve suçluluk duygusunu fırçaladı. Bir kez daha soyundu ve şapelin derin, yüksek pencerelerinden birine koşmadan önce erkeklerin giysilerini bir araya getirdi. Önünde güzel bir heykel duruyordu: Azize Sophia ve üç kızı, yüzleri renkli camın ışıltısında canlanıyordu. En yakın sıranın kenarında dengede duran Luce

Hanımefendilerin oymalı eteklerinin arkasına -affedersiniz, hanımefendiler- saklanmış ikinci ve daha küçük bir giysi bohçasını çıkardı.

Onu yere bıraktı, ceketini ve pantolonunu onun içine itti.

sonra üç boynuzlu atını da içine soktu, dış şapelin kapısının anahtarını da -kadınlardan aşırıldığı bir kopyadan yapılmıştı

Claudine, iki Noel önce. Üçgen kıvrımlarından birinde saklıydı.

İkinci giysi takımı ilkinden tamamen farklıydı: yumuşak pamuklu bir kombinezon ve Luce'nin nemli karacasının koyu mavisiyle uyumlu ince yün bir etek. Şapelin gösterişli bir şekilde oyulmuş ikinci kapısını kırmadan önce çabucak giyindi ve sonra güvenli olduğundan emin, hayatının sınırlarına geri döndü.

Denizin aslanları. Saint-Malo'nun en eski ve en seçkin gemi sahibi ailelerinden biri olan Léon'lara böyle diyorlardı. Léon'lar Beyaz ve mavi Bretagne zemininde altın bir aslan olan aile arması bunu kanıtlıyordu. Nesiller boyunca tüccar, kaptan, denizci ve kaşif olarak denizlere hükmetmişlerdi.

Luce'nin babası, onun babası ve ondan önceki babası armatörlük ve korsanlık yapmış, etkileyici bir servet biriktirmişlerdi. Ne yazık ki bunların Jean-Baptiste'e bırakılmamıştı. Luce'nin babası En küçük oğul olduğu için aslan payından başka bir şey almamıştı. Yine de zekâsı, şansı ve azımsanmayacak cesareti sayesinde Saint-Malo'da görkemli bir kasaba evi de dâhil olmak üzere kendi servetini edinmişti. Ancak onun gerçek gururu Malouinière, Le Bleu Sauvage idi.

Fontaine-Roux ailesinin uzun zaman önce yaşamış bir üyesi tarafından inşa büyük ve lüks malikane, geniş bir arazinin üzerinde yer alıyordu. Saint-Malo'dan kilometrelerce uzakta -yaz aylarında şehrin kalabalığından uzaklaşmak için yeterince büyük bir mesafe, ancak acil bir iş meselesi olduğunda binicilik mesafesi. Diğer nakliyeciler de on yıllar boyunca kendi malikanelerini inşa etmişler, böylece kırsal alan görkemli granit evler, çeşmeler ve yüksek duvarların arkasına gizlenmiş resmi bahçelerle dolmuştu.

Çakıl patika boyunca, yansıma havuzlarının, lavantalarla dolu bahçe yataklarının ve denizci hassasiyetiyle kesilmiş şimşir çitlerin yanından hızla geçerken Luce'un burnundaki tuz kokusunun yerini gül kokusu aldı. Düzenli bahçeler kısa süre sonra yerini geniş bir çimenliğe bıraktı.

taş banklar ve kestane ağaçlarıyla çevriliydi. Krem rengi taşa oyulmuş ikiz aslanlar, babasının gemilerinden biri kadar görkemli bir şekilde yeşil çimlerin üzerinde yükselen eve giden basamakları koruyordu: Fırtına Adaları'ndan gelen beyaz sıvalı granitten iki katlı Kış cephesi, çerçeveleri taze beyaza boyanmış, kenarları gri taş işiliğıyle kaplanmış sıra sıra uzun pencerelerle kaplıydı. atı dik bir şekilde eğimliydi, sade, bulut grisi simetri içinde ters dönmüş bir gemi gövdesinin mükemmel şekli. Dar bacalar, denge kanunlarına meydan okuyan yelkenler gibi üzerinde yükseliyordu. Ev, tıpkı duvarlar gibi ve Saint-Malo'nun kendisini çevreleyen, fırtına taşından yapılmıştı. Luce onun alçak, hoş olmayan gürültüsünü hissetti, isimsiz Kendini bir am ağacının arkasına sıkıştırıp evi incelerken teninde karıncalanmalar oldu.

Her şey durgundu. İçeride, domestikler sessizce yeni bir güne başlıyor olacaklardı. Uşağı giyinmesine yardım ederken babam kahvesini yudumluyor olacaktı, akılı çalışma odasında bekleyen mektuplarda, hesap defterlerinde ve taze pastalarda olacaktı. Luce'nin annesi ve kız kardeşleri yatmış ya da tembel tembel sabah çikolatalarını yudumluyorlardı; her zaman yaptıkları gibi yavaşça, isteksizce sabaha katılıyorlardı. Hepsi de babasının girişteki eski gemi anında alınması için ısrar ettiğı saatlerin emrettiğı gibi sabahın huzurunun bozulmak üzere olduğundan habersizdi.

Evin iki ucunda, ana ev gibi fırtına taşından inşa edilmiş daha küçük kanatlar vardı: hizmetçilerin mutfağı ve odaları ile ailenin yemeklerinin hazırlandığı devasa ana mutfak. Bunun ötesinde, balıkçıların her an gelebileceğı kapının her iki yanındaki duvarların içine inşa edilmiş ahırlar, at arabası evi ve -Luce'a en yakın olan- amaşırhane. İşte orada topallayarak yürüyordu.

Fırtına taşı, çamaşır penceresinin altında büyüyen gl çalıları, içeri girerken eteklerini suçlayıcı bir şekilde yakaladı.

Duvarların ötesindeki patikadan gelen sesler miydi bunlar? Kaba izmelerin sürtünmesi, bir şeyi kaldırıp çeken adamların alçak homurtuları ağırlık?

Acele edin. Acele et.

Taş oda loş ve serindi, hâlâ bir önceki gecenin fırtınalı karanlığına tutunuyordu. Luce düz olmayan zemini geçti ve aceleyle Léon ailesinin yeni yıkanmış çarşaflarıyla dolu, tavana sabitlenmiş ahşap rafı inceledi. Chemises ve gömlekler, danteller ve kurdeleler, çoraplar ve kombinezonlar. Ve orada-teşekkür *ederim*- birkaç pamuklu şapkalar. Charlotte'unkilerden en sade olanını seçti ve nemli saçlarını hızla başının arkasında topladı, şapkayı üzerine geçirdi ve beyaz ipek kurdeleleri bağladı. Bütün bu süre boyunca saçlarında kendi ellerini değil, genç denizcinin ellerini hissetti. Elleri, kolları, dudakları...

Geminin çanı bir kez çaldı-bir , sekiz buçuk. Avludan bir çığlık yükseldi. Çamaşırhanenin kirli küçük pencerelerinden Luce balıkçıların avlunun düz çakıllarını geçtiğini, denizcinin de aralarında sallandığını gördü.

Luce çamaşırhaneden dışarı süzüldü ve evin hoyratça sarsılışını dinledi. Antrede domestiklerin hızlı adımları, avlunun çakıllarında ayakkabıların çıtırtısı, devasa ön kapılar açılırken çıkan gıcırta. Bir ses karmaşası:

Balıkçılar ve laquailer, hizmetçiler seyisler, sorular ve cevaplar kalabalık bir pazardaki mallar gibi aralarında gidip geliyordu. Luce sakin görünmek için elinden geleni yaparak onlara doğru yürüdü.

Meraklı. Bir an bile erken değil: Jean-Baptiste Léon en sevdiği sabahlık paltosunun içinde görkemli bir şekilde ana kapıdan çıktı. Luce'nin annesi ve iki kız kardeşi onun arkasından görkemli bir şekilde evden çıktılar.

fırfırlar ve kurdelelerle süslü sabahlık elbiseler giymişlerdi. Jean-Baptiste adamlara yüklerini içeri getirmelerini emredinceye kadar balıkçıların etrafında kümeleniler, onlara sorular sordular ve hasta adam için haykırdılar. Onları içeri sokmadan önce Luce'nin gözleriyle kısa bir süre karşılaştı ve ona dikkati dağılmış, nazik gülümsemelerinden birini esirgedi. Gratienne,

Veronique, Charlotte ve laquais de onun peşindeydi.

ve hizmetçiler. Seyisler isteksizce görevlerinin başına döndüler.

Avlu bir kez sessizleşti.

Luce ancak o zaman kuyuya doğru topallayarak ilerledi. ve bir kova taze su çekti. Gül bahçesinin, dışarıdan bakan herhangi birinin onu görmesini engelleyeceğinden emin olduğunda

Sırtını taş duvara dayadı ve minnetle yere çökerek uzun bacaklarını önüne uzattı.

Nihayet, nihayet, dikkatini ayaklarına verebilirdi. için
Şu anda bile sanki yeni bilenmiş yüzlerce bıçak derisini, etini, kemiklerini kesiyormuş gibi hissettiren acı.

Sert Su, Karanlık Ay

Gratienne buna *Luce'un talihsiz hastalığı* diyordu. Ya da *Luce'un laneti*, En küçük kızının olmadığını düşündüğünde. Charlotte buna çok daha kötü şeyler diyordu; Luce'un bacaklarını eteklerinin altına kıvrırmak ya da kaçmak istemesine neden olan acı verici şeyler; eğer kaçmak ona bu kadar acı vermeseydi.

Yüzünü buruşturarak botlarını ve çoraplarını çıkardı. Bacaklarının aksine,

Uzun ve pürüzsüz olan ayakları, dalgaların karaya attığı odunlar gibi budaklı ve kırılıyordu. Tuhaf bir kavisle içe ve alta doğru dönüyorlardı, böylece ayak parmakları şekilsiz, yassılaşmış kemiklerden oluşan, nasır ve acıyla dolu bir karmaşaydı. Ve acı. Ve acı.

Cerrahlar bunun için bir isim bulamadılar. Jean-Baptiste berberler ve eczacılarla birlikte yıllar boyunca birkaç tane. Hatta Luce'yi krallığın en iyi şifacılarını görmesi için Paris'e bile götürmüştü. Hepsinin hemfikir olduğu bir şey vardı: Luce nadir ve korkunç bir hastalıkla doğmuştu.

Acı çekiyordu ve bunu iyileştirmenin hiçbir yolu yoktu.

"Buraya bak, o zaman," diye gül fidanından minik bir ses geldi. "Ne oldu sana böyle?"

Luce içini çekti. "gerektirecek bir şey yok."

"Katılmıyorum! Bir kediden daha uzun olmayan bir kadın güllerin arasından zıpladı. Tamamen yeşil giyinmişti, kırmızı çorapları ve gösterişli kırmızı şapka. Luce daha aksini söyleyemeden, lutin

Ellerini arkasında kavuşturmuş, bilimsel bir merakla Luce'un ayaklarını inceliyordu.

"Ne yapıyordun sen?" diye sordu Luce ayaklarına su dökerken. *Oh, tatlı bir rahatlama.* Deniz suyunun ona getireceği yardımın yanında hiçbir şeydi ama yine de işe yarardı. "Dikkatli olmuyorsun, ha?"

Normalde Luce ayaklarına dikkat ederdi. Yavaş yürürdü, Her adımın yerini, ona en az acı verecek yüzeyi ve açığı düşünerek. Kayalık patikayı hızla tırmanıp eve geri dönmek tam da onları ateşe verecek bir şeydi.

"Öyle de denebilir. Tekrar kovanın içine daldı. Su mutluluk verici derecede soğuktu ve iki ayağını birden içine sokup ördek gibi daldırmamak için tüm iradesini kullanıyordu.

Evin içinde sesler azaldı ve sonra sahipleri büyük salona akarken keskinleşti. Çimenliğe bakan kapılar açıldı ve Luce annesinin evdekilere bir şeyler anlattığını açıkça duyuyordu.

hizmetçiler, Nanette ve Marie-Jeanne, sıcak su, havlu ve battaniye getirmeleri için.

Küçük yaratık parmaklarını sallayarak tekrar tısladı ve Luce'un çamaşırhanede kururken gördüğü işlemeli mendillerden birine şüpheli bir şekilde benzeyen temiz bir çamaşır parçası minik elinde belirdi.

"Voilà!

"Bu-

"Minnettar ol, meraklı değil, uzun boylu.

Luce, kız kardeşinin güzel mendilinin ne için kullanıldığını öğrenmesi halinde Veronique'in yüzünün alacağı hali düşünerek gülümsemesini bastırdı. "Teşekkür ederim.

"Hoş geldiniz.

Lutine, Luce'un mendiliyle ayağını silerek kumu ve sıcaklığı yumuşatmasını izledi. Küçük gül-kadın malouinière arazisinde yaşayan tek Fae yarattığı değildi. Mutfaklarda korrigianlar ve kuyuda su perileri vardı. Bulaşıkhaneye hizmetçisi her gece fırının önüne küçük halkın ısınması için bir ya da üç yassı taş, ekmek ve diğer ikramlar bırakmaya özen gösterirdi. Ne de olsa onları kaybetmek olmazdı.

Saint-Malo'daki herkes -en zengin armatörden

En alçakgönüllü mutfak çocuğu bile bunu anlıyordu. Evden ve arazinin duvarlarından yükselen fırtına taşının sabit uğultusu, sağladığı koruma ve huzur tamamen Fae Halkı'nın varlığından kaynaklanıyordu ve Verdikleri sihir. Taş, deniz, toprak, hepsini kutsadılar.

"Sorulara cevap vermemek kabalıktır," dedi gül hanım. Uzun boylu olan ne yapıyordu?

"Boğulan bir adamı denizden çıkardım. Lutin gözlerini kırıştırdı. "Uzun boylu olan yalan söylüyor!

"Hiç de değil. Luce diğer ayağını yıkarken hikayeyi anlattı. Hikayenin çoğunu. Denizcinin ellerinin iç çamaşırının ıslak pamuğunda ne kadar soğuk hissettirdiğini ve dilinin onunkine değdiğiindeki ürkütücü sıcaklığını atlamıştı.

Yanakları ateşle doldu. *Bu* onun sahip olduğu şey değildi. sabahı bekliyordu. Sahili fırtına hazinesi için taramak üzere erkenden kalkmıştı, başka bir şey için değil. Olağandışı deniz kabukları, diye düşünmüştü.

Şapelden geçip sabahın erken saatlerinin özgürlüğüne karıştı. Ya da Manche'de bir gemi *batmışsa*, daha önemli bir şey. Belki bir casus dürbünü ya da bir iskandil.

Halat düğümlenmişti ama kurtarılabılırdi. Bir keresinde, bir fırtınadan sonra koyda yüzen tahta bir kutu buldu. İçinde pırıl pırıl parlayan pirinçten bir sekstant vardı, tamamen güvenli, tamamen kuru. Bu onun en büyük hazinesiydi ve Luce'nin deniz mağarasının kaba taş raflarında gururla yer alıyordu - en büyük sırrı. Tüm sırlarını orada saklıyordu. Kurtarılmış hazineler ve ailesinin, tüm hayatının sıkıntıları ve koşuşturması dayanılmaz hale geldiğinde oraya çekildi.

Ama bu sabah, işte . En nadide deniz kabuğu kadar garip ve beklenmedikti. Sadece onu bulmasını bekliyordu.

Lutine onu izliyordu, buruşuk yüzünde mücevher gibi parlayan gözleri vardı.

'Tehlikeli bir yolda ,' dedi sessizce.

"Ne demek istiyorsun? Luce'un kızarması derinleşti. Küçük hanımın dudaklarındaki öpücük izini bir şekilde görüp göremediğini merak etti. Ellerin izi teninde.

'Sadece bir aptal, deniz sahiplendikten sonra denizden bir ruh çalar. O.'

"Bu sadece denizcilerin batıl inancı. Bunu Bones'tan ve hatta Samuel'den yeterince sık duymuştu. Çoğu denizci, kaçakçı ve Balıkçılar, kendi hayatlarının tehlikeye girmesinden korktukları için, kazazede kardeşlerini denizden kurtarmakta tereddüt ettiler.

"Bu yeterince doğru. Şimdi denize bir ruh borçlusun."

Luce'un teninde bir önsezi fısıltısı belirdi. Çimenlerin, evin, deniz çamlarının ötesinde sanki yeni bir rüzgar fısıldıyordu uyandı. "Buna gerçekten , değil mi?

"Aptalca," dedi Lutine, başını ciddi bir şekilde sallayarak. 'Ruhunu böyle riske atmak aptallık. Rüzgârdan sana göz kulak olmasını isteyeceğim.

"Ve ben de seni.

Minik parmaklarını bir kez daha şıklattı ve elinde bir dizi temiz ipek çorap ve iki pembe jartiyer belirdi. Luce rahatlayarak bunların kendisine ait olduğunu gördü ve temiz ayak parmaklarını çorapların içine sokup kalçalarına kadar çekerken hiçbir suçluluk hissetmedi, kurdelelerle sabitliyordu. Yukarı baktığında, lutin gitmişti.

Luce, balıkçıların araziye terk ettiğinden emin olana kadar bekledi - ahırlardan gelen alçak sesler ve kapıların yakınında dolaşan tavukların memnun gıdıklamaları tek ses olana kadar - eve dönmeden önce. Heybetli tavanları, mermer zemini ve devasa taş merdiveniyle antre boştu.

Luce, kız kardeşi Charlotte'un büyük salondan, "Bu aptallar hiçbir şey bilmiyor," dediğini duydu. Devasa, süslü çift kapılar hafif aralıktı ve içerideki hareketliliği gizliyordu. "Sence kim o?

Kim, gerçekten? Luce antreyi geçerken bunu düşündü.

Saint-Malo'nun bütün büyük gemi sahibi ailelerini tanıyordu: Gaultier'ler ve Desailles'lar. Fontaine-Roux ve de Châtelines. Le Fers, Landais ve Rivières. Belki de bu adam bir yabancıydı? Amsterdam'dan mı yoksa İspanya'dan mı? Belki de. Tereddüt etti, adımları yavaşladı - İngiliz miydi?

İngiltere ile savaş artık ikinci yılındaydı. Luce'nin babası aynı fikirde olmasa da Samuel buna 'Amerika'nın üzerinde ' diyordu. "Bu bir Fransız gururu meselesi," demişti Jean-Baptiste.

ona söyledi. "İngilizlerin Ohio'yu almasına izin veremeyiz. Çatışmalar Yeni Dünya ile sınırlı değildi. Saksonya'da da savaş vardı, Bohemya ve Moravya'nın yanı sıra Akdeniz. Etkiledi Saint-Malo'daki herkes; tüccarlar, tacirler ve armatörler. Ticaretin sekteye uğraması, Manche ve Atlantique'in düşman gemileriyle dolup taşması üzerine, Luce'nin babası gibi adamlar her zaman olduğu gibi korsanlık yapmaya karar verdi. Kraldan aldığı bir Marque Mektubu ile hızla yatırımcıları, mürettebatı ve kaptanı bir araya getirirdi. Jean-Baptiste sık sık, "Bu bizim sadece hakkımız değil, aynı zamanda görevimiz," derdi.

Saint-Malo korsanları, İngiliz denizciliğini uğratarak ve gemilerini yok ederek ya da ele geçirerek krala yardım ediyorlardı.

İngiliz Donanması'nın yanı sıra, ganimetlerini Kraliyet ile paylaşarak Fransız savaş kasasına katkıda bulunuyorlardı. Onlar aynı zamanda İtalyan mermer zemin, özenle hazırlanmış altın şamdan ve dün geceki fırtınadan sonra hala keten katmanları ile örtülü uyumlu ayna-

büyük paralar kazanıyorlardı. Tabii ki korsanlık yapanlar sadece Fransa değildi. İngiltere'nin de kendi akıncıları vardı. Tıpkı Saint-Malo'lu beyefendiler gibi, onlar da Manche'yi, Atlantique'i tarıyorlardı, ve ötesinde, düşman gemilerine saldırıyor, batırıyor ve çalıyor, ülke ve şan için savaşıyordu. Eğer bu adam bir İngiliz korsanıysa, babasının, Saint-Malo'nun ve tüm Bretagne'in düşmanıydı.

Luce'un içinde tamamen farklı türden bir suçluluk duygusu yükseldi. Büyük salona doğru aceleyle ilerledi, sonra biri adını tıslayınca döndü.

Samuel ve Bones merdivenlerin altındaki gölgelerde durmuş, ellerinde üç boynuzlu atlarıyla sırtıyorlardı.

Samuel sevimli bir göz kırpışla, "Giysilerini bulmuşsun demek," diye fısıldadı. "Aferin sana.

Bones, kuzenine dönüp alaycı bir onaylamazlıkla, "Aklını başına toplarsan sana teşekkür ederim, Samuel," diye mırıldandı. 'Herkes "İyi yetiştirilmiş genç kadınları iç çamaşırlarıyla yüzerken görmekten hoşlandığınızı düşünüyorum.

Bronz gemi çanını taşıyan girift oymalı balık çifti tarafından çerçevelenmiş, yağlı deri paltoları pastel renklere karşı sade

Duvarlarda güvercin grisi paneller, krem rengi süslemeler, son moda -iki kaçakçı iri yarı, kaba ve tamamen iflah olmaz görünüyordu.

"Hâlâ burada ne yapıyorsunuz? Luce tıslayarak onlara doğru koştu.

"Seninle aynı. Samuel yaralı görünüyordu. "O zavallı ruhu kesin ölümden kurtarmak.

Bones artık gülümsemiyordu. "Bana onu sudan çıkarmadığını söyle, Luce," dedi, genellikle iyi huylu olan yüzü ciddileşmişti. "Onu bulduğunda zaten sahilde olduğunu söyle.

Luce iç çekti. Bones, tüm denizciler gibi, gemilerini saran batıl inançlara yürekten . Hayatınızı kurtarabilecek ya da mahvedebilecek gelenekler. Havanın kaprisini, dalgaların iradesini değiştirebilecek alışkanlıklar. "Lutin kadar kötüsün, Bones. batıl inançlarınızla.'

"bir şey gerektiğini çok iyi biliyorsun, Luce," diye azarladı. "Denizin de bir numarası olmalı.

"Ben-" Salondaki sesler yaklaştıkça Luce dondu kaldı, sanki biri - Nanette, belki de- antreye adım atmak üzereydi. Bones, usulca küfrederek ön kapıdan kaçtı ve avluyu geçerek gözden kayboldu. Samuel sadece yerinde duruyordu, Luce'un hiç hoşuna gitmediğini bildiği bir şekilde sırtıyordu. "Lanet olsun sana, Samuel. İki elini de onun göğsüne koydu ve onu gölgelerin içine doğru itti. Onu kolayca durdurabilecek olmasına rağmen -kendisi ondan tam bir baş daha uzundu ve yıllarca denizde çalışmaktan güçlüydü- itaatkâr bir şekilde geri çekildi. merdivenlere çarpmamak için. Bir an sonra Veronique'in Oda hizmetçisi Anna-Marie, düzgün, şapkalı başını eğmiş, dikkatle yanından geçiyordu.

Anna-Marie gittikten sonra Samuel, "İçeri girmeniz çok uzun sürdü," dedi. 'Bones annenin bizi aylak aylak dolaşırken yakalayıp kış üstü gül fidanlarının arasına atacağından korkuyordu.

"Sesini alçalt, yoksa *ikimizi* de fırlatacak! Luce'un elleri hâlâ göğsündeydi. Dikkatlice onları kaldırdı.

'Kötü bir ruh hali içindesin,' diye gözlemledi. "Ayakların mı ağrıyor?

Ben iyiyim. Sadece . . . Ailemin bu sabah neler olduğunu bilmesini istemiyorum, hepsi bu.

Samuel kaşlarını çattı. 'O adam hayatını sana borçlu, Luce. Bunu neden saklıyorsun?'

"Çünkü senin de çok iyi bildiğin gibi Samuel, tüm ailem bu sabah kilisede dua ettiğime inanıyor, üzerimde sahilde koşturduğuma değil.

Ya da yabancıları öpmek, bu konuda. Ona baktı, dudaklarının kıvrımına , yarım bir gülümsemeyle kalktı.

'Bunun için endişelenmene gerek yok. Seni Bones ve benden başka kimse görmedi.

Bu sözler başka bir erkeğe ait olsaydı Luce'un ürpermesine ve uzaklaşmasına neden olabilirdi. Ne de olsa bir yakınlık ima ediyorlardı: uygunsuz bir yakınlık, Davetsiz bilgi. Samuel'in kaba Fransızcasında ise -o da Bones gibi İngilizdi ama vatanseverlikten çok kârla ilgileniyordu- bunlar bir güvenceden başka bir şey değildi. Her zaman kıyıda ve teknesinde birlikte geçirdikleri süre boyunca, onu bir kez bile huzursuz hissettirmemişti.

Bir an onu izledi ve sahilde iç çamaşırlarından *daha* görüp görmediğini merak etti: Luce, neredeyse boğulan adamın kollarına atılıyor, sanki onu tek başına itebilecekmiş gibi öpüyordu.

ona yeniden hayat verdi. *Hayır*, hayır. Genç adam, aralarında Samuel'in de bulunduğu balıkçıların etrafını sarmasından çok önce kuma geri yığılmıştı.

Burnu. Samuel ise her zamanki gibi sakindi. Gri gözlerinde hiçbir soru yoktu, hayır. . . ne arıyordu? Kıskançlık mı? Şaşkınlık mı?

O daha iyi bilmeli.

Samuel ve Bones, Bretagne'dan Dorset'teki köylerine kaçak mal kaçıran küçük bir operasyonun parçasıydı. Çay, şarap ve konyak. İpekler, danteller ve ince Breton çarşafı. Luce ve Samuel ilk tanıştıklarında, Samuel kaçak malları depolamak için bir yer arıyordu.

Manche geçişleri arasındaki boşlukta, kalabalık depolardaki Saint-Malo ve Saint-Servan'ın onun gibi kaçakçılar için çok pahalı olduğunu sonradan açıkladı. Kaldığı yere yakın bir yerde Saint-Coulomb çiftlik evi, yaşlı bir dulun hem ona hem de Bones'a günde bir öğün yemek ve ahırının üstündeki çatı katında kaba yataklar verdiği yer.

Gözüne çarpan birkaç mağara vardı ama hepsi doluydu; nadir de olsa gelgit kadınları, fionlar ve Luce'un o sabah koyda karşılaştığı aynı huysuz jetins grubu hâlâ . Samuel kumsalda tökezleyerek ilerliyordu.

Luce ile yüzerken karşılaştığında, ikincisi tarafından kendisine yanı sıra taşlar da fırlatılmasının öfkesi. Daha sonra, uzun siyah saçlarıyla onu ilk başta deniz halkından biri sandığını itiraf etmişti. Ancak Luce sığılıklara doğru yüzmeye başladığında

öfkeli jetinleri bir kelimeyle kovdu ve onun *olmadığını* anladı.

sandığı gibi Fae'lerden biri değil, Jean Baptiste Léon'un kızıydı.

Kız sudan çıkıp giyinirken arkasını döndü,

Samuel, geleceğinden hızlı olmaktan başka bir şey beklemiyordu.

Sadece Mösyö Léon'un mülküne değil, en küçük kızının mahremiyetine de tecavüz ettiği için cezalandırılacaktı. Mösyö Léon'un

Luce'un keskin değerlendirmesine konu oldu. Adamın ağzından kaçırdığı özürleri ve küfürleri duyar duymaz İngiliz olduğunu anlamıştı - babasının yıllar boyunca ona tuttuğu birçok öğretmen sayesinde sadece akıcı bir İngilizce değil, Latince ve

İspanyolca da biliyordu ve hiç vakit kaybetmeden ona ne iş yaptığını sordu. Dürüstlüğü karşısında afallayan adam, içinde bulunduğu durumu açıkladı: Bir mağaraya ihtiyacı vardı. Geniş ve kuru bir yere. Gizli bir yere.

Luce mükemmel bir yer biliyordu. Kayalıkların altındaki yuvarlanan kayaların arasına gizlenmiş ve kendi mağarasında yaşayan güçlü groac'h ya da gelgit kronunun varlığıyla korunan bir deniz mağarası

Yakınlarda. Fae kadınının kötülüğü ve vahşiliğiyle ilgili pek çok hikayeye rağmen, Luce onu her zaman yeterince yalnız bırakmıştı, eğer aynı nezaket ona da gösterildi. Daha da iyisi, onun

Varlığı yerel balıkçıların koydan uzak durmasına neden oldu. Luce Samuel'e mağarayı gösterdi, Samuel de mükemmel olduğunu kabul etti ve ona iki şart koştu: Birincisi, Luce'un zaten kendi kullanımı için talep ettiği kısımlardan kaçınması, ikincisi de ona yelken açmayı öğretmesi.

Samuel böyle bir fırsatı kaçıramazdı - bir mağara kötü huylu bir deniz cadısının varlığıyla mı korunuyor? Bu

. "Elbette," demişti hâlâ beceriksiz olan Fransızcasıyla. "Size yelken açmayı memnuniyetle öğretirim, matmazel.

"O zaman anlaştık," diye cevap verdi Luce mükemmel İngilizcesiyle, elini sıkarak.

Samuel de bunu onurlandırmış, Luce ve ailesi Le Bleu'de ikamet ederken haftada en az bir kez koya gelmişti.

Sauvage, ailesinin geri kalanı odalarında uyurken ya da kahvelerini yudumlarken, sabahın sessizliğinde

Luce kiliseden kaçmış ve Dorset'li vicdansız bir kaçakçıyla birlikte denize açılmıştı. Samuel'in varlığı

Öğretmenler ve müzik dersleri, nakış ve yorucu sosyal dolu kasvetli bir okyanusta bir ada; akşam yemekleri ve öğle yemekleri, piknikler ve danslar. Luce onlardan kaçınmak için elinden geleni yaptı. O vardı Saint-Malo'nun diğer genç kızlarıyla, evlilik, pantolon ve Paris'e alışveriş gezileri hakkında konuşmalarıyla çok az ortak noktası vardı. Elbette babası ve onun getirdiği birçok kitap vardı - coğrafya, doğa tarihi ve matematik. Ama ona en çok istediği şeyi veren tek kişi Samuel'di: açık deniz ve onun

Özgürlük.

Ayak sesleri. Nanette, elinde bir ibrikle geldi.

Claudine, kolları battaniyelerle doluydu. Her iki hizmetçi de aceleyle salona girmeden önce merdivenin altına şöyle bir göz attı.

"Çok iyi," diye seslendi Gratienne içeriden. 'Şimdi şu battaniyeyi al ve altına ser. Hayır, *bu* taraftan. İşte, kaldır onu, kaldır onu. İşte böyle. O basmayı mahvetmenin anlamı yok.'

"Kim olduğunu merak ediyorum," dedi Samuel, salondaki çatlağın arasında olup bitenleri görebilmek için başını eğerek

Kapılar. Uzun güneş ve tuz günlerinin altın sarısına boyadığı kahverengi saçlarının uçları annesinin şamdanı gibi parlıyordu. "Dedi mi ki sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Luce'un yanakları alev alev yanıyordu. Merdivenlerin altındaki serin gölgelerden memnundu.

"Sanırım uyandığında öğreneceğiz.

"Sanırım öyle olacak. Bir anlık korku. Denizci onun kurtarılmasındaki rolünü ortaya çıkaracak mıydı? Tam şu anda etrafı ailesi tarafından sarılmıştı. Her şeyi anlatması için bir iki kelimeye ihtiyacı olacaktı.

Samuel onu izliyordu. "Pek bir şey hatırlayacağından şüpheliyim," dedi, sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi. 'Ne kadar süre sürüklendiğini, üşüdüğünü ve bitkin düştüğünü ancak Tanrı bilir. Eğer bir şey hatırlarsa bu bir mucize olur.

"Umarım bu doğrudur. *Lütfen, doğru olsun.* Rahatlama ve başka bir şey. Hayal kırıklığı mı? Denizcinin onu hatırlamasından korkuyordu, bu doğrudu; ama aynı zamanda onun unutulması fikrinden de nefret ediyordu. Öpücüğünün anısı dudaklarında sıcacıktı; o suçluluk duygusuyla parmak uçlarına dokundu.

Samuel omuz silkerek, "İnsan sadece umut edebilir," dedi.

Luce gözlerini kıstı. "Gemiye düşünüyorsun. Sırıttı. "Gemiye düşünüyorum.

Samuel'in günlerini doldurduğu tek yasadışı uğraş kaçakçılık değildi. Aynı zamanda bir fırtına dalgıcıydı, Malouin gemi sahipleri ve kaptanları tarafından kullanılan değerli fırtına taşı balastının avcısıydı. gemilerini kötü hava koşullarından, saldırılardan ve isyanlardan korumak ("Bütün fırtınalar hava koşullarıyla ilgili değildir," derdi babam. diyor). Batıklardan ve resiflerden taş toplamak yasa dışıydı- Samuel bunu herkes kadar iyi biliyordu. Ama fırtına taşı artık Bretagne'ın Fae yaratıklarının nüfusunun daha fazla olduğu bir asır önceki kadar bol ve güçlü değildi ve şehrin kaynaklarını korumak için katı yasalar vardı. Olmak zorundaydı. Daha fazla Fae Bretagne'ı terk ettikçe, iyi kalitede taş bulmak gittikçe zorlaştı. Gelişen bir karaborsa vardı. Samuel'in kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmediği avantaj. Ne de olsa bir şey ne kadar nadirse fiyatı da o kadar yüksek oluyordu. "Yukarı çıkarken ona bir iki küçük tokat attım," Samuel itiraf etti. 'Uyanıp geminin ne tür bir bulut taşıdığını ve nereye düştüğünü söylemesini umuyordum. Uyanmadı, dahası yazık.'

"Yapmadın! Luce gülmemek için kendini zor tuttu ama başaramadı. 'O adam neredeyse ölüyordu Samuel - mürettebatından haber alınamıyor - ve senin tek umurunda olan şey ceplerini doldurmana yardım edip etmeyeceği!

"Hepimiz Léon olacak kadar şanslı değiliz," dedi zengin antreye anlamlı bir bakış atarak. Luce, Samuel'i babasının evinde ilk kez gördüğünü fark etti.

Gülünç derecede gösterişli süslemeleriyle -çiçekler ve kuşlar, yapraklar ve deniz kabukları- cılız yan sehpanın yanında son derece yersiz görünüyordu.

. . . *Ve bunun için daha az çekici değil*, dedi Luce'un küçük, oldukça rahatsız edici bir parçası.

"Kimin neye borçlu olduğunu konuşacaksak," diyordu Samuel, "*sana* ne borçlu olduğunu konuşalım. Onu kurtarmak için yüzerek kendini riske .

"Saçmalık. Ben güçlü bir yüzücüyüm."

"Öylesin," diye kabul etti. 'Ama benim bu değil. Onu buraya getirdiğinde Manche'den bir ruh çaldın. Unutmayacaktır.

'Tanrı , Samuel. Sen de mi?'

Bunu bilmesi gerekirdi. Samuel konu deniz ilmine geldiğinde kuzeni kadar coşkulu değildi, ama bulutlarda alametler ve suyun renginde aynı şekilde alametler görüyordu.

'Manche bana karşı hiçbir zaman nazik olmadı,' dedi. "Korkmuyorum.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi ağırbaşlı bir şekilde. 'Bana o güvenden biraz ödünç verir misin? Bu gece ihtiyacım olacak.

"Kaçıyor musun?

Öyle görünüyor. Ay yeni doğdu ve hava bekliyor. "Balık tutmak" için mükemmel bir gece.

Luce kaşlarını çattı. "Geçiş zor olacak. "Öyle olacak. Manche kötü bir ruh hali içinde.

"O zaman neden baştan çıkarıyorsun?

"Nedenini biliyorsun. Sert su, karanlık ay-iyi kaçakçılık. Luce başıyla onayladı. Karanlık aylar yelkenleri gizliyor, kötü hava ve onların hızlı makaslarını körfezde tutuyordu. Öyle bile olsa, Samuel'in ve Bones'un iki direkli küçük tekneleri *Dove*'la Manche'nin karanlık enginliğinde yelken açmaları onu endişelendiriyordu.

"Korkmadığını söylediğini sanıyordum? Samuel alay etti. "Bu kadar endişeli görünmene gerek yok; sadece Guernsey'e gidiyoruz.

Salon kapıları gıcırdayarak açıldı ve Marie-Jeanne telaşla içeri girdi. Yanından geçerken bir bakışını bile esirgmeden aceleyle mutfığa doğru ilerledi.

"Kaç tane hizmetçi ? Samuel merakla sordu.

"Yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmalıyım," dedi Luce. Denizciyi tekrar görme, ne durumda olduğunu öğrenme dürtüsü aniden güçlenmişti.

"Elbette. Samuel ihtiyatla salonu izledi. 'Bu süslü merdivenlerin altında seninle oyalanmaktan ne kadar keyif alsam da, benim de halletmem gereken işler var. Gitmek güvenli mi?

Luce merdivenlerin altından dışarı baktı. "Sanırım öyle.

Gölgelerin örtüsünden sıyrıldı, kapıya doğru yürürken paltosu fırıl fırıl dönüyordu. Son anda durdu, geldi

Geri. 'Geri döndüğümüzde o enkazı arayacağım.

Guernsey. Gelgit sabaha doğru olacak. Benimle gelin. Altı çan mı?'

Luce kendine rağmen başını salladı.

'Eğer herhangi bir nedenle benimle buluşamayacak olursan' -başını büyük salona ve ailesine doğru eğdi- 'şapele bir not bırak.

Yapacağım. Bu gece dikkatli ol, Samuel. Manche açgözlü bir ruh hali içinde.'

"O zaman iyi bir arkadaş olacağım. Ona bir göz daha kırptı ve hırpalanmış üç boynuzlu atını başına yerleştirdi. "Ama sadece senin için dikkat edeceğim.

Kurt Yavrusu

Le Bleu Sauvage lüks ve ışığın, fantezi ve modanın bir karışımıydı. Oyma çiçekler ve deniz kabukları, palmiye yaprakları ve yeşilliklerle süslenmiş mobilyalar her odayı süslüyordu. Yüksek duvarlar bir inci grisinin zevkli bir tonu, görkemli aynalar ve sanat eserleriyle süslenmişti. Ancak hiçbir oda büyük salon kadar nefes kesici değildi.

Her iki uçta açılan iki set yüksek çift kapı ile bir girişten ipek kaplı sandalyelerin ve şezlongların ustalıkla yerleştirildiği odanın ortasına kadar yürüyebilir, muazzam kristal avizenin altından geçerek

tül perdeler ve geniş çimenlik alana doğru adım atıyor.

Siyah saçlı adam etrafındaki zarif ortamdan habersizdi.

Gözleri kapalı bir şekilde şezlongların en büyüğünde uzanıyordu. Luce onun her parçasını içine çekti: yüksek alınının üzerine dökülen siyah saçları, gömleğinin bağcıklarının arasından görünen soluk ten üçgeni.

Jean-Baptiste, "Jean-François'yı getir, Nanette," diyordu. "Saint-Malo'daki liman müdürüne haber göndermeliyim.

Nanette hemen itaat etti ve güvercinliklerin bulunduğu bahçeye doğru koşmaya başladı. Aynı anda Marie-Jeanne geri geldi.

Luce'un arkasındaki kapıdan, ekmek ve et suyuyla dolu bir tepsiyle girdi.

"Aferin Marie-Jeanne," dedi Gratiennne, işaret ederek. 'Şuraya koy. Uyandığında aklıktan ölüyor olacak. Zavallı sefil. Bakışları Luce'un üzerine düştü. 'İşte , Lucinde. Nereye gittiğini merak ediyordum.

'Neden zahmet ediyorsun anne? Luce'nin tam olarak nerede biliyorsun,' dedi Veronique sabırla. 'Güne her zaman şapelde başlar.

"Her gün ne için dua ediyorsun? Charlotte sordu. "Bu sabahki tüm heyecanı kaçırdın. Bilinci yerinde olmayan denizciyi işaret ederek, sanki duyabilecekmiş gibi sesini alçalttı. "Balıkçılar onu sahilde bulmuş!

"Tanrım," dedi Luce, şaşırmış gibi yaparak. "Yapabileceğim bir şey var mı?

Jean-Baptiste, Luce'nin öpmesi için yanağını eğerek, "Annen her şeyi kontrol altında tutuyor," dedi. Mürekkep ve kahve kokuyordu; sıcak rahatlatıcı. "Dün gece havanın kötü olacağını biliyordum.

"Ah? Luce, dantel jabotunun yamuk olduğunu fark ederek düzeltmek için .

'Gerçekten de öyle. Dün Trichet'deki tersanelerdeydim,' dedi. açıkladı. "Mösyö Gaultier'in yeni gemisi neredeyse tamamlandı. Marangozun çıraklarından biri bıçağını gemiye sapladı.

"Akşam yemeğine yetişmek için acele ederken *ana direğe* çarptı!

Luce'nin elleri hareketsiz kaldı. "Baba. Fırtına için o çocuğu gerçekten suçlamıyor musun?"

"Kesinlikle öyleyim, mon trésor. Bir direğe saplanan bıçak her zaman havayı yükseltir. Aletleri bırakıp karnını doyurmaya daha az hevesli olsaydı, bunu hatırlardı.

Luce gülümsemesini gizledi. Babası kusursuz bir şekilde giyinmişti.

dantelli gömlek, ipek yelek ve pantolon. Yine de

Önündeki beyefendiyi genç kızıdan ayırmak imkansızdı.

Bir zamanlar batıl inançlarıyla birlikte denizci olmuştu. Girişteki gemi çanı ve kum saati -dört laquais tarafından yönetilen ve gecenin derinlikleri ve sabahın erken saatleri hariç her nöbette çalınan- bunun yeterince kanıtıydı, Jean-Baptiste'in değişmez hoşnutsuzluğu gibi

Ters çevrilmiş haritalar, ters çevrilmiş ayakkabılar ve sert bir esintiyi fırtınaya dönüştüreceğine yemin ettiği ısıklarla. Evindeki kadınların -ev kadınları da dahil olmak üzere- bu tür davranışlardan kaçınmaları koşulsuz bir kuraldı.

Hava karardıktan sonra saçlarını taramasınlar ya da giyinmesinler, yoksa havayı uyandırıp gemilerini tehlikeye atarlar.

"Anne, o hâlâ çok soğuk. Dantelli sabahlığı, omuzlarına dökülen altın sarısı saçları içinde Veronique sanki bir portre için oturuyordu, talihsiz bir denizciye bakıcılık yapmak için değil. Ayrıca, Luce'un dikkatini çekmiştir, genç adamın ellerinden birini tutuyordu. "Teni buz gibi.

Gratienne hışırdayarak şezlonga gitti ve elini denizcinin alnına götürdü. "Haklısınız, sevgili kızım. Kaşlarını çatarak odayı inceledi, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. 'Pekâlâ. Dışarı, kızlarım. Odayı hemen terk etmelisiniz.

"Ama anne! Charlotte haykırdı.

Veronique suratını astı. "Kalıp yardım edemez miyiz?

"Islak giysilerini çıkarmalı ve onu ısıtmalıyız," dedi Gratienne sert bir sesle. 'Adab-ı muaşeret korunmalı. Ayrıca, ikiniz de ziyaretçi kabul edecek şekilde giyinmemişsiniz.

"Ziyaretçi sayılmaz," dedi Veronique. "Uyanık bile değil!

"Ama soyunmak üzere," dedi Jean-Baptiste, ağzının kenarlarını gıdıklayan bir kahkaha atarak. "Çekin gidin, hanımlar.

Luce'nin kız kardeşleri kendilerini kapıya doğru sürükledi, Veronique mümkün olan son ana kadar denizcinin eline yapıştı.

"Ne büyük hayal kırıklığı," diye mırıldandı Charlotte. "Saint-Malo'dan ayrıldığımızdan beri başımıza gelen en heyecan verici şeydi bu.

Luce'ye sert bir bakış attı. Le Bleu Sauvage ailenin yazlık eviydi, surlarla çevrili şehir iğrenç bir hal aldığı anda sığınılan bir yerdi, kaynayan kazan. Normalde taşınma havalar ısındığında, genellikle de Haziran ayında gerçekleşirdi. Ama bu yıl, bir önceki yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi, Luce babasına ailesini malouinière çok daha erken. On iki bin kişiye ev sahipliği yapan Saint-Malo kalabalık, gürültülü ve dayanılmaz derecede yakındı. Evet, burası Her tarafı denizle çevriliydi; ama yüksek duvarları ve surları, kilitli kapıları ve sıkı sokağa çıkma yasağı ona ulaşmayı zorlaştırıyordu. Mart ayının sonunda Luce duvarlara tırmanmaya başlamıştı. Babası ona acıyarak Nisan sonunda tüm ev halkını Le Bleu Sauvage'a taşımıştı.

Luce rahatlamak için neredeyse ağlayacaktı. Tamamen farklı nedenlerle de olsa kız kardeşleri de gözyaşı dökmüştü. Zenginlerin geri kalanıyla birlikte aileler hala şehirde, olağan yaz eğlenceleri - balolar ve Resepsiyonlar, piknikler ve uzun, tembel yürüyüşlerin ardından kartlar, müzik ve daha da uzun akşam yemekleri henüz başlamamıştı. Veronique ve

Charlotte, Léon'lar uçsuz bucaksız boşlukta yalnızdılar. Kırsal kesimde ne heyecan ne de eğlence vardı. İkisi de hangi vesileyle olursa olsun herhangi bir sosyal etkinliği kaçırmaya tahammül edemediğinden, en küçük kız kardeşlerini hiçbir şekilde affetmemişlerdi.

"Çok yakışıklı, değil mi? Veronique fısıldadı. Tekrar şezlonga baktı. "Gözlerinin ne renk olduğunu merak ediyorum.

"Siyah," diye mırıldandı Luce düşünmeden.

"Ne dedin sen? Charlotte'un keskin bakışları Luce'yi yakaladı ve sabitledi.

"*Tahmin* ediyorum," dedi Luce hızlıca. "Siyah olduklarını *hayal* ediyorum. "*Kızlar!*

Charlotte ve Veronique başlarını eğerek hep bir ağızdan, "Evet, anne," dediler. Luce onları yavaşça takip ederek dışarı çıktı ve annesi ile domestiklerin en büyüğü olan Alis'in denizci gömleği. Gratienne dönmeden önce çıplak gövdesine, omzuna, pürüzsüz ve solgun tenine bir an baktı.

"*Lucinde!*

Luce başını eğdi ve aceleyle kapıya yöneldi. En sonunda elinde olmadan geri döndü. Tepeden tırnağa içini bir sıcaklık kapladı. Genç adamın gözleri açıldı. Tatlı bir an için, tekrar kapanmadan önce Luce'karşılaştılar.

"Ah, orada; kayıp bir tazi gibi yine babamın kapısında oyalanıyor. Babasının çalışma odasının dışında bekleyen Luce, merdivenlerde Charlotte'u görmek için döndü. Akşam olmuştu ve hizmetçiler mumları yakmıştı ama altın rengi ışık Charlotte'un yüzünü ısıtmak için hiçbir şey yapmadı.

"bekliyoruz, öyle mi?

Luce kız kardeşine o gün kapılarda bekleyen tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatmak istedi. Hem Charlotte hem de Veronique ikinci katın sahanlığında oyalanmak için sayısız neden bulmuşlardı.

Gratienne'in *hiçbir koşul altında* içeri girmelerine izin verilmeyeceğini bildirmesine rağmen genç denizci dinleniyordu.

Veronique merdivenlerden aşağı süzülürken, "Kaba olma, Cee," dedi. Charlotte gibi o da akşam yemeği için üzerini değiştirmişti ve fildişi ipek kumaştan bir elbiseyle ışıldıyordu; sarı saçları zarif bir şekilde arkadan tutturulmuştu.

Kafa.

Charlotte ablasını görmezden geldi. "Babam bu sefer sana ne verecek, Luce?" diye düşündü. 'Eşyalarımızı toplayıp tekrar mı taşınacağız? Yoksa gemilerinden birinden daha fazla çöp mü gelecek?

Luce hiçbir şey söylemedi; söyleyecek bir şey yoktu. Babam her zaman ona bir şeyler getirmekten zevk alırdı. Nadir deniz kabukları, oyma saç iğneleri; *Systema Naturae*'nin değerli bir kopyası. Fransa'dan tüyler Antiller, küçük pembe kum şişeleri. En sevdiği renk olduğunu bildiği çivit mavisini kekleri, boyacının isteğine bağlı olarak sıg ya da derin güzel mavileri. Bu hediyeleri her zaman doğrudan Kız kardeşleri fark etmeden önce onları yatak odasının bitişiğindeki dolaba yerleştirdi. Ancak Charlotte her zaman izlerdi, en küçük kabuğuna kadar her birini ölçtü, değerlendirdi ve not etti.

'Sen ve ben bibloları ve tüyleri neden önemsiyoruz, Cee?

Çeşitli şekillerde yarım yüz tüyü olan Veronique,

Renkler ve boyutlar, altın çerçeveli devasa aynada kusursuz yüzünü inceledi - artık fırtına örtülerinden kurtulmuştu - ve incelikle pudralanmış bir yanağını fırçaladı. "Ne de olsa istediğimiz her şeyi satın alabiliriz. Ama

aynı şey değildi ve hepsi bunu biliyordu. Papa'dan bir hediye Saint-Malo'nun en işlek adamlarından biri, ki burası da Bretagne'nin en işlek limanlarından biriydi, sadece saygı ve sevgisinin bir işareti değil, aynı zamanda hediyeyi alan kişi olarak sizin de onun düşüncelerinde yer alacak . Tüyler ve

ıvır zıvır , ama Luce'un bu kadar çok

Babasından gelen işaretler Charlotte'un suçladığı şeyi kanıtlıyordu.

Luce daha küçücük bir kızken Jean-Baptiste'in üç kızından en sevdiği Luce'ydi.

Bu en iyi zamanlarda bile korkunç bir suçtu, ama bugün Daha da kötüsü. Çünkü Jean-Baptiste hizmetçilerden konuğunun uyandığını duyunca, doğruca odaya gitmişti. İkinci kata çıktı, kibarca kapıyı çaldı ve kapıyı kapattı. Sahanlıkta kümelenmiş, kulaklarını kapıya dayamış, üç Kızları -Luce da odanın siren sesine dayanamıyordu- babalarının sesinin alçak gürültüsünü duymuşlardı. Ve daha da heyecan verici olanı, cevap veren bir cevap. Bunu boğuk bir konuşma kırıntısı izledi - Luce 'dauphin', 'Cádiz' kelimelerini yakaladı, "İngiliz" ve "fırtına" -Jean-Baptiste tekrar dışarı çıkmadan önce- kızları suçluluk duygusuyla doğruldular ve onlara kısa bir bilgi verdikten sonra, bilerek baktı, merdivenlerden inip çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Öğleden sonra boyunca orada kalmıştı. Evin en kalıcı yasalarından biri: Jean-Baptiste işinin , Gratiennne dahil hiç kimse onu rahatsız et.

Luce dışında kimse.

Bu gerçeğin (ve tabii ki aralarında babalarını misafirlerinin kimliğini paylaşmaya ikna edebilecek tek kişinin Luce olduğunun) açıkça farkında olan Charlotte daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra babasının kısık sesiyle tekrar kapattı.

"Bu siz misiniz, mon trésor? Luce yüzünü buruşturdu.

'Koş bakalım, *hazine*,' diye taklit etti Charlotte. 'Biliyorsun sana böyle davranmasının tek nedeni sana acıması. Zavallı ayakların, garip . Şaşılabacak bir şey değil, sonuçta sen de bizim gibi bir Léon değilsin, değil mi? Sen sadece onun için denize gittiğinde eve getirdi.'

"Cee! Veronique yansımasından başını çevirecek kadar şaşırmıştı. "Yapmadın! Luce'a döndü, yüzü acıma duygusuyla yumuşamıştı. 'Ona aldırma, Luce. O sadece kıskanç...'

Luce kalbinde uyanan utanç fırtınası yüzünden kız kardeşini zar zor duydu. Omuzlarını kamburlaştırarak babasının çalışma odasına girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

"İşte buradasın," dedi Jean-Baptiste devasa masasının arkasından.

"İçeri girip beni bu berbat hesaplardan kurtarmanızı umuyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı, baba?

"Bu gece olmaz, mon petit oiseau. Akşam yemeğimin tadını çıkarmaktan ve Bourgogne'dan gelen o yeni şarabı içtenlikle içmekten başka bir şey yapmak niyetinde değilim. Ne güzel bir aroma!"

Babasının çalışma odasına girmek başka bir dünyaya girmek gibiydi. Evin geri kalanının aksine, oda inatçı bir şekilde erkeksi bir ağırbaşlılık. Mektuplar, hesaplar ve defterler masanın üzerini kaplamıştı; masanın *üzerinde ise Lionne, Thétis* ve gurur ve neşe kaynağı *Fleur de Mer gibi* en sevdiği gemilerin dramatik resimleri duruyordu.

Ağır meşe panelli duvarları kaplayan raflar ve dolaplar kitaplar, haritalar, modeller, nadir taşlar ve garip sikkelerle doluydu. Hazineyi severdi, gittiği her limanda hazine edinmişti:

kurutulmuş denizyıldızı ve oyulmuş balina kemikleri. Tüyler, balık kancaları ve mercanlar. Kaplumbağa kabukları. Bir deniz gergedanının bükülmüş boynuzu ve bir kılıç balığının ürkütücü, dikenli çenesi.

Mızraklar ve kılıçlar, barut boynuzları ve

Tabancalar. Her renkten ve tanımdan deniz kabukları. Luce bu rafları keşfetmeye, gittiği yerleri hayal etmeye bayılırdı.

O uzak denizler ve farklı rüzgârların kokusu. Baharatlar ve tuz, çiçekler ve tropikal yağmurlar.

"Peki ya en küçük kızım? Jean-Baptiste masanın etrafında dönerken ona gülümseyerek sordu. Bu sözler, bu gülümseme, Charlotte'un gerçek olduğu için daha da acı veren son iğnesinin acısını hafifleten bir

kucaklamaydı. Luce doğuştan bir Léon *değildi*. Jean-

Baptiste onu denizdeyken bulmuştu: Guernseyli bir gemi ustasının kızı, iki yaşında ve yeni yetim kalmıştı. Kimsesi yoktu.

Jean-Baptiste onu kaderin rüzgârına terk etmiş ve Saint-Malo'ya geri getirmişti. 'Daha önce hiç

Bugünkü maceralar?'

Koyu renk saçlarına aklar düşmüş, yaş esmer tenini yıpratmıştı, ama bir zamanlar olduğu gibi, azimle, gözüpeklikle ve bir kancayla tam da bir geminin ağırlaşan tarafına tutunarak servetini kazanan atılgan genç korsanı hayal etmek zor değildi.

doğru zamanda doğru gemiye bindi. Jean-Baptiste'in, bir geminin kaptanının elini kazanmasını sağlayan şey işte bu cesaret ve sebatı. Gratienne, borç içinde boğulan ve zorlukla kazandığı Léon'la kendini kurtaracak kadar gururlu olmayan küçük bir Breton soylusunun kızı zenginlik.

Bakışları pencereye ve pencerenin bahçeye kaydı. orman, alacakaranlık deniz. Ona bakıyorum, masasının arkasına hapsolmuş, güvertelerinde gezinmek yerine gemilerini denetliyor. Savaşın parçaladığı sulara daldıklarında, Luce tekrar dümene geçmeyi hayal edip etmediğini merak etti. Avını arayan yaralı yaşlı bir aslan gibi Manche'nin gece karanlığındaki sularına doğru ilerliyor. Bu anı macera hala onun üzerindeydi.

"Hiçbiri seninkiyle kıyaslanamaz, baba. Yalan değildi ama bir suçluluk duygusu hissetmesine neden olacak kadar da yalana . Ona sabah yaşadıklarını anlatsa ne derdi? Malikaneden gizlice kaçmak mı? Bir adamı

Fırtınanın tükettiği deniz? Babasının minyatür bir mucize ve macera küresi olan küresinin gururla durduğu pencereye gitti. "Yine de, sanırım balıkçılar bize o zavallı denizci bir macera sayılır, değil mi?"

"Sanırım öyle. Jean-Baptiste piposuna ve tütün kutusuna uzandı. Kutu, çiçeklerle ve iki küçük, kükreyen tütünle karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Hindistan cevizi kabuğundan yapılmıştı. Luce çocukken parmak uçlarını hindistan cevizinin dokulu yüzeyinde gezdirmeye bayılırdı, parıldayan aslanlar. 'Eminim annene de öyle gelmiştir. Aşağı indi mi?'

Gratienne, günün olaylarından bitkin düşmüş, akşamın büyük bir kısmını yatak odasında geçirmişti.

"Henüz değil, baba.

Kıkırdadı, tütünü piponun haznesine gevşekçe bastırdı pratik bir özenle. 'Onu şezlonga yatırdıklarında yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. El boyaması, biliyorsunuz.

Luce onun masasının mumu yakarak tütünü yakmasını ve üflerken kaşlarını çatmasını izledi. Küçük oluklar kırmızı gül ve kil kasede soldu.

"Peki denizci misafirimiz hala yatıyor mu?"

"Sanırım öyle, baba. Luce tereddüt etti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Jean-Baptiste piposundan başını kaldırmadı. "Biliyorum.

"Ve? Bir parmak ucunu uzatıp yerküreyi kendi ekseninde döndürdü. Okyanuslar ve adalar, takımadalar ve kıtalar bir bulanıklık içinde geçip gitti.

Jean-Baptiste onu izliyordu, gri gözleri duman perdesinin ardından parıldıyordu. 'Sakin bana senin de bizim yakışıklılığımıza kapıldığını söyleme.

Misafirin büyüğü mü? Veronique çoktan kapıyı çaldı: Bir fincan çikolata ister misin, baba? Charlotte da şansını denedi, portakal getirdi. Tabii ki onlara hiçbir şey söylemedim. Kıkırdadı. "Bakma öyle bana öyle bakma, mon trésor. Zalimce biliyorum. Ama ah, yüzlerindeki ifadeler . . '

Luce ürperdi. O halde Charlotte'un bu kadar acımasız olmasına şaşırılmamak gerekirdi. Luce ilk kez babasının ona neden bu kadar farklı davrandığını merak etmiyordu. Charlotte'un söylediği gibi, ona acıdığı için miydi? Yoksa Charlotte'un söylediği gibi, babasının ona acımadığını kanıtlamak zorunda mı hissediyordu?

önerdi, sadece flotsam?

'Görünüşe göre genç kurt yavrusu oldukça

'Jean-Baptiste piposunun tadını çıkarmak için sandalyesinde arkasına yaslanarak devam etti.

Luce kaşlarını çatı. "Kurt yavrusu mu?"

"Çocuk bir de Châtelaine, mon trésor.

Oh. Bunu hiç beklemiyordu. De Châtelaine'ler gemi sahibi Malouin ailelerinin en nüfuzlularıydı; armaları mavi bir okyanusa karşı bir dizi beyaz fleurs-de-lis ve kurtlardan oluşuyordu. Castro ve Camille de Châtelaine'in Le Loup Blanc adlı malouinière'i

Rance Nehri kıyısında. Saint-Malo surları içindeki büyük şehir evleri her armatörün karısını kışkandırırken, kır evlerinin en büyüğü ve en güzeli olduğu genel kabul görmüştür.

"Tam olarak Morgan de Châtelaine," diye ekledi Jean-Baptiste.

"Castro'nun en küçük oğlu.

Morgan. "Denizden" anlamına geliyordu bu isim. Onu bağışlamasına şaşmamalı.

"Cádiz'den dönüyordu," diyordu Jean-Baptiste. 'Çocukluğundan beri orada yaşıyor; ailesinin işini öğreniyor, ticareti anlamak.' Puposunu geviş getirerek emdi. "Gençliğimde ben de orada yaşadım, biliyorsun.

Luce başını salladı. "Hatırlıyorum.

Birçok Malouinli armatör oğullarını İspanya ile ticaretin inceliklerini öğrenmeleri için oraya gönderiyordu. Luce parmak ucu Cádiz'in üzerine gelene kadar dünyayı döndürdü. Çocukken Jean'ı dinlemeyi çok severdi. Baptiste meydanlarından ve pazarlarından bahsetmişti. Buranın Avrupa'nın en eski şehri olduğunu söylemişti. Zamanın yıprattığı harabeler etkileyici yeni binaların yanında yer alıyor, bahçeleri kaşifler tarafından getirilen egzotik çiçeklerle dolup taşıyordu. "Bu yüzden onu tanıımıyorduk.

"Kesinlikle.

İşte . Luce'un tüm sorularının cevabı. Kız kardeşlerinin ve Samuel'in de.

"Genç de Châtelaine kaptanlığı ilk kez deniyordu. *Dauphin* babasının gemisiydi. Hatırlıyor musunuz?"

"Ben biliyorum. Luce onu limanda demir atarken sayısız kez görmüştü. Çok güzel bir gemiydi.

"Bana iki İngiliz korsanı tarafından takip edildiklerini söyledi.

Guernsey,' dedi Jean-Baptiste. 'Ateş aldılar ve *Dauphin* hasar gördü. Sonra fırtına çıktı. İngilizlerin Guernsey'den

İşi bitirip gemiye ve Morgan'ın mürettebatına el koyduktan sonra gemiyi kendine almaya karar verdiğinde bunun pek bir önemi kalmadı, değil mi?

"Peki ya balastı? Luce küreden başını kaldırarak sordu. "Fırtına taşı taşıyorlar mıydı?

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz genç adamın cebindeki taşları hatırladı.

"Sormaya zahmet etmedim. Düşman saldırısı ve ardından hava koşulları mı? *Dauphin* açıkça korunmasızdı.'

Luce kaşlarını çatı. Fırtına taşlarının bir fırtına taşı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

en iyi kalite. Batarken büyülerinin ağır gümbürtüsünü hissetmişti.

Jean Baptiste, "Castro'nun daha dikkatli davranacağını sanırdım," diyordu. 'Bunu karşılayamayacak gibi değil.

"Gerçekten de öyle," dedi Luce dikkati dağılmış bir şekilde. Gemide böyle bir taş ve ne zaman geri çekileceğini bilecek kadar deneyimli bir mürettebat varken

Dauphin ve mürettebatı her türlü tehlikeye karşı korunmuş olmalıydı. isyan, saldırı, kötü hava koşulları. Yine de kaybolmuştu, mürettebatından hala haber alınamıyordu, kaptanı ise sadece şans eseri kurtulmuştu.

Garip.

"Mösyö de Châtelaine, babası ve kardeşlerinin yanında yerini almak için geri döndü. Ve bir korsan olarak şansını denemek için can atıyor. Jean-Baptiste sıırttı. 'Onun yaşındayken ben de aynıydım. Ufku .

Luce kendini gülümsemeye zorladı. Keşke babasına kendisinin de ufku özlediğini söyleyebilseydi. Morgan de Châtelaine'in Cádiz'den daha uzağa seyahat etme fırsatı bulup bulmadığını sormak için. Bir de Fransız Antilleri, belki? Baharat Adaları? Yeni Dünya mı? Yeni Dünya? Böyle yerleri görme özlemi, rüzgârda saçlarını tuzlayan serpintilerle bir geminin pruvasında durmak - hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu büyük dünyayı görmekten alıkoyamayacağını bilmek - kalbinde bir acıydı.

'Bu öğleden sonra Jean-Germame'ı de Châtelaines'e bir mesajla gönderdim. Oğullarının bizim himayemizde güvende olduğunu bilsinler. Jean Baptiste'gözleri kedi gibi parlıyordu. "Görünüşe göre şansım bir kez daha yaver gitti, mon trésor. Castro de Châtelaine'in tek bekâr parmağını bile kıpırdatmama gerek kalmadan, oğlum bir fok yavrusu gibi benim çatımın altına mı taşındı? Léons ve de Châtelaines arasında yüz yıldır evlilik olmadı. Böyle bir ittifak sadece iyilik için olur.'

Luce kaşlarını çatı. "O zaman neden onun adını Charlotte ve Veronique'ten sakladınız?

'Çekiciliği artırmak için tabii ki! Bir erkek ya da kadın - Biraz gizemle daha çekici hale gelmeyen bir canlı. Yine de güzel biri. Görünüşe göre üç kızımın da ilgisini çekecek kadar güzel. Jean-Baptiste onu düşünerek başını eğdi. 'Veronique'in merakını anlıyorum; sık sık onunla ilgileniyor.

erkeklerde, onlar da onda. Ve Charlotte her zaman Veronique neyle . Ama siz, mon trésor ... Bunu beklemiyordum.'

Luce küreyi tekrar döndürürken Morgan de Châtelaine'in parmak uçlarının altındaki zayıf, kaslı sırtını düşünmemeye çalışarak hafifçe, "Yakışıklı," dedi. Bir dokunuşla küreyi durdurdu ve babasının yüzüne döndü. "Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok onun yelken açtığıyla ilgileniyordum. Ve tabii ki geminin akıbetini de. Enkazı ilk duyduğumda sizinkilerden biri olmasından korkmuştum.

Jean-Baptiste alay etti. 'Gemilerimden biri mi? Neredeyse Saint-Malo'yu göreceksen mi kayboldu? Sanmıyorum!'

Luce gülümsemekten kendini alamadı. Babasına Léon servetinin büyük bir kısmı miras kalmamış olsa da, ailenin şansından aslan payını aldığı uzun zamandır söyleniyordu. Diğer armatörler kötü zamanlama ya da kötü yatırımlarla sarsılırken, Jean Baptiste'in girişimleri her zaman başarılı olmuştu. En son ne zaman bir gemi kaybettiğini hatırlayamıyordu. "Aslan kurnaz ve kurnaz bir hayvandır, mon trésor," demişti bir keresinde ona. 'Harekete geçmeden önce derin derin düşünür. Ve tabii ki planlarını Tanrı ile tartışır.

Ancak Tanrı'nın rehberliği ve fırtına taşının korumasıyla bile, böyle bir talih nadirdi. Denizin vefasızlığı meşhurdu, ruh hali ay kadar değişkendi. Bretagne'daki her armatör Jean Baptiste'in şansına imrenirdi. Cevap olarak sadece omuz silkiyordu. Denizi her zaman sevdiğini söylerdi onlara. Deniz de onu sevmiştir.

'Her halükarda, en azından sizin, hala misafirimiz tarafından hayal kırıklığına uğratıldı.' Jean-Baptiste bitmiş piposunu bıraktı ve sandalyesinden kalkarak pencerede Luce'ye katıldı. Manche, alacakaranlıkta uzak bir karanlıktı. "Senden ayrılmaya asla hazır olacağımı sanmıyorum. Uzanıp Luce'nin yanağına dokundu.

"Yine de şüphesiz zamanı gelecek. . . . Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Hatta Veronique'ten bile daha güzelsin, gerçi söyledigimi ona söylersen inkar ederim. Acı tatlı bir gülümseme. "Hiç şüphe yok ki bir haydut seni benden çalacak ve kalbimi kıracak.

"Asla, baba. Dünyaya, okyanuslara ve adalara, takımadalara ve kıtalara bakmamaya çalıştı.

Prickling

Jean-Baptiste masasına Fransız Antilleri haritasının altından yumuşak mavi bir kurdeleyle bağlanmış bir tomar kâğıt çıkarırken, "Daha mutlu şeylerden konuşalım," dedi. "Sizin için bir hediyem var.

Charlotte'un soğuk sözleri ve daha da soğuk gözlerinin hatırası Luce'un kalbini dondurdu.

'Baba, beni şımartıyorsun,' dedi huzursuzca.

"Kesinlikle . Bir çocuk kadar hevesli bir şekilde parşömeni kızın ellerine tutuşturdu. "Aç onu.

Geminin çan sesi aşağıdaki antrepodan iki kez duyuldu. "İki çan," dedi Luce. "Akşam yemeği vakti, baba.

"Akşam yemeği bekleyebilir. Jean-Baptiste masanın üzerinde yer açtı. "Buraya koyun, mon trésor. Elinde parşömenle hareketsiz duran kadına döndü. "Acele et ve aç!

Luce yavaşça kurdeleyi çözdü ve kâğıtları masanın üzerinde düzeltti.

Bu bir gemiydi. Ya da en azından bir tanesinin planları, siyah mürekkeple çizilmiş zarif çizgileri. Bir firkateyn, üç direkli, çok toplu, güzel olduğu kadar

Luce'un gördüğü herhangi biri.

"Bu nedir, baba?" "Bir gemi.

"Bunu görebiliyorum.

"Bu *sizin* geminiz. Jean-Baptiste planların üzerine eğildi ve işaret etti. "Gördünüz mü?"

Luce planları inceledi: omurganın uzun çizgisi, güverte katmanları, hepsi mükemmel, kuş gibi bir simetri içinde düzenlenmişti. Ve orada, sayfanın en üstünde, geminin adı yazıyordu:

Lucinde.

Armatörlerin gemilerine eşlerinin ve kızlarının isimlerini vermeleri âdettendi. Jean-Baptiste'in filosu zaten

Gratienne ve *Charlotte*. *Veronique* ne yazık ki bir yıl önce İngiliz Donanması tarafından ele geçirilmişti. Luce, gemileri gözden geçirdi. sayfaları karıştırırken, geminin kış ve pruvasının ayrıntılı bir diyagramında durakladı. Kış ve çeyrek galerileri yemyeşil ahşap işçiliği süslüyordu: düzgün kollu deniz tanrıçaları, gövdeleri kurnazca yontulmuş perdelere sarılmıştı. Pencerelelerin etrafında ve küpeştedeki oymaların arasında balıklar birikmişti. Ve baştaki figür ...

Luce'nin kendisiydi, uzun siyah saçları çıplak bedenine dökülüyordu. Omuzları, elbisesinin kumaşı geminin gagası ve pruvası üzerinde dalgalanıyor, sanki bir deniz rüzgârı gibi bacaklarına hafifçe yapışuyordu.

arkasından sürükledi. Elinde olmadan fark ettiği üzere ayakları ahşap kumaşın kıvrımlarının altına saklanmıştı.

"Bu benim küçük sırrımdı. Jean-Baptiste ona gülümsedi. "Hiçbir fikrin yoktu, değil mi?"

"Yok. *Lucinde*'nin kıvrımlı omurgasını, yelkenlerini okşadı. "Çok güzel, baba. Ne zaman hazır olacak?"

"Bir ya da iki hafta içinde fırlatılacak. "Bir ya da iki *hafta* mı?"

"Sana söyledim, o benim sırrımdı. Gururla. 'Elbette daha yapılacak çok şey var. Lansmana katılacağız. Sonra da geminin donatılması bir ay ya da daha fazla sürecek...'

Luce planları rulo haline getirip geri verdi. Akşam yemeği ve ailenin geri kalanı onları bekliyordu. "Ona benim adımı vermen büyük incelik baba. Teşekkür ederim.

"Adını sen mi koyacaksın?" Planları ona geri itti. "Hayır, hayır, mon trésor. O senin isminden daha fazlası. Onu sana veriyorum." Luce kaşlarını çatı. "Ciddi olamazsın, baba.

Ne kız kardeşleri ne de annesi, Jean-Baptiste'in gemilerinden birine isimlerini verme ayrıcalığından daha fazlasını elde edememişlerdi.

"Bu çok fazla, baba.

"Hiç de değil.

"Bir servete mal olmuş olmalı.

"Öyleydi.

"Ama-

Jean-Baptiste kararlı bir şekilde, 'O senin, istediğin gibi kullanabilirsin,' dedi. 'Ticaret, korsanlık ... Ne istersen yapabilirsin.

Nasıl .

Luce gözlerini, yüzü denize dönük olan bu figürden alamıyordu. Korkusuz. Özgür.

"Kaptanı mı?" diye sordu. "Mürettebatı?"

"Sizin tarafınızdan seçilecek.

Luce, kendilerine yasak olanı kabul eden kadınlar - cesur kadınlar - hakkında hikayeler duymuştu. Erkek gibi giyinip gizlice mürettebata katılmışlar, aylarca hatta yıllarca denize açılmışlar ve bir gemi dolusu kayıtsız adamla birlikte. Aşçı, denizci ya da gemi mühendisi olarak çalışıyorlardı. Hatta -bu tür hikâyeler kalbinde bir kıpırtı yaratıyordu- gerçek formlarını saklamayan kadınları bile duymuştu. Gemide bulunmasının iyi şans getireceğine inanılan Anne Dieu-le-Veut ve gemi kaptanlığı yapmış ve kendi filosunu yönetmiş olan Bretagne Aslanı Jeanne de Clisson gibi kadınlar.

Nasıl .

"Onu kendim yüzdürmek istiyorum. Sözcükler Luce'un ağzından, o daha onları durduramadan çıkmıştı. "Onu Cádiz'e, Saint-Domingue'ye ya da Amerika'ya götürmek istiyorum. Hatta daha uzaklara. Ben de senin gibi ufku görmek istiyorum baba. Heyecanını gizleyemeyerek ona döndü. "Belki de ... belki de benim kaptanım olabilirsin?" Babası sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Tabii ya, şok olurdu. Neden şaşırmasın ki? Figürlerin elbiselerinin rengi bir yana, kız kardeşlerinden hiçbiri denizci adaşlarıyla *uzaktan yakından* ilgilenmemişti.

"Beklediğinizin bu olmadığını biliyorum," diye aceleyle devam etti Luce. 'Ama biz yıllarımızı haritalar ve çizelgeler üzerinde çalışarak geçirmedik mi? Yeni gemileriniz,

Onlar için planların var mı? Bana tüm deniz hikayelerini anlatmadın mı? Kendi hikayelerimi yaratmak istiyorum, baba.'

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Annemin mutlu olmayacağını biliyorum," dedi Luce, bocalayarak. 'Ama onu ikna edebilirsin, değil mi? Eğer onunla konuşursan ve açıkladı . . . Eminim gitmemize izin verirdi.'

"Eminim ister," dedi sonunda ve alnından öpmek için eğildi. 'Ve bu harika bir fikir. Gerçekten. Ama ...'

Luce'un kalbi sıkıştı. "Ama?"

'Şey, mon trésor, deniz iyi zamanlarda bile tehlikeli bir yerdir. Ve şimdi, İngiltere ile savaş halindeyken ...'

Tabii ki. Manche bir savaş alanıydı, İngiliz savaş gemileri ve Fransız korsanları, Manche üzerinde hakimiyet kurmak için kendi aralarında savaşıyorlardı.

Denizler. Artık hiçbir baba kızını kendisiyle birlikte denize götürmeyi kabul etmezdi. Bunu önermekle aptallık etmişti.

Jean-Baptiste yüzünde aşırı bir acıma ifadesiyle, Bağışlayın beni, madam," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Bu senin hatan değil. Belki ... belki savaş bittiğinde ...'

Elbette bunun ne zaman bilmenin bir yolu yoktu.

Çatışmalar iki yıldır devam ediyordu ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyordu.

"Belki, mon trésor. Sandalyesinin arkasından frakını aldı ve omuzlarını silkti. "Tabii annenizi ikna edebilirsek.

"İşte

Gratienne, Veronique ve Charlotte akşam yemeği için oturmuşlardı, elleri kucaklarında düzgünce kenetlenmişti. Önlerinde, büyük, oval-

Lekesiz beyaz bir örtü ile örtülmüş yemek masası, zarif porselen tabaklar, ışıltılı bardaklar, kristal şamdanlar ve bir cephanelik dolusu gümüş çatal bıçak takımı ile doluydu.

Gratienne, "Biz de sizi alması için laquais'lerden birini göndermek üzereydik," dedi. Söz konusu adamlar - Jean, Jean-Pierre ve Jean-Jacques

(Saint-Malo'daki de Châtelaines'e enkaz haberini götürmüş olan dördüncü Jean-Germaine henüz dönmemişti)- şarap şişelerinin ve taze kadehlerin beklediği büfenin yanında hazır olda bekliyordu.

Üçü de birbiriyle uyumlu kusursuzdu. İşe almadan önce

Domestiklerinde mükemmellik ısrarcı olan Gratienne, her birinin benzer boyda olmasını sağlamıştı ve efendisinin onuruna adını 'Jean' içeren bir isimle değiştirmekten çekinmemişti.

"Buna gerek yok, ," dedi Jean-Baptiste kolayca, yerine oturarak. "Luce sadece hesaplar konusunda bana yardım ediyordu.

"Her şeyin olduğuna inanıyorum.

"Oldukça, mad chère. Jean-Baptiste, yanında bir şişe şarapla beliren Jean-Pierre'e döndü. 'Ah, Jean-Pierre. İyi bir adam. Bu Bourgogne mu?'

"Öyle, mösyö.

"Çok iyi.

"O da ne? Charlotte sordu. O ana kadar geminin planlarını büyük bir masanın arkasına gizlice yerleştirmiş olan Luce Odanın ikinci büfesindeki çiçek aranjmanı, tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu görmek için döndü.

"Hiçbir şey," dedi, ellerini şeker kazanında yakalanmış bir çocuk gibi arkasına götürerek.

Aynı anda babası da, şüphe götürmez bir gururla, "İşte bir dizi plan," diye ilan etti.

"Ne tür planlar, baba? Charlotte Luce'a baktı. "Sonunda Luce'ye kendi gardırobunu mu veriyorsun?

Veronique kıkırdadı. "Biraz geç oldu, değil mi?" "Dikişe başlasan iyi olur, Luce!

Hem Charlotte hem de Veronique gardıroplarını almışlardı, etkileyici derecede büyük ve . Dikiş dikecek yaşa gelir gelmez, kendi tasarımları üzerinde çalışmaya başlamışlardı.

Evliliklerine hazırlanmak için düğün pantolonları. Şimdi, her gardırop mükemmel işlemeli çarşaflarla, kombinezonlarla doluydu.

ve danteller, yastık kılıfları, yatak örtüleri ve ipeklerin yanı sıra peçeteler, masa örtüleri, gecelikler ve kombinezonlar.

Jean-Baptiste sabırla, "Bu bir armoire değil, ma chère," dedi. "Bu Luce'un yeni gemisi.

Sessizlik, o kadar derin bir doğaya sahip ki, kırmızı şarabın sesi Jean-Baptiste'in kadehini höpürdeterek içmesi top ateşi kadar gürültülü görünüyordu. "*Luce'un* yeni gemisi mi? Charlotte yankılandı.

"Gerçekten de öyle. Jean-Baptiste Jean-Pierre'e döndü ve gülümsedi. "Bu yeterli, teşekkürler. Şarabı yudumladı, sonra yüksek sesle emdi. dişleri zevkle. 'Tanrım, bu çok iyi. Olivier'in daha fazla sipariş vermesini sağla, olur mu?

"Elbette, mösyö.

"Çorbayı getirebilirsin," dedi Gratienne Jean-Jacques'a. 'Eğer tencerede kurumadıysa. Jean-Pierre, lütfen Lucinde'nin oturmasına yardım et.

Üç laquais de aynı anda itaat etti, Jean-Jacques ve St. Jean-Pierre, Luce'koltuğunu ustalıkla altına yerleştirdikten sonra kadehini doldururken, mutfağa açılan kapıdan geçerek gözden kayboldu.

'Luce'un yeni gemisi mi? Ne demek istiyorsun, aşkım?' Mum ışığı Gratienne'in özenle pudralanmış saçlarında oynuyor, elmaslar kulaklarında parlıyordu. "Kaybettiğimiz geminin yerine bir sonraki geminize *Veronique* adını *vereceğinizi* sanıyordum.

"Bu kesinlikle *Lucinde*," dedi Charlotte. "Planlarda öyle yazıyor.

Jean-Pierre'e teşekkür etmekte olan Luce, kız kardeşinin koltuğundan ayrıldığını ve planları saklandıkları yerden çıkardığını görmek için döndü yer. "*Charlotte'tan* çok daha büyük bir brigantine," dedi gözlerini sayfalarda gezdirerek.

Luce hafifçe, "Bu bir firkateyn," diye düzeltti.

Jean-Jacques ve Aziz Jean, her biri gümüş bir tencere taşıyarak geri döndüler. "Peki ya *benim* adım ne olacak? Veronique sordu, laquais Masadaki çorbalar.

Jean-Baptiste çorbasını yudumlarken, "Sırada siz varsınız, ma chère, korkmayın," diye yatıştırdı.

"Luce'un ki gibi bir firkateyn mi? Veronique sordu.

Gratienne kocasına uzun uzun bakarak, "Gerçekten de," dedi.

Dikenli bir sessizlik oldu. Jean-Baptiste, sonunda yaptığı açıklamanın karısı ve kızları üzerinde yarattığı etkinin farkına varmıştı, sinirli bir şekilde Jean-Pierre'e döndü. "Orada öylece durma evlat. Biraz daha şarap.'

Jean-Pierre elinde şişeyle öne fırladı ve Jean-Baptiste'in yarısı boş bardağını doldurdu. Jean-Baptiste cömertçe bir yudum aldı.

"Benim de yeni bir gemim olacak mı baba? Charlotte sordu.

"Ne? Jean-Baptiste kekeleyerek neredeyse boğulacaktı. "Aman Tanrım, hayır!

"Neden olmasın? Neden Luce ve Vee'nin benden daha büyük gemileri olsun?" "Çünkü Luce bir firkateyn ile bir firkateyn arasındaki farkı anlayabilir.

Brigantine, ma chère,' dedi Jean-Baptiste, çenesine dökülen şarabı lekesiz bir peçeteyle . "Ve çünkü firkateynler çok pahalıdır.

Charlotte cevap vermedi. Gözleri Luce'un şimdiye kadar gördüğü en soğuk ve nefret dolu bakışlarla Luce'a bakıyordu. Sonra aşağıya baktı ve kıs kıs güldü.

"Ne , Cee? Veronique ayağa kalkmış, masanın etrafında dönüyordu. Charlotte'un yanında durdu ve planlara baktı. "Kukla mı? Bunu kim çizdiyse nazik davranmış.

Charlotte kıkırdadı. "Ayak yok.

Luce'un yanakları yandı. Sandalyesinden kalkıp odadan, *evden* çıkmak ve gecenin serinliğine karışmak istiyordu. Kıyıda ve mağarada sessizlik olacaktı. Orada ne figüranlar, ne planlar, ne de kız kardeşler olacaktı. Akşam yemeğini kaçıracaktı ama kayalıklarda bir sürü istiridye vardı. Gitmeyecekti

Açım.

Bir kez daha Jean-Baptiste'e baktı. Ancak babası, Jean-Baptiste'in evinde son derece büyüleyici bir şey bulmuş gibiydi. çorba kasesinin dibinde.

"Bu kadar yeter kızlar," dedi Gratienne. 'Hemen yerlerinize dönün. Çorbanız soğuyacak.

Gratienne bu şekilde konuştuğunda -elmas kadar keskin, ipek kadar yumuşak- en sevdiği Veronique bile ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. İki genç kadın yerlerine döndüler.

Yerleştiklerinde Jean-Baptiste orbasından başını kaldırdı. "Evet," dedi, masanın etrafına bakarak, tuzlu bir kaşını kaldırarak. "Kim bu genç konuğumuzun kimliğini öğrenmek ister?

Ve böylece *Lucinde* unutuldu.

Samuel, söz verdiği gibi, saat altıda koyda bekliyordu.

Luce, kıyıya doğru deniz çamlarının arasından teknesine göz attı. *Dove*, Samuel'in evinin yakınındaki hafif eğimli sahillerde hafifçe hareket etmek için yapılmış, sığ su çekimli bir tekneydi

Dorset'te, Samuel uzanıp onu tekneye kaldırmadan önce, bir elinde botları ve çorapları, dizlerine kadar sıyrılmış pantolonuyla atması gereken sadece birkaç sulu adım vardı.

"Bones gelmiyor mu?" diye sordu.

"Ayaklarına dikkat et. Onu serbest bırakmadan önce dengesini bulmasını bekledi. Hayır, değil. O beni suçladı kötü muamele, koşudan hemen sonra tekrar dışarı çıkmasını beklemek. "Hâlâ uyuyor, çekik gözlü.

Kıkırdayarak -Samuel'in en tuhaf kelimeleri kullanma alışkanlığı vardı- Luce, o kürekleri çekerken pruvaya doğru ilerledi. Babasının gemileriyle kıyaslandığında *Dove* gülünecek kadar küçüktü. Yirmi fit uzunluğunda, Manche'yi geçmek için yeterince büyüktü, ancak Samuel'in sadece Bones veya Luce'un yardımıyla idare edebileceği kadar küçüktü. Taşıyabileceği kaçak mal miktarı, diğer kaçakçıların taşıdıklarına kıyasla yetersizdi. Bu iş büyük bir beceri gerektiriyordu ama Samuel için pek sorun değildi. Bones'un yardımıyla malları Guernsey'e götürüyor, oradan da başka bir tekne alıp İngiltere'ye götürüyordu. Bazen, eğer Manche cömert davranırsa ve Samuel de kendini 'iyi' hissederse, Dorset'e kadar yelken açardı. Samuel'in

kaçak , uzun ve gizli bir yolculuktan sonra

İngiliz yolları, Londra'da son bulacak, kâr ise Samuel ve Bones için cömert bir payla kaçakçılar ağı arasında paylaşılacaktı. En azından Samuel'in Manche'nin ve İngiliz maliyecilerin öfkesini üzerine çekme riskini almasına yetecek kadar cömertti.

rezil hapishaneler. Luce bir keresinde ona savaşın hayatını zorlaştırıp zorlaştırmadığını sormuştu. Malouin tüccarları aralarındaki bir İngiliz'e güvenmiyor muydu?

"Ben Saint-Malo için bir tehdit değilim," demişti ona, endişesini omuz silkerek, "ve Saint-Malo bunu biliyor. Ben sadece çok büyük bir çarkın küçük bir dişlisiyim.

Bir bakıma mantıklıydı. İngiltere ile savaş, Fransız malları üzerindeki vergilerin artmasına yol açmıştı. Zaten savaş vergilerinin baskısı altında olan İngiliz halkı, çay ve dantelleri, Fransız şarapları ve ipekleri için kaçakçılara bel bağlamışken

Saint-Malo -bunların arasında babası da vardı- mallarını satmaya devam etmekten mutluydu.

Dün gece Guernsey'e yapılan sefer sona erdiğinde Samuel tamamen fırtına dalışına odaklanmıştı.

"Denizcinin kim olduğunu öğrendin mi?" diye sordu kürekleri tutarak. "Öğrendim. Castro de Châtelaïne'in en küçük oğlu. Morgan."

Koyu çevreleyen kayalardan kurtulmuşlardı. Samuel yekeye doğru ilerledi ve bir eliyle ana halatı tuttu. Luce onun başını sallamasını bekledi. flok yelkenini açmadan önce. Yelkenler esintiyle doldu ve Samuel sarp burnun etrafından dolaşmaya başladı.

"A de Châtelaïne, ha? Islık çaldı, koltuğa yaslandı Dove'un sertliği. "Bu kadar güzel olmasına şaşmamalı.

Güneş ciddi bir şekilde yükseliyor, etraflarındaki su altın gibi parlıyordu. Luce yan tarafa doğru eğildi, parmak uçları suya değiyordu. Burada, soğuk ve tuzlu rüzgârda, Saint-Malo ve Le Bleu Sauvage'ın duvarları ay kadar uzak görünüyordu. Sonsuz turlar

Sosyal etkinlikler, korselerin ve toplumun isteklerinin altında ezilen annesi ve kız kardeşleri gibi davranma baskısı ortadan kalkmıştı. Atlantik'in ortasında, önünde ufuktan ve olasılıklardan başka bir şey olmayan bir fırkateynde olabilirdi. Gözlerini kapadı.

derin nefes aldı. Üstünde, rüzgâr hızlandıkça yelkenler gerildi.

Samuel güldü. 'İşte yine başladın. Rüzgârı ya da teknemi ya da her ikisini birden büyölüyorsun.

Luce gülümsedi. Samuel her zaman, o gemideyken denizciliğin en sorunsuz olduğuna yemin etmişti. Denizi evcilleştirdiğine ve

yelkenlere rüzgar. Ve en önemlisi, Luce yanındayken her zaman en iyi fırtına taşını bulurdu.

"Hangi yöne gitmek istiyorsun?" diye seslendi, sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi. Arkasına baktı ve onun kendisini izlediğini gördü, bir eli dümendeydi, diğeri ana halatı tutuyordu. Hazır onu takip et.

"Devam et. Bazen, rüzgâr doğru yönden esiyorsa ve deniz sakinse, deniz tabanındaki fırtına taşının varlığını *hissedebiliyordu*. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu; sadece tenindeki garip karıncalanma -kız kardeşleri buna karıncalanma diyordu, Luce'un da çok gençken yaptığı gibi- taşa yaklaştıkça şiddetleniyordu.

Sabahın erken saatlerinin mavimsi ışığı, Samuel'in ve Saint-Gueslin'li balıkçıların bulunduğu geniş kumsalın doğu ucunda yer alan kayalık küçük ada Fort Guesclin'i geçerken ısınıyordu.

Coulomb gemilerini demirlemiş -ya da gelgite bağlı olarak karaya oturtmuştu. Bir balıkçı teknesinin yanından geçerken Luce pruvada eğilmiş, üç boynuzlu atını aşağı doğru çekmişti.

Samuel, "Bir de Châtelaine'in daha iyi bir denizci olacağını düşünürdüm," diye düşündü. "Sanırım gemi babasına aitti?"

Luce pruvadan ayrıldı, denge için ana direği kavradı. Kendini dümenin diğer tarafına yerleştirdi.

"Evet. Adamın iri, bronzlaşmış elini itti ve dümeni kendisi aldı. *Dauphin*. Ben de öyle düşünmüştüm ama sonra babam bana kaptan olarak ilk yolculuğu olduğunu söyledi.'

"Cádiz'den yelken açıyorlardı o zaman?"

Bu doğru. İki İngiliz korsanıya kavgaya tutuştular ve fırtına geminin işini bitirdiğinde Saint-Malo'ya topallayarak dönüyorlardı. iş.'

"Şu lanetli İngilizler," dedi Samuel sırtarak. "Onlara asla güvenme, Luce.

Kale ile *Dove* arasındaki yeşil su uzantısı Kayalıklar ve kayalarla bezeliydi; her biri önündeki suya konsantre olmak için yeterli sebepti. Morgan de Châtelaine'in soluk çenesini, koyu renkli kirli sakalını hatırlamak *için değil*.

"Burada vaktimizi boşa harcamadığımıza emin misin? Samuel sordu. "*Veliaht* çok fazla bulut taşıyor gibi görünmüyor.

de bu. *Öyleydi*. Onu bulduğumda-Morgan- ceplerinde balast taşları vardı. Yutkundu. "Boşaltmak zorundaydım.

ya da boğulmasına izin verme riskini al.'" "Hmm.

Güvercini döndürerek daha derin yöneldi. Vauban'ın neredeyse tamamlanmış olan yeni kalesi yukarıda belirliyordu: adanın tepesindeki vahşi yeşilin içine bir kare oyan kasvetli gri bir duvar, tepelerinde toplar ve arkalarında kuleler vardı. Hepsi sahili İngilizlerden korumak için yeni inşa edilmişti.

"Mürettebatın geri kalanından haber var mı? Samuel sordu. "Henüz yok. Ama korkarım kaybolmuş olmalılar. Babam başka kurtulan olmadığını duymuş.

"Ben de öyle. Başını iki yana salladı. "Yine de tipik bir durum, değil mi? Castro de Châtelaine'in oğlu hayatta kalırken, mürettebatın geri kalanı Jones'un dolabında. Görünüşe göre deniz bile fakir bir adamla zengin bir adam arasındaki farkı anlayabiliyor.

Luce ona kaşlarını çattı. "Aradaki farkı anlayamadım ve onu kurtarmak için yüzdü."

"Elbette yaptın. *Senin* için fark etmezdi. Suyun üzerinden bakarken gözleri kısıldı. "Umarım senin özverini hak ediyordur, Luce.

Luce, "Dün onun kurtarılmayı hak edip etmediği konusunda endişeli görünmüyordunuz," dedi.

"Dün onun bir de Châtelaine olduğunu bilmiyordum.

Kadın doğruldu. "Bunun ne önemi var? İsmi yüzünden daha azını mı hak ediyor?"

"soru, *daha fazlasını* hak ediyor mu?" "Neyin daha fazlasını?

"Her şeyden daha fazla! Bana de Châtelaines'lerden herhangi birinin aç ya da üşümüş olmanın ne demek olduğunu bildiğini söylemeyin.

Bana bir şey verdiklerini söyleme

Kendileri kadar zengin ya da güçlü olmayanları düşünmezler. Saint-Malo'nun geri kalanı pislik içinde tıkiş tıkiş yaşarken, onlar şehir evlerinde ve taşra mülklerinde oturuyor, asıl işi başkalarının yapmasına izin veriyorlar.

Onlar. Çok şeyleri var ama yine de alıyorlar, alıyorlar. Gerçekten de kurtlar.'

Luce ona baktı, dümen, kayalıklar, fırtına taşı unutulmuştu. "Benim ailem de Châtelaines'lerden çok farklı değil," dedi sessizce. "Bizden böyle mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki hayır."

'O zaman ben Morgan'ın yerinde, sen de benim yerimde olsaydın beni boğulmaya terk eder miydin?"

"Asla," dedi Samuel duygusallıkla. "Nasıl böyle bir şeyi önerirsin? Ayrıca, siz de Châtelaines'e hiç benzemiyorsunuz. Ya da Léon'."

Sen de onun denize açıldığında eve getirdiği bir başka deniz parçasından başka bir şey değilsin. Charlotte'un dünkü sözleri bir kez daha Luce'un içini . Samuel'e dümeni verdi ve hafif dalgaların üzerinde yükselen Dove'u izlemeye koyuldu. Bir gümüş martı sürüsü yarım kalmış kalenin duvarlarından havalandırarak suyun üzerinde dönüyor, güneş köpüklü tüylerini yakalıyordu.

'Gerçekten denizin farkı anlayabileceğini düşünüyor musun? Fakir bir adamla zengin bir adam arasındaki farkı?"

Omuz silkti, güldü. "Kim bilir?"

"Peki ya bir erkek ile bir kadın arasındaki fark?"

Samuel'e döndü ve onun kısıp gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Luce?"

"Bones ve ben konuşuyorduk," diye başladı.

"Öyle mi?" Sırıttı. "Peki sevgili kuzenim hangi bilgeliği paylaşmak zorunda kaldı?"

"Bana Hannah Snell adında bir kadından bahsetti. O-"

"Hannah Snell'i tanıyorum. Samuel'in gülümsemesi biraz solmuştu.

"Onun seninle ne ilgisi var?"

Ses tonundaki, yüzündeki bir şey Luce'un duraksamasına neden oldu. Yine de devam etti. "Hannah Snell denizde erkek kılığında dört yıl geçirdi. Mürettebatından hiçbiri onun kadın olduğunu bilmiyordu. Hindistan'a yelken açtı ve-"

"Lanet olsun ruhuma," diye mırıldandı başını sallayarak. "Bones neden kafanı böyle hikâyelerle doldursun ki?"

"Bunlar masal değil," dedi Luce. 'O gerçek bir insan. Ve bu çok açık değil mi? Belki *ben* de Hannah'nın yaptığını *yapabilirim*. Kendimi gizleyebilirim,

Bir mürettebata katılabilirim. Kamarot ya da gemi yapımcısı yardımcısı olabilirim. Bones bu tür işlerin yeterince kolay olduğunu söyledi -yatak yapmam, yemek hazırlamam, kıyafetleri temizlemem gerekecekmiş.

"Bones kolay olacağını söylemişti, değil mi? Samuel dönüp ufuk, hiçbir şekilde eğlenmeyen bir şekilde güldü. 'Onu ldreeğim. Kendi ellerimle; onun cılız boynunu kıracağım.

"Neden bu kadar kızgınsın?

Çünkü bu delilik, Luce! *ılgınlık!* Bir gemide tayfalık yapmak kolay değildir. *Hiçbir şey*. Bir gemideki mürettebatın büyüklüğünü biliyor musun?

Yetmiş dört topçu mu? Aşağı yukarı altı yüz elli adam. Çoğu top gvertelerine tıkıştırılmış, topların arasında st üste yaşıyorlar. Bir hamakta, sizden sadece bir el genişliği uzakta olan adamlarla uyurdunuz. Yemeklerinizi onlarla paylaşırdınız.

top arabalarının, yedek yelkenlerin ve demir halatlarının arasında. Orada ağıllarında hayvanlar da olurdu. İnekler, keçiler, tavuklar, domuzlar. Gürültülü, pis ve katran kokulu olurdu.

bilgewater. Ve kendinizi nasıl rahatlatacağınızdan, vücudunuzu nasıl gizli tutacağınızdan ya da bu işten nasıl sağ ıkacağınızdan hiç bahsetmiyorum bile. Bu

Sonsuz ve yıpratıcı bir iş. Her türlü hava koşulunda halatlara ve serenlere tırmanmak, siz daha dşnemeden parmaklarınızı kırabilecek çarşafları çekmek-' Durdu, göğsü kabardı.

'Bu delilik, Luce. *ılgınlık.*'

Dmenin üzerinden birbirlerine baktılar.

Luce ona yüzlerce farklı şey söylemek için ağzını açtı. şeyler: Bones'un aynı fikirde olmadığını. Bu Samuel'in kararı değildi. Aptal olmadığını. *Elbette* kolay olmayacaktı ama tek yol buydu. *Tek* yol buydu. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, dikkati dağılmıştı.

Onu izleyen Samuel kaşlarını çattı. "Ne oldu, Luce?

Ona ve etraflarını saran mavi suya baktı. "Tenim karıncalanıyor, Samuel.

"Kadınların denizde uğursuzluk getirdiğine kim karar verdiyse, belli ki sizinle hiç denize açılmamış. Samuel bir eliyle su gözlüklerini başının üstüne iterken, diğer eliyle *de Dove*'un yan tarafını kavradı. "Şu bulutu *gördün mü?*

Luce, kendi gözlüklerini yüzünden iterken, bir yandan da başını salladı. Gelgit neredeyse çekilmişti ve resifin kenarlarını belirleyen kayalık adacıklar daha da belirginleşmeye başlamıştı. her geçen an açığa çıkıyordu. *Dauphin*'in enkazı *da öyleydi*. *Castro de Châtelaine*' güzel gemisinden geriye kalanlar resifin üzerinde kırılmış, gövdesi ezilmiş ve açılmış, direkleri sıkışmış bir şekilde yatıyordu. kayaların arasında. Samuel resife gemi kapanı adını vermişti ve nedenini anlamak kolaydı.

"Gelgit neredeyse bitmek üzere," dedi Samuel. "Dalış için mükemmel bir zaman.

Ölü gelgit. Bu sözler Luce'un içini ürpertti. Gemi Fırtına taşı balastı on metre altlarındaki kumlu deniz tabanına dökülüyordu ama *Dauphin*'in mürettebatından birkaçını enkazı da. *Dauphin*'in bulanık karanlığın içinden görünen yaralarına bir kez daha dalma düşüncesi onu ürpertti. *Güvercini* daha sıkı kavradı. Altında, etekliği

Dauphin'in yırtık yelkenleri kadar solgun, çıplak bacaklarına doğru sürükleniyordu. "Luce? Samuel onu izliyordu. "İyi misin?

Daha önce de birçok kez fırtına taşlarını kurtarmasına yardım etmişti ama hiç bu kadar yeni bir enkazda yardım etmemişti. "Onlardan çok var Samuel.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi nazikçe. 'Beni *Dove*'da bekleyebilirsin. Yine de payını alırsın.

Samuel yardımları için ona her zaman ödeme yapardı. Bir kavanoz dolusu livre

Deniz mağarası pek bir şeye benzemiyordu; yine Luce ona değer veriyordu, en azından onun olduğu için. Kendi parasıyla kazanmıştı. kendi şartlarıyla. Ancak Luce'u duraksatan şey para değildi. Hannah Snell hakkındaki sözlerinin hatırası ve

Denize açılmak, bu kadar kolay pes etmesine izin vermeyecek kadar hamdı. Samuel'e haklı olduğunu kanıtlama zevkini tattırmayacaktı.

Bir erkeğin işini yapmak için çok yumuşak, çok narin olduğunu.

Ayrıca, akıntı tersine dönmeden ve fırsat kaçmadan önce sadece yarım saatleri, belki de biraz daha fazla zamanları vardı.

"Ben iyiyim," dedi ona, su gözlüklerini gözlerinin üzerine indirerek. "Hadi gidelim.

Samuel'den daha iyi bir yüzücüydü, hatta tulum giyse bile. Temiz bir dalışla, ağırlıklı kılavuz halatı kavradı ve kendini aşağı çekmeye başladı. Kombinezonları ve koyu renk saçları da arkasından sürükleniyordu ama başını çevirdiğinde Samuel'in yukarıda olduğunu fark etti ve elini arkasındaki ipte gezdirirken onun tutuşunun ritmini hissetti.

, kumların üzerinde fırtına taşı hafifçe gürledi.

Dipte Luce ipi bıraktı ve bir tarafa, enkazdan ve korkunç kargosundan uzağa doğru yüzdü. Kaplumbağa kabuğu, cam, balmumu ve kordonun zekice bir karışımı olan su gözlüğü Deniz tabanının şeklini ve üzerine serpilmiş molozları. Karıncalanmanın onu yönlendirmesine izin verdi, avuç içi büyüklüğündeki parıltılı taşları kumları topladı ve omzundaki çantaya yerleştirdi. Eski balık ağından yapılan torba, suyun geçmesine izin verirken taşların ağırlığını taşıyacak kadar güçlüydü. Dolu olduğunda, Luce ipe doğru yüzdü ve kendini yukarı doğru sürükledi. O O giderken arkasına baktı ve Samuel' enkaza yaklaştığını gördü, uzun, zayıf gövdesi pantolonunun üzerinde çıplaktı, elleri kendi çantasına balast kaydırmakla meşguldü.

Yüzeyde, Luce çantayı *Dove*'un yan tarafına astı. ve tekrar dalmadan önce boş bir tane daha kavradı. Samuel yükselirken, kendi çantasını *Dove*'a sallayıp bir kez daha dalarken ip ellerinin altından geçiyordu.

Ve böylece, *Dove*'un ahşap tarafı balast çuvarlarıyla dolana ve gelgit dönmeye başlayana kadar ileri geri, yukarı aşağı gittiler. Suyun sürüklemesi çok güçlü hale geldiğinde, Luce son kez yükseldi.

Samuel çoktan *Güvercin*'in içinde durmuş, ağlarla örülmüş taşları tekneye sürüklüyordu. Çantasını boynundan çıkarıp ona uzattı, sonra su gözlüklerini çıkardı ve tekneye tutunarak nefesini tuttu. Çalışırken omuzlarındaki ve sırtındaki kasların hareket edişini ya da altın teninde boncuklanan suyu izlememeye çalışıyor ve başaramıyordu. Üzerinde ikiz kırlangıç dövmesi

Ön kollarında, başparmaklarının hemen altında ve kalbinin üzerinde tek bir yıldız.

Her şey geçen yaz başlamıştı. *Dove*'da, diğer günler gibi bir gün geçirmişlerdi. Ta ki Luce bazı düğümleri çözmek için ayağa kalkana kadar. ve her şey değişmişti. Belki de çok kalın paltosu yüzünden; belki de ayakları yüzünden. Sebep her ne olursa olsun, Luce elini yelkene doğru uzattığında dengesini kaybetti. Kendini düzeltmeye çalışırken kolları çırpındı. Üç boynuzlu atı elinden düştü.

Başını. Manche onun altında açgözlülükle yalpalarken ayakları güvertede sürtünüyordu. Samuel hemen ayağa kalktı ve dümeni bıraktı,

Bir kolu onu sabitliyor, diğeri yelkeni sabitlemek için başının üzerine uzanıyordu. Bir an için, sadece bir an için, eli Luce'nin belinde oyalandı.

Luce onun sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu.

gülünç paltosunu. Saçının yanağına değmesi. Kolunun onun etrafındaki gücü. Bu farkındalık şaşırtıcıydı ve

tamamen yeni. Karnının derinliklerinde garip, küçük bir kıvılcım parıldadı. Sonra, ona uzandığı kadar hızlı bir şekilde, Samuel onu bıraktı.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi sakarsın," diye dalga geçerek dümene doğru ilerledi. Sanki kısa bir an için Luce'yi kalbini durduracak bir şefkatle kendine doğru çekmemişti. Sanki kısa bir an için yanağını onun saçlarına bastırmamıştı.

5

Fırtına Dalışı

"Bu iyi bir başlangıçtı," dedi Samuel onaylayarak, avlarına bakarken. 'Bir sonraki gelgitte Bones'la geri geleceğim ve sonra Yarın tekrar. Başka biri keşfetmeden önce alabildiğimiz kadar alalım.

"Bu asla gerçekleşmeyebilir. Luce, hâlâ arabanın kenarına tutunmuş Dove, şüpheyile etrafına bakındı. Enkaz hızla parçalanıyordu, Geriye kalanlar da kayalıklar tarafından hızla yutuluyordu. Yüksek gelgitte görmek imkansız olacaktı.

"Bana uyar. Yan taraftaki çantayı bir kenara koydu. "İşimiz bittiğinde Saint-Malo'ya gideceğim, bakalım biraz ilgi uyandırabilecek miyim?

Sence kim satın alır?

"Bağlantılarıma isim verseydim pek de kaçakçı sayılmazdım, değil mi? Bir parça balastı şakacı bir şekilde havaya fırlattı ve yakaladı. 'Bir de bulut bu kadar iyi, sadece satarak bile kurtulabilirim Enkazın yeri. Bırakalım da dalışı başka zavallılar yapsın. Müzakereleri başlatmak için sadece küçük bir taş yeter.'

Luce, "Ve bir fırtına dalgıcının tutuklanıp boğulduğunu görmek için bir şehir yetkilisine küçük bir söz söylemek yeterli," dedi. Katı yasalar vardı

Saint-Malo'da fırtına taşı alım satımıyla ilgili. Bu uyarılara kulak asmayanlar ve yakalananlar

Su: alçak su çizgisinin altındaki kazıklara sabitlendi ve gelgit geldiğinde boğulmaya bırakıldı, bu sırada yukarıdaki surlar seyircilerle dolup taştı. "Dikkatli ol Samuel.

"İnanç eksikliğiniz beni yaralıyor.

Bir şey Luce'un ayağına süründü. Dikkati dağılmış bir halde teknenin altındaki gölgelere baktı. 'Beni endişelendiren size olan güvensizliğim değil. Şehir Muhafızları, Luce'yi arıyor olacak. enkaz.'

"Muhafızlar kışkılarını bir helada bile bulamazlar. Samuel taşları oynatmayı bıraktı ve elini uzattı. "İşte, gemiye gel. Üşümüş olmalısın.

Ona sürtünen şey, Luce'un ilk başta tahmin ettiğinden daha büyüktü. Teknenin altından bir şey çıkınca içgüdüsel olarak Samuel'e uzandı.

Bu bir adamdı. Boğulmuş bir adamdı, kırmızımsı renkli gömleği şişmiş vücudunu zorluyordu, suda mide bulandırıcı bir şekilde yuvarlanırken yüzü Luce'sadece birkaç santim uzaktaydı, bir zamanlar gözlerinin olduğu yerdeki boş çukurları, burnundan ve ağzından sızan kanlı köpüğü ortaya çıkardı.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı Samuel.

Luce baktı ve baktı, olduğu yerde donakaldı. Su, denizciyi ona doğru itti ve Luce dehşet içinde geri sıçradı.

"İşte, Luce," dedi Samuel, yukarıda. "Seni yakaladım.

Kollarından tutarak sudan çıkardı ve yanındaki tekneye bindirdi. Birlikte *Güvercin*'in kenarına yaslandılar ve aşağıda yüzen adam. Enkaza yaklaştıkça Luce, *Dauphin*'in gövdesinin kalıntılarına hafifçe çarpan ikinci bir denizcinin ve ardından üçüncü bir denizcinin şeklini seçti.

"Çok üzgünüm, Luce. Benimle birlikte suya girmene asla izin vermemeliydim-'

"Sana yardım etmeyi seçtim," dedi titreyerek. "Ve bu bir gemi enkazını ilk görüşüm değil.

"Öyle bile olsa. Sert bir battaniyeye uzandı ve onu kadının omuzlarına bastırdı. "Böyle şeyler görmek zorunda kalmamalısın.

"Sen de yapmamalısın.

Kolları hâlâ ona sarılıydı. Şimdi ona çok yakındı, saçları yanağına damlıyordu, göğsü önündeydi, su pürüzsüzlüğündeydi-Luce aniden yüzünü onunkine doğru eğmek için haince bir dürtü duydu, gemi enkazları ve boğulan denizciler lanetlensin.

Belki de Samuel bunu hissetmişti; hızla geri adım atarak onu bıraktı.

"Birinin ailemin karnını doyurmasını sağlaması gerekiyor," dedi makul bir şekilde ve yelkene döndü. Samuel'in babası bir balıkçı kazasında ölmüştü.

yıllar önce kaza geçirmiş ve ailenin sorumluluğunu büyük oğlunun omuzlarına bırakmıştır.

"Ve birinin sana yardım etmesi gerekiyor," dedi Luce. Sanki kafası karışık ve özlem dolu değilmiş gibi. Samuel'in sözleri ona başka, vücudu başka bir hikâye anlatıyor gibiydi. Hangisi doğrudu?

"Geri dönmeliyiz," dedi çapaya uzanarak. Ona gergin bir gülümseme fırlattı. 'Sonunu kaçırmayı istemem öğlen nöbeti.'

"Elbette. Battaniyeyi etrafına daha sıkı sardı ve uzak uca gitmeden önce ona kendi gergin gülümsemesini verdi teknenin. Islak giysilerini çıkarıp pantolonunu giydi, kuru bir kombinezon ve tayyör giydi ve karacasını yerine sabitledi. Samuel -ilk kez birlikte daldıklarından beri aralarında var olan ve dile getirilmeyen bir anlaşmaya bağlı kalarak- arkası dikkatle dönük bir şekilde yelkenleri hazırlamakla meşguldü.

Geri dönerlerken Luce, "Onları orada öylece bırakmak yanlış geliyor," dedi.

"O gemiye bindiklerinde kurallarını çektiler," dedi Samuel, gözleri ilerideki suda. 'Riskleri biliyorlardı. Hepimiz . Luce bir an için Hannah Snell yüzünden onu tekrar azarlayıp azarlamayacağını merak etti. "Deniz istediğini alır ve o *Dauphin*'i ve mürettebatını istedi. Güzel kaptanını da.

Ses tonunda en ufak bir suçlama yoktu.

Sessizlik çok uzadığında, 'Onu orada ölüme terk edemezdim,' dedi.

"Bunu biliyorum. Ama sen Manche'nin yoluna çıktın, Luce.' Bir elini kaldırdı ve etraflarını saran derinlikleri işaret etti. 'Ondan bir şey aldın. Bir gün onu geri isteyecek.

"Kızgın görünmüyor. Luce yüzünü gergin yelkenlere, ısınan güneşe doğru kaldırdı. Saçlarını kuruması için gevşek bırakmıştı; koyu renk teller esintiyle oynatarak etrafında dalgalanıyordu.

"Hayır," diye kabul etti, onu izliyordu. "Hayır, öyle değil. Dümeni daha sıkı kavradı. Belki de yanılıyorum. Ne de olsa deniz seni seviyor, Luce. Her zaman ."

"O zaman Morgan'ın yerine benim canımı alacağını düşünmüyorsun, değil mi? Onun gözlerindeki endişeyi hafifletmeye çalışarak ve bunu başaramayarak hafifçe konuştu. O Buna inanıyordu; batıl inançtan, balıkçı masallarından daha fazlasıydı. Yüzlerce yıldır halkının ruhunda sonsuz bir ağın düğümleri gibi dokunmuştu.

"Sonunda hepimizi alacak.

Luce'un yatak odasının bitişiğindeki küçük dolabın -Luce'un özenli elleriyle titizlikle sınıflandırılmış ve etiketlenmiş örnekler, düzgün yığınlar halinde düzenlenmiş doğa tarihi, matematik ve astronomi kitapları- düzenli tertibinin aksine, deniz mağarasının onun bölümü bir doku ve renk cümbüşüydü. Her çıkıntı, her yarık

Farklı bir şey. Cam şişeler, sıra dışı deniz kabukları, uyumsuz porselen fincanlar. Tüylar, sekstantlar ve casus gözlükleri.

Duvarlara serpiştirilmiş balık ağıları mağaranın sert hatlarını yumuşatırken, bir avuç gemi feneri ışık ve sıcaklık veriyordu. Oyma boynuz kutularda yelkenci iğneleri, tezgah kancaları vardı, Sarkık ipek elbiselerin arasına yerleştirilmiş tokmaklar ve arma bıçakları. Yarı işlenmiş scrimshaw, balmumu ve sicim, her yerde cam balıkçı şamandıraları

Gölge. Yaralı bir gemi masasının etrafına boş fıçılar dizilmişti, ve iki çıkıntıya asılmış, battaniye ve minderlerle yumuşatılmış kanvas bir hamak. Bir tuvalet masası bile vardı, çekmeceleri sadece hafifçe şişmiş, üçlü aynaları, yıkık allık ve yıldız şeklinde bozulmuş kadife yamalar, saç fırçaları ve yengeç kabukları, güzelce karartılmış bir el aynası, kurumuş mercan çiçekleri, kuş kemikleri, köpekbalığı dişleri ve kurdelelerden oluşan ahşap kapların üzerinde parıldıyor.

Burada hayaller ve sırlar vardı. Umutlar ve planlar, zamanlarını bekliyorlardı.

Samuel'in Luce'a ödediği livres kavanozu, tuzlu su ve trajediyle lekelenmiş kaba kanvas bir denizci çantasıyla aynı alanı paylaşıyordu. Yine de, son birkaç haftadır Luce sürekli olarak İçindekilere ek olarak: gömlekler ve pantolonlar, bir fid ve bodkin, ip, sicim ve balmumu, iğne ve iplikle bir ev hanımı ve bir Jackknife. Bir gemide iş aramak için kalabalık rıhtımda dolaşan bir denizcinin yanında taşıdığı her zamanki şeyler.

Luce ona yardım etmeye devam etmeden önce mağaranın kendi bölümünde sadece bir dakika geçirdi -kanvas çantaya dokunması, fikirlerinin Samuel'in suçladığı gibi delilik olmadığından emin olması gerekiyordu fırtına taşını boşalttı. Kullandığı alan zaten fiçılar, sandıklar ve mumlu kâğıtlara sarılmış paketlerle doluydu. Onlar vardı *Dove'u* boşaltmayı neredeyse bitirmişti ki Le Bleu Sauvage'dan gemi çanının sesi geldi.

"Beş çan," dedi Samuel, ardından gelen sessizlikte. "On . İyi zaman geçirdik."

Luce başını salladı. Annesi ve kız kardeşleri yarım saat ya da daha fazla bir süre uyanmayacaklardı. Samuel'e denizcinin çantasını göstermeyi ve taşı hissettiğinde konuşmaya devam etmeyi düşündü. Fark etti ki, Samuel'in ona yaptığı şeye hâlâ kızgındı.

planlarını reddetti. Ona hatalı olduğunu söyleme dürtüsü Hannah Snell'in yaptığı gibi yapıp geleceğini kendi ellerine *alabileceği* düşüncesi güçlüydü. *Yine de Dove'da* aralarında *geçenlerin* -ve aynı zamanda *geçmeyenlerin*- anısı hâlâ aklındaydı. Ondan ayrılıp evine dönmek çok daha kolaydı.

şapel. Rüzgârda kurumuş saçlarını aceleyle kaba bir örgü haline getirmek, kıpkırmızı karakolu ve eteğindeki kum ve tuzu temizlemek, Samuel, denizcilik ve özgürlük düşüncelerini aklından çıkarmak için.

O sırada büyük salonun açık kapılarından ailesinin sesleri, tanımadığı diğer seslerle karışarak geliyordu.

yaklaştı. Alışılmadık bir durumdu; ailesi bu saatte hiç ziyaretçi kabul etmezdi. Çimenlere doğru eğilerek pahalı görünümlü bir araba gördü.

Ahırın avlusunda dört yakışıklı gri tarafından çekilen de Châtelaine arması, beyaz kurduyla birlikte, lake kapısının üzerine işlenmişti.

"Lanet olsun ruhuma," diye mırıldandı - Samuel'in sevdiği sözlerden biriydi - karnı gurulduyordu. Bugün Samuel'le buluşmak bir hataydı. Baba dün gece ona de Châtelaines'e haber gönderdiğini söylemişti. Tabii ki erkenden kalkıp oğullarına kavuşmak için Le Bleu Sauvage'a koşacaklardı.

Eve yaklaştıkça hastalık hissi daha da kötüleşti. Acaba o ailesi onu arıyor muydu? Şapeli kontrol etmişler ve boş mu bulmuşlardı? Sesler daha da yükseldi, yumuşak şingirtılarla noktalandı. pahalı porselenler, uyandığında klavsenin gümüşü tonları. Hafif bir tartım, bir tıngırtı ve sonra müzik, tatlı ve görkemli. Veronique şarkı söylemeye başladı. Luce kendine rağmen mırıldanarak eşlik etti. Veronique'in çok güzel bir sesi vardı ve Scarlatti'nin eserlerinden birini her zaman iyi çalmıştı.

Luce hizmetçilerin kapısında duraksadı, kararsızdı. Mutfaklara gidip misafirlerinden saklanma, Olivier'nin leziz hamur işlerinden birini yiyerek yapmacık sohbetlerden kaçınma dürtüsü güçlüydü. Bu iyi bir plandı. Güvenilirdi. Annesinin dikkatinden kaçmak için ya da o sırada hangi işkence dolu sosyal olay gerçekleşiyorsa ondan kaçmak için sayısız kez kullanmıştı.

Gratienne'in de Châtelaineler'i etkilemeye hevesli olduğu, Veronique ve Charlotte'un da ellerindeki tüm silahları (cazibe, zekâ, moda, zarafet) kullandığı günümüzde en güvenli seçim de bu olurdu. Salon bir savaş alanı olacaktı.

Ve yine de. Luce'u daha az güçlü olmayan ikinci bir dürtü daha çekiyordu: Morgan de Châtelaine'i tekrar görmek. Onun dudaklarındaki tuz ve hayat tadını, parmak uçlarındaki soğuk dokunuşu unutmamıştı.

Öyle miydi?

Sonunda merak günü kazandı. Luce sinirle dolup taşarak çimenleri geçti, salonun merdivenlerini tırmandı, esinti dolu perdeleri kenara itti ve mücadeleye girdi.

"Lucinde," dedi Gratiennne, şezlongdaki yerinden.

Charlotte ile Luce'un Madam de Châtelaine olduğunu bildiği zarif giyimli, siyah saçlı bir kadın arasında. "?"

Gratiennne Luce'u çıplak başının üstünden çizmelerinin ucuna kadar incelerken Veronique şarkısını kesti. Luce, salonun üç aynasından birindeki yansımasına bakma riskini göze alarak kalbini hissetti Lavabo. Çabalarına rağmen giysileri dağınıktı, saçları- Bir omzunun üzerinden kalın bir kuyruk halinde sarkıyordu; sütçü kızlarınkine benziyordu. Teni her zamankinden daha da kötüydü, güneşten bronzlaşmıştı ve Rüzgar.

"Özür dilerim anne," dedi Luce. 'Bahçede yürüyordum ve sonra şapele gittim, misafirlerimiz olduğunu fark etmedim.

Gratiennne kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor.

Klavsenin arkasından bir kıkırdama. Sabah ışıyla birlikte Gül rengi elbisesinin üzerine düşen ve mükemmel tenini aydınlatan Veronique, ahududulu kek ve kremaydı.

Jean-Baptiste iyi huylu bir tavırla, "Ah, gel , madam," dedi. Mösyö de Châtelaine'le birlikte şöminenin yanında durmuş, fırtınalı bir denizin üzerinde uçuşan *Fleur de Mer*' devasa tablosunu hayranlıkla seyrediyordu. "Lucinde bunu bilmemeliydi. Mon trésor, Mösyö de Châtelaine'i ve güzel karısını hatırlıyor musunuz?

"Elbette. Luce başını her doğru eğdi. "Ve tabii ki bu da en küçük oğulları. Morgan.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, iki yaşlı adam tarafından yarı gizlenmiş bir halde resme bakıyordu ama adını duyunca döndü, karanlık bakışları -meraklı ve sıcak- onunkilerle buluştu. Luce'un kalbi garip bir şekilde tekledi. Uyanıktı, farkındaydı. kıyıdaki adamdan farklıydı. Yanaklarındaki kirli sakalların kaba gölgeleri kaybolmuştu. Tıraş olmuş, daha genç görünüyordu, belki de Veronique'den sadece birkaç yaş büyüktü. Elmacık kemikleri yüksekti, kaşları ve saçları her zamanki gibi siyahtı. Samuel kadar uzun olmasa da, zayıf ve güçlü görünüyordu, deniz yeşili, şık frakı Omuzlarını sıkıca saran pantolonu ve çorapları kaslı kalçalarını ve etkileyici bir çift baldırını ortaya çıkarıyordu. Bir de enerji, bir çabukluk, ona. Hareketin durduğu, enerjinin kontrol altına alındığı hissi. İyi yapılmış ayakkabılarının *tık tık tık* seslerinde bir sabırsızlık,

Sanki sahipleri kalkıp gitmekten, uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi.

"Sizinle tanışmak güzel, Matmazel Léon. Hafif bir selam, bir gülümseme.

Oh, o gülümseme.

"İyileşmiş görünüyorsun," dedi Luce başını eğerek. "Ailenin iyi bakımı her şeyi değiştirdi.

Kibar ve nazikti. Onu sahilde öpen vahşi, umutsuz adamdan tamamen farklıydı. O adam parmaklarını kızın uzun saçlarına dolamış ve dudaklarından içmişti, sanki boğuluyormuş ve onu sadece kız kurtarabilirmiş gibi alıyor, alıyordu. Vücudunda karanlık bir heyecan dolaşıtı. Hatırlıyor muydu?

Madam de Châtelaïne, Leon'ların her birine gülümseyerek, "Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum," dedi. "Sizin iyiliğiniz olmasaydı, oğlumun şu anda burada bizimle olacağından şüpheliyim.

"Ve *bu*," dedi Morgan, odanın ortasındaki alçak masaya doğru ilerleyerek ve bir tabaktan bir makaron alarak, "bunun gibi makaronlarla bir trajedi .

Herkes güldü.

Klavsenin başında Veronique birkaç notayla oynadı. "Gelin , Mösyö de Châtelaïne. Sizi bulan ne haber? Onlar olmasaydı, bakımımızın -ve makaronlarımızın- hiçbir anlamı olmazdı.

"Bu doğru," diye kabul etti Morgan. Light'tan bir ısırık aldı, bademli şekerleme, mutlulukla çiğnendi. "O adamlara hayatımı borçluyum. Luce hayal kırıklığını yuttu.

Castro de Châtelaïne, 'Onların çabaları unutulmayacak,' dedi. "Benim gemim de unutulmayacak. Sözlerinin ardında yatan acıyı anlamak mümkün değildi. Morgan'a bakan Luce, onun omuzlarının ve çenesinin gerildiğini gördü.

"*Veliahttan* haber var mı? Jean-Baptiste cılız bacaklı bir sandalyeye usulca oturdu. 'Belki de o olabilir kurtarıldı . . . ?'

"Kayboldu," dedi Castro. "Kargosu ve tüm mürettebatıyla birlikte. "Ne taşıyordu?

'Beklediğiniz şey. İspanyol şarapları, meyveler, yağ. Kolonilerden gelen mallar-indigo ve odun. Çok miktarda vicuña yünü.

"Peki ya balastı?

Morgan kaşlarını çatarak bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ancak babasının hızlı bir bakışından sonra hemen tekrar kapattı.

"Risk aldık," dedi Castro. "Fırtına taşı olmadan yelken açtık.

"Bunu yapan ne ilk ne de son kişi olursun," dedi Jean-Baptiste sempatiyle. 'Fırtına taşının kum kadar bol olduğu bir zamanı hatırlıyorum. Breton sahilinin herhangi bir yerinde yürüyün, ayak parmağınızı ona vurursunuz.

Castro acı acı güldü. "O günleri hatırlıyorum. Genç bir kaptanken ve hafif bir rüzgâra ihtiyacım olduğunda, en yakın deniz cadısını ziyaret eder ve bir tane satın alırdım. Birkaç livre karşılığında bir esinti çağırır ve onu mendilime sarardı.

Jean-Baptiste, "Ben de kendi payıma düşen crone-winds'i satın aldım," dedi. O da

Öne doğru eğildi, masanın üzerindeki çeşitlerden bir hamur işi seçti.

"Burada hala bir gelgit kronu var, biliyorsun.

"Groac'h mı? Gerçekten mi?"

Gerçekten de. Utangaç ve . Ama onu akşamları küçük cadı teknesinde ya da kayalıklarda dolaşırken gördüm.

"Peki sana hâlâ güzel rüzgârlar satıyor mu? Castro spekülatif bir tavırla başını eğdi; hiç şüphesiz Jean-Baptiste'in kıskanılacak başarısında gelgit düğmesinin payı olup olmadığını merak ediyordu.

Jean-Baptiste artık gülümsemiyordu. "Uzun zamandır değil.

"O da diğerleri gibi eninde sonunda gidecek," dedi Castro acımasızca. "Sonunda hepsi gider.

Kasvetli bir sessizlik. Fae'lerin gidişi büyük bir endişe konusuydu. En azından onların varlığı ya da yokluğu sadece fırtına taşı ocaklarını değil, bölgedeki mevcut taşları da etkiliyordu.

Saint-Malo'nun gemileri, binaları ve duvarları. Bazıları, Fae'leri ve batıl inançları Bretagne'dan kovmaya kararlı olan Kilise'yi suçladı. Diğerleri ise balıkçılık yapan ve bu topraklarda evler inşa eden insanları suçluyordu. Fae'lerin var olduğu biliniyordu. Yıllardır yavaş ve emin adımlarla gidiyorlardı. Bretagne'ın büyüsüz, ruhsuz kalacağı düşüncesi gerçekten de melankolik bir düşünceydi.

'Her , ' dedi Castro, 'Veliah't'a hak ettiği fırtına taşını vermedik. Bu kararın bedelini şimdi ödüyoruz.

Luce ona baktı. Yalanlar ağzından ne kadar da kolay dökülüyordu! Daha iki saat önce *Dauphin*' fırtına taşlarını kendi elleriyle tutmuştu. Büyülerinin alçak, anlamlı uğultusunu hissetmişti.

Charlotte hayranlıkla Morgan'a bakarak, "Hayatta kalman gerçekten bir mucize," dedi. "Düşünsene, bir tek sen varsın!

"Sus, Cee," dedi Veronique azarlayarak. 'Eminim Mösyö de Châtelaine'in karşılaştığı tehlikeleri ona hatırlatmana ihtiyacı yoktur.

"Kesinlikle," dedi Castro, bıçak gibi keskin bir sesle. "Eminim onları kısa sürede unutmayacaktır.

Yüklü bir sessizlik oldu.

"*Hiç* kimse böyle bir şeyi unutabilir mi? Luce sordu. Halının kenarlarına, birbirine dolanmış çiçeklerin oluşturduğu narin desene baktı ve Morgan'ın mürettebatını, o sessiz denizcileri düşündü *Dauphin*'in kırık kabuğundan yükseliyor. 'Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Denizin öfkesine tanıklık etmek, hayatınızın tamamen onun ellerinde olması, onun kaprisine bağlı olarak yaşamak ya da ölmek Gerçekten de korkunçtu. Boğulan adamı, görmeyen gözlerini ve şişmiş uzuvlarını hatırladı. "O zavallı adamların sondan önce nelerle karşılaştıklarını sadece hayal edebiliyorum. Onlara huzur diliyorum.

Başını kaldırdı ve konuşma kararından hemen pişmanlık duydu. Odadaki her yüz ona doğru dönmüş, şok, şaşkınlık ve onaylamamanın çeşitli tonlarını sergiliyordu. Sadece Morgan'ın karanlık bakışları yargılamadan uzaktı.

"Bizim için çal Lucinde," dedi Gratienne ani sessizlikte. Madam de Châtelaine'e döndü. "Müzik konusunda oldukça yetenekli, biliyorsunuz.

Abartmıyordu. Luce klavsenin ya da arpın başına oturduğunda tüm ev halkının havası değişirdi.

Bahçıvanlar işlerini bıraktılar ve başlarını

Dinleyin. Domestikler evin içinde amaçsızca dolaşüyor, cilalama bezleri yanlarında gevşekçe sallanıyordu. Mutfaklardan yanık kokusu yayılıyordu. Bir keresinde Luce klavsenden başını kaldırdığında babasının yedi atının da büyük salonun merdivenlerinde toplandığını gördü.

Salon, kulaklar dikilmiş, kocaman gözler niyetli.

Ancak Gratiennne'in Luce'nin yeteneğinden duyduğu gurur müzikten ziyade bir kaldıraç etkisi yaratıyordu. Gratiennne'in istediği şey Kızlarının her biri için mükemmel eşler bulmak; sadece onların değil kendisinin de sosyal konumunu yükseltecek kocalar. Bu müzik güçlü bir silahtı.

"Evet, Luce, çalmalısın," dedi Veronique. O da yeteneğin gücünün farkındaydı ve onun ışıltısının tadını çıkarmaktan çekinmiyordu. 'Sen yakınımıdayken iyi performans göstermeyi umamam. O kadar parlıyorsun ki Bana.'

Tamamen saçmalık -Veronique parladığı gibi oynadı, ki bu da parlak ve iyi bir şekilde oldu. Bununla birlikte, çoktan zarif bir şekilde bankta. Odanın içinde süzülerek hamur işi tabağını aldı ve gülümseyerek Morgan'a uzattı.

"Teşekkür Lucinde," dedi Gratiennne nazikçe. Luce, uzun zamandır Annesinin üç gurur kaynağı olduğunu anladı - sakladığı kubbelerin sayısı, kıyafetlerinin maliyeti ve *çocuklarının* davranışları - ve şimdi annesine itaat etmenin onu daha sonra büyük bir rahatsızlıktan kurtaracağını, itaatkâr bir şekilde klavsene doğru ilerledi. Son anda yönünü değiştirerek arp için. Kocaman ve altın sarısı, bir kuğununki zarif kemerli boynu, birkaç yıl önce babasının hediyesiydi. Luce Parmak uçlarını tellerin üzerinde gezdirerek onları gümüşü bir hayata döndürdü, sonra oturup eteklerini düzeltti.

Müzik, her zaman olduğu gibi, başka bir yerden geliyordu: salonun açık kapılarından akan hava, pencerelere vuran güneş ışığı, tarlaların ve ormanın ötesinde sessiz ve dinleyen deniz. Melodiyi biliyordu, telleri tanıyordu ama Luce müziği *yapmak* yerine onu *serbest bıraktı*, sanki kendi iradesi varmış gibi parmaklarından sınırsızca akmasına izin verdi.

"*Bir yaz sabahı*," diye şarkı söyledi, sesi alçaktı ve kullanışsızlıktan hafif dumanlıydı, "*dikkatlice duvarların dibine indim. Wapping'de eşcinsel bir denizciyle tanıştım.*

*Acı çekiyor gibi görünen genç bir
kızla konuşurken*

*"William, gittiğinde korkarım bir
daha dönmeyeceksin.*

Yeterince hafif başlayan melodi derinleşti. Luce'un artık daha net olan sesi arpın notalarıyla birleşti.

*"Kalbim aşk tanrısı tarafından
delindi, tüm parıltılı altınları
küçümsüyorum.
"Neşeli denizci cesaretimden
başka hiçbir şey beni teselli
edemez.*

"Bu bir İngiliz ezgisi, değil mi? Luce'nin şarkısı, tüm özlemi ve hüznüyle sessizliğe gömülürken Gratienne onaylamayarak sordu.

"Müzik savaşa aldırılmaz," dedi Jean-Baptiste, bir makarona uzanırken. "İsteddiği yere gider, çoğu zaman da gemiyle.

"Bu doğru," diye kabul etti Morgan. 'Denizcilerin bu şarkıyı söylediğini duymuştum.

Bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Anneniz abartmamış, matmazel.'

Luce, Morgan'ın değil ama Charlotte'un gözlerinden kaçmak için başını eğdi.

Üç Léon kardeşten sadece Charlotte müziğe karşı isteksizdi. Gençliğinde bazı talihsiz klavsen denemeleri olmuş, kız kardeşlerinin yetenekleri ortaya çıkınca çabucak vazgeçmişlerdi. Bu

Charlotte'u çıplak tene değen sert bir kumaş gibi rahatsız ediyordu. Bunu saklamaya çalışıyordu ama ne zaman Luce ya da Veronique oynasa bakışlarını keskinleştiriyor, güzel yüzünü çirkinleştiriyordu.

'Bu müzik muhabbeti bana ...' Madam de Châtelaine, Jean-Jacques ve Jean-Pierre ile birlikte kapının yanında bekleyen laquais'sini işaret etti.

"Antoine, onu buraya getirir misin lütfen?"

"O" krem rengi, pahalı bir kâğıttan yapılmış bir zarftı. Tek kelime, *Léon*, yüzünde cesurca akıyordu.

Gratienne zarfı açarken Madam de Châtelaine, "Bunun alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum," dedi, "ve görgü kurallarına göre

Davetiyenizi gelecek hafta diğerleriyle birlikte göndereceğim. Ancak oğlum için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmenin daha iyi bir yolunu bulamadım.

"Oh, bir balo! Veronique, annesinin omzunun üzerinden okurken sevinçle el çırparak haykırdı. 'Mösyö Morgan'ı karşılamak için Châteldaine'in evine. Ve Le Loup Blanc'da olacak, daha az değil!"

Madam de Châteldaine gülümsedi. "Biz de sizin gibi bu sezon erken saatlerde kır evimize çekildik.

"Gerçekten ilk davet alan biz miyiz?"

'Gerçekten! Terziyi ve terziyi görme şansına sahip olacaksınız, hem de davetiyelerin geri kalanı gönderilmeden önce!

Belki Paris'te bir şeyler yaptırmak için bile vaktiniz olur. "Karım haftalardır bu küçük suareyi planlıyor.

Mösyö de Châteldaine sevgiyle şöyle dedi. 'Sanırım o daha çok *Dauphin*'in düştüğünü ilk duyduğunda Morgan'ın güvenliğinden çok kendi planlarını iptal etmekle ilgilendi.

Madam de Châteldaine yelpazeyle kocasına bir tokat attı.

"Ah, anne," dedi Charlotte, "davetiyeyi bize oku! Gratienn kızının dediğini yaptı. 'Castro ve Camille de Châteldaine sizi bir maskeli baloya davet etmekten mutluluk duyar.

O okurken Charlotte ayağa kalktı ve Veronique'e şezlongun arkasında katıldı. Gratienn'in omuzlarına eğildiler, onunla birlikte okudular ve annelerinin elinden mektubu kapıp mürekkebi ve her şeyiyle yutmamak için her türlü kısıtlamayı kullandılar.

Gratienn sözlerini bitirdiğinde Veronique, "Bir mask," diye iç geçirdi.

"Nasıl olur da
zarif."

Gelişmeleri giderek artan bir dehşet duygusuyla dinleyen Luce taburesinde doğruldu. Bir maskeli balo, sıradan bir resepsiyondan çok farklı olacaktı. Yüzler örtülür, kimlikler gizlenirdi. Büyük toplantılarda rahatsız olan bir kişi, anonimliğinden emin bir şekilde olayların kenarında kalabilirdi. Kimse neden dans etmekten kaçındıklarını sorgulamazdı. Hiç kimse

modası geçmiş ayakkabılarına ve çarpık ayaklarına acıyarak bakmayı düşünürlerdi. Saklanacaklardı. Güvende.

Parmakları hiç beklenmedik bir anda arpın tellerinde tatlı, heyecanlı bir tını ile hareket etti.

"Sizinle dans edebilir miyiz, Mösyö de Châtelaine? Veronique sordu.

"Elbette," dedi Morgan cesurca. 'Onur duyarım, Mademoiselle Léon.' Charlotte ve Luce'u da içine alacak şekilde başını eğdi. "Her birinizle dans etmekten çok mutlu olurum.

"Lucinde'ye söz vermekle uğraşma," dedi Charlotte açık açık. 'Kız kardeşimiz böyle etkinliklere asla katılmaz.

"Öyle mi?" Siyah bakışları Luce'unkileri yakaladı ve tuttu. "Şey. Bu utanç verici. Luce dürüstçe, "Henüz karar vermedim," dedi. Onun bu sözlerinden cesaret

Gülümseyerek arpın korumasından kalktı. 'Yine *de*, eğer katılırsam, Cádiz'de geçirdiğiniz zamanı sorma fırsatım olabilir diye düşünüyorum. Şu anda orada suya bakan neredeyse yüz altmış kule olduğu doğru mu?

Morgan ona yaklaşırken şaşkınlıkla gülümsedi. "Çok sayıda kule var, evet. Gerçi itiraf etmeliyim ki onları saymak için hiç durmadım.

'Peki ya yeni katedral? Nasıl ilerliyor?'

"Yavaş da olsa inanıyorum. Cádiz'in taçlandırıran ihtişamı olacağını söylüyorlar, ama benim naçizane fikrime göre, körfez şehrin en büyük hazine.'

"İsla de León'u kastediyorsun," dedi Luce başını sallayarak.

"Anladığım kadarıyla fevkalade bir sığınak sunuyor.

", evet. Yüzü düştü ve Luce onun kayıp gemisini, boğulan mürettebatını düşünüp düşünmediğini merak etti

Madam de Châtelaine de aynı şeyi gibiydi. "Sanırım vedalaşma vaktimiz geldi," dedi ayağa kalkarak.

Gratienne ayağa kalktı. "Emin misiniz? Akşam yemeğinde bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız ...'

'Size daha fazla yük olmak istemem, Gratienne.

Ve inanmamızı istediği şeye rağmen oğlumun dinlenmeye ihtiyacı var. Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Özellikle de kızlarınızın üçüyle de dans etmek istiyorsa.

"Tabii ki.

Vedalaşmalar yapıldı, minnettarlıklar ifade edildi ve Morgan'ın iyileşmeye devam etmesi için dileklerde bulunuldu. Morgan'ın gözleri telaşın arasında Luce'un gözlerini buldu. Son bir kez, yürek hoplatan bir gülümseme.

"Oh, yeni elbiseler alabilir miyiz, baba? Jean-Jacques giden misafirlerin arkasından kapıyı kapatır kapatmaz Veronique ağlamaya başladı. "Lütfen?"

"Elbette. Jean-Baptiste hoşgörüyü gülümsedi. 'Her birinizin yeni bir şeyi . Ayakkabılar, kurdeleler, yelpazeler, ne isterseniz.

"Maskelere ihtiyacımız olacak," dedi Charlotte, şezlongdan davetiye alıp her kelimesine dikkatle bakarak.

Jean-Baptiste, 'Bugün şehre dönmeyi planlamıştım,' dedi. 'I hemen oraya gitmeliyiz. Lyon'dan yeni bir teslimat aldım; Fransa'daki en iyi ipeklilerden birini seçebileceksiniz!

Veronique sevinçle ellerini çırpı ve Charlotte annesine dönerek tekstil ürünlerini Veronique'in değil *kendisinin* seçmesi konusunda ısrar etti.

"Saçmalama, Charlotte. Gratienn kızınlıkla içini çekti. "Herkes yetecek kadar var.

"Size ne getirmemi istersiniz, ma chérie? Jean-Baptiste Veronique'e sordu.

'Ne modaysa onu istiyorum baba. Paris'te ne giyorlarsa!'

"Elimden geleni yapacağım. Jean-Baptiste Charlotte'a döndü. "Ya sen, Charlotte'um?"

'Belki pembe ipek, baba? Ya da soluk mavi?'

"Pembe ve açık mavi olacak. Jean-Baptiste Aziz 'a işaret etti. "Éliott dört at eyerlesin, St. Jean. Biri senin için, diğeri kumaşları taşıyın, bir tane de Lucinde için.'

Hâlâ Morgan'ın son gizli gülümsemesini düşünen Luce başını kaldırdı. "Benim için mi, baba?"

"Aynen öyle. Tersanede işimiz var.'

Onun sırtışına karşılık verdi; *Lucinde*'yi görmeye gidiyorlardı.

"Tersane mi? Gratienn kaşlarını çatarak tekrarladı. "Trichet'de mi? Canım, zaman var mı?"

"Bolca. Jean-Baptiste karısının yanağını öptü. "Akşam yemeğinden önce döneriz.

Salondan çıktı, eyerine ve gemisine gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu hiç adil değil," diye açıkladı Charlotte. "Artık ipeklileri ilk *Luce* seçecek.

"Bu umurumda değil," güvence verdi Luce.

'Tabii ki . *Hiçbir şey* değil.

. Az önce Mösyö de Châtelaine'e nasıl davrandığınıza bir bakın.

Gerçekten ona Cádiz'de kaç kule olduğunu sordunuz mu? Ve neden giyinmekte ısrar ediyorsunuz? Bir mürebbiye gibi görünüyorsun. Tiksintiyle başını salladı. "Sanırım bu daha iyiydi.

ziyaretçilerimiz olduğunda bize katılmadığında.'

"Kaba olma, Cee," dedi Veronique yumuşak bir sesle. 'Ayrıca, Luce'un Morgan de Châtelaine'e ne söylediği önemli değil. Yaz sonunda onunla nişanlanacak olan *ben* olacağım, o değil. Bakalım yanılıyor muyum?

Bunu açıkça, gelişigüzel söyledi; hayatı boyunca geliştirdiği silahların - güzellik, zarafet,

yetenek- bunu yapabilirdi. Dans etmeyi, şarkı söylemeyi, kibarca konuşmayı, bir fincanı nazikçe tutmayı, saçını giydirmeyi, hizmetçileri idare etmeyi, güzel yazmayı, haftanın menüsünü sipariş etmeyi ve misafirleri ağırlamayı öğrenmek için saatlerce çalışmanın tek bir amacı vardı

tek başına: mükemmel kocayı bulmak için.

Bir Léon kızı için başka ne olabilir ki? *Herhangi bir* kız çocuğu için mi? Üniversiteye gidemezler, Cádiz'de çıraklık yapamazlar, Paris'te idari görevler alamazlar, hayatlarını bilim, müzik ya da denizcilik çalışmalarına adayamazlar ya da bir erkek evladın yapabileceği pek çok şeyden herhangi birini yapamazlardı.

yapabilirlerdi. Umut edebilecekleri en iyi şey özgürlüktü.

Geç saatlere kadar uyumak, saatlerce giyinmek ve bitmek bilmeyen ziyaretlere, ikindi çaylarına ve akşam yemeklerine katılmak

- Tabii ki çocuk doğurma arasındaki süre özgürlük olarak adlandırılabilir.

Luce bazen kız kardeşlerinin de kendisi gibi hissedip merak ediyordu.

Eğer onlar da

Eğer yapabilselerdi, kendileri için farklı bir yol, farklı bir hayat seçerlerdi.

Öyle olsaydı bile, kesinlikle böyle bir şey söylemezlerdi. Şimdi ise Veronique salonun kapısına hülyalı bir şekilde yaslanmış, de Châtelaine' arabasının avluda zarif bir şekilde dönüşünü antre pencerelerinden izlerken, Luce kız kardeşinin mükemmel

kocası olabilirdi. Luce onu hep Saint-Malo'lu gemici ailelerin en büyük oğullarından biri olarak hayal etmişti, babalarının servetlerinin büyük bir kısmını miras alacak olan bu şanslı kişiler. Ya da Paris'ten gelen uzun boylu bir aristokrat, belki de Jean-Baptiste'in Gratiennne'in asil tüccar kökleri, Léon serveti ve

Veronique'in güzelliği. Büyük evleri, şık atları ve kız kardeşini mücevherlerle donatacak parası olan çekici bir yabancı.

Fırtına karası saçları olan en küçük oğul değildi.

Denizden gelmemiştii.

Hepsi Vahşı ve Güzel

At sırtındayken Luce'un ayakları kadar iyiydi. Topuklarına bir dokunuş, diline bir tıklama ve meyve bahçeleri ve tarlalar üzerinde, ormanlık alanlarda ya da çuha çiçeği, menekşe ve yabani sümbüllerle dolu yollarda hafifçe süzülüyor olabilirdi.

Jean-Baptiste de bir o kadar korkusuzdu ve yaz boyunca düzenlenen av ve yarışlara sık sık katılırdı. Yan yana, çiftlik evlerinin ve ara sıra kapılı yolların yanından geçiyorlardı. Malikânelere ya da malikânelere doğru yol alırken, St. Jean arkasında zıplıyor, beygirin dizginini sıkılı bir yumrukla kavırıyordu.

Luce, SaintCoulomb'a -ortalarında kilisenin kulesinin çiçek açtığı granit evler kümesi- vardıklarında onun rahat bir nefes aldığını duydu ve sakin bir yürüyüşe geçti.

"Sana bir sürprizim daha var," dedi Jean-Baptiste.

"Ah, baba," dedi Luce, kalbi sıkışarak. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten.

'Senin için yeni bir müzik öğretmeni buldum,' dedi. 'Kraliyet Akademisi'nden, daha az değil. Bu hafta gelmesi bekleniyor.

Kırlangıçlar çatıların arasına dalarak geri dönmüşlerdi. Luce onları zar zor fark etti. Babasının ona verdiği hediye anlasa da kendisine ve kız kardeşlerine yıllar boyunca özel öğretmenler tutarak -kızları nadiren bu kadar kapsamlı bir eğitim aldı- aynı

Luce, Samuel'den çok farklı bir türde eğitim almaya başladığında öğretmenler inkar edilemez bir şekilde sorunlu hale gelmişti. Yeni bir öğretmen, zaten kabarık olan listedeki bir başka engel olacaktı.

"Annem bunu yapmanı istedi mi?" diye dikkatle sordu. "Daha fazla pratik yapmamı istediğini biliyorum..."

Jean-Baptiste, "Memnun olursunuz diye düşünmüştüm," dedi. hayal kırıklığına uğradı. 'Mösyö Ferrand başarılı bir bestecedir. O da fen ve matematik okudu. Sevdiğinizi biliyorum öğren . . . '

Luce onun yüzünü ve oradaki acıyı görünce yumuşadı. "Haklısınız. . Çok cömertsin baba. Teşekkür .

Şanslıyız ki bu Mösyö Ferrand da diğer öğretmenler kadar yaşlı ve geç saatlere kadar uyumaya ve bir fincan kahve eşliğinde uyuklamaya istekli. Akşamları çikolata.

Saint-Malo göründü. Serpinti ve uzaklıktan bulanıklaşan surlarla çevrili şehir, kayalardan oluşan yuvasına sertçe tutunmuş, kararlılıkla denize doğru ilerliyordu. Üç tarafı sularla çevriliydi: kuzeyde Manche; güneyde, tersaneleriyle birlikte geniş liman; güneybatıda ise, her boydan ve her cinsten gemiyle dolu Rance nehrinin ağzı.

Onlar yaklaştıkça şehir şekillenmeye başladı. Katedral, çatıların ve kulelerin üzerinde yükselen yalnız kulesi ve kale en doğu ucunda çömeliyordu. Şehri çevreleyen sularda adalar, resifler ve kayalıklar bulunuyordu ve bunların en büyüklerinin tepesinde top ve güvensizlikle dolu kaleler vardı: Fort Royale, Grand Bé, Petit Bé ve La Conchée. Surlar ve duvarlar gibi onlar da tamamen fırtına taşından yapılmıştı. Gürleyen uğultusu Luce'nin kanıyla aynı anda yükseliyor, yüzünü ve boynunu karıncalandırıyordu. Şehir bu yüzden asla aşılammıştı, Hollandalılar ve İngilizler bu yüzden yüzyıllar boyunca tekrar tekrar ona karşı dalgalar. *Gel zaman*, der gibiydi. *Elinden geleni yap*.

Gelgit sırasında şehre ulaşmanın tek yolu olan dar geçit Sillon'a ulaştıklarında fırtına taşları Luce'nin kemiklerine sessizce çarpmaya devam etti ve kapılara doğru ilerleyen arabaların, at arabalarının ve insanların arasına karıştı. Bir tarafta büyük bir sahil ve Manche. Diğer tarafta ise

İç limanda, balinalar gibi sert kumlara vuran tekneleri yüzen mürettebattan sıcak katran kokusu yükseliyordu.

Geçidin sonunda tünemiş olan kalenin yüksek duvarlarında garnizon askerleri nöbet tutuyor, katedralin omuzları ve kulesi herkesi koruyucu bir şekilde izliyordu. Jean-Baptiste Saint-Vincent Kapısı'ndan geçerken, güneş ve kuzeybatıdan esen rüzgâr kısa sürede duvarlar tarafından yutuldu. İşkence görmüş küçük sokaklar eğri büğrü taş evlerin arasında, çatıları gökyüzüne karşı büzüşüyordu. Martılar yukarıda dönüyor ya da bacaların üzerine tünüyordu. Bir dizi dükkanın önünden geçtiler: yelkenciler, keten ve morina tüccarları, şarap

satıcılar, giysiler ve gemi malzemeleri. Yağ dükkânlarından tereyağı, domuz yağı ve sıvı yağ sızıyor, tencerecilerden kaldırımlara müzik ve kabadayı denizciler dökülüyordu. Yakınlarda bir kavga patlak verdiğinde Luce'nin atı ürktü; iki iri yarı tar, sevinç içindeki tayfaları tezahürat yaparken birbirlerine sarhoşça sallanıyordu. Jean-Baptiste atını en yakındaki ara sokağa doğru bir bakış bile atmadan çevirdi. Onu takip eden Luce arkasına bakmaktan kendini alamadı. Adamlar sersemlemiş ve birlikte tökezliyorlardı.

beceriksizce dans ettiler, hem kükreyen gemi arkadaşları hem de Şehir Muhafızlarının gelişi tarafından engellendiler. Sonuç, tahmin edilebileceği gibi, tam bir kaos oldu.

Luce eyerde olabildiğince geriye yaslandı, bineğinin sabit hızı onu gözden uzaklaştırmadan önce kavganın her ayrıntısını arakladı. St Jean, arkasından köşeyi dönerken komplocu bir tavırla göz kırptı.

Yakındaki balık pazarının keskin kokusu havayı yoğunlaştırdı, tuzlu ve güçlü kokusu şaşırtıcı bir rahatlama sağladı; Saint-Malo uzun bir deniz yolculuğundan sonra bir geminin ambarı gibi kokuyordu: sintine suyu, yıkanmamış bedenler ve çürüyen keresteler.

Léon'un evi, Saint-Philippe Sokağı'nın köşesinde, duvarın ve Saint Michel Tabyası'nın yanında uzun ve görkemli bir yapıydı. Jean-Baptiste evi yaklaşık yirmi yıl önce Rivière ailesinden satın almıştı. Kusursuzca işlenmiş fırtına taşından dört katlı limanın girişine ve körfezin diğer tarafında, uzaktaki Saint-Servan tersanelerine bakıyordu. Bir bekçi kulübesi vardı. Jean-Baptiste'in kırk dokuz gemisini limana girerken ya da limandan çıkarken izdik eğimli çatıya inşa edilmiş ve denizin serinliğini yakalayabilen devasa pencereler

Yılın herhangi bir zamanında esen rüzgârlar ya da katedralin ucuna bakışlar sunar. Belediye binasının altında, kayaya oyulmuş iki katlı mahzenler ve depolar vardı. Akla gelebilecek her türlü lüks, buradaki serin karanlığa tıktırılmıştı: çay ve kahve, baharatlar, kakao, Hindistan'dan basılmış pamuklular, Batı Hint Adaları'ndan şeker ve çivit, Amerika'dan tütün, Fransız ipekleri, şarap, konyak ve dantel, İspanyol yağı ve gümüşü.

Kapıların içinde, Luce bacaklarını yan eyerden kurtardı ve dikkatlice taş döşeli zemine kayd. İki set zarif, Yuvarlak merdivenler avludan bir üst kattaki büyük salonun çift camlı kapılarına açılıyor, kıvrılırken birbirlerini yansıtıyorlardı sahanlıkta buluşmak için. Altlarında, bir dizi sağlam kapı doğrudan mahzenlere açılıyordu.

Luce, St. Jean babası için bir fener yakarken bekledi, sonra onu içeri kadar takip etti. Hava bir anda soğudu ve sokağın, denizin sesleri azaldı. Fırtına taşlarının gümbürtüsü, tenindeki karıncalanma, bunaltıcıydı. Gözlerini kapadı, kendini alıştırmaya çalıştı.

"Geliyor musun? Jean-Baptiste koridorda onu bekliyordu, fenerini yukarı kaldırmıştı.

"Evet, baba.

Toplam on oda vardı ve Jean-Baptiste her birinin içindekileri en küçük çivit kutusuna kadar yakından biliyordu. (Ayrıca Fransız Antilleri'nden çiviti hangi gemisinin getirdiğini ve bundan ne kadar kazanmayı umduğunu size söyleyeyim). Luce, sol taraflarında baharat odasının olduğunu biliyordu. Sağlarında ise, Cádiz ve ötesine Breton ketenleri.

"İşte geldik," dedi ve Luce'yi koridorun sonuna götürdü. "İpek odası.

Aziz Jean zaten , aralıklarla yerleştirilmiş fenerleri yakıyordu. duvarlar boyunca. Raflarla kalın fırtına taşı duvarlar ortaya çıktı ve yukarıda, devasa, kaba yontulmuş kirişlerin geçtiği ahşap bir tavan. Eski bir korsan güvertesinin kurtarılmasıyla elde edilen eskimiş ahşap zeminin her santimi paketler ve deniz sandıklarıyla kaplıydı.

"Ne ? Jean-Baptiste sandıkların arasında gezinerek sordu. 'Pembe saten mi? Gümüş işlemeli yeşil ipek kumaş mı? Krem

ipek tafta?'

St. Jean'in yaktığı her fenerle oda aydınlanıyordu, En iyi merser veya modiste rakip olabilecek ipeksi renklerden oluşan bir gökkuşağı ortaya çıkarıyor.

Luce ise kapı aralığından özlemle bitişikteki odaya bakıyordu; burada kürk paketleri ve tütün sandıkları arasında tuzlu tuhafıklar ve sonlar koleksiyonu oldukça üzgün bir şekilde duruyordu. Kasaba evinde ya da Le Bleu Sauvage'da muhafaza edilemeyecek kadar büyük olan babasının denizde geçirdiği yıllar boyunca edindiği hatıralar

Büyüleyici. Seyir ekipmanları, uzun deri kutularda haritalar, kılıçlar, tabancalar ve yakında ele geçirilecek gemilerin kaygan kenarlarına tırmanmak için kullandığı iğrenç görünümlü grapnellerden iki ya da üç tane. Bir gemi, gemiye mürettebat renklerini ele geçirdiğinde ele geçirilmiş sayılırdı. Onlardan da bolca vardı, aralarında solmuş birkaç tane de vardı.

İngiliz sancaktarları.

"Mon trésor? Jean-Baptiste onu izliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Luce kendini odaklanmaya zorlayarak, "Hiç bilmiyorum baba," dedi.

"Çok fazla var. Charlotte'un bu kadar çok kadınla

Luce'un babalarının kumaşlarını ilk seçecek olması.

-Haklıydı. "Belki de Charlotte ve Veronique için güzel bir şeyler bulmakla işe başlamalıyız?"

"Ne harika bir fikir.

Luce, babasının parıltılı sandık denizinde dolaşmasına yardım etti, orayı açtı, burayı açtı, gümüşün ve altın iplik, mavi celeste ve bleu lapis arasındaki fark. St.

Jean seçtiklerini kağıt mendil ve balmumu ile dikkatlice paketledi.

tuval. Ve sonra, elbette, süslemeler geldi: gökkuşağı değerinde ipek kurdeleler, ipek çiçeklerden oluşan bir bahçe, kilometrelerce ipek iplik ve tüylerden oluşan bir hayvanat bahçesi.

"Bu," dedi Jean-Baptiste, kırpıntıları dağ gibi yığınlara ekleyip onları memnun bir şekilde okşayarak, "iş görür. Yine de ... Sandık labirentine geri döndü, birini açtı ve bir yaz günü Manche kadar derin mavi bir ipek parçasını havaya kaldırdı. 'Eh voilà! Bunu sizin için sakladım, mon trésor.

"Ah, baba," diye nefes aldı Luce, kendine rağmen. "Bu çok güzel.

Jean-Baptiste, "Modaya uygun olamayacak kadar koyu, biliyorum," dedi ve ipek kumaş parçasını ona getirdi.

"Bunun umurumda olmadığını biliyorsun.

Yanağına doğru tuttu. "Düşündüğüm gibi," dedi onaylayarak. 'Tam gözlerinin renginde. St. Jean'a diğerleriyle birlikte paketlemesini söyleyeyim mi?

İpek, fenerlerin ışığında parlıyordu. Serin ve yumuşaktı. Luce'un eline karşı. Onu takmanın denizi takmak gibi olacağını biliyordu. 'Evet, lütfen,' dedi.

Saint-Malo, Rocabey ve Saint-Servan kıyılarına dağılmış otuza yakın tersane vardı. Samuel sık sık Bacağınızı bir kereste yığınının çarpmadan ya da yüzünüzü katran dumanıyla doldurmadan sahilde yürüyemezsiniz. Jean-Baptiste'in tercih ettiği avlu, Saint-Malo kapılarından yarım saatlik bir yolculuk mesafesindeydi.

Saint-Servan. Buraya ulaşmak için tersanesi, halat atölyeleri ve barut fabrikalarıyla Talards'ın tuz bataklıklarından geçmek gerekiyordu. dergisi ve balıkçı tekneleri ve kuruyan ağlarla dolu çamurlu kumsalların etrafında dolaşır.

Luce *Lucinde*'yi hemen tanıdı. İnşaat sahasında bekleyen üç firkateynden sadece biri tamamlanmak üzereydi. Onun içinde beşik Stoklar, iskele katmanları ya da aç böcekler gibi üzerinde gezinen işçiler onu rahatsız etmemiş görünüyordu.

Özgürlüğü için sabırla bekliyor.

Luce babasının peşinden kereste depolarının ve halat atölyelerinin, demirci ve hızar ocaklarının, arma ve direk evlerinin önünden geçti. Orada

Her yerde işçiler vardı; kereste taşıyor, ateş yakıyor, testereyle kesiyor, buğuluyor ve bağıryorlardı. Duman ve taze kesilmiş kereste kokuları ve katran, gelgitteki kumsalın hafif çürük kokusuyla karışıyordu. Luce kokuyu içine çekti.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? Jean-Baptiste dizginleri eline alarak sordu sahilde at. Luce da aynısını yaptı, sonra ayaklarını

ve kuma doğru kaydı.

"Mükemmel. Direkleri ve yelkenleri olmasa bile -güvenli bir şekilde denize indirildikten sonra ekleneceklerdi- gemi çok güzeldi.

"Gemiye binebilir miyiz?" "Elbette.

Atları Aziz Jean'a bırakarak birlikte sahile doğru yürüdüler. Jean-Baptiste'i tanıyan işçiler, o geçerken saygıyla başlarını salladılar. İçlerinden biri, yetkili olduğu belli olan yaşlı bir adam, selamlamak için elini kaldırdı.

"Charles Le Page," dedi Jean-Baptiste sessizce Luce'ye, adam aceleyle yanına gelirken. "Gemi ustası. Gemiciyi sıcak bir şekilde selamladı ve Luce'ye işaret etti. "Kızımı tanıştırmama izin verin-

"Lucinde," diye bitirdi Le Page gülümseyerek. 'Aşinalığımı bağışlayın, matmazel. Ama daha önce tanışmıştık, biliyorsunuz.

Luce kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Öyle mi, mösyö?

"Gerçekten de. Yukarıya, *Lucinde*'nin pruvasının olduğu yere doğru işaret etti.

gökyüzüne karşı belirdi. Orada, gagasına ve başının dizine yapıştırılmış, geminin heykelciği duruyordu. "Onunla tanışmak ister misiniz?

Gemi ustasını kızak boyunca takip ettiler ve rampadan iskeleye çıktılar.

"Korkarım tırmanmanız gerekecek," dedi Le Page, tahtadaki bir aralıktan kayarak. "İşte, izin verin.

Luce'un geminin karnına girmesine yardım etti. Loş ve serindi, tozlu güneş ışığı gölgeleri kesiyordu.

"Güverteler tamamen tahtalarla kaplandı ve kalafatlanmaya hazır," dedi Le Page, onları dik bir merdivenden yukarı çıkarırken. "Kıç galerisi ve dümen de takıldı.

"Onları görmek isterim," dedi Jean-Baptiste. "Elbette.

Luce üst güverteyi geçerken adamların arkasından takip etti. Tamamlanmamış olsa bile, direklerinin ve kaptanlarının güvertenin hareket ettiğini hayal etmemek zordu.

nazikçe. *Lucinde*'in rüzgârın ve yıldızların önünde koştuğunu. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Jean-Baptiste onu sıkarak.

Elini. "Onu anında hayal etmemek mümkün değil, değil mi? Gel bakalım. Figürünüzü görün.'

Pruvadaki inşaat daha yeni bitmişti. Yeni kesilmiş ve kalafatlanmış kereste kokusu güçlüydü, iskele Gaga ve kanat hala yerinde.

"Dikkatli olmanı söylememe gerek yok," dedi Le Page, Luce'un pruvayı çevreleyen platforma çıkmasına yardım ederek.

Jean-Baptiste gururla, 'Bunun için endişelenmenize gerek yok,' dedi. "Gemi kullanmasını biliyor. Şimdi, şu dümen hakkında ..."

Erkeklerin sesleri uzaklaşırken Luce çoktan *Lucinde*'nin gövdesinin etrafında dönmeye başlamıştı. Sahilde yeterince yumuşak görünen rüzgâr, berjer şapkasını tırmalıyordu. Geniş kenarını kavradı. Bir eliyle geniş eteklerinin parmaklıklara takılmasını engellemek için diğer elini kullandı. *Belki de*, diye düşündü, Samuel Thorne'ı düşünerek, *eğer kadınlar böyle gülünç kıyafetler giymek zorunda kalmasalardı gemilerde hareket etmekte daha iyi olurlar.*

Sonunda heykelciğe ulaştı.

Le Bleu Sauvage'da sayısız ayna vardı, sadece Claudine fırtına sırasında her birini örtmekten sorumluydu, tam sayıyı bilirdi. Antrede ve yemek odasında, yatak odalarında ve salonlarda. Hizmetçilerin girişinde bile gümüş rengi camdan küçük, çukurlu bir dikedörtgen.

Bu nedenle, Luce kendi yüzünü iyi tanıyordu. Şeklini ve ifadesini. Gözlerinin ve saçlarının tam rengini (sırasıyla mavi ve siyah). Ancak kendisini meşe ağacına oyulmuş ve dikkat çekici ayrıntılarla boyanmış olarak görmek bambaşka bir şeydi.

Çiller figürün burnunu tozlandırıyordu. Ufku incelerken alnına yasladığı eli Luce'ninkinin aynısıydı: uzun parmaklı, güneşten kahverengileşmiş. Siyah saçları gevşekti ve pruvanın üzerine dökülüyordu. Zekice oyulmuş beyaz dantel dirseğinden köpürüyordu- uzunluğunda kolları ve korsajı vardı. Elbisesi koyu, zengin bir maviydi. Tıpkı saçları gibi, hayali bir rüzgârda dalgalanıyor, kırışıyor ve Uyluklarının hemen altında, sanki geminin kalaslarından çıkıyormuş gibi, yarı içeride, yarı dışarıda.

Ayak yok, diye kıkırdamıştı Charlotte akşam yemeğinde planlara bakarken ve Luce şimdi nedenini anlıyordu. Figürün bacakları, dizleri ve ayakları oymalı mavi kıvrımların altında tamamen kaybolmuştu.

kereste. Eski utancı kemiriyordu, aynı zamanda başka bir şey de. Elini figürün kalçasında gezdirerek vücudunun tam olarak nerede bitip geminin nerede başladığını hissetti. Özgürlük ve hareket hissi kaybolmuştu; kapana kısılmış, tahta ve demirle sıkıca bağlanmış gibiydi. Kendi seçimi olmadan, bir gemiyi takip etmeye zorlanmıştı.

Bir başkası tarafından çizilen rota.

"Sanırım işçilikten memnun değilsiniz, Matmazel Léon?" diye yumuşak bir ses geldi yukarıdaki güverteden.

Luce yukarı baktı.

Morgan de Châtelaine baş yaslanmış, ona gülümsüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kibar olamayacak kadar şaşırmıştı.

"Sanırım seninle aynı. Parmaklıkların üzerinden hafifçe atlayıp iskeleyle çıktı. (Ah, onun adımlarının çabukluğunu, rahat, kolay zarafetini nasıl da kıskanıyordu!) 'Babanın yeni gemisine hayranlıkla bakıyorum.

Birkaç saat önce Le Bleu Sauvage'daki salonda nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyordu. Belki daha solgundu ve saklamaya çalışsa da biraz nefes nefese kalmıştı.

"Bu *benim* gemim," dedi, oldukça kaba bir şekilde. Ne olsa onu ürkütmüştü. Morgan kuşkulu bir kaşını kaldırdı. "Senin mi?

"Evet.

Kısa bir şaşkınlık bakışı. Sonra anlayışla başını salladı. "Yani senin adını verdiğini söylüyorsun.

"Hayır. Yani o *benim*.

"Onun babanın olduğunu sanıyordum.

Öyle. Ama onu bana veriyor.'

"Anlıyorum. Bu kez iki kaşını da kaldırdı. "Oldukça güzel bir hediye. "Babam cömerttir.

". Ondan uzağa, avlunun dışına baktı ve dirseklerini derme çatma korkuluklara dayadı. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Luce o sabah baba ve oğul arasında yaşanan gerginliği hatırladı. 'Anladığım kadarıyla baban, oğlunun kaybindan memnun değil.

Dauphin.'

"Öyle de denebilir.

Uzun süre sessiz kaldı, omuzları kamburlaştı, bakışları karamsar bir şekilde tersanenin üzerinde gezindi. Luce ne söyleyeceğini merak ediyordu. Hayatında ilk kez Veronique gibi olmayı diledi. Kız kardeşi zarafeti ve çekiciliğiyle yanındaki adamla nasıl konuşması gerektiğini çok iyi bilirdi.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi beceriksizce. "Annen dinlenmen gerektiğini söylemişti.

Zarafet ve çekicilik, gerçekten.

'Annem pek çok şey söylüyor. Bu onun haklı olduğu anlamına gelmez. Adam doğruldu, ona ve onun arkasındaki figürana baktı. 'Yüce Tanrım! Geminin senin olduğunu söylerken yalan söylemiyordun, değil mi?' Oyma Luce'a yaklaştı, yüzünü, saçlarını, çıplak kollarını inceledi. "Tıpkı sana benziyor.

Onu figürana bu kadar yakın, yüzü yukarı dönük, dudakları onun kıvrımlı tahta dudaklarından sadece birkaç santim ötede görmek Luce'u güçlü bir şekilde

Fırtınadan sonra aralarında geçenler aklına geldi. Boğazını temizledi. "Sanırım öyle.

'Gel, hakkını teslim etmelisin. Benzerlik dikkat çekici.'

"Sanırım öyle," dedi Luce şüpheyle. Adamın figüranlıktan uzaklaşmasını diledi. Kendisinin bu hale geldiğini görmek ve onun Buna şahit olmak gerçekten rahatsız ediciydi.

Morgan yine yumuşak bir sesle, "Tam bir hediye," dedi. "Peki geminizle ne yapacaksınız, Matmazel Léon?

"Henüz bilmiyorum.

İskelede ilerledi, geminin pruvasını, gövdesini bakışlarını daralttı. Elini kalasların üzerinde gezdirdi, kalafatlarını inceledi. "Belki de sizi Cádiz'e götürür?

Luce ona baktı. "Cádiz?

"Elbette. Koyu renk gözleri nazik ve ilgiliydi. "Bugün bundan büyük bir ilgiyle bahsettiniz. Belli ki ilgini çekiyor.

"Merak mı uyandırıyor?

"Evet, söylediğim her şeyi tekrarlamak niyetinde misiniz, matmazel?

Gerçekten yakışıklıydı - siyah saçları ve rüzgâr ve onun geniş, sıcak gülümsemesi tarafından karıştırıldı. Luce uzaklara baktı, onun

yanakları yanıyordu. "Hayır.

Gülümsemesi genişledi. 'Şey, bu rahatlatıcı. Aksi takdirde oldukça tek taraflı bir konuşma olurdu. Ben konuşurdum, sen bir şeyler tekrarlardın. Genç kadınlar genellikle böyle olur. Ama sen . . . Sanki

Aslında söyleyecek bir şeyiniz olabilir.'

O anda Luce elbette söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Adam çok yakındaydı, elini uzatıp ona dokunabileceği kadar yakındı. eline dokundu. Bu düşünce kalbinin hızlanmasına neden oldu.

"Ve buradayız," dedi Morgan, kara gözleri neşeyle parlayarak, dostça heykelciğe yaslanarak. "Birlikte söyleyecek çok şeyimiz var.

"Şey, sana sormak istiyordum. ' *Sahilde seni kimin kurtardığını hatırlıyor musun? O öpücüğü hatırlıyor musun? Ne oldu? Dauphin'e yani.*'

Adamın yüzünden bir bulut geçti ve kadın söylediklerine pişman oldu. bir kez. "Özür dilerim," dedi aceleyle. "Bunu size sormamalıydım. "İles de la'yı geçerken iki İngiliz firkateyni üzerimize geldi.

Manche,' dedi sessizce. 'Teke tek olsaydık bize karşı hiç umutları olmazdı ama ikisi ...' Figürün mavi eteklerine doğru kaydı. "Onlara rağmen kaçmayı başardık.

Ama fırtına işimizi . *Dauphin* benim ilk komutam olacaktı. Baskın yapmayı planlamıştım.

kendim.' Başını iki yana salladı. "Artık bunun bir önemi yok. *Veliaht* gitti, mürettebatım kayboldu - babamın bana olan güveniyle birlikte.

Ama nasıl? Luce sormak için can atıyordu. Bu kadar güçlü bir taş taşırken gemiyi nasıl kaybettiniz? Ve baban neden bu konuda yalan söyledi?

Morgan sessizdi. Hiç şüphesiz, *Veliaht*'ı düşünerek Kendini parçalara ayırdı, halsiz ve yenilmişti. "Bazen hayatta kalan tek kişinin nasıl ben olduğumu merak ediyorum," dedi usulca. 'Neden başka kimse kıyıya ulaşamadı. Annem buna mucize diyor, babam ise lanet. Beni cezalandırmanın onun görevi olduğunu söylüyor. Kaptan olarak, bu kazadan *ben* sorumluyum.

gemideki herkes. Onlardan bahsetmiyorum bile-' Başını salladı, Çaresiz. "Bana başka bir gemi vermeyi ya da bir gemi almak için gerekli parayı vermeyi reddetti.

"Ne kadar için?

Acı bir kahkaha. "Uygun gördüğü sürece. Doğruldu, iç çekti. 'Ailenizin sizden bahsettiğini duydum, biliyorsunuz. Böyle şeyler duyarsın "Bilmediğiniz bir evde yattığınızda böyle şeyler olur.

Luce yüzünü buruşturdu. "Ne söylediler?

"Annen senden memnun görünmüyordu. Hiçbir zaman olman gereken yerde olmadığını söyledi. Ve deniz kabukları koleksiyonun tüm evi kokutuyormuş.

Luce gülümsedi. "Bu muhtemelen doğru.

Bakışları onun üzerinde gezindi, yüzünde, saçlarında durdu. 'Bir hanımefendinin böyle şeyleri saklaması uygun değil,' dedi. Baban onları sana getirse bile. İnsanlar, dedi, konuşacak.' Onun sesi yumuşadı. "Aramızda kalsın, insanların senin bir denizci olduğundan şüphelenmesinden daha fazla endişe duyması gerekmez mi diye merak ettim.

Luce'un kalbi göğsüne çarptı. Onun dudaklarını, kumsaldaki tuz öpücüğünü düşündü. Hatırlıyor muydu?

"Deniz halkından birini gördün mü?" diye sordu.

Her denizcinin bir hikâyesi vardı. Yeşil saçlı bir kadın fırtınadan önce saçlarını tarıyor, ya da bir geminin yanına dalıyor, ya da bir el aynasındaki yansıması. Bir deniz kızını ağına düşüren ve kızın yalvarmalarına rağmen onu serbest bırakmayı reddeden bir balıkçı. Bir Seamaid'i yaralar ya da kızdırırsanız fırtına koparır. Onu yatıştırırsanız şansınız yaver giderdi. Bazı yaşlı denizciler, acı çeken denizcilere yardım teklif eden nazik deniz kızlarından bahsederdi; diğerleri ise insanları boğularak ölmeleri için tuzla yıkanmış kemikleriyle bahçelerini süsleyen canavarları anlatırdı. Luce bu hikâyeleri ve daha yüzlercesini duymuştu.

"Elbette," dedi Morgan. "Öyle değil ?

Luce başını salladı. 'Bretagne'da artık deniz halkı yok. Samuel yemin etse de-'

'Samuel?

Lanet olsun ruhuma. "Le Bleu Sauvage'daki mutfaklarımıza teslimat yapan balıkçılardan biri," dedi aceleyle. 'Bir keresinde bir balıkçı gördüğüne yemin ediyor.

"Kuyruğunun parıltısını ve pruvasındaki dalgaların altındaki soluk teninin ışıltısını. *Yarı denizde olduğum için söylemeyi aklımdan bile geçirme, Luce. Ne gördüğümü biliyorum.* "Çoğu insan

Deniz halkı vahşı kıyılara taşındı. Gemileri ya da insanları sevmiyorlar.

"Ben de aynısını duydum," dedi Morgan.

"Onları Cádiz'de gördünüz mü?"

"Fransız Antilleri. Sesi hâlâ daha yumuşaktı. "Bunu asla unutmayacağım. Ve seni ilk gördüğümde . . ."

Luce zorlukla nefes alabiliyordu. Daha fazlasını söylemesini bekledi ama Morgan yüzünde uzaklara bakan bir ifadeyle tersaneye bakıyordu.

Sor ona. Kelimeler dilinin ucunda dans ediyordu ama yine de tereddüt etti. Samuel, ne kadar süredir soğuk ve bitkin bir halde sürüklendiğini yalnızca Tanrı bilir, demişti. Bir mucize olacak eğer

şey hatırlamıyor. Belki de Morgan'ın unutmaması en iyisiydi. İyi huylu genç kadınlar iç çamaşırlarıyla yüzmez ve denizcileri denizden sürüklemezlerdi. Söz konusu kişilerin denizciler soğuk kollarını onlara sarıp ruhlarını çalmak için.

Ve yine de. Bilmesi gerekiyordu.

"Beni ilk ne zaman gördün?"

Ona döndü, gözlerini kırıştırdı. "Evet, bugün babanın salonunda. bir Fae görünümü vardı. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Vahşi ve güzel. Ve senden bahsettiklerini duyduğum her şey bana mantıklı geldi. Seni merak ettim.

Seni merak ettim.

Vahşi ve güzel.

"Çok fazla deniz kabuğum var," dedi hafifçe, sanki adamın son sözleri kemiklerinde yankılanmıyormuş gibi.

Adam onu izliyordu. Daha fazlasını söylemesini beklediğini fark etti.

"Korkarım beni tuhaf bulacaksın.

"Asla. Elini teatral bir ciddiyetle kalbine doğru kaldırdı ve kadın güldü.

"Pekâlâ. Nesnelerin tarihiyle ilgileniyorum. Deniz, onun yaratıkları. Nasıl oluştuğu, nelerin onu şekillendirdiği.

," dedi Morgan, daha da yaklaşarak. 'Büyüleyici biliyordum. Söyle o zaman. İlgini çeken sadece denizin şekillendirilmesi mi? Yoksa sen de mi yelken açmak istiyorsun?"

Ani bir suçluluk duygusu. Luce daha önce sadece bir kişiyle yelkenli hakkında konuşmuştu. Ona *Dove*'u nasıl kullanacağını öğreten *Samuel*'di. Rüzgârı okumayı ve rota çizmeyi. Kıçtankara olmayı ve kötü hava koşullarına hazırlanmayı. Yelkencilik *onların* sırrıydı. Ama Morgan şimdi buradaydı. Morgan, Luce'un deniz halkına benzediğini düşünüyordu, vahşi ve güzel.

"Denize açılmayı çok istiyorum," dedi. 'Eğer mümkün olsaydı, kendi gemime *-bu* kumanda ederdim. Senin yaptığın gibi Cádiz'e ve Fransız Antilleri'ne yelken açardım. Deniz insanların hâlâ var olduğu o vahşi yerleri bul.

Onun gülmesini bekledi.

O . "Neden mümkün değil?"

"Nedenini biliyorsun. Eliyle kendini işaret etti. "Bana bak.

"Oh, öyleyim.

Luce kendini tutamadı; kızardı.

'Bunları istemenin garip bir yanı yok,' Morgan dedi, daha da yaklaşarak. Gülümsedi, güzel ağzının köşesi sanki kız onun sırrıymış ve o da kızın sırrıymış gibi kalktı.

Luce'un tek yapabildiği uzanarak kendini durdurmak ve ona dokunuyordu. Belki de küpeştenin üzerinde onun için çok yakın duran deniz yeşili koluna. Ya da eli. Fırtına taşı gibiydi, teninde karıncalanıyor, onu daha yakına çağırıyordu.

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir tavırla. 'Babamın bir oğlu var. koleksiyonu mu? Çok büyük ve harikulade. Ve naçizane fikrime göre, oldukça iğrenç.'

Luce güldü. "Bunu duymuştum.

Kimin ki? Mösyö de Châteline'in dünyanın en etkileyici tuhaflıklar koleksiyonuna sahip olduğu herkesçe biliniyordu.

Bretagne. Luce'un babası ondan huşu ve biraz da kıskançlıkla söz etmişti; kendi koleksiyonu onun yanında önemsiz kalıyordu. Luce kendini bildi bileli onu görmeyi arzuluyordu.

"Ne dersin o zaman-" Morgan'ın yüzü şimdi Luce'unkinden sadece bir el mesafesi uzaktaydı. Saçındaki pomadın kokusunu alabiliyordu: badem ve karanfil, bergamot ve misk. '-eğer seni ve sana koleksiyonu gezdirdi mi? Babamın nadide deniz kabuklarını gönlünüzce kurcalayabilir ve inceleyebilirsiniz.

Parmak uçlarıyla Luce'nin bileğinin içini çizdi. İleri geri, teninde bir yol açarak.

"Bu hoşuma giderdi. Daha fazlasını söylemek imkânsızdı; sözsüz, kemiksizdi. "Güzel.

"Lucinde? Babasının sesi baş güverteden aşağı süzülüyordu.

Güverte. Luce, Morgan'dan uzaklaşmaya çalışırken ayakları acıyla sarsıldı, Morgan ise düzgünce geri çekilip etekleri görünmesini engelleyen figürana sıkıca bastırdı.

"Hazır mısınız, mon trésor?" diye seslendi babası aşağıya. "Akşam yemeğine yetişmek istiyorsak hemen gitmeliyiz.

"Evet, baba. Luce Morgan'ın yanından iskeleye doğru geri çekildi. O geçerken birbirlerine sırttılar, o harika, gizli gülümseme.

Babası ve Aziz Jean'la birlikte malouinière'e dönerken kuzeybatıdan sert bir rüzgâr esiyordu. Manche'yi ve tarlaları kesiyor, ensesinde ısrarcı parmaklarıyla geziniyordu. Zar zor hissediyordu. Morgan'ın sıcak dokunuşu, gölgeli bakışları kalmıştı.

Hazırlıklar

Balo için hazırlıklar hızla ve şiddetle başladı. Veronique ve Charlotte'un balo elbiseleri için aynı moda Rose Pompadour ipek tafta parçasına dikmeleri kimseyi şaşırtmadı. Malouinière bağırsık çağırışlarla dolu bir savaş alanına dönüştü.

ve gözyaşları, ömür boyu nefret itirafları, sonsuza dek sürecektir vaatler intikam. Odaları moda tabakları ve tüylerle, atılmış ipek saten kumaşlarla, gümüş kumaşlarla ve çiçekli ipeklerle doluydu.

brokarlar. Minyatür balo elbiseleri giymiş moda bebekleri kurdeleler, rozetler ve danteller arasında düşmüş askerler. Luce her geçtiğinde onları kaldırıyor, küçük elbiselerini düzeltiyor, minik peruklarını düzeltiyordu. Cesur ve şanlı ölümler.

Mücadeleden kaçmak için Luce zamanının mümkün olduğunca çoğunu deniz mağarasında geçiriyordu. Her sabah erkenden evden çıkar ve öğleden hemen önce döner, öğleden sonralarını bahçede ya da küçük dolabında *Lucinde*'nin planlarını inceleyerek ya da okuyarak geçirirdi. Arpın ya da klavsenin başına oturmak bile bir riskti, çünkü kız kardeşlerinin ne zaman odaya hücum edeceği belli olmazdı.

korkunç bir çatışmanın ortasındaydı. Bazen biri ya da her ikisi birden Luce'u mücadelenin içine çekmeye çalışıyor, taraf tutması için ona yalvarıyorlardı. Daha fazla

Çoğu zaman içeri girdikten birkaç dakika sonra arkalarında hakaret ve kötü niyet izleri bırakarak çıkıyorlardı. Yemek saatleri dayanılmaz hale gelmişti, her tur

Olivier'nin olağanüstü soğuk muslarından biri kadar karmaşık ve incelikli, kız kardeşlerinin tedirgin sessizlikleri, acı değış tokuşları ve buz gibi cevaplarıyla servis lezzetli yemekler.

Üç gün süren toplu acının ardından Gratienne araya girdi.

"Veronique Rose Pompadour giyecek," diye duyurdu, kızarmış tavuğunun üzerine sakince ekstra kerevit coulis kaşıklarken.

"Ama anne! Charlotte ağladı. "Ciddi olamazsın!

"Kesinlikle ," dedi Gratienne. 'Bu pembe tenine hiç yakışmıyor, Charlotte. Sana daha çok yakışacak üç renk hazırladım. Akşam yemeğinden sonra birini seçeceksin.

"Ama-

"Annem haklı, Cee," dedi Veronique tatlı bir sesle. 'Eğer acele edip karar vermezsen elbiselerimizi zamanında diktiremeyiz. Avantajımızı kaybederiz.

Charlotte ona öfkeyle baktı.

Gratienne kesin bir tavırla, "Terziyi çoktan çağırttım," dedi. "Mösyö Briard yarın burada olacak. Masanın karşısındaki Luce'ye baktı. "Baloya katılacak mısın Lucinde? Eğer öyleyse kumaşınızı seçmeniz gerekecek.

"Ben seçimimi çoktan yaptım anne.

"Demek geliyorsun. Luce, Charlotte'un sesindeki zehir karşısında irkildi. "Gelmeyeceğinden emindim.

"Neden? Veronique merakla sordu.

Charlotte gözlerini devirerek, 'Çünkü resepsiyonları sevmiyor, Vee,' dedi. 'Bunu hepimiz biliyoruz. Bu seferkinde farklı olan ne?

'Madam de Châtelaine daveti bize kendisi iletti. Katılmamak kabalık olur. Luce, dikkatini kaşıklamaya verdi

Tabağına maydanoz ve altın rengi tereyağıyla kalınlaştırılmış istiridye grateninden biraz daha koydu. Charlotte size bu şekilde baktığında mümkün olduğunca az şey söylemek en iyisiydi.

Ancak kız kardeşi . "Peki hangi renkte karar kıldınız?" diye sordu, fricandeaux'sunu şiddetle keserek.

"Mavi.

"Mavi mi? Ne tür bir mavi? Modaya uygun mu? Madam de Pompadour çok açık bir ton tercih ediyor, biliyorsunuz.'

Luce, kız kardeşinin tavırlarından her geçen gün daha fazla hoşlanmıyordu.

bir an babasına baktı. Eminim bir şey söyleyecektir? *Ne?* Şık yemek masasının etrafında yükselen acı dalgasını dindirecek bir şey? Jean-Baptiste ise ikinci porsiyon kuzu rostosunu afiyetle mideye indiriyordu. Hiç merak etmemiş miydi?

Karısının ve kızlarının duygularını? Farklı bir hayatın, bir şekilde eş, anne ya da kızdan daha *fazlası* olabilecekleri bir hayatın (ya da didişen rakiplerden daha fazlası

ipeklilerin üzerinde) - onlara fayda sağlayabilir miydi? Babası sadece büfenin yanında duran Jean-Germaine'e baktı. "Başka istiridye var mı?

Hayal kırıklığı Luce'un omuzlarını çökertti. Yemeğini bitirdi ve sandalyesini geriye itti. "Baba, müsaade eder misin?

"Emin misin, mon petit oiseau chanteur?" diye sordu, neredeyse dolup taşan tabağından başını kaldırmadan. "İkinci ve üçüncü ayinleri kaçıracaksınız.

"Eminim.

". Ama gel, gel.' Ona neşeyle el salladı. 'Gitmeden önce babana bir öpücük ver. Ve neredeyse karanlık. Unutma-'

'Biliyorum, baba. Saçımı taramayacağım.'

Ertesi sabah biraz rahatladı. Terzinin ne zaman geleceğinden emin olamayan Luce evde kaldı. Annesi ve kız kardeşleri alışkın olduklarından daha erken kalktılar ve çikolata yudumlama ve kapı gözleme ile gergin bir sabah başladı. Altı çan çaldı, sonra yedi, sonra sekiz -Öğleden Önce Nöbeti'nin sonu-.

Avluda toynak sesleri duyuldu. Veronique ve Charlotte hemen ayağa fırladılar ve heyecanla girişe doğru koşmaya başladılar, nefes nefese ön kapıları açtı. "İyi günler,

hanımefendiler.

Luce'un kız kardeşlerinin omuzları üzerinden gördüğü gülümseyen genç adam, usta terzi Mösyö Briard değildi. *Bu* adam çok daha gençti, dik sırtlıydı, beyaz ve düzgün dişleri vardı. Üç boynuzlu atını çıkardı, kalın, kıvrık karamel-kahverengi saçlarını ensesinde birleştirerek ortaya çıkarmıştı.

"Sen-" diye başladı Veronique.

Genç adam özür dileyen bir gülümsemeyle, "Gerçekten de," diye araya girdi. Yeleğinin içinden katlanmış bir belge çıkardı. 'Ama benim bir Ondan gelen ve durumu tam olarak açıklayan bir mektup var. Sizi temin ederim ki, onun yerine size hizmet etmek için elimden geleni yapacağım.

"Sanırım bunu yapmak zorundasınız. Veronique yüzündeki ifadeyi zar zor gizledi.

Kapıyı aralayıp ona yardım etmek için acele eden laquais'yi el sallayarak uzaklaştırırken hayal kırıklığına uğramıştı. "Annemi getirirsin, değil mi Jean-Pierre?

"Baban içeride mi? Genç terzi şapkasını bir kolunun altına sıkıştırdı ve antreye girdi. Bir omzunda kaba görünümlü deri bir çanta taşıyordu ve pantolonu ile çorapları tozla kaplıydı. Bu detayları Luce ile aynı anda fark eden Charlotte, kaşlarını kaldırarak Luce ile göz göze geldi.

"Baba? Veronique kaşlarını çatı. "Ona neden ihtiyacımız olsun ki?

Genç adam şaşkın görünüyordu. Ağzını açmaya davrandı, Ama Gratienne'in bir elinde nakış kasnağı, diğer elinde soluk ipekten uzun bir iz ile gelişi daha fazla konuşmasını engelledi.

Veronique'in gardırobu için gecelik, belki de eteklerini süpürüyordu. "Sen-

"Bir mektubu var, anne," dedi Charlotte, mektubu göstererek. "Bu her şeyi açıklayacak Madam Léon," dedi genç adam, ona teklif etti. Luce, onun yanaklarının kızardığını, yüzünün hafifçe ellerinde salladı, ona acımdan kendini alamadı. "Sizi temin ederim, ben fazlasıyla vasıflıyım.

Gratienne mektubu elinin tersiyle itti. "Gerçekten de. Mösyö Briard'a güvenim sonsuz. Eğer sizin onun yerine geçebileceğinize inanıyorsa, o zaman

öyle olacak. Adınız nedir?' 'Mösyö

Briard ...?'

"Hayır, adın," dedi Gratienne sabırsızlıkla.

"Gabriel," dedi. "Gabriel Daumard.

"Sanırım Paris'te okudunuz?"

"Evet, Madam Léon.

"O zaman başlayalım.

Döndü ve büyük salona doğru ilerledi, kızları da arkasından geliyordu. En son giden Luce, Mösyö Daumard'ın gitmeden önce tereddüt ettiğini ve açık kapılara şöyle bir baktığını fark etti

Sanki geri dönmeyi düşünüyormuş gibi. Sonunda takip etti.

"Charlotte'la başlayalım," dedi Gratiene, şezlonga uzanırken, çiçekli à la française cüppesi zarifçe dalgalanıyordu

etrafında. Nakışını kucağına koydu ve sakince dikişine devam etti.

"Charlotte mu? Veronique yankıladı.

Charlotte ona, "Rose Pompadour'u sen aldın," dedi ve koşarak genç terzinin önünde durdu. "Önce *ben gideceğim*.

Gabriel Daumard mobilyaların üzerine serpiştirilmiş kumaşları ve süsleri, moda tabakları ve dantel birikintilerini, Veronique için gül pembesi, Charlotte için soluk mavi ve Luce'nin

kendi koyu renkli ipeği, kat kat mendillere sarılmış olarak

Terzinin. Beklentiyle önünde duran Charlotte'a baktı ve yüzü kızardı.

"Korkarım nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Nereden *başlasam*? Charlotte ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi. "Bir ölçünüz var, değil mi?

"Oh. Şey, evet. Tabii ki. Aniden heveslenerek çantasını karıştırdı. 'Her zaman yanımda bir tane taşırım. Birinin ne zaman ilginç örnekler hakkında not almanız gerekebilir ...'

"İlginç *örnekler* mi? Charlotte inanamayarak mırıldandı.

"Gerçekten de. Mösyö Daumard bir ölçü şeridi çıkardı. Luce'un beklediği gibi, Mösyö Briard'ın tercih ettiği kâğıt ölçülerden biri değildi; Léon kadınlarının her biri için bir tane vardı, isimleri bir tarafa düzgünce yazılmış, belleri, omuzları ve göğüsleri kesik şekillerden oluşan kafa karıştırıcı bir kodla işaretlenmişti. *Bu* ölçü kaba ve küçüktü. Yıpranmış keten bir kumaşın içinde bulunduğu, dövülmüş metal bir kasa. kurdele, salyangoz gibi sıkı sarılmış. Luce, tıpkı bunun gibi bir tanesini Dolap, daha sağlam, bilimsel nitelikte ölçümler yapmak için tasarlandığını hemen anladı. Mösyö Daumard'a tekrar baktı, çantası ve tozlu pantolonu, dik sırtı ve mürekkep lekeli elleri, gözlerindeki belirgin dehşet

Charlotte kaşlarını çatarak ölçüyü inceledi. "Bu doğru görünmüyor.

"Öyle değil mi?" Bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sizi temin ederim ki doğru. Ölçünün ucunu yıpranmış muhafazasından çıkardı ve Charlotte'a yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Neyi ölçmemi istersiniz, matmazel?"

"Ben!" diye tükürdü Charlotte.

"Ah. Genç adamın bakışları Charlotte'un üzerinde -ölçülebilecek tüm yerlerinde- gezindi ve yüzünün rengi soldu: bir anda pembeden bembeyaza döndü.

Luce hızla öne çıktı, şüpheleri doğrulanmıştı. "Siz babamın gönderdiği yeni öğretmensiniz, değil mi?" dedi. "Terzi değil.

Yan gözle baktı, sanki en küçük bir hareket felakete yol açacakmış gibi elindeki ölçü donup kalmıştı. "Çok özür dilerim, matmazel. Gücendirmek istemezdim-'

Daha ileri gidemedi. Onun yüzündeki kederli ifade ve Charlotte'un yüzündeki öfkeli dehşet karşısında Luce kahkahalara boğuldu. Kahkaha göğsünden dalga dalga yayıldı, gelgit gibi amansızdı ve her seferinde daha da kötüleşiyordu.

kız kardeşine ya da ölçüye baktı. Veronique kıkırdadı, kıkırdamaya başlamadan önce bir elini ağzına götürdü. Charlotte da kendini tutamayarak ona katıldı.

Utancı neşeye dönüştü, o kadar çok gülüyordu ki belini büküp karnını tuttu. Gratiennin omuzları bile titriyordu, nakış kasmağı longue üzerinde bir kenara atılmıştı.

Sonunda Gabriel de kıkırdamaya başladı.

Bu hepsinin daha çok gülmesine neden oldu, o kadar yüksek sesle ve o kadar çılgınca güldüler ki önceki günlerin gerginliği, rekabet ve küçüklük ortadan kayboldu.

Kahkahaları yükseldikçe yükseldi, ta ki domestiklerden birkaçı endişeyle kapıda durup, hanımlarının garip bir genç adamla kahkahalar atarak odaya yayılışını izleyene kadar Aralarında kıkırdıyorlardı.

Sonra Jean-Baptiste geldi.

"Tanrı aşkına burada neler oluyor?" diye sordu.

Luce gözlerini silerek, "Yeni öğretmen geldi baba," dedi. "Gördün mü? İçinden taze kahkahalar fışkırdı; yüzünü ellerinin arasına sakladı, devam edemedi.

Gabriel kendini zorlukla toparlayarak, "Mösyö Léon," dedi. 'Kendimi tanıtabilir miyim? Ben Gabriel Daumard-'

"Baba! Veronique gözyaşları yanaklarından süzülerek ağıladı.

"Biz onu *terzi* sanıyorduk! Yeni kıkırdamalara daldı, yüzüstü şezlonga yığıldı ve bir mindere doğru homurdandı.

Gabriel kahkahalara karşı büyük bir mücadele veriyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini tutmayı başardı. "Sizinle tanışmak güzel, efendim.

Jean-Baptiste gülümsemedi. "Siz Mösyö Ferrand değilsiniz. "Ah, elbette. Gabriel vermeye çalıştığı mektubu çıkardı.

Gratienne antrede. 'Korkarım Mösyö Ferrand rahatsız, Mösyö. Beni onun yerine gönderdi.'

"İyi değil mi? Jean-Baptiste kaşlarını çatı.

Evet, mösyö. Eskisi kadar genç değil. Paris'ten yolculuğun onun için çok fazla olacağından endişe ediliyordu.

"Anlıyorum. Jean-Baptiste mektubu aldı. Oku. Luce'nin kahkahaları kız kardeşlerinininkilerle birlikte azaldı ve odayı ağır bir sessizlik kapladı.

"Kraliyet Akademisi'nde müzik eğitimi aldığınız yazıyor.

'Evet,' dedi Gabriel. 'Ayrıca Bilimler Akademisi'nde fen ve matematik . Mösyö Ferrand bana hem müzik hem de bilim bilgisinin sizin için önemli olduğunu söyledi.

"Öyle. Yine de Jean-Baptiste'in gözlerinde hiç zevk yoktu. Mektubu keskin bir şekilde katladı, cebine koydu ve bakışlarını genç adamın üzerinde öyle bir gezdirdi ki, Luce onu Paris'e giden yola geri gönderip göndermeyeceğini merak etti.

"Mösyö?" Gabriel de şüphesiz aynı şeyden korkuyordu. "Umarım her şey yolundadır?

Jean-Baptiste kızlarına, karısına baktı ve uzun bir iç çekti. 'Öyle görünüyor. Çok yükünüz var mı?'

"Hayır, tüm kitaplarımı ve bilimsel aletlerimi postayla gönderdim.

"Bir ya da iki yıl içinde gelirler o zaman. Jean-Baptiste sonunda gülümseyerek genç öğretmeni ustalıkla odadan çıkardı ve Claudine. Girişte bir anlık bir karışıklık oldu.

Geminin çanı bir sonraki nöbeti başlatırken *gerçek* terzi geldi.

Kargaşa sırasında Gabriel Daumard, açık kapıdan giren kadınların her birine sıcak bir şekilde gülümsedi. Belki de içerideki itiş kakış

Girişte, yanında büyük av köpeklerini getirmiş olan terzi ile elinde bir av köpeği olan Claudine'in karşılaşmasının yol açtığı kargaşa

Köpeklerle karşı büyük bir korku. Ya da belki de sadece laquais'nin kum saatine ve zile doğru zamanda ulaşma telaşıydı. Her neyse, Luce Gabriel'in bakışlarının en uzun süre ve en sıcak şekilde Charlotte üzerinde kaldığından emindi.

Gratienne her ay bir kez Saint-Coulomb'daki ayine katıldıktan sonra Luce'yi yakındaki kutsal çeşmeye ayaklarını yıkamaya götürürdü.

Saint-Vincent Kilisesi. Kıyıdaki fırtına taşı ocakları gibi ve Bretagne'ın iç kısımlarındaki dikili taşlar, çeşmeler büyük güce sahip yerlerdi ve bir dizi şifa sunuyorlardı.

Örneğin, çocuk Bakire Çeşmesi'nde yıkanabilirken Sainte Anne'in kutsal sularının deliliği tedavi ettiği biliniyordu. Saint-Vincent'taki suyun bacak ve ayak rahatsızlıklarını iyileştirdiği bilinmektedir.

"Yapmak zorunda mıyım, anne? Araba durmak üzere yuvarlanırken Luce sordu

küçük kilisenin önünde. "Kaynağın bir faydası olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurduk.

Şifacılar Luce'un giderek kötüleşen ayaklarından umudu kestiğinden beri yıllardır bu ritüeli uyguluyorlardı ama pek bir sonuç alamamışlardı, suyun mucizevi ününe rağmen. Luce'un şimdiye kadar aldığı en fazla şey, kaynağı mesken tutan kavgacı su perisinden yediği bir iki sert ısırıktı.

Acıyı hafifletmekte asla başarısız olmayan deniz gibi değildi. (Bunca yıldan sonra, Luce'un hâlâ bir

Bunun makul bir açıklaması yoktu; sadece tuzdan kaynaklandığını tahmin edebiliyordu).

"Luce haklı, anne. Arabada onların karşısında oturan Charlotte şalını omuzlarına çekti. 'Sadece üşüyorum

o suyu düşünerek. Ve o korkunç yaratıkları. '

"Biz kimiz ki Fae'lerin işleyişini sorgulayalım? Gratienne kiliseye kaçamak bir bakış atarak sessizce konuştu. Papaz hoşgörüsüyle karşıladı ve kaynağındaki pagan inançlarını ziyaret ediyordu ama de bu tür ziyaretler ihtiyat gerektiriyordu. Luce'un elini sıktı. 'Bu üzüntünüzün de Châteline'de dans etmesi çok hoş olurdu.

değil mi? Luce'un bu şansa sahip olabilmesi için elimizden geleni yapmalıyız.

Charlotte kuşkuyla, "Sanırım öyle," dedi.

"Artık buradayız," dedi Luce iç çekerek ve arabadan indi. "Bu işi bitirebiliriz.

Annesi ve kız kardeşinin ona katılmasını beklemedi. İkisi de kaygan küçük fae'lere, keskin dişlerine ve hınzır sırıtişlarına tahammül edemiyordu.

Çeşme, şapelden kısa bir yürüyüş mesafesinde, oldukça acımasız bir ormanlık alanda bulunuyordu. Bilinmeyen bir zamandan beri saygı görüyordu.

kilise halkın Eski Yollara olan inancını azaltmadan önce

-Ve kıvrımlı patika iyice aşınmıştı. Orman durgundu, suyun kadim şırıltısı ve ağaçların nefes alırken çıkardığı yavaş, sessiz yeşil tek sest.

Çok geçmeden kaynağın açıklığa ulaştı. Taş basamaklar Yosunlu bir havuza düşmüştü, hafif bir ışık ve yüzeyinde kırırdayan birkaç cansız yaprak vardı. Yeni görünümlü aziz heykelleri, karanlık derinliklerine onaylamaz bir şekilde bakıyordu.

Luce gençken ve havuz hala biraz umut veriyorken, Gratienne ile bir battaniyenin kenarında oturmak onun için yeterli olmuştu.

Annesinin kolları omuzlarında, küçük bacakları suyun içinde sallanıyordu. Büyüdükçe -ve Gratienne'in sulara olan inancı azaldıkça- Luce'u daha uzağa gitmesi için cesaretlendirmişti, sonra daha uzağa.

Şimdi, üstünü başını çıkarıp

havuza daldı, gözleri kapalı, saçları savruluyor, vücudu affetmeyen soğukta geriliyordu.

Denizde yüzmek gibi değildi. Su ürkütücü bir şekilde durgundu ve ellerini önüne uzattığında, kalın suda ellerinin soluk bir görüntüsünden başka bir şey göremedi.

Havuzun kenarına taştan bir bank oyulmuştu. Luce oraya doğru ilerledi, kalçalarını göğsüne doğru çekti ve başını dizlerinin ikiz adalarına koydu. Soğuk su onu nadiren rahatsız ederdi ama burada, mükemmel bir dinginlik içinde, taş ve gölgeyle çevrili bir yerde otururken her zaman titremeye başlad.

Gözlerini kapadı, yukarıdaki ağaçlardan gelen kuş sesleriyle, yeraltındaki kaynaktan yükselen suyun şırıltısıyla dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Hırsızlık. Bir en hafif fısıltısı, suyun taşa çarpıp dalgalanması.

Luce gözlerini açtı.

Yanı başındaki sudaki fae bir semenderden daha büyük değildi, semenderin ince, toprak rengi gövdesine ve kuyruğuna sahipti. Yüzü garip bir şekilde

insan, keskin ve kurnaz, sivri kulakları ve çok garip gözleri vardı. *"Hırsızlık.*

"Sakin ol," dedi Luce yumuşak bir sesle. "Senden ya da akrabalarından bir şey çalmak gibi bir planım yok.

Hep . Bahar perileri gölgeli bir türdü, Güvensizliğe ve suçlamaya meyillidirler ve evlerini hararetle korurlar.

"Hırsızlık," dedi küçük yaratık tekrar, dört yapışkan ayağının üzerinde havuzun taşlı kenarına doğru sıçrayarak.

"Hırsızlık," diye mırıldandı bir başkası, Luce'un dirseğinin yanında süzülüyordu.

"Hırsızlık! En yakın azizin omzundan, oyuk Pınarın ağzını, patikanın yanındaki inek maydanozunu koruyan: alçak, öfkeli seslerden oluşan bir koro. Daha fazlası ortaya çıktı, kayarak ve taşların arasından kayarak suya düşüyordu. *"Hırsızlık!*

Yaratıklardan biri bacağına tırmanıp dizine tünediğinde Luce irkildi. "Hırsızlık!

'Sana *söyledim,*' dedi. 'Buraya bir şey almaya gelmedim. Bu konuşmayı kaç kez yaptık?

Fae sadece ona baktı ve uzun, siyah dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

Luce dilini dışarı çıkardı.

"Luce? Charlotte patikadan aşağı iniyordu. Sprite'lar Luce'nin dizindeki yaratık son bir hakaretle pençelerini kalçasına geçirerek dağıldı.

'Herkes bir ısırik istiyor,' diye tısladı sürünerek gözden kaybolurken. "O küçük şeytanlar burada mı? Charlotte elinde yünlü bir bohça taşıyordu.

Battaniyeleri ve kuru iç çamaşırlarını pınarın kenarına yerleştirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, Luce, buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum.

"Sprite'lar mı yoksa soğuk mu?

"İkisi de. Charlotte suyun içine, Luce'un ayaklarının taş oturağa dayandığı yere baktı.

Luce iç çamaşırını ayak parmaklarının üzerine çekme isteğiyle savaştı. Sonunda Charlotte uzaklaşarak havuzun kenarına oturdu.

"Ah, kes ," dedi Charlotte, dişlerini göstererek üzerine atlayan bir doğru hamle yaparken. 'Gerçekten de sümüksü taşlarınızı çalmaya geldiğimizi mi sanıyorsunuz? Gidin başımdan.

Luce başını tekrar dizlerine yasladı ve kız kardeşini izledi. Böyle zamanlarda, sadece ikisinin olduğu zamanlarda Charlotte. Kıvrak zekası, sert zekası, yaramazlığı Gülüyorlardı. Aralarında sadece bir yaş fark vardı ve çocukken birlikte oyunlar tasarlamışlar, minuet ve allemande. Luce'nin ayakları gençken bu kadar ağrımazdı ve dans etmeyi çok severdi, birçok mutlu yaz gününü dönerek ve kepçeyle, eğilerek ve geçit töreni yaparak geçirirdi. Genellikle bir mürebbiye ya da özel öğretmen onlara klavsende eşlik ederdi. Charlotte'un gözleri o günlerde ışıldardı, tatlı ve kahverengi. Gülüşü bağımlılık yapardı, hâlâ da öyleydi.

Ancak bu tatlılık her zaman bozulurdu. Aniden : Gavotte'taki bir adımla ilgili bir anlaşmazlık ya da Veronique'in görünüşü, varlığı asla değişmeyen Her şeyi. (Üç, çocuklar için lanetli bir sayıdır, çünkü her zaman dışarıda kalan biri olması gerekmez mi?) Bir ziyaretçinin Veronique'in saçının ya da Luce'nin sesinin güzelliği hakkındaki yorumu. Bir kuş tüyü hediyesi.

'Zavallı ayakların,' dedi Charlotte. "Sence onları bu hale getiren nedir?

"Neredeyse hiç bilmiyorum. Luce bir meşe yaprağının havuzun yüzeyinde çırpınışını izledi.

'Dans edebilecek misin? Baloda yani.'

Luce omuz silkti. Bu pek olası değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Dans etmek kendine has, özel bir ıstırap türüydü.

Yukarıdaki ağaçlarda bir çalığışu tatlı bir şarkı mırıldanıyor, yapraklar nazıkçe sallanıyordu. Bu yer eskiydi, küçük granit kiliseden ve sert yüzlü azizlerden çok daha eskiydi. Deniz olmadığı doğrudu ama Luce kendine has bir güzelliği olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Mösyö Daumard hakkında ne düşünüyorsunuz? Charlotte aniden sordu.

Luce, "Onun hakkında doğru bir fikir edinmek için henüz çok erken," diye cevap verdi. 'Ama yeterince hoş görünüyor. Çok güzel çalışıyor. Ve dün yumuşakçalar hakkında büyüleyici bir tartışma yaptık. Yeni öğretmen sadece

Birkaç gündür ev halkının bir parçasıydı, ama öğrenmekte olduğu yeni arp parçası için parmaklarını düzeltmişti bile.

Jean-Pierre'in refakatinde inceledikleri koya bilimsel bir keşif gezisi düzenlemek için babalarından izin istemeleri konusunda ısrar etti.

kayalar ve otlar, deniz kabukları ve kıyı likenleri. Önceki öğretmenlerinden çok daha hevesliydi. Gülümsemesi de daha hızlıydı.

"Hmm.

"Babam onu bizimle birlikte baloya katılması için davet etti," dedi Luce, kız kardeşini izleyerek.

'Çok nazıksınız. Sanırım böyle büyük bir toplantıya katılmak Mösyö Daumard için bir zevk olacak. Charlotte şapkasının kurdeleleriyle oynadı.

Luce gülümsedi. "Bize Paris'ten geldi, Cee.

"Evet, ama üniversiteden önce Touraine'de yaşıyordu. Babası bir *avukat* Burnu tiksintiyle kırıştı.

Luce başını kaldırdı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?

Charlotte omzunu silkti. "Ona sordum. Aniden ayağa kalktı, Eteklerine yapışan yaprakları fırçalayarak. 'Düşünüyordum da Baloda önce saçına yardım edeyim. Nasıl giyeceğinizi hiç düşündünüz mü?'

Bu beklenmedik cömertlik karşısında şaşırان Luce başını salladı. "Nanette'e ne düşündüğünü soracaktım.

'Paris'ten yeni moda tabaklarım var. Okuyabiliriz birlikte bir şeyler aramaya ne dersiniz? Saçlarınız çok uzun, gerçekten çok uzun ama eminim bir şeyler bulabiliriz.

"Bu hoşuma giderdi," dedi Luce, duygulanarak. Charlotte genellikle moda tabaklarını kıskançlıkla korur, Nanette dışında kimsenin erişimine izin vermezdi.

"Teşekkür .

Charlotte battaniyeye uzandı ve onu salladı. 'Baloda babamı temsil edeceğiz. *Hepimiz* en iyi şekilde görünmeliyiz. Burnunu çekti. "Sadece Veronique değil.

Luce gülümsemesini gizledi.

"Ve şimdi," dedi Charlotte battaniyeyi uzatarak. "Bu işkenceye son verme zamanı.

'Annem mümkün olduğunca uzun süre evde kalmamı istiyor...'

"Annemden hiç iz yok ve cildin maviye dönüyor," dedi Charlotte pratik bir şekilde. ve Luce'a elini uzattı. "Bu şekilde kimseye faydan dokunmaz.

Le Bleu Sauvage'daki harpsikord gerçek bir güzellik abidesiydi. Yumuşak bir griye boyanmış, üzeri pembeler içinde narin çiçeklerle kaplanmıştı, maviler ve kremler. Babası odaya girdiğinde Luce oturmuş, Mösyö Daumard'ın rehberliğinde Bach'ın konçertolarından biri üzerinde çalışıyordu.

Luce özellikle zor bir bölümü bitirdiğinde öğretmeni "Bu çok daha iyiydi," diyordu. 'Parmakların ne kadar farklı olduğunu gördün mü? yapar?'

Luce başını salladı, parmaklarını siyah ve beyaz tuşların üzerinde tekrar tekrar gezdirerek yeni hareketleri ezberlemeye odaklandı.

"Tekrar dene," diye talimat verdi. 'Bu sefer sadece allegro bölümünün başlangıcını.

Klavsenin pırıltılı tınları odayı doldurdu, zarif, hızlı ve parlaktı.

'Harika,' dedi Jean-Baptiste, Luce işini bitirdiğinde. 'Mösyö Ferrand'ın seni neden bize gönderdiğini şimdi anlıyorum Daumard. Yine de Lucinde'imın sahip olduğu nadir yeteneğin farkında olduğunuza eminim.

"Öyleyim, Mösyö Léon," dedi Gabriel. 'Gerçekten de kızlarınızın üçü de son derece başarılı.

Jean-Baptiste gururla gülümsedi. "Sizinle *Lucinde* hakkında konuşmaya gelmiştim," dedi ve ceketinin kuyruğunu kaldırıp bir sandalyeye çöktü. "Ancak az önce çaldığınızı duyduktan sonra, dersinize devam etmenize izin vermenin çok daha akıllıca olacağını düşünüyorum.

"*Lucinde* mi? Luce bankta doğruldu. "Ama bana ne söyleyecektin baba?

Gülümsedi. "Mösyö Le Page önümüzdeki hafta fırlatmaya hazır olacağını garanti ediyor.

"Gelecek hafta mı? Luce'un parmakları tuşlardan kalktı, Bach'ın notaları heyecandan unutulmuştu. 'O zaman konuşacak çok şeyimiz var! Ona en iyi kimin kaptanlık edebileceğini düşündünüz mü?

"Biraz," dedi Jean-Baptiste. Sandalyeye geri oturdu ve bir iç çek. 'Karar vermek için hâlâ çok zaman var. Benim için Scarlatti'nin o güzel parçasını çalar mısınız, mon trésor? Biliyorsun işte.'

Luce yaptı. Scarlatti'nin 208 Sonatı da onun favorisiydi. Yine de aklından geçen Scarlatti'nin düşünceleri değil, gemilerin direkleri ve mobilyalarıydı. Kaptanlar ve mürettebat. O kadar çok sorular sordu. Ancak babası çoktan başını sandalyenin arkasına ve gözlerini kapatmıştı.

Ellerini tuşlara doğru kaldırdı, ellerini aşağı doğru itti. hayal kırıklığına uğradı ve çalmaya başladı, parmakları ilk duraklayan notaların üzerinde yavaşça hareket ediyordu. Müzik güçlendi ve pürüzsüzleşti, gelgit gibi yükseldi, ta ki notalar sessiz gümüş bir düşüşle tekrar aşağıya inene kadar.

"Çok güzel," dedi Jean-Baptiste.

Girişteki bir kargaşa Luce'un oyunu bırakıp başını kaldırmasına ve iki taraf arasındaki savaşın yeniden başlama ihtimaline karşı tetikte olmasına neden oldu.

Veronique ve Charlotte. Pompadour Gülü Savaşı sona erele bir hafta olmuştu; Gabriel Daumard'ın evlerine katılmıştı ama bu, aynı derecede dramatik yeni bir çatışmanın başlamadığının garantisi değildi.

Palavraların şiddeti arttı. Veronique sevinçle çığlık attı ve Charlotte bir dizi hızlı soru sordu. Gratienne de oradaydı, alçak ve güçlü sesi yükselen heyecanı bastırmaya yetmiyordu.

Jean-Baptiste oturduğu yerden kalkarak, "Yeni elbiseleri getiren terzi olmalı," dedi bıkkınlıkla. 'Gel, mon petit oiseau chanteur, Daumard. Bir bakalım.

Bir Okyanus Şeridi

Veronique antredeydi, pembe yanaklı ve heyecanla parlıyordu.

"Elbiselerimiz geldi!" diye anons ederek Luce, Jean Baptiste ve Daumard'ı büyük salona götürdü. Onlar itaatkâr bir şekilde geçerken kapıda durakladı ve arkasına yaslanarak seslendi

Merdivenlerden. "Anna-Marie! Acele et ve odamdaki paravanı getir!"

O anda Charlotte odaya girdi, geniş etekleri Veronique'inkine çarptı. Komik bir şekilde boğuşular, sonra Charlotte aralarından sıyrılmayı başardı ve Nanette onu takip etti.

İki büyük, dar kutuyla. Jean-Pierre üçüncü bir kutuyla arkasından geldi, onu Anna-Marie ve St. Jean izledi, Veronique'in giyinme perdesi aralarına asılmıştı. Sonunda Gratienne içeri girdi, hizmetçisi Madeleine arkasından aceleyle geliyordu.

"Azizler bizi korusun," diye mırıldandı Jean-Baptiste.

Kutular dikkatle yerleştirilirken bir duraklama oldu ve iki laquais ile Gabriel Daumard kibarca geri çekilerek çift kapıyı arkalarından kapattılar. Jean-Baptiste onlara kıskanç bir bakış fırlattı.

Bakış.

Beklenti odanın üzerine çökmüştü. Gratienne şezlongun önünde volta atıyor, elini kaldırmış, önce birinin, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyordu.

görkemli kutular. Sonunda durdu. "Sanırım önce bunu açacağız, Madeleine.

Pahalı doku katmanları arasından fırlayan elbette Veronique'in elbisesiydi. Aceleyle ilerledi, elbiseyi aldı ve onunla birlikte paravanın arkasında kayboldu. Luce dudağını ısırdı ve Charlotte'a yan gözle baktı. İlkbaharda verdiği söze sadık kalan Charlotte, değerli moda tabaklarını Luce ile paylaşmış ve saçını nasıl şekillendireceğine karar vermesine yardımcı olmuştu. Şimdi ise,

Kız kardeşinin bir kez daha sırasını beklemesini izleyen Luce bir acıma duygusu hissetti. Uzanıp Charlotte'un elini sıktı.

Sonunda Veronique ortaya çıktı. Léon'un servetine ve Gratiennne'in ustalıklı stiline rağmen, büyük salon hiçbir zaman Paris'in görkemli salonlarına denk olamayacaktı. Yine de Veronique paravanın arkasından dışarı adımını attığında, burası Paris'teki odalardan biri kadar güzel görünüyordu.

Versailles Sarayı ve Veronique, ünlü Madame de Pompadour'un kendisi kadar güzel.

Lüks à la française cüppe erken açan güllerin rengindeydi ya da akşamın son pembemsi allığı. Yarım kolları kalın kurdeleler ve altın dantellerle süslüydü, eteği parlayan bir ipek yığınıydı, arka panellerin kalın pileleri halıyı süpürüyordu. Her santimetresi işlenmişti; karnına altın iplikle binlerce gül işlenmişti.

ve kollar, etekler ve kombinezon. Şafak gibi parlıyordu.

Veronique yavaşça döndü ve şöminenin üzerindeki uzun aynada kendini seyretti.

Gratiennne memnuniyetle iç çekti. 'Oh, *ma chère*,' dedi.

"Kapıdan geçebileceğimi sanmıyorum," diye şaka yaptı Veronique, bir o yana bir bu yana dönerek. "Çok geniş, değil mi anne?"

"Bu mükemmel.

"Çok güzel," diye ekledi Luce, bunu kast ederek. Bahar güllerinin ilk açışının kokusunu alabiliyordu.

"Teşekkür , Luce. Veronique başını eğerek Charlotte'un iltifatını .

"Evet," dedi Charlotte kesin bir ifadeyle. "Annem bu rengin sana daha çok yakıştığı konusunda haklıydı.

Veronique aynada süslenirken, Gratiennne şezlongdan bir kutu daha seçti. Bu sefer, soluk mavi ipekten bir elbise.

tafta ortaya çıktı. Nanette, ağırlığın altında gözle görülür bir şekilde zorlanarak onu kaldırdığında, Luce cüppenin ve jupon eteğinin de aynı ağırlıkta olduğunu gördü.

Veronique'inki gibi süslenmişti. Mavi çiçekler, nergisler, bulutlar ve yaban arıları ipek üzerinde gümüş ipliklerle dolanıyordu. Karın kısmı sıra sıra gümüş fiyonklarla süslenmişti ve kollarında gümüş danteller dalgalanıyordu.

Charlotte aynanın önünde Luce, "Ah, Cee," dedi. 'Çok güzel. Alacakaranlıktaki gökyüzü gibi.

Charlotte ona gülümsedi. 'Teşekkür , Luce. Ben de rengini sevdim. Veronique, pencerelerden birindeki yansımasını izliyordu, "Evet, ." gibi bir şey mırıldandı. Bu harika. "Ben hala krem ipeği tercih ediyorum. Gratienne arkasında durmak için geldi Charlotte, başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ya da leylak.

Charlotte gerildi.

"Yine de yeterli olacaktır," diye ekledi Gratienne kendi kendine başını sallayarak. "Özellikle de maskeniz ve mücevherlerinizle birlikte.

"Sıra Luce'de," dedi Veronique, kendini yansımasından uzaklaştırarak. "İşte, Nanette; ne seçtiğini görelim.

"Evet. Charlotte hâlâ aynanın karşısındaydı, omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Ben de görmek istiyorum.

Nanette, kutunun kapağını kaldırmadan önce Luce'a küçük ve gizli bir sırıtış fırlattı.

İpek, Luce'un hatırladığından bile daha koyuydu: bir parça geceleyin okyanus. Her yarım kola dikilmiş birkaç kat siyah dantel dışında elbise tamamen süssüzdü; nakış yoktu, düğmeler ya da fiyonklar. Nanette omuzlarından tutarak onu doku yuvasından kaldırdı. Onunla birlikte kolayca yükseldi, su gibi aktı.

"Hm," dedi Gratienne, hiçbir şey belli etmeyen keskin bir sesle. 'Senin için seçeceğimden daha karanlık, Lucinde, ama ben Sanırım bu görür. Denemesine yardım edin lütfen.'

Luce paravanın arkasına geçti ve Nanette ile Anna-Marie onun etrafında toplandılar, pratik elleri hızla hareket ediyordu. Üzerinde gezinecekleri hiçbir süsleme ya da dalgalanacak hiçbir kurdele yoktu. Nanette'in Luce'un kalçalarının üzerine tutturduğu külot pürüzsüz ve sadeydi. Ve yine de, perdenin arkasından çıktığında . . .

Jean-Baptiste, "Göklerin üstünde, mon trésor," dedi. "Sen bir hayal gibisin.

Veronique kafası karışmış bir halde, 'Bu çok açık,' diye ekledi. 'Hiç yok nakış, süsleme yok. Ve yine de . . . Tanrım, Luce. Görünüyorsun güzel.'

Luce aynada kendine baktı. Her zaman düşünmüştü Kendisi gerçekten güzel olmak için fazla uzun, fazla zayıf, fazla esmerdi ama yeni elbisesinin neredeyse acı verecek kadar sade olduğunu inkâr edemezdi, iyi görünüyordu. Gözleri daha mavi görünüyordu. Siyah saçları parlıyordu. İpek canlı bir şey gibiydi, salonun kapısından süzülen güneş ışığında parlıyor, teninin ışıldamasına neden oluyordu. Morgan onu deniz renginde bir elbisenin içinde fark edecek miydi? Enkazdan sonra neler olduğunu hatırlayacak mıydı? Bu düşünceyle içinden küçük, lezzetli bir heyecan geçti.

Jean-Baptiste gelip onun arkasında durdu. "Belki de sizin için farklı bir renk seçmeliydim, mon trésor," dedi ciddiyetle, omzunun üzerinden yansımasına bakarak. "Endişelerimin gerçekleşmesi ve birilerinin sizi bizden almaya çalışması çok muhtemel görünüyor.

"Saçmalama baba," dedi suçlulukla. 'Bu sadece bir elbise. Sadece bir balo.

"Renk ona yakışıyor sanırım," dedi Gratienne isteksizce. Gözleri Veronique'ten Luce'a kaydı ve tekrar geri döndü. Sanki Luce'yi değil de büyük kızını eksik bulmuştu.

"Bu kadar güzel olduğunuzu bilmiyordum," dedi Veronique, bir adım daha yaklaşarak. 'Tenin bal gibi. Ve saçlarınız... çok güzel ve koyu. Bir teline dokunmak için uzandı. "Tanrım, Luce.

Luce ne düşündüğünü, planladıkları saç modelinin uygun olup olmayacağını görmek için Charlotte'a döndü ve tanıdık, mide bulandırıcı bir korku hissetti. Charlotte tamamen hareketsizdi, bakışları sert ve Gülümsemeden.

"Maskelerimizi deneyelim mi?" dedi soğuk bir sesle, arkasını dönerek.

Nanette maskesinin kurdelelerini bağlarken Luce'un tedirginliği arttı. siyah ipekten basit bir göz örtüsü. Veronique'in pudra pembesi saten ve altın ağdan oluşan maskesi, deveduşundan bir küme filizlendirdi. Başının üzerinde tozlu ve egzotik tüyler vardı. Charlotte'un ki mavi ve gümüş renkli bir kelebektir ve kanatlarını yüzünün yan taraflarına doğru açmıştı.

Her biri emniyete alındığında, kız kardeşleri aynanın önünde ona katıldı.

Jean-Baptiste kızlarını seyrederken, "Nefes kesici," dedi. Bakışları tekrar tekrar Luce'ye döndü.

Üçü arasında en çok dikkat çeken oydu. Çok uzun boylu, çok zayıf, çok esmer olabilirdi; ama o anda, kadife gökyüzündeki tek bir yıldız gibi kız kardeşlerini gölgede bıraktı.

Hissettiği zevk kısa sürdü. Charlotte'un maskeli bakışları aynada ona sabitlenmiş, tüm sıcaklık ve kardeşlik izleri kaybolmuştu.

Kıskançlık her zaman olduğu gibi geri dönmüş ve kalbini katılaştırmıştı.

Bretagne'da hava karardıktan sonra dışarıda yakalanmak asla akıllıca değildi.

Geceleri korkunç şeyler dolaşırdı. Ormanlara ve çalılıklara saldıran, yollarına çıkan küçük yaratıkları yutan gece çığırkanları ve brouslar ya da mezar kıyafetlerini temizleyen korkulan Lavandières, Gece Çamaşırcı Kadınları

suyun kenarında ölmüşlerdi. Onları görmek gerçekten de korkulacak bir şeydi, çünkü bunu yapmak kişinin kendi ölümünü önceden haber veriyordu.

Bugul Noz da geceleri at sürerdi. Luce onun uzun boylu figürünü alacakaranlık manzarada birkaç kez görmüştü. Hatta bir keresinde onunla konuşmuş, dışarıda çok uzun süre oyalandığını fısıldamıştı.

gün batımından sonra. Birçokları aynı suç yüzünden boğulmuştu, ama Bugul Noz sadece korkunç, gölge toynaklı

At. Islık çalan sesi, gözlerinin parlayan közü onu dehşete düşürmüştü.

Karanlığın çökmesine daha saatler vardı ama o cesaret edebildiği kadar hızlı yürüyordu. Koya en son gittiğinden beri bir hafta geçmişti. Balo için yapılan hazırlıklar ve yeni öğretmen varlığı kaçışı imkânsız hale getirmişti. En hafif tabirle yazık oldu. Balodan bu yana Yeni elbiselerin gelişiyiyle Charlotte ve Veronique rekabete yeniden başlamışlar, bir gün ayakkabıcının önünde atışmışlar ve bir sonraki buz gibi sessizlikle evi donduruyordu. Elbette Charlotte'un Luce'a savurduğu hakaretleri bastırarak kadar soğuk bir sessizlik yoktu. Ancak ayakkabıcının ziyareti daha da kötü olmuştu.

kız kardeşinin iğnelemelerinden daha çok etkilemişti. Terliklerini çıkardığında Luce'ye attığı acıma dolu bakış hâlâ aklından çıkmıyordu.

Ancak bu gece balodan önceki son geceydi ve Leonlar akşam yemeğini yiyip erkenden dinlenmeye çekilmişlerdi. Denizin çağrısına karşı koyamayan

Luce ağrıyan ayaklarını yıkamak için fırsat bulduğunda ev sessizleşene kadar beklemiş, sonra da oradan uzaklaşmıştı. Kayalıklara varıp da akşamın sakin ve gri-yeşil Manche'sini görür görmez

ışık, hakaret ve ayakkabıcılar hakkındaki tüm düşünceler kayboldu.

Sahilde, dalgaların karaya attığı odunları toplayıp mağaranın yakınındaki kumun üzerine yığı, sonra uzun geçitten eğilerek çıktı bir fener ve çıra kutusu, battaniyeler, eski bir yelken parçası ve bir hırpalanmış küçük bir bıçak. Yelkeni kumun üzerine serdi ve battaniyeleri üzerine yığı, ardından bir ateş yaktı ve lavanta rengindeki alevler alacakaranlıkta dans edene kadar onu besledi.

Su çağırdı.

Okyanusun serin kıvrımlarına daldığında gümüş bir martı tepesinde dönüyordu. Nazik kollarına sarılmış, yüzü okyanusun ilk sularına dönüktü. gecenin yıldızları, o ağırlıksızdı. Düşüncesiz. Özgürdü. Ayaklarındaki acı kayboldu, soğuk ve tuzla yıkandı. Bu hissi mümkün olduğunca uzatmak için yavaşça sudan çıkıp ıslak kumda ilerledi, sonra bir battaniyeye sarındı ve ateşi izledi.

Burnun etrafından gelen hafif müzik sesi ona doğru sürüklendiğinde neredeyse kurumuştı. Başını eğip dinledi. Bir keman, bir bombarde, bir veuse ve bir davul. Dışarıda çalan jetinler değil

Ay'a söylenen vahşi, uçarı şarkılar değil, bir grup balıkçı ya da Saint-Coulomb halkı. Kalbi bu düşünceyle titredi. Olabilir

Samuel onlarla mı olacaktı? *Dauphin*'in enkazında fırtına dalışı yapmalarının üzerinden günler ve günler geçmişti. Şapelin yanındaki duvarın içine onun için bir not bırakmıştı.

Gizli mesajları saklamak için mükemmel bir yer.

Yeni öğretmen, diye yazmıştı. Ona neredeyse balodan, terzilerle ve ayakkabıcıyla olan randevularından bahsedecekti ama son anda vazgeçmişti. *Kaçabildiğim zaman haber bırakacağım.*

Cevap olarak ona bir kırlangıç resmi bırakmış, açığı ve uçuşu birkaç zekice çizgiyle yakalamış ve Luce'ye Dövmeler. Bazen onları hayal ederdi. Onu. Parmak uçlarını, dudaklarını onun tenindeki mürekkebin üzerinde gezdirmeyi. Göründüğü kadar pürüzsüz hissettirir miydi?

Luce ayağa kalktı, battaniyeyi üzerinden attı ve aceleyle korsesini ve eteklerini giydi -günün bu geç saatinde erkek kıyafetlerini giyme zahmetine katlanmamıştı- ve bir şal çekti omuzlarına doladı, bıçağı cebine soktu. Koyu doğudan koruyan kayaların üzerine tırmandı ve En yüksek nokta.

Mağara ağzının sığınağından uzakta müzik daha yüksekti. Sesler suyun üzerinde süzülüyordu. Ve orada, bir sonraki burunda, büyük bir ateşin parıltısı vardı.

Rüzgâr ve saçlarını çekiştirirken gözlerini kısıtı. Burun, üzerinde durduğundan daha yüksek ve daha yabani bir yerdi. Çamlar yerine karaçalılarla kaplıydı, dalları sarı çiçeklerle köpürüyordu. İnsanlar suya doğru uzanan bir kayalıkta toplanmış, funda ve deniz çalılıkları arasındaki taşların üzerine oturmuş, yiyecek ve içeceklerini paylaşırken yüzleri ateş ışığında altın rengini almıştı. Belki de genç balıkçı halkından bazılarıydı, ve çevredeki çiftliklerden, malikanelerden ve malikanelerden gelen hizmetkarlar.

Hiç şüphesiz birkaç gemici de vardı. Bazen hikâyeler anlatmak, şarkı söylemek ve dans etmek için toplanırlardı. Sohbetlerinin, kahkahalarının zayıf yankıları suyun üzerinde sürüklenirdi.

Luce o ateşin sıcaklığını hayal etti, böyle bir ateşin parıltısını ve açıklanamaz bir yalnızlık hissetti. İçini çekti ve altındaki su da ona eşlik ederek dalgalandı. Dalgalar yayıldı, güçlenerek büyüdü, suyu aştı ve Kayalar.

Yalnız bir figür diğerlerinden ayrıldı ve uçurumun kenarına doğru yürüdü.

kenar. Luce onun omuzlarının şeklini, ellerini paltosunun ceplerine sokuşunu tanıdı.

Gülümsedi.

Sanki adını duymuş gibi Samuel ona baktı. Onun kendisini gördüğü anı, omuzlarının kalkışını, başının eğilişini gördü.

Çene. Topluluktan uzaklaşıp Luce'nin koyuna giden patikaya doğru yürümesini izledi. Bir ya da iki nefes içinde hafifçe kıvrılan kayalıkları kaplayan deniz çamları tarafından gizlenmiştir.

Bu sırada Luce kayaların üzerinde oyalanarak istiridyeleri kaburgalarından ayırdı. Mağaraya döndüğünde, daha fazla yer açmak için yelkeni gerdi, ardından istiridyeleri açmak için battaniyelere yerleşti ve bekle.

"Az seni gördüğümde gelgit kronu olduğunu sandım.

Samuel kumun üzerinden geçerek şöyle dedi. Luce, Bones'un da onunla birlikte olduğunu, bardak ve bir şişe taşıdığını görünce sırttı. "Bones bize biraz elma şarabı çaldı.

"Doğru," dedi Bones iyi huylu bir şekilde. "Her zamanki gibi beni suçla. Samuel uzun bacaklarını ateşe doğru uzatarak Luce'nin bir yanına çökerken o da diğer yanına geçti ve üç fincan doldurdu.

"Teşekkür . Luce bir yudum aldı. Elma ve bahar. "İsterseniz istiridye de var.

Her iki adam da hevesle ona boyun eğdi ve tuzlu etli yaratıkları boğazlarından aşağı kaydırmak için başlarını geriye yatırdı. Luce çoktan karnını doyurmuştu.

Samuel fincanından uzun bir yudum aldıktan sonra Luce'un nemli saçlarına bir kaşını kaldırdı.

"Yüzdün mü?"

"Hmm-mm.

"Bunun için geç bir saat, değil mi? Güvensizlikle Manche'nin dalgın genişliğine baktı, gümüşü su şırıl şırıl akıyordu kayalara karşı. "Orada neyin gizlendiğini bilemezsin. Luce omuz silkti. "Görünüşe göre gelgit kronları.

"Ve başka şeyler var," diye ekledi Bones.

Samuel şarabından bir yudum daha aldı. "Malouinière'de işler yoğun o zaman?" diye sordu. "Ne demiştiniz? Yeni bir öğretmen mi?

Luce başıyla onayladı. Mösyö Daumard. Benim dikkatimi dağıtmaya geldi.

müzik ve doğa tarihi ile.' Bu sözcükleri - *dikkatimi dağıtmak* için - sadece şaka olsun *diye* seçmişti. Yine de, bu sözlerde bir şey onu yakalamıştı.

"Daha önce de öğretmenlerin vardı," dedi Samuel boş boş. "Bu seni gizlice kaçırmaktan hiç alıkoymadı.

"Ayrıca ... başka şeyler de var. Kadın ona baktı, düşünüyordu. O sabah *Dove*'da de Châtellaines hakkındaki duygularını açıkça ortaya koymuştu ama ona balodan bahsetmekte tereddüt etmesinin tek nedeni bu değildi.

Tanıştıklarından beri ilk kez aralarındaki farklılıklar

-Aile ve servet açısından önemli görünüyordu. Samuel Léon'ların nasıl yaşadığını çok iyi biliyordu. Cömert akşam yemekleri,.. savurganlık. Le Bleu Sauvage'a bile girmiş ve her şeyi kendi gözleriyle görmüştü. Luce'un Le Loup Blanc'daki baloya katılmak istemesi tamamen doğaldı. Peki neden ihanet gibi hissettiriyordu?

Bones ateşe biraz daha odun atarak, "Neler döndüğünü biliyorum," dedi. "Oh, biliyorsun, değil mi? Samuel kaşlarını kaldırdı.

"Bu doğru. Luce yarın gece de Châtellaines'in balosuna gidiyor.

Luce şaşkınlıkla ona döndü. "De Châtellaines'in balo yaptığını nereden biliyorsun?

Bones ciddiyetle, "Gözümü açık tutmaya çalışıyorum," dedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Samuel.

Bones onu görmezden geldi. "Her şeye rağmen büyük bir olay olacak. Luce gülümsemesini bastırarak başını salladı.

"Kesinlikle.

"Yeni elbise

mi? Bir baş

sallama daha.

Samuel homurdandı. "Buna bayılmış olmalısın.

'O kadar da kötü değildi,' diye itiraf etti. 'Babam benim için biraz ipek buldu.

Koyu mavi. Çok güzel.'

"Tahmin edebiliyorum. Samuel elma şarabından bir yudum daha aldı, bakışları ateşin üzerindeydi.

"Peki ya kız kardeşlerin? Bones sordu. "Yeni elbiseler de mi?

Samuel kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına senin neyin *var*?" "Ne? Bones savunmaya geçerek sordu. "İlgileniyorum.

Luce kıkırdadı. 'Veronique ve Charlotte elbiseleri için aynı kumaşı istediler. Rose Pompadour,' diye ekledi.

"Ah," dedi Bones bilgece. 'Bu sezon popüler bir seçim.

Gerçekten de. Ev bir savaş alanına döndü. Yarın bu saatlerde hepimizin Le Loup Blanc'da olacağını ve kız kardeşlerimin eğlenmekle meşgul olacaklarını bilerek kendimi teselli ediyorum. savaş.'

Samuel alaycı bir ifadeyle, "Öyle olacağından hiç şüphem yok," dedi.

'De

Ne de olsa Châtelaineler çok iyi bilirler. diğerlerinden daha fazla.

"Ne demek istiyorsun? Luce sordu.

"Hiçbir şey yok. Ayağa kalktı, daha fazla oduna uzandı. Güneş artık ufkun ötesine doğru son inişini yapmıştı ve hava hızla soğuyor. "Hazır de Châtelaines'den bahsetmişken, taş için birkaç teklif aldığımızı da söylemeliyim.

"Bu kadar çabuk mu? Luce daha dik oturdu. "Kurtarma işlemini bitirdin mi?

Odukları ateşin üzerine koydu. "Ambarı boşalttık ve deniz tabanından bulabildiğimiz kadarını çıkardık.

"Şimdiden mi?

'Biraz yardım aldık. Fazladan yardım getirmekten hoşlanmıyorum -ne kadar çok kişi bilirse o kadar çok kişi konuşabilir- ama elden bir şey .

O gölgeli enkazı, yaklaşan karanlığı düşününce Luce'nin omurgasından bir ürperti geçti. "Şimdi nerede?

Başını mağaraya doğru eğdi. "Sence nerede?

"Tanrım, Samuel. Bunu anlaması gerekirdi. Cildindeki karıncalanma belli belirsizdi ama açıldı. "Bu güvenli mi?

Mağara iyi gizlenmişti, hem groac'h hem de babasının varlığı tarafından korunuyordu. Yine de, birkaç adım ötede bu kadar çok çalıntı fırtına taşının durduğu düşüncesi endişe vericiydi.

Samuel onu izlerken, "Daha önce burada bulut depolamamız konusunda hiç endişelenmemiştin," dedi.

'Onu daha önce de Châtelaines'den hiç çalmadın. Burada olduğunu başka kim biliyor?'

Bones elini kaldırdı. "Suçlu.

Samuel onu görmezden geldi. "Sadece üçümüz. Ateşten memnun bir şekilde minderlere yaslandı.

Luce kaşlarını çatı. "Size söylemeliyim ki Castro de Châtelaine, *Veliaht*'ın taşını sorduğunda babama yalan söyledi.

"Ne dedi?" Bones öne doğru eğildi.

"Risk aldığını. Fırtına taşı olmadan yelken açtı. Yalan söylediğini elbette biliyordum.

"Peki ya oğlu? Samuel sordu. "Ne söyledi?" "Hiçbir şey söylemedi.

"İlginç.

Bones fincanını doldururken Luce bekledi. "Sence neden yalan ki?

"Sen söyle, Luce. Samuel fincanını Bones'a uzattı, ateşin ışığı saçlarındaki altına vuruyordu.

"Aklıma gelen iki sebep var," dedi Luce. İlki gururdur. Kimse bir gemiyi kaybetmek istemez, ancak kayıp kesinlikle daha az

"Korunmasız olsaydı utanç verici olurdu. Ya da herkes öyle olduğuna *inanırsa*. "Doğru. İkincisi nedir?

"Güvenlik. *Dauphin*'in sıradan balast taşıdığını iddia ederek onu fırtına dalgıçlarından koruyacaklardı.

Samuel sırtı. "Bu da doğru.

"Hangisi o zaman?

'diyebilirim. De Châtelaineler gururludur. Ailenin itibarını korumak için her şeyi yaparlar. Ve ambarda böyle bir taş varken,

"O gemide bir şeyler çok ama çok gitmiş olmalı

Luce, Morgan'ın *Lucinde*'nin iskelesine omuzlarının aldığı şekli ve gözlerindeki acıyı hatırlayarak başını salladı. "Ama ne?

"Size anlatacağım," diye açıkladı Bones. 'Mürettebatına ve balastına güvenmek yerine, de Châtelaine dümene kendisi geçti. Fırtına-taşı böyle havalarda sadece geminin çalışmasına izin verirseniz işe yarar - bulut devralır, onu güvende tutar. Tecrübesi olan herkes bunu bilir. Ve cesur kaptanımız tecrübeli olmaktan çok uzaktı.

Luce kaşlarını çatı. Morgan deneyimsizdi, bu doğrudu; ama bu onun suçu değildi. "Peki ya sen?" diye sordu Samuel'e. "Sence gemiyi resifin üzerine kendisi mi sürdü?

Samuel omuz silkti. 'Bu tür davranışlar belli miktar kibir gerektirir. Ve de Châtelaineler kibir konusunda oldukça iyidirler.

'Bu hiç adil değil,' dedi. 'İkiniz de Morgan de Châtelaine ile tanışmadınız bile.

"Gerek yok," dedi Bones yumuşak bir sesle. "Onun türünü yeterince iyi tanıyorum. "Ve sanırım sen de aynı fikirdesin? Luce Samuel'e bir kaşını kaldırdı.

Omuz silkti. 'Bunu yapmamak zor. Ve de Châtelaine bunların hiçbirini *kabul etmeyecek*, değil mi? O zaten yalan söyledi Fırtına-taşının gemide olması. Başka ne demiyor ki?" Başını arkaya yatırdı, Manche üzerinde parıldayan ilk yıldızlara hayranlıkla baktı. "İkinci nedeninize dönecek olursak, Luce. Hiç şüphem yok Castro enkazı korumak için. Ya da onu arayan adamları olduğunu. O taşı geri isteyecektir. Kaybedilmeyecek kadar değerli. Ona bir sırtıma daha fırlattı. "Neden bu kadar hızlı hareket ettim ve kurtarma için fazladan yardım sanıyorsun?

"Umarım ekstra "yardım" güvenilirdir. Castro de Châtelaine gemilerinden birini kaybettiği için oğlunu bu kadar sert bir şekilde cezalandırmaya razı olduysa, taşını çalan bir fırtına dalgıcına ne yapardı? 'Hepsi kârdan pay alacaklar - artı sessizliklerini sağlamak için biraz daha fazla. Elbette siz de öyle.

"Pek bir şey yapmadım. Samuel ve diğer adamların yaptıklarıyla karşılaştırıldığında, Luce'un kurtardığı yetersiz miktar önemsiz.

"Enkazı sen buldun," dedi Samuel kararlı bir şekilde. "Her zamanki gibi payını alacaksın.

"Teşekkür .

Bones elma şarabından kalanları her birinin bardağına doldurdu.

"Bununla ne yapıyorsunuz? Samuel Luce'a sordu. "Parayı, ben ne demek?"

Luce Bones'a baktı. "Onu saklıyorum.

"Ne için saklıyorsun?

Omuzlarını dikleştirdi. "Denize açıldığım zaman için. Gittiğimde babamın kalbi kırılacak. Onun parasını da almayacağım.

Bones aniden ayağa fırladı ve pantolonundaki kumları temizledi. 'Biz iyi insanlar, elma şarabımız bitti,' dedi aceleyle. 'Zaman

"Yaşlı Bones'un şenliklere katılması için. Kumların üzerinde sendeleyerek yürüdü ve belli belirsiz bir vedayla el salladı.

"Korkak," diye mırıldandı Samuel, onun gidişini izlerken.

Luce yan gözle ona baktı. "Bunun *Dove*'daki konuşmamızla bir ilgisi yok, değil mi?

"Aptal kuzenimin *sana* çocuk kılığına girip gemiye binmenin harika bir fikir olduğunu söylediğini anlattığın konuşmayı mı kastediyorsun? Samuel elma şarabından derin bir yudum aldı ve ağzını öfkeyle koluna sildi. "Tabii ki hayır.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordu.

'O sadece seni öldürtmeye çalışıyordu. Ya da daha kötüsünü. Luce içini çekti. "Dramatik davranıyorsun Samuel.

"Dramatik, mi? Kendini hayal bile edemeyeceğin zorluklarla dolu bir hayata atmana izin vermediğim için mi? Hastalık, tehlike, şiddet ve ... *sefahat*?

"Zamparalık mı? Luce kendini tutamadı; güldü.

"Tanrım. Samuel avucunu yorgunlukla gözlerine sildi. "Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?

Luce elma şarabının aklını başından alıp almadığını merak etti.

"Zamparalık," diye tekrarladı kıkırdayarak.

"En azından bunun için bana söz ver. Samuel fincanını kuma bıraktı ve onun eline uzandı. "Eğer bu işe devam etmeye karar verirsen

"Delilik, önce bana söyle.

"Neden? Luce gülmeyi bırakmıştı. Samuel'in eli onunkinin etrafında sert sıcağı.

"Çünkü ben de seninle geliyorum.

"Saçmalama. *Dove*'a ne oldu? Ailen? Annesine ve küçük kardeşlerine bakmak ona kalmıştı. "Her şeyi bırakıp gidemezsin.

'Bensiz de idare ederler. Sen .'

Luce sinirlendi. Elini onun elinden çekerek, "Ben idare ederim," dedi.

"Olabilir. Samuel kollarını başının arkasında kavuşturarak minderlere uzandı. "Mürettebat arkadaşların senin bir kadın olduğunu keşfedene kadar.

'Onlar-'

"Yapacaklar, Luce. Her zaman yaparlar. Gemi, deniz, her seferinde onlara ihanet eder. Ve her zaman aynı şekilde biter.

"Nasıl?

Çenesindeki bir kas titredi. "Kötü bir şekilde.

Samuel, babası ölmenden önce Portsmouth ve Weymouth'tan kalkan korsan ve ticaret gemilerinde çalışmıştı. Mürettebatına kaç kez kadın katıldığını ya da kadınlarla ilgili ayrıntıları ona hiç anlatmamıştı.

o 'sonlar'. Aslında bilmek istediğinden de emin değildi. "Her hikâye

Hannah Snell'inki kadar iyi sonlanmıyor," dedi.

daha nazik bir tonda. "O bir istisnaydı, kural değil.

"Bunu şimdi tartışmayalım," dedi Luce. 'Ne de olsa yarın ayrılacak .

"Hayır. Yarın mavi ipek bir elbise giymiş, Morgan de Châtelaine ile dans ediyor olacaksın.

"Dans etmeyeceğimi biliyorsun.

Cevap vermedi, gözlerini yukarı dikip yıldızların açışını izledi.

"Samuel?

"Hmm?

"Hiç olmanız gereken yerde olmadığınızı hissettiğiniz oluyor mu?

Homurdandı. Her zaman. Ben bir denizciyim, bu da konuştuğunuza bağlı olarak ne yaşayanlar ne de ölümler arasında sayılmadığım anlamına geliyor, çünkü hayatım her seferinde tehlikede.

küvetimi sahilden dışarı itiyorum. Ben zamanının çoğunu Fransa'da

geçiren bir İngilizim ve savaştayız. Ben bir kaçakçıyım,

Kraliyet Donanması'ndan ve kaçmak için elimden geleni yaparak sürekli bir kıyıdan diğerine geçiyorum. Ben bir fırtına kurtarıcısıyım, suyun üstünde olduğum kadar suyun da, her seferinde yasaları çiğniyorum.

potansiyel bir alıcıyla, pis, itibarsız bir binanın arkasında

pothouse.' Kıkırdayarak başını salladı. "Hayatımın her gününü

olmamam gereken yerlerde geçiriyorum. Kahkahası sesinde kayboldu.

"Şu anda bile olmam gereken yerde değilim. Alçakgönüllü bir kaçakçı, en büyük krallardan birinin kızıyla elma şarabını paylaşıyor.

Saint-Malo'da armatörler. Ben de Lulworth'lu bir balıkçının oğluyum.

Başını hüznle salladı. "Baban burada benimle olduğunu bilse ne derdi?"

"Ben gerçek bir Léon değilim," dedi Luce. Bunu söylemek istememişti; belki elma şarabından, belki de Samuel'in ateş ışığındaki görüntüsünden. Her iki durumda da kelimeler ağzından kendiliğinden çıkmıştı.

"Pardon?"

"Bilmiyor muydunuz? Herkes biliyor sanıyordum. Babam beni iki yaşındayken Guernsey'de bulmuş. Beni kurtardı, gerçekten. Annem ve babam tifüsten ölmüştü ve ben yapayalnızdım.

Samuel'in alışılmadık gözleri vardı, fırtına grisi ve altın benekliydi. Şu anda, Luce'un daha önce hiç görmediği kadar genişlerdi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hiç de değil. Bretagne'lıydılar. Yani ailem. Babam araştırma yaptı. Luce gökyüzünün mavisine karşı bembeyaz duran yelkene baktı.

"Babam bir gemi ustasıydı. Benim *gerçek* babam.

Yani. Annemle birlikte Guernsey'e gitmeden önce beş yıl boyunca Brest'teki tersanelerde çalışmıştı.

"Bir gemi ustası...?"

"Çoğunlukla balıkçı teknelerini tamir ederdi. Elbette balık da tutardı. Belki kaçakçılık bile yapardı.

Samuel hâlâ ona bakıyordu. "Bunu bana nasıl hiç anlatmadın?" "Hiç önemli görünmedi. Bir omzunu kaldırdı, omuz silkti bakışlarını kaçırıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Özür dilerim. Sadece şok oldum, hepsi bu. Başını iki yana salladı, Manche'ye bakıyordu. "Jean-Baptiste Léon'un çatısı altında yaşayan bir gemi yapımcısının kızı.

"Belki de düşündüğünüz kadar kalpsiz değildir.

Karanlık suyun üzerinde bir hareket. Luce ateşin ışığına karşı gözlerini kıstı.

"Samuel," diye tısladı. "*Bak.*"

Onun işaret ettiği parmağın çizdiği çizgiyi takip etti. Luce'un zaten görebildiği şeye odaklanırken usulca yemin etti: koya giren küçük bir teknenin siyah şekli. Rüzgâra ve akıntıya karşı yavaşça hareket ediyordu, dümeninde yalnız bir kadının uğursuz şekli vardı.

"Cadı teknesi," diye mırıldandı Samuel. Ve sonra, gemi yaklaştıkça: 'Bu o mu?

Luce başını salladı. O uzun silueti, o uzun soluk saçları nerede olsa tanırdı. "Evet.

Kendini aceleyle yukarı itti, battaniyelere tutundu. 'Biz _'

"Bize sorun çıkarmaz," dedi Luce. "Kötü bir niyetimiz olmadığını biliyor. Küçük teknenin kumlara sürtünmesini izlediler, tek başına Yolcu dışarı çıktı. Sahile, ateşe doğru baktı, üst dudağının üzerinde kıvrılan dişleri ateşin ışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Bundan tamamen emin misin? Samuel tedirginlikle sordu. "Tamamen mi? Hayır. Fae Halkı'nın ne yapacağı belli olmazdı. Olabilirlerdi Gelgitin dönüşüne göre pervasızca zalim ya da tatlı bir iyiliksever. "Ama hiçbir zaman bu şekilde bakmaktan fazlasını yapmadı. O mağarasından çıkmıyor, biz de buradan. Şimdi neden bize zarar vermek istesin ki?

Gelgit kronları yalnızlıklarıyla ünlüdür, gürültüye ve rahatsız edilmeye çok karşıdırlar. Küstah jetins grubu bile mesafelerini korurdu. Luce kocakarının kumsalda, kararan kayalıkların altında kendi mağarasının bulunduğu yere doğru ilerleyişini izledi.

Samuel ayağa kalkıp pantolonundaki kumları temizlerken, "Yakında hava kararacak," dedi. "Seni eve götürmeliyiz.

"Toplantıya geri dönmek istemiyor musun?

"Başka toplantılar da olacak. Elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi gidelim.

İğne ve Dal

Ateşin ışığı olmadan kumsal aniden karanlık görünüyordu, kumun üzerindeki fener ışığının dar şeridi ve yükselen ayın şeridi çok az şey yapıyordu. Luce bir pişmanlık dalgasının farkındaydı. çok uzun süre kaldı. Suyun kenarında, cadı teknesi gitmişti. Daha uzaklarda, deniz sisi kıyıya doğru yuvarlanırken ufuk yumuşadı.

"ama. Samuel de sinirli görünüyordu. Uçurum patikasına doğru ilerledi, sonra Luce'un dik, kayalık patikadan yukarı çıkmasına yardım etti.

Kayalıkların tepesine , 'Yolun geri kalanını ben halledebilirim,' dedi. "Benimle yürümene gerek yok.

"Biliyorum. Rüzgar Manche'den kalkıp saçlarını karıştırırken kaskatı kesildi. 'Ama bu garip, kötü niyetli bir esinti, öyle değil mi? Ve bu sis ... İçimden bir ses bu gecenin artık dışarıda olmak için iyi bir gece olmadığını söylüyor.

Kadın patika boyunca yürümeye devam ederken adam da onun arkasına düştü. Ağaç kökleri ve kaygan çakıl taşları vardı ve acele etmemeye dikkat ediyordu.

"Seni korkuttu, değil mi? Luce sordu. "Groac'h. "Seni korkutmadı mı?

"Her zamankinden fazla değil.

Uçurumun tepesi boyunca dolambaçlı patikayı takip ettiler. Aşağıda ve sollarında kıyı alçalıp yükseliyor, kumları güneşin altında soluklaşıyordu.

Ay ışığı, koyları ve kayalıkları kadife gibi karanlıktı. Sis iyice yaklaşmış, suyu ve kayalıkların derinliklerini örtmüştü. Ürkütücü bir sessizlik vardı.

Luce patikanın ormanın içinden malouinière'e doğru saptığı yerde durdu.

'Buradan sonra iyi olacağım,' dedi. 'Yolun geri kalanını gelmene gerçekten gerek yok-'

"Şunu görüyor musun? Samuel gözlerini kısmış, kıyıdan dışarı bakıyordu. "Orada. Kumun üzerinde. Hareket eden bir şey var.

"Saçmalıyorsun," dedi Luce, artan tedirginliğini gizlemek için onu hafifçe iterek. O da bunu hissedebiliyordu. Dünyada her şeyin yolunda gitmediği hissini. "Gel Samuel. Gidelim.

"Sus," diye tısladı. Kadının elindeki fenere uzandı ve ışığını söndürdü. "Bizi görecekler.

"Kim . . . ?"

Alaca karanlıktaki kıyıya baktı. Bu muydu? ? Evet. Aşağıda hareket eden bir şey *vardı*. Bir insan ve şeklinde, ama başka bir şey gibi hareket eden bir şey.

"Onlardan daha çok var," diye fısıldadı Samuel. "Bak.

Luce bakışlarının rahatlamasına izin verdi, kumsaldaki şekillerin ve gölgelerin gözlerinin varsaydığı gibi değil, kendi adlarına konuşmalarına izin verdi. Samuel haklıydı. Aşağıdaki dar koy ve ötesindeki açık kumsal, aynı karanlık, hantal formlarla doluydu.

Sığılıklar, su... onlar da oradaydı. Sisli denizden çıkıp, kuma basarak yürüyorlardı. Sahile doğru ilerliyoruz. Doğru Ormanda.

"Boğulmuş adamlar," diye mırıldandı Samuel, zorlukla yutkunarak. "Ya da en azından kayıp ruhları.

Luce başını salladı. Denizin hikayelerini duymuştu.

sahipsiz ölümler geceleri kıyıda, karada yürürken

Şimdiye kadar onları hiç görmemişti. Samuel'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da görmemişti.

"Babam her zaman ölümlerin yaşayanlara asla zarar vermediğini söyler," diye fısıldadı. "Bundan emin mi?

Birbirlerine baktılar.

Samuel önce hareket etti, feneri bıraktı ve Luce'nin elini tuttu.

Elini. Orman yoluna doğru fırladı, uzun bacakları hızlı ve emindi

Köklerin ve taşların, iğnenin ve düşmüş dalın üzerinden. Kıvılcımlar Samuel'i takip ederken Luce'un ayaklarında rahatsızlık hissi yükseldi, yakında gerçek bir acıya dönüşeceğini bildiği bir sızı. Bunu görmezden gelmeye çalıştı, yanında hızlı ve emin adımlarla yürüyen Samuel'e ayak uydurmaya çalıştı.

"Samuel," diye nefes nefese kaldı. 'Ayaklarım ...'

Biliyorum. Özür dilerim. Ama hızlı hareket etmezsek önümüzü kesecekler. Onu da yanına çekerek daha hızlı koşmaya başladı. Şimdi ayaklarına saplanan ve bacaklarına vuran acıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Tam o sırada

Daha ileri gidemeyeceğini düşündü, Samuel durdu, göğsü kabardı. Bakışlarını takip eden Luce, iki yanlarındaki çam ve meşe ağaçlarının arasından solgun dallar halinde uzanan deniz sisini gördü. Ve sislerin arasında, yırtık pırtık giysileri lime lime olmuş, karanlık, hantal figürler. Geriye dönüp baktığında, arkasındaki yolun deniz sisi içinde kaybolduğunu, boğulan adamların yalpalayan hareketlerinin sisin derinliklerinde ürkütücü bir şekilde hareket ettiğini gördü.

"Devam et," diye mırıldandı Samuel. Bir kez daha koşmaya başladı, Luce'un eli onunkini kavramıştı. Luce ona ayak uydurmaya çalıştı ama kaygan patikada ayağını kaybetti. Tökezledi ve bir dizinin üzerine düştü. Samuel adımlarını zorlukla kırdı. Bir kolunu Luce'un dizlerinin altından geçirdi, diğerini de sırtına doladı ve doğrulurken onu kendine doğru çekti.

"Sıkı tutun," diye nefes aldı.

Luce kollarını onun boynuna doladı ve ona yapıştı. patika boyunca koştu. Ancak düşüşü, geçirdiği fazladan anlar Samuel'in onu kucağına alması için zaman, Luce kollarındayken elinde olmadan sürdürdüğü yavaş tempo onlara pahalıya mal olmuştu. Önlerindeki sisin içinden üç karanlık figür belirdi ve yolu kapattı.

"Tanrım," diye soludu Samuel, göğsü kabararak durdu. O etrafta dönüyordu. Her yönde sis vardı. Ve içinde yavaş ve iğrenç bir şekilde ilerliyordu.

Luce deniz ölülerinin onları gözetlemesini bekledi. Yalpalayan rotalarını değiştirip daha da yaklaşmalarını.

Ormanda sessiz ve yavaş bir şekilde ilerliyorlardı.

'Bize zar zor bakıyorlar,' diye fısıldadı. "Görüyor musunuz? Sanki ... sanki bizi hiç göremiyorlar.

Samuel yutkundu. "Ne ima ediyorsun?

"Bence durmalıyız. Hareketsiz kalmalıyız. Bırakalım geçsinler.

Onun gözleriyle karşılaştı, parçalanmıştı. İçindeki kaçma dürtüsü hâlâ güçlüydü. Luce onu suçlamıyordu. Ürkütücü, sessiz ormandan, tuhaf sisten ve onun doğal olmayan varlıklarından uzakta olmaktan daha çok isteyeceği bir şey yoktu. Le Bleu Sauvage'ın yüksek duvarları arasında güvende olmak.

"Bize zarar vermeyeceklerinden emin olamayız," diye fısıldadı. 'Ne yapacaklarını, ne istediklerini bilmiyoruz ...'

Denizciler yaklaştı, sis eğimli omuzlarının ve damlayan giysilerinin etrafında dönüyordu.

"Canı cehenneme," diye mırıldandı Samuel. Patikadan ayrılıp ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Etraflarındaki karanlıkta sis ve çam ağaçlarından başka bir şey kalmadığında Luce'yi ayağa kaldırdı. Saklanacak bir yer aramak için etrafına bakındı. Ormandaki en büyük ağaç olan yaşlı bir deniz çamı önlerinde belirdi. Samuel'i ona doğru sürükledi.

Sandığın yanına varır varmaz, gecenin içinde ilerleyen ölü adamlar belirdi. Sırtını ona yaslayan Luce, Samuel'in eskimiş paltosunun yakalarından tuttu ve yüzüne doğru çekerek onu kendine yaklaştırdı.

Tamamen hareketsiz, tamamen sessiz Kürkün kaba, kahverengi kıvrımları ağaç kabuğuna karıştığında, ağacın bir parçası gibi görüneceklerini umuyordu.

"Şşşşt," diye nefes aldı, deniz ölüleri etraflarındaki ormanda sürünüp gıcırdarken.

Samuel, onun üzerindeki karanlıkta parlayan gözleriyle başını salladı.

Bu yavaş, ürkütücü ayak sesleri -artık ormandan daha fazla denizci geçiyordu- Samuel

daha da yaklaştı, pelerinin kenarlarını eliyle ağaç kabuğuna tutturdu. Ön kolları, ikisini de karanlığa hapsetti. Gergindi. Luce bunu onun sert nefesinde duydu, geniş omuzlarında hissetti. Adamın kokusunu aldı, tuz ve deri, elma şarabının tatlı kokusu. Bir dizi ayak sesi yaklaştı, daha da yaklaştı. Samuel bıçağını kemerinden çıkarmak için uzandı ve ceketin bir kısmı ağaçtan kaydı.

Yanında solgun, çürümüş bir yüz belirlediğinde Luce irkildi, o kadar yakındı ki ona dokunabilirdi. Boş yuvaları olan solgun, çürüyen bir yüz

bir zamanlar gözlerin olduğu yerde. Altında da yırtık pırtık, kırmızımsı renkli bir gömlek vardı.

İnledi, vücudu gerildi, o korkunç, şişmiş yüzden mümkün olduğunca uzakta olmak için çaresizce çırpındı, tanıdık Tuzlu su ve çürümenin tahribatına rağmen.

"Her şey yolunda. Samuel paltoyu bir kez daha ağaca doğru kaldırarak ölü denizciyi onun gözünden sakladı. "Seni yakaladım, Luce.

Panik onu tüketti, mantığını ve duyularını çaldı. Ona sarıldı, yüzünü gömleğinin yıpranmış ketenine bastırdı.

"Bu enkazdaki denizci," diye nefes aldı. Burnundan kanlı köpükler sızarken, onun yanında suda iğrenç bir şekilde yuvarlanıyordu.

"Enkazdan

Dove'un altında. Bu *Dauphin*'in mürettebatı-'

'Biliyorum.

"Tam şurada, Samuel," diye tısladı. "Hemen .

"Öyle değil. Samuel paltosunun diğer tarafını , kolunu ona doladı ve hayretle ensesini kavradı

şefkat. Çoktan yoluna devam etti. Sen haklıydın, Luce. Bizimle ilgilenmiyorlar.'

Başını çevirdi, kendisine boş boş bakan o yüzü görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, palto ve ağaç kabuğu arasındaki yarıktan, boş ormanı, sis girdaplarını gördü.

"Gördün mü? Samuel'in avuçları sırtında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu, son derece rahatlatıcıydı. "Gidiyorlar.

Ona karşı başını salladı, gitmesine izin vermek istemiyordu. "Neden buradalar?

'Kim bilir? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. I zaten gemide korkunç bir şey olduğuna inanıyordu.

Dauphin. Artık bundan eminim.'

Çalılıktaki son ayak sesleri de kayboldu. Gece, alacakaranlık nefesini bırakarak etraflarına yerleşti.

"Gitmişler," diye mırıldandı Samuel.

Luce onu serbest bırakmasını bekledi. Sessizce kendine *onu* serbest bırakmasını emretti. *Dauphin*'in perili mürettebatı, ayaklarındaki ağrı, zihninden silinmişti. Her yerin yoğun bir şekilde farkındaydı. Samuel'in vücudu onunkine dokundu: eli ensesindeydi. Parmakları saçlarında. Yanağı alnına değdi. Kolları, göğsü ve kalçaları.

Onun saçlarındaki deniz kokusunu alabiliyordu.

Samuel başını daha da aşağı eğdi ve kadın dudaklarının boynuna süründüğünü hissetti. İçini bir arzu heyecanı kapladı ama kendini tuttu. kıpırdamadan duruyordu. Dehşete kapılmıştı, en küçük bir hareketin bile onu ürkütebileceğinin ve üzerine çöken büyüü bozabileceğinin farkındaydı.

İkisinin de üzerinde. Hâlâ ormanın içinde sürüklenen deniz sisi gibi narin ve kırılgandı. En ufak bir rüzgâr esintisi onu parçalayabilirdi.

Dudakları tekrar boynuna dokundu ve teni nefis bir şekilde yandı. Adam daha derine sokuldu, nefes , kadın fark etti ki saçlarının kokusu. Başını arkaya yatırdı, onu içeri aldı, umut ve arzu ve daha fazlası, isimsiz ve sözsüz bir şey, içinde yükseliyordu.

Yukarıdaki bulanık beyaz çam iğnelerinin arasından bir yıldız patlaması parıldıyordu. Luce ellerini yavaşça Samuel'in göğsünde gezdirdi, gömleğinin altından geçirdi. Göğsünün pürüzsüz, çıplak derisini ve altındaki sert kasları buldu.

Geri çekildi ve yarı karanlıkta parlayan gözleriyle ona baktı. karanlık. Luce tatlı bir an için adamın ağzını onunkine bastıracağını düşündü. Onu yüzlerce kez öpmeyi hayal etmişti. Acaba Bunu ve daha fazlasını hayal etti, şaşkınlık ve özlem fırtınası içinde uyandı, çarşafı buruşuk, geceliği yamuk, bir eli kalçalarının arasındaydı.

Eminim yüzünde görebiliyordu? Elbette biliyordu?

Ve sonra, 'Özür dilerim,' diye mırıldandı Samuel kısıp sesle. "Yapamam. Bunu yapamayız, Luce.

Manche'den yükselen sert tuz esintisi ağaçların arasından geçerek, iğneye ve dala, yıldız ışığına ve rüyaya yapıştığı o narin deniz sisini yakalayıp parçalara ayırdı.

Luce döndüğünde gece malouinière'i kadife bir karanlığa bürümüşü, ev durgun ve loştu.

Luce geçerken lutin uykulu bir sesle, "Yavaş git, uzun boylu," diye mırıldandı. "Aldığın risk oldukça büyük.

Luce acımasızca başını salladı ve çimenlikte sürünerek ilerledi. Evin etrafını dolanıp hizmetçilerin kapısına geldiğinde çakıl taşlarını fark etti. Neyse ki kapı hâlâ kilitli değildi; babasının uşağı ya da hizmetçiler hiç şüphesiz hâlâ uyanıktı ve son dakika değişiklikleri üzerinde çalışıyorlardı. Top. Sessizce, sessizce, domestiklerin salonunun loşluğuna doğru kayd ve kapıyı melankolik bir *tıkırtıyla* arkasından kapattı.

Palto askılarının yanında asılı duran aynanın önünden geçerken yüzü gölgelerin arasından belirdi: solgun bir oval, gözyaşlarıyla lekelenmiş ve saçlarının vahşi siyah yumağının altında asık suratlı. Sabaha kadar saçlarını bu halde bırakma düşüncesiyle içini çekti; artık çok geçti. Ayakkabılarını çıkarmak için hizmetçilerin merdivenlerinin dibinde duraklayarak şimdi fırçaladı. Kumlar yıpranmış ahşabın üzerine ve onları aceleyle fırçalayarak eteklerine yapıştı ve dar, dolambaçlı merdivenlerden birinci kata çıktı.

Anlaşıldığı üzere, sessiz kalma ve merdivenleri düzenli bırakma çabaları tamamen boşa gitmişti.

Gratienne, kızlarının yatak odalarının dışındaki gölgeli sahanlıkta bir sandalyede oturuyordu, yanındaki lake masanın üzerinde bir şamdan yanıyordu. Kasmağı kucağında, nakış işliyordu.

Luce'un karnı korkuyla buz tuttu.

"Eve geç kaldın," dedi Gratienne. Mum ışığı sabahlığının fırfırları üzerinde oynuyor, işlemeli kelekleri ve gülleri yakalıyordu. Sarı saçları gümüş grisi tellerle parıldıyordu. gevşek. Gençliğinde çok güzeldi, Saint-Malo'nun en güzel genç kadınıydı ve gölgeler, Veronique'inkine çok benzeyen ince elmacık kemikleri ve uzun, zarif boynuyla oynayarak yaşını yumuşatıyordu.

"Özür dilerim, anne.

"Neredeydin Lucinde? Gratienne yerden kalkarak nakış kasmağını yanına koydu. Endişeli bakışları Luce'nin üzerinde, nemli, dağınık başının tepesinden kumlu eteğine kadar gezindi,

hiçbir şeyi

kaçırmamak.

Dürüstlük o

zaman.

"Koydaydım anne.

"Koy mu? Gratienne kaşlarını çatı. "Gecenin bu saatinde mi?

"Yüzüyordum anne. "Yüzmek mi?

'Evet. Kunduracının ziyaretinden bu yana çok acı çektim'-

"Ve suyun yardımcı olabileceğini düşündüm.

"Ah, evet. Ayaklarınız. Gratienne sanki onlar da suçluymuş gibi suçlu uzuvlara baktı. "Nasıl dışarı çıktınız?

Dürüstlük zamanı . Şapelin sırlarını açıklayamazdı, açıklayamazdı.

'Duvarдан tırmandım,' diye yalan söyledi.

"*Tırmandın* mı? Gratienne'in sesi bir oktav yükseldi. En yakın kapı -Charlotte's bir çatlak açtı.

Luce başını salladı. "O kadar da zor değildi.

Gratienne, "Tepede müzik sesi duydum," dedi. "Seni gören oldu mu?

"Hayır, anne.

"İnsanlar ne düşünür, Lucinde? Gratienne talep etti. 'Jean-Baptiste Léon'un kızını görseler ne derlerdi?

alaca karanlıkta sıradan bir balık avcısı gibi mi dolaşıyordun? Biri sizi görseydi neler olabileceğinden bahsetmeyelim bile.

— Bu kırsal bölge kaba insanlarla dolu. Balıkçılar ve kaçakçılar.

— Kötü huylu adamlar sana bir bakış atıp ... ve .." diye etti, kararsızdı. "Bu *güvenli* değil.

Baban burada benimle olduğunu bilse ne derdi?

İkinci bir kapı daha açıldı. Veronique, saçları mum ışığında altın gibi parlıyordu. Gratienne gibi o da saçlarına dokunmamaya dikkat ediyordu, Jean-Baptiste'in değişmez kuralına bağlı kalarak.

"Özür dilerim anne," dedi Luce. 'Sadece kapalı kalmaya dayanamıyorum. Dışarıda olmam gerekiyor. değil.

"Ona yardım etmeyi öğrenmelisin," dedi Gratienne, kayıtsızca değil.

Veronique ve Charlotte artık kulak misafiri olduklarını gizlemeye çalışmıyorlardı. Kapılarını ardına kadar açmışlar ve annelerinin arkasından Luce'ye bakıyorlardı.

"Sen artık bir çocuk değilsin Lucinde," dedi Gratienne. 'Babanız sizi şımartıyor, bu doğru, ancak bir noktada verdiğiniz her kötü kararın ona kötü yansıdığını anlamalısınız. Herkesin üzerine Bize. Kız kardeşlerini düşün. Eğer böyle yakışsız bir davranış

dışarı çıkmaları, avantajlı bir konum elde etme şanslarını etkileyebilir. kibritler. Çalıştığımız, planladığımız, eğitimini her şey boşa gidecek.

Luce suçlulukla yere baktı ve bakışları annesinin elindeki giysiye takıldı. Bunun yeni bir parça değil, çok iyi bildiği bir parça olduğunu fark etti. Vaftiz elbisesi Gratienne'in en sevdiği kıyafetiydi. sahipti. Küçük ve krem si soluk renkli bu elbiseyi Gratienne'in kendisi, annesi ve ondan önce de annesi giymişti.

Soylu kadınlar Tanrı'nın suyunu alırken annelerinin kollarında güvenle tutuldular. Veronique ve Charlotte vaftiz törenlerinde bu elbiseyi giyerken, Luce elbette giymemişti. Çocukken kız kardeşleri Luce'la bu konuda alay etmişlerdi. Gerçekten de Charlotte bunu özellikle şiddetle yapmıştı, o kadar ki şimdi bile küçük beyaz elbisenin Luce'un içini hatırladığı yalnızlıkla dolduruyordu ve Utanç verici.

"Bunu yapmak bana acı veriyor," dedi Gratienne. 'Ama korkarım ki elimde seçim. Cezalandırılmalısın. Rahat bir nefes aldı. 'Yarın gece Le Loup Blanc'daki baloya katıldığımızda, burada kalacaksın. geride.'

Ardından gelen sessizlik buz denizine dalmak gibiydi. "Anne! Veronique sonunda patladı, sanki ciğerleri patlamıştı. çığlık atarak yüzeye çıktı. Dehşete kapılmış bir halde annesi ve Luce'a baktı. 'Bunu kastetmiş olamazsınız! Bu çok zalimce, çok-'

"Bu kararı kolay vermedim, Veronique," dedi Gratienne bıkkınlıkla. 'Neler olmuş olabileceğini, kimin görmüş olabileceğini düşünmelisin-'

"Ama anne," dedi Veronique, son bir cesur çabayla. 'Luce'un yeni elbisesi. O kadar güzel ki. Onu giymeli!

"Aylarca herkesin konuşacağı tek şey balo olacak," diye ekledi Charlotte. "Bunu kaçırmasını bekleyemezsiniz.

"Kararımı verdim," dedi Gratienne kızlarına. 'Luce katılmayacak. Şimdi, lütfen. Yataklarınıza dönün.

Jean-Baptiste'in kapısı açılırken bir gıcırta ve inilti duyuldu. Sahanlığa çıktı, sabahlığının üzerindeki çiçekli brokar mum ışığında parlıyordu.

"Bütün bu kargaşa da neyin ?" diye kükredi. "Bir erkek kendi evinde dinlenemez mi?" Dört kadına da ters ters baktı. 'Ve ben az önce "Birisi Lucinde'nin baloya katılmayacağını mı söyledi?

"Hayretler içindeyim, Luce," diye fısıldadı Veronique. Gerçekten. Sen tırmandın

Duvar mı? Neden böyle bir şey yaptınız?

Asıl sormanız gereken soru bunu *nasıl* yapabildiği olmalı. Kız kardeşlerinin arasına sıkışmış olan Charlotte tısladı. Baktı Luce'un ayaklarını işaret etti. 'Bu kadar yüksek bir duvara tırmanmak herkes için zor olurdu, hele ki-'

"Sus, Cee," diye uyardı Veronique. 'Annem şimdi çok sinirleniyor...'

Annelerinin oda kapısının önünde kümelenmiş olan üç kız kardeş de sustu. Jean-Baptiste'in sesi, altın kenarlı meşenin diğer tarafında alçak, hoşnutsuz bir gümbürtü, Gratiennne'in onu kesmesiyle soldu.

O vahşi, Jean-Baptiste. Vahşi ve inatçı. Kıyıya tek başına iniyor ve karanlıkta hiç umursamadan eve dönüyor-'

Yüzünü serin tahtaya yaklaştırmış olan Luce, koşullar farklı olsaydı gülebilirdi. Eğer o dehşet

Dauphin'in hayalet mürettebatı ve sonrasında yaşananların yarattığı kafa karışıklığı ve incinmişlik hâlâ o kadar taze değildi.

"Ya biri onu görseydi? Gratiennne sordu. "Ne düşünürlerd?

Lucinde babasının omuz silkişini hayal etti. 'Kız denizi seviyor. Neden sevmesin ki? Bize her şeyi o vermedi mi? Değer verdiği her şey onun lütfuyla geldi. Ayrıca, kendin de söyledin, onu kimse görmedi. Eve sağ salim döndü. Kapıcıya duvarları kontrol ettirip, zayıf noktaları onarmasını söyleyeceğim. Bir daha olmayacak.'

"Onu çok uzun zamandır şımartıyorsun," dedi Gratiennne. "Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

"Hiç sanmıyorum-

"Luce'nin gece tek başına dışarı çıkmasını uygun bulduğunuzu söyleyemezsiniz.

"Tabii ki hayır, ama-

Gratienne, "Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun," dedi. "Kapislerine boyun eğiyorsun,

öğretmenler getirip, kafasını saçma sapan şeylerle dolduruyorsun. Ve şimdi ona hediye ettiğin bu gemi, neden Jean-Baptiste? Benim kadar sen de biliyorsun ki bu asla onun olmayacak. Onun hayallerine ve umutlarına izin veriyorsun.

Bu asla olamaz, onu hayal kırıklığına sürüklüyorsun. Jean-Baptiste sustu.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Gratienne daha yumuşak bir sesle.

'Ama Lucinde'in evlenmesi gerektiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Veronique ve Charlotte gibi eşini bulmalı ve görevini yapmalı. *Hepimizin* yapması gerektiği gibi. Gratienne'in sesinde acı bir iz var mıydı? Bir zamanlar Lucinde'nin

Daha fazlası mı? Kendine ait bir şey mi? 'Kızınız olarak bu onun görevi. Bir *Léon* olarak.'

'Peki Léon'lar kim? Kraliyet ailesi mi? Jean-Baptiste alay etti. 'Biz tüccarız, Gee. Tüccarlar ve denizciler. Nesiller boyu zorlu Bizi buraya getiren işimizdir, kanımız ya da soyumuz değil. Bunu asla unutmayın.'

"Kendi adına konuş! Gratienne öfkeleni. '*Benim* babam bir barondu. Ve kızlarımızdan en az birinin ona layık bir evlilik yapmasını bekliyorum!

Luce yüzünü buruşturdu. Bu fikir ayrılığı -annesinin soyluluğuyla duyduğu sarsılmaz gurur, babasının köklerine, sıkı çalışmaya, riske ve cesarete olan sarsılmaz inancı- ebeveynleri arasında hassas bir noktaydı.

'Onun yüksek kanına ve düşük gelirine layık demek istiyorsun. Babanın seninle evlenmemi neden bu kadar çabuk kabul ettiğini unutma, Gee,' dedi Jean-Baptiste soğuk bir sesle. "Bir unvan bir servete eşit değildir.

'Kızlarımızın güvenliğini sağlamak için elimden *gelen her şeyi* yapıyorum

iyi, güçlü evlilikler,' diye bağırdı Gratienne. 'Luce'un bu geceki davranışının onların umutlarına verebileceği zararı bir düşünün! Ya biri onu görseydi?

Jean-Baptiste sabırla, 'Kimse yapmadı,' diye tekrarladi. 'Ve sana , Luce ile konuşacağım. Bu arada, onu bu şekilde cezalandırmayacaksınız. Bırak baloya gitsin, aşkım. Belki de böyle bir toplantıya, böyle güzel bir topluluğa katılmak

"Planlarınız için faydalı olacaktır.

"Belki," dedi Gratiennie isteksizce. Sesi Şimdi daha sakindi ve Luce tehlikenin geçip geçmediğini merak etti. Ama sonra . . .

"Peki ya *senin* planların?" diye sordu annesi. '*Bütün* kızlarının evlendiğini görmek istemiyor musun? Hattın güvende mi? Servetinin güvenilir eller?'

'Kızlarımı mutlu görmek istiyorum,' dedi Jean-Baptiste. 'Onların mutluluğu benim için herhangi bir evlilikten, herhangi bir çizgiden daha önemli. Ve *senin* bu sürekli takıntının -aralarında beslediğin bu rekabetin- hiçbirine iyi geldiğini düşünmüyorum.

Gratiennie'in sesi ölüm sessizliğindeydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Charlotte'a bir bak," dedi Jean-Baptiste.

Luce kardeşinin yanında gerildiğini hissetti.

'O kızın kıskançlığı onun felaketi olacak,' diye devam etti Jean-Baptiste. 'Kızlarımızdan biri için endişelenmek mi istiyorsun? *Onun için endişelen.*

"Charlotte yanlış bir şey yapmadı!

"Luce'ye yavru fareye saldıran bir karga gibi saldırıyor. Hep . Luce'u şımartmış olabilirim ama onun yumuşak bir kalbi var. O yapmaz böyle bir muameleyi hak ediyor'.

'İşte yine başladın. Her zaman yaptığın gibi Luce'nin tarafını tutuyorsun!'

Jean-Baptiste, 'Birinin yapması gerek,' diye kükredi. 'Neden, üçünüzün arasında, acımasızca dürtülüyor ve dürtülüyor. Bu kıskançlık, başka bir şey değil.

"Kıskançlık mı? Gratiennie de çok öfkeliydi.

"Gerçekten de. Luce güzel olmaktan kendini alamaz.' '*Güzel mi?* Hiç sanmıyorum-'

"Öyle," dedi Jean-Baptiste kararlılıkla. 'Charlotte'tan, hatta Veronique'ten bile daha güzel. Charlotte'un en sade olmaktan kendini kadar o da en güzel olmaktan kendini alamıyor.

Charlotte daha da sessizleşti, eğer böyle bir şey mümkünse. Luce kız kardeşi için büyük bir üzüntü hissetti. Şans eseri ya da tercihen, Charlotte asla birinci olmamıştı. Hiçbir zaman en büyük, hiçbir zaman en küçük olmamıştı.

Asla en güzel, en ilgi çekici ve en yetenekli değildi. Sesi en tatlısı değildi, teni de

Çilleri çok azdı ve beli de çok ince değildi. Babası tarafından tercih edilmemişti (bu Luce'un

ayrıcalık) ne de annesi (Veronique'in). O her zaman, basitçe söylemek gerekirse, ortadaydı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Veronique, yüzü sıkıntılıydı. Charlotte'un koluna uzandı ve hafifçe çekti. Charlotte onu görmezden geldi.

"Lucinde'yi şımartıyorsun! Gratienne'in öfkesi anahtar deliğinden ve kapalı kapının altından sızıyordu, batan bir gemideki su kadar acımasızdı.

"

"Biliyorsun ve bunu biliyorsun!

"Pekala o zaman," dedi Jean-Baptiste, sesi korkutucu derecede yumuşaktı. 'Onu şımartıyorum. Neden ki? Sen orada değildin, Gee. Onu o Tanrı'nın unuttuğu sahilde görmedin. Bildiği her şeyi, Sevdiği şey elinden alındı. Hiçbir çocuk onun katlanmak zorunda kalmamalı. Onu kollarıma aldığım andan itibaren, mutluluğunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Doğrusu, bu benim için-' 'Diğer kızlarınızın geleceğinden daha mı önemli?

Çoğu erkek çok daha önce eşlerinin sessiz kalmasını talep eder, bir kaptanın mürettebatına yelkenleri indirmelerini emretmesi gibi, dürüstlük ve yargıyla dolu bu tür konuşmaları bastırırdı. Luce'un babası olağanüstü bir kaptan olmuştu ama hiçbir zaman çoğu erkek gibi olmamıştı ve olmayacaktı da. Yine de onun sabrının nereye kadar dayanacağını merak ediyordu.

'Luce ile konuşacağım, Gee. Söz veriyorum,' tek söylediği buydu. 'Ama hiç kuşkunuz olmasın, onun cezalandırılmasına seyirci kalmayacağım. Yeterince acı çekti.

Hareket etti, kapıya yaklaşırken terlikleri hafifçe sürtünüyordu. Kız kardeşler hemen yerlerinden fırladılar, aceleyle yatak odaları. Luce kendi odasına girdi, ama önce şöyle bir baktı. geri döndü ve Charlotte'un aynısını yapmadan önce ona attığı bakışı gördü. O kadar soğuk ve nefret dolu bir bakıştı ki tüyleri diken diken oldu.

Sıgılıklar

Luce, Veronique'in yatak odasında ve büyük bakır küvette banyo yapıyordu.

-Laquais tarafından bin bir güçlükle birinci kata çıkarılmıştı ki, Veronique coşkuyla odaya daldı

Heyecan.

"Bu gece saçına yardım edebileceğimi düşünüyordum, Luce," dedi. "Eğer istersen. Bir gece önce yaşananlar Luce'nin en büyük kız kardeşini hiç etkilememişti. Parfümlenmiş ve pudralanmış olan Luce, sabahlığı ve pembe fırırlı sabahlığı içinde bir gül kadar taze ve pembeydi.

Mutlu bir şekilde tuvalet masasının üzerinde duran, pembe ipek taftalarla süslenmiş üç aynadan birindeki yansımasını kontrol etti. 'Morgan bu gece uçumuzla de dans edeceğine söz verdi. Dans etmeliyiz. en iyi şekilde görünmeliyiz.'

Morgan. Onun adını duymak bile bir düşünce ve duygu karmaşası yaratıyor, her biri kendisiyle Morgan arasında geçenleri düşündüğünde ortaya çıkanlara karşı savaşıyordu.

Samuel'i bir gece önce ormanda görmüştü. Onun kendisini reddetmesinin anısı, bunun utancı kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

Onun yerine Morgan'a odaklandı, Morgan'ın solgun yanakları *Dauphin*'in parçalanmış gövdesi onu kurtarmak için yüzerken. Geminin baş tarafına yaslandığında gözlerindeki karanlık parıldı *Lucinde*.

Uzun parmağı, yavaş ve lüks bir şekilde bileğindeydi.

Hatırladıkça kanı kabarıyordu.

Banyoda ayağa kalktı, Nanette küçük şöminenin önündeki sehpadan bir havlu alıp omuzlarına sararken ipeksi su teninden ve saçlarından akıyordu.

Veronique sırtıttı. Nanette'e döndü. 'Git ve Anna'ya yardım et-Marie, değil mi Nanette? Charlotte'un banyosu için taze su getiriyor. Küçük elleri kalçalarında kenetlenmiş bir halde odaya baktı. "Charlotte nerede? Bütün öğleden sonra onu görmedim.

Nanette iç çekerek, "Onu bulacağım," dedi ve boş bir sürahi alarak odadan çıktı.

Veronique Luce'nin iç çamaşırlarını ve sabahlığını giymesine yardım ettikten sonra onu güneşli pencerenin önüne oturttu ve saçlarını taradı.

"Nasıl bir tarz istersiniz? Veronique parmaklarını uzun koyu renk saçlarında gezdirerek sordu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Luce. 'Charlotte bana yardım edecekti. Ama şimdi ...'

"Bunu senin için mahvetmesine izin verme," dedi Veronique kararlılıkla. "Bu gece bizimle geliyorsun, hepsi bu.

Güneşin sıcaklığı, Anna-Marie ve Nanette'in sıcak suyla bir ileri bir geri gidip gelirken akan suyun ritmik şırlıtısı Banyo ve Veronique'in ellerinin Luce'un saçlarını bir o yana bir bu yana kaldırırken kafa derisinde ve omuzlarında bıraktığı lezzetli gıdıklanma, Kendi kendine bukleler, kurdeleler, saç pudrası ve tokalar hakkında mırıldanan Luce kısa sürede rahatladı. Ancak Charlotte odaya girdiği anda tedirginliği geri geldi.

"? Veronique sordu. "Yürüyüşe çıktım," diye yanıtladı Charlotte.

"Bizi geç bırakacaksın.

"Bunu yapanın *sen* olacağını ikimiz de biliyoruz, Vee. Charlotte, Nanette soyunmasına yardım ederken sabırla bekledi, sonra da banyoya girdi.

"Saçların gerçekten çok uzun, biliyor musun Luce," diye düşündü Veronique. 'Belki de kesmeliyiz? Böylece kurutmak çok daha kolay olur. Luce kız kardeşine temkinli bir şekilde, "Yapmamamızı tercih ederim," dedi. Kendisi çok severdi

Saçları, kalçalarına kadar inen koyu, kalın dalgalar. Yasak olmadan

Morgan'ın onu öperken uzun, ıslak saç tellerine gömdüğü parmaklarının anısı aklına geldi.

O öpücüğü hatırlıyor muydu? Onu tekrar öpmek ister miydi?

Bunu bilmeyi çok istiyordu.

'Nasıl isterseniz,' dedi Veronique iyi huylu bir şekilde. 'Yine de en fazla kadar kuru olabilir. Hadi .' Luce'ye yol gösterdi

Tuvalet masasının önünde duran küçük tabure, Veronique'in geniş pudra, parfüm ve kap koleksiyonuyla dolu lake maun ağacından yapılmıştı.

Nanette, Charlotte'un saçlarını köpürtürken, "Saçlarınızda kum var, matmazel," dedi.

"Öyle mi? Charlotte pembe çerçeveli aynaya baktı ve yansımasında Luce'un gözleriyle karşılaştı. "Burnun orası rüzgârlıydı. Başını eğerek Veronique'in Luce'un saçına ne yaptığını inceledi. "Bu çok yüksek, Vee. Dur, ben yapayım.

Banyosunu bitirdi, iç çamaşırlarını ve sabahlığını giydi ve Veronique'in elinden fırçayı aldı. 'Bunu böyle yapmalısın, gördün mü? Luce ve ben her şeyi planlamıştık.

Luce'nin saçlarını büküp dolayarak başının arkasında parlak siyah bir yapı oluşturdu. "Voilà!

Veronique başıyla onayladı. 'Bu mükemmel, Cee. Ne kadar zekisin.

Nanette bir adım öne çıktı, iğneler hazırды.

"Teşekkür , Cee," dedi Luce kız kardeşinin yansımasına.

Belki de Charlotte her şeye rağmen onu affetmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde, kız kardeşler yüzlerini pudralamayı ve saçlarını tutturmayı bitirdiklerinde (ya da Luce hariç herkesin durumunda, Yüzlerini ve saçlarını pudralayarak) ipek çoraplarını, kurdele jartiyerlerini, kombinezonlarını, pannierlerini ve askılarını giydikten sonra Gratienne'in yatak odasında toplandılar; burada o sabah yeni ütülenmiş ve hazırlanmış balo elbiseleri bekliyordu. Hizmetçiler teker teker onları soyunma odasından çıkardılar: gül pembesi, gök mavisi ve ...

"Ama elbisen nerede, Luce? Veronique sordu.

Luce annesinin soyunma odasına baktı. Nanette devasa gardıropta asılı duran elbiseleri karıştırıyordu, yüzü şaşkın bir dehşetin resmiydi.

"Burada değil!

"Burada değil mi? Pembe juponunu bağlamaya başlamış olan Veronique bakmaya geldi. "Ne demek istiyorsun Nanette? Nasıl burada olmaz?"

Nanette çaresizlik içinde, "Gitti," dedi. Luce'nin gözleriyle karşılaştı. "Yemin ederim Matmazel Lucinde, onu bu sabah buraya koymuştum..."

Luce hizmetçinin elini sıkarak, "yok Nanette," dedi. 'I Sana inanıyorum.' soğuk bir bilgi sızıyor, kalbini karartıyordu. Charlotte'a baktı. Kız kardeşi dikkatle

Soluk mavi juponunu çantasının üzerine yerleştiriyordu, yüzü ifadesizdi.

"Her şey yolunda değil! Anna-Marie açık elbisesini silkmesine yardım ederken Veronique kollarını arkasında tutuyordu. "Bir elbise öylece yok olmaz. Omuzlarını bükerek ağır ipeğin yerine oturmasını sağladı. "Git ve annemi bul, Anna-Marie. Çabuk ol.

Luce tekrar Charlotte'a baktı. Charlotte elbisesini Gratiennne'in ipek paravanına asmıştı ve arkasındaki uzun pileleri düzenliyordu. "Orada öylece durma Nanette," dedi telaşlı hizmetçiye. 'Gel ve bana yardım et. Üçümüzün de bu işi yapmasının bir anlamı yok. ayakta.'

Luce'nin anne ve babası odaya girdi, Anna-Marie ve Madeleine de arkalarından.

Gratiennne gümüş grisi elbisesini çoktan giymişti ve yanaklarını ve saçlarını pudraladı. Başının üzerinde görkemli gümüş bir tüy yükseliyor, tabanı elmas işlemeli saç iğnelerine takılıyordu.

"Elbise kayıp mı dediniz?

"Gitti, madam. Nanette çaresizce ellerini sıktı. "Bunu açıklayamam.

"Bul o zaman! Jean-Baptiste pudralı bir peruk takmış ve en iyi takım elbisesini giymişti; altın işlemelerle süslü şık bir elbise ve dantel jabot ve kelepçeler. Onun ses tonuyla üç hizmetçi harekete geçti, soyunma odasını yeni bir gayretle karıştırıyordu. Gratiennne görevi Nanette'ten devraldı ve Charlotte'u elbisesinin içine iğneledi. Veronique, iğnelenmemiş elbisesinin arasından görünen kalçalarıyla yardım etti.

"Dikkat et, Vee! Charlotte tersledi. "Kalaslar yerine beni iğneleyeceksin!

"Ayakkabıları buldum," dedi Nanette, soyunma odasından bir çift koyu mavi terlikle çıkarken. "Ama elbise hâlâ kayıp, Mösyö Léon.

"Bir elbise nasıl kaybolabilir? Jean-Baptiste sinirlenmeye başlamıştı. 'Siz domestiklere ne için para ödüyorum, evimde düzeni sağlamanız için değil mi?

Ev mi? Bulun yoksa parasını kendiniz ödersiniz. Ve dikkat edin, borcunuzu ödemeniz çok ama çok *uzun* zaman alacak.

Luce çökmüş Nanette'e ve diğer hizmetçilere baktı, umutsuzca bir arayış içindeydi. Yaşadığı hayal kırıklığı, her ne kadar acı olsa da, katlanacakları şeyin yanında bir hiçti - korkunç asla ödeyemeyecekleri bir borç yükü ya da daha da kötüsü, pozisyonlarını tamamen kaybetmek.

"O bendim," diye ağzından kaçırdı.

Yedi yüz şok içinde ona döndü. "*Sen mi?*

Veronique sordu.

"Evet. Luce kulağa mantıklı gelen bir hikâye bulmaya çalıştı. "sabah elbiseyi hayranlıkla incelemek için dışarı çıkardım. Annesinin onaylamamaktan kararmış yüzüne baktı ve aklına bir fikir geldi. "Ama ellerim kirliydi -toprağa bakıyordum-

Charlotte yüzünü buruşturdu. "*Toprak* mı?

'Evet. Mösyö Daumard ve ben bu konuyu tartışıyorduk.

Bitkiler arasındaki ilişki ve farklı toprakların büyümelerine yardımcı olma veya engelleme şekli. Mikroskobu nihayet Paris'ten geldi, ve bir sonraki dersimiz için bazı örnekler almak istedim.' Bu sadece yarı yalandı. Mösyö Daumard daha dün ona toprak hakkında bilgi verirken mikroskobun gelişinden söz etmişti. 'Ve

I . . . Elbiseyi mahvettim, ellerimle parçaladım. Kendimi çok kötü hissettim ve sakladım.

Aşağıda, eski geminin çanı tıngırdıyordu.

Veronique, "bakalım," dedi. "Neredeyse gitme vakti geldi!

"Bunun için artık çok geç," dedi Gratienne bıkkınlıkla. 'Elbiseyi şimdi temizleyip ütüleyemeyiz. Zamanımız yok.

"Peki, başka bir elbise getirin, mon trésor. Jean-Baptiste perişan görünüyordu. 'Elbette başkaları da vardır? Bu şekilde ticaret yapmanın ne anlamı var?

"Kızımın giyecek bir şeyi yoksa ipek mi giysin?"

"Luce benimkilerden birini giyebilir," diye teklif etti

Veronique. "Ya da benimkini," diye ekledi Charlotte.

"İkiniz de çok nazıksınız," dedi Luce minnetle başını sallayarak.

Gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Le Loup Blanc'daki bahçeleri, evden Rance'a inen merdivenleri görmek için,

yıldız ışıkları ve meşalelerle parlıyordu. Arabadan inerken müzik sesini duymak ve Morgan de Châtelaine'i

gece gibi yakışıklı konuklarını selamlıyordu. Kız kardeşlerinin elbiselerinden birini giymek aynı şey olmayacaktı - hiç de değil - ama tamamen kaçırmaktan çok daha iyiydi.

"Maskeniz ne olacak, matmazel? Nanette küçük bir sesle sordu.

"Orada değil mi, Nanette?"

Oda hizmetçisi başını salladı. Ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Luce annesinin soyunma odasına gitti ve eşyalarını karıştırdı.

kalın etekleri yere kadar sarkıyordu. Maskeden eser yoktu.

"Elbette başkaları da var? Jean-Baptiste karısına sordu, onun kızları. "Bu Saint-Malo'da düzenlenen ilk maskeli balo değil.

Veronique başını salladı. "Anna-Marie her zaman maskelerimi parçalara ayırır ve tüyleri ve mücevherleri başka şeyler için kullanır.

"Benimkilerin hepsi de kasabadaki evde," dedi Charlotte.

"Benimkiler de öyle," diye ekledi Gratienne iç çekerek.

Hayal kırıklığı Luce'un göğsüne bir taş gibi oturmuştu. O ince işlenmiş saten şerit, Luce'nin bu kadar cesur olmasının tek sebebiydi.

baloya hiç katılmayacaktı. Ona sağlayacağı anonimlik olmadan, korkutucu bir şekilde görünür - özellikle de diğer tüm yüzler gizleneceği için. Gözyaşları boğazını sıktı ama kendini konuşmaya zorladı

hafifçe. 'Pekala, bu şeyi çözer. Gerçekten geride kalmak zorundayım. "Geride mi kalayım? Veronique kelimeleri yavaşça tekrarladı.

Luce yabancı bir dilde konuşmuş olsa da.

Charlotte, "Ciddi olamazsın Lucinde," dedi.

"Maske olmadan bir maskeye katılamam," dedi Luce ona

Makul bir şekilde. Morgan onun orada olmadığını fark edecek miydi? Fark eder miydi?

babasının meraklarını ona gösteremediği için üzgün olabilir miydi?

"Doğrusu, burada kalmayı tercih ederdim.

"*Tercih* eder misin? Veronique hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Dehşete düşmüş bir halde annesine döndü. "Anne, durdur onu!

Luce, "Şu anda balolara ya da insanlara karşı hiç havamda değilim," diye yalan söyledi.

sorunsuzca. "Ayrıca, bir an önce gitmezseniz hepiniz geç kalacaksınız.

Charlotte sabırsızlıkla, 'İstiyorsa kalsın,' dedi. 'Nasıl olsa bütün gece bir köşede saklanacak. Sanki bütün gece

dans et.'

Charlotte'un acımasız sözlerinin ağırlığı odanın üzerine çökerken garip bir sessizlik oldu. Luce mavi ipek terliklere baktı.

halının üzerine uzandı ve gözyaşlarını kırıştırdı.

"Eee? Charlotte meydan okurcasına konuştu. "Hepimiz bunu düşünüyorduk.

Arabanın sesleri nihayet yolda kaybolduğunda, Luce evden çıkıp şapele daldı, hırpalanmış paltosunu sabahlığının üzerine atıp şapkasını ve çizmelerini giydi. O

Çorapsız ayakları botların kaba derisinde yanıyor, kemikleri protesto için feryat ediyordu.

tempo.

Her adımda acı artıyor, yeryüzünde bir fırtına kopuyordu.

Yine de uçuşunun kenarına ulaşana kadar yavaşlamadı, nefesini tutarken kendini sabitlemek için bir çam ağacına tutundu.

Aşağıda, likenle kaplanmış iri kaya parçaları, çakıl taşları ve otlar dışında bomboş bir kumsal.

Ve orada, serin, yeşilimsi sığıklarda sürüklenen, kendi hülyalı dansında hafifçe ileri geri salınan mavi elbisesi duruyordu.

Charlotte'un son sözleri, soğukluğu ve acımasızlığı aklıma geldi.

Luce aceleyle. O sabah ortadan kaybolmuş ve yürüdüğünü söylemişti.

Nanette saçında kum bulmuştu ve

kafasını kaldırıp aynada Luce'un gözleriyle karşılaştı.

Elbiseyi almış olabilir mi?

Kız kardeşi sert olabiliyordu, bu doğruydı. Kıskanç ve çabuk sinirlenen. Ama bunu gerçekten yapabilir miydi?

Luce kayalık uçurum patikasıdan kayarak ve tırmanarak aşağı indi, neredeyse

eğim yerini kuma bıraktığında dizlerinin üzerine düştü. O iterken bir deniz kamçısı bulutu beyaz yapraklarını hüznle ona doğru salladı.

Üç boynuzlu atının başından düştüğünü ve o kadar özenle düzenlenmiş saçlarının çözüldüğünü umursamadan ayağa kalktı. Veronique'in

yanaklarına sürdüğü pırıltılı pembe pudranın, kırmızı

Dudaklarına özenle macunu fırçalıyordu.

Tökezleyerek suya indi, sığlıkta diz çöktü ve elbiseyi kollarının arasına aldı.

Charlotte böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Gerçekten bu kadar az mı umursuyordu?

Luce ağladı sonra. Gri-yeşil su teselli edici bir şekilde kalçalarına vururken elbisesini ona doğru tuttu. Maskesi de oradaydı, kurdeleler sığ sularda hüznle yüzüyordu. Tepesinde gümüş bir martı uçuyor, sefil çığlığı suyun üzerinde yankılanıyordu. Sanki o da onun acısını hissediyordu.

Luce'un gözyaşları tükendiğinde, harap olmuş yüzünü sildi ve Suya geri yığıldı, sabahlığı etrafında yüzüyordu.

Sadece bir elbise, dedi kendi kendine, titrek bir nefes alarak. *Sadece aptal bir elbise. Birbirine dikilmiş ipek parçaları, dantel, süs ve astar.*

Kaybının bir önemi yok.

Ama kayıp önemliydi.

Charlotte'u kaybetmek önemliydi.

"Bu da ne? Sığlıkta ağlayan küçük bir deniz kızı mı?

Yakınından gelen bir sesle irkildi - oldukça yalnız olduğunu düşünmüştü -Luce başını kaldırıp baktı.

Groac'h onun arkasında kumun üzerinde duruyordu.

Bu kadar yakından, gelgit kadını Luce'den çok daha genç görünüyordu.

Gratienne'den bile daha gençti. Saçları Luce'ninki kadar uzun ve bir o kadar da vahşiydi, sarının o kadar soluk ve gümüşü bir tonuydu ki ay gibi parlıyordu. Kolları yırtık pırtık bir gecelik giymişti.

Dirseklerine kadar kıvrılmıştı, üzerinde sadece balık pulları olabilecek, binlerce pulun kurnazca birbirine dikilmesiyle yapılmış bir korsaj vardı.

Onun

pas rengi etekler yırtık pırtıktı, üzerleri yıkık dökük kumaşlarla kaplıydı.

balık ağı, eski bir parça ile kabaca beline bağlanmıştı.

İp. Ayakları çıplaktı. Yine de Luce'un bakışlarını yakalayan ve onu tutan yüzüydü. Gözleri, bir zamanlar sahip olduğu gümüş paralar gibi parlıyordu. Bir kış fırtınasından sonra sahilde bulunmuş. Ön dişlerinden ikisinin dudaklarının arasından çıktığı ağız, mors dişlerine benzeyen büyük, kıvrımlı kemik parçalarıydı.

"Özür dilerim," diye burnunu çekti Luce, yanaklarındaki gözyaşlarını silerken. "Sizi rahatsız etmek istememiştim. Saygısından dolayı, her zaman

Fae kadınla arasına mümkün olduğunca mesafe koyarak mağarasının girişinden ve küçük cadı teknesini dinlendirmeye alışkın olduğu kum kaçındı. O olağanüstü dişlere bir kez daha baktı ve kalkmaya gitti. "Ben gideceğim.

"Gerek yok. Groac'h suya adım attı, çıplak ayakları, güneşten kahverengileşmiş ve oldukça küçük, şaşırtıcı derecede sıradan. "Ve beni rahatsız etmediniz.

O devasa dişlerine rağmen sesi nazikti. Luce yarım uzanıp Luce'un ayağa kalkmasına yardım etmesini bekliyordu. Fae bunun yerine, soğuğa ve pas rengi eteklerine aldırmadan onun yanına, suya oturdu.

Luce ağız bir karış açık ona baktı.

'. . . Üşüyeceksin,' diyebildi sonunda. "Ve ıslanacaksınız.

Gelgitçi kadın başını geriye eğdi ve güzel, sıvı bir sesle güldü. "Bu konuda endişelenmek için geç değil mi?

Kendine rağmen, her şeye rağmen, Luce gülümsedi. "Sanırım öyle. "Ve bunun için de çok geç. Kıyıdaki kadın maviye dokundu İpek, Luce'nin kollarında boğulmuş ve kederli, nazik bir elle. 'Bunun tuz ve su tarafından mahvedilmemesi gerekiyordu. Bunun anlamı mum ışığı ve dans için. Umut, kıskanç bakışlar ve neşe için. Nasıl bir hırsızlık oldu ki, bunun yerine denizde kayboldu?

Jean-Baptiste sık sık groac'h'ın tehlikeli kadar vahşi de olduğunu söylerdi. Bir denizciye bir nefeste güzel bir rüzgar satar ve Bir sonraki korkunç dişlerini etine batırıp onu Manche'nin dibine sürükleyecekti. Ya da belki daha kötüsü, mağarasının soğuk ve nemli girintilerine. Luce bu imgeyi, o anki görüntü ile bağdaştırmaya çalıştı. Yanında oturan güzel sesli sahil kadını başarısız oldu.

'Belki de birilerini *çok* kıskandırdı,' dedi.

"Anlıyorum. Groac'h bir an sessiz kaldı. 'Bu gece beyaz kurdun evindeki toplantıda giymek istiyordun. Öyle mi?'

Luce ona şöyle bir baktı. "Bunu biliyor musun?

"Çocuğum, bunu *herkes* biliyor. O fırtına gümüşü gözlerden yana bir bakış. "Sanırım hâlâ gitmek istiyorsun?

Luce yüzen elbiseye baktı. Olağanüstü bir şekilde mahvolmuştu, kurtarılamayacak durumdaydı.

"Elbise bozuldu," dedi yavaşça. "Kurtarılamaz.

Kıyıdaki kadın makul bir şekilde, 'Öyle,' dedi. 'Yine de tekrar soruyorum: Hâlâ gitmek istiyor musunuz?

"Bu ... bu mümkün mü? Kıyıdaki tüm Fae Halkı arasında, gelgit-kadınının en güçlüleri arasında olduğu söylenirdi.

Bileğinin bir hareketiyle yoktan bir rüzgar çıkarabilirdi; o bir fırtınayı çağırabilirdi. Ama başka ne yapabilirdi ki? "Keder denizle buluştuğunda her şey mümkündür.

Luce kaşlarını çatı. "Hüzün denizle buluştuğunda mı?

"Gözyaşların. Groac'h önce Luce'nin kırmızı çerçeveli gözlerini, sonra da suyu işaret etti. 'Gözyaşların denize düştü. Böyle bir sihir var toplantılar.'

Havada, suda bir şey titriyordu. Düşük bir vaat, güç tınısı.

'Size bir kez daha soracağım. Gitmek istiyor musunuz? Yoksa ...' Fae kadın dudaklarını büzdü. "Belki de burada kalmayı tercih edersin. Bir ateş daha yakar ve fırtına dalgıcının sizi bulmasını beklersiniz?

"Hayır," dedi Luce, çok hızlı bir şekilde. Samuel'in ormanda onu reddetmesi kalbinde sürekli bir sızıya neden olmuştu. Ve şimdi Charlotte ona ihanet etmişti,

Sırtında bir bıçak kadar keskin. Acının, kaybın altında başka bir şey kaynıyordu.

Luce neden biraz mutlu olmasın? Neden baloya gitmesin?

"Teşekkür ederim," dedi kararlılıkla. 'Baloya gitmek istiyorum. Hem de çok.

Kendini ayağa kaldırdı, acıyı görmezden geldi, sadece Morgan de Châteline'in siyah gözlerini, hain gülümsemesini düşündü.

"Karar verildi o zaman," dedi bakkal. O da kalktı, su Gümüşi saçlarının uçlarında, pullardan oluşan bedeninde parıldyordu. 'Çabuk hareket etmeliyiz. Gelgit dönmek üzere.

Luce aniden gerildi. "Ne yapmalıyım?" "Öncelikle şu paltoyu çıkar.

Luce sırlsıklam olmuş paltosunu silkerek çıkardı ve sırlsıklam ve beceriksiz bir halde gelgitçi kadına verdi.

"Ve güzel bir elbise.

Luce sabahlığından sıyrıldı, onu uzattı ve ayağı kalktı İç çamaşırları içinde belirsizce. Mavi elbisesi, eteğı ayak bileklerine değıecek şekilde sığ sulara süzölüyordu.

"Yapmalı mıyım-

"Şimdi sus, çocuğum," dedi kıyı kadını. Harikulade gümüş gözlerini kapattı. "Gözyaşları ve mavi ipek," diye mırıldandı. "Gözyaşları ve mavi ipek.

Güneş alçalmış, dünya gün batımına doğru gümüşleşiyordu. Üç martı tepelerinde uçarak güne veda ediyordu. Titreyen Luce son seçimlerinden şüphe etmeye başladı.

"Belki de ben-

"İşte. Kıyıdaki kadın gözlerini açtı ve onaylayarak gülümsedi.

"Nefesini tut, çocuğum.

Bir anlık panik. O garip, gümüş gözler, o tuhaf dişler-

Düşüncelerini tamamlamaya vakit bulamadı; groac'h Luce'u omuzlarından yakaladı ve onu geriye, denize doğru itti.

BÖLÜM 2

*Bunu yaptıktan sonra ona dünyanın en güzel
cam terliklerinden bir çift verdi.*

-Charles Perrault, 'Külkedisi'

Deniz Terlikleri

Dünya kendi ekseninde sert bir şekilde dönüyordu, tıpkı babamın evindeki küre gibi.

Luce, onun değerini anlayamayacak kadar gençken, çalışma onu döndürüyordu. Aynı anda -absürd, imkânsız bir şekilde- zamanın kendisi durmuş gibiydi. Geriye doğru düşüyordu, kolları panik içinde sallanıyordu, rüya gibi yavaştı. Elleri yine bir çocuğunki gibi küçük ve tombuldu ama şimdi parmaklarının arasında kırılğan deriden garip ağlar parlıyordu. Onların ötesinde gökyüzü hızla hareket ediyor, dönüyor ve dönüyordu, Gerçi artık gökyüzü değildi. Babasının yerküresiydi: adalar ve deniz yılanları, takımadalar ve kıtalar, yıldızların sonsuz dönüşünün altında kadim renklerden oluşan bir bulanıklık.

Sonunda çarptığında nefesi kesildi. Nefes nefese kaldı, kendini düzeltmeye ve ayakta durmaya çalıştı ama artık kum yoktu Altında. Su aniden, mantıksız bir şekilde derinleşmişti ve o bir taş gibi batıyordu, siyah saçları yayılmış Parmak uçları.

Sessizlik ve yumuşaklık. Alçak ve tatlı bir şarkı duydu, tanımadığı bir melodi. Aynı anda hem aydınlık hem karanlık. Ve hala batıyordu, aşağı ve aşağı. Korku onu dişlerinin arasına aldı. Ona karşı, onu aşağı çeken amansız ağırlığa karşı mücadele etti ve hissetti Altında yumuşak bir şey vardı. İpek, su gibi dalgalanarak kabardı.

Mavi elbise.

Luce'u bir anne gibi nazikçe kucakladı. Onu kendine katladı, serin kucağında tuttu. Ve hala groac'h şarkı söylüyordu, bir anne gibi nazikçe Ninni.

Zamanın bir önemi kalmamıştı. Ne kadar zamandır mavilikte sürükleniyordu, yüzey ile deniz tabanı arasında sıkışıp kalmıştı? Nefes almayalı ne kadar olmuştu? Dakikalar mı? Saatler mi? Gözleri dalgalandı Açıldı, farkına varması son nefesinin de ciğerlerinden çıkmasına neden oldu. Yüzey çok uzak, mesafe çok büyük görünüyordu.

Mavi elbisenin ağırlığı onu aşağıya, derinlere doğru sürüklüyordu.

Bir el yukarıdaki yüzeyi kırdı. Luce yukarı uzandı ve onu kavradı. Deniz sırtına doğru kabardı, onu kaldırdı, itti. Tökezledi soluk soluğa kıyıya çıktı. Kumsal, Manche, gökyüzü, hatta kasap bile aynen suya düştüğü zamanki gibi görünüyordu. Ancak Luce tamamen kuruydu. Saçları, teni, sanki az önce kokulu yağlarla yıkanmış ve güneşte pudralanmış gibi taze ve temizdi. Yavaşça aşağıya baktı. Sırılsıklam halinin yerinde

mavi ipek bir elbise giymişti. O da kuruydu ve

Sanki Nanette ya da Anne-Marie birkaç dakika önce bastırmış gibi pırıldı.

Şokun verdiği küçük, sözsüz bir sesle mırıldandı. Gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu.

Mavi elbiseydi. Ama öyle değildi. *Bu* elbise daha karanlıktı, gece yarısı Manche gibi. Geniş eteklerinde yıldızlar gibi parıldayan gümüş iplikler vardı. Dirsek hizasındaki kollarından sallanan gümüş dikişli siyah dantelden nişanlar, günün son ışıklarını yakalıyordu. Midesi tarak kabukları ve ince, siyah incilerle parlıyordu. Aslında elbisenin tamamı sedefliydi ve babamın çalışma odasındaki nadir deniz kabuklarından birinin içi gibi hafifçe parlıyordu, pembe, leylak rengi ve pırıl pırıl deniz yeşili.

Muhteşemdi.

"Ne yaptın-nasıl yaptın-? Kelimeler Luce'u terk etti.

"Gözyaşları ve mavi ipek," dedi kıyıdaki kadın. Başını eğdi, düşünüyordu. "Ayakkabıya ihtiyacın var.

"Ne? Luce kuru kumda ayak parmaklarını oynattı ve oldukça çıplak olduklarını gördü. "Ah. Sanırım öyle. Kalbi sıkıştı. Geçen hafta ayakkabıcıyla yaptığı işkence dolu randevuyu henüz unutamamıştı.

Veronique ve Charlotte kendinden emin bir şekilde ayaklarını açmış, en yeni tasarımları, en zarif dans adımlarını tartışıyorlardı. Ancak Luce'un ayakları ayakkabıcıda tahmin edilebilir bir tepki yaratmıştı: tiksinti ve hemen ardından acıma.

"Onları görebilir miyim? Groac'h'ın sesi nazikti.

Luce başını eğdi, ay rengi saçları solan ışıktaki parıltıya kadın önünde kumda diz çökerken utanç arttı. Luce'un ağır eteklerini geriye itti, uzun, serin parmaklarını ayaklarının üzerinde gezdirdi.

"Sana ne yaptılar?" diye fısıldadı.

"değil," dedi Luce aceleyle. "Çirkin olduklarını biliyorum...

Gelgitçi kadın doğruldu ve Luce'un gözleriyle buluştu. "Çirkin değil," dedi dişlerini göstererek. "Sadece farklı. Acı var mı?"

Luce başını salladı. "Yine de. . . . denizde yüzdüğümde daha az acıyorlar. "O zaman denizi giyeceksin.

Mırıldanmaya başladı. Sığıklardan bir deniz suyu sarmalı yükseldi, parıltıya ve döndü. Şarkı değişti ve su ikiye ayrılarak Luce'un ayaklarının etrafından dolandı, ikiz yılanlar gibi kıvrılıp bükülerek tanıdık şekillere büründü: narin sivri bir parmak, zarif bir kemer, dolgun küçük bir topuk. Görünmez bir güç onu nazikçe kumdan kaldırırken Luce hafifçe yükseldi. Ve sonra su sertleşti, tenine yapıştı, cam kadar pürüzsüz ve parlaktı.

"İşte," dedi bakkal memnun bir baş hareketiyle.

Luce eteklerini kaldırdı. Terlikler elmas ya da buz gibi ayna parlaklığında parlıyordu. Yine de oldukça rahattı; neredeyse hiç ayakkabı giymiyormuş gibi hissediyordu. Çekingeni bir adım attı ve Sonra bir tane daha.

"Ağrın yok mu?" diye sordu kasap.

Luce şaşkınlıkla başını salladı. "Acı yok. Bir adım daha attı ve bulut yumuşaklığındaki muhteşem rahatlığın tadını çıkardı. Bu gece Le Loup Blanc'a zarifçe yürüyebilecek ve rahatça hareket edebilecekti. zarafet ve özgürlük. Dans edebilecekti.

Baloda seni kaçırırsam ne dersin?

"Nasıl?" Şaşkın olduğu kadar minnettar bir şekilde bakkala baktı.

"Bunu nasıl yaptın?"

Gelgitçi kadın sadece gülümsedi. "Acele etmeliyiz," dedi. 'Gelgit kendi ritmini buldu. Beklemeyecektir.

Tekrar şarkı söylemeye başladı.

Su bu kez gergin ve beklenti içinde bekliyordu. Deniz kuşları sustu. Erken ve ciddi yıldızlar bile parlamayı kesmiş gibiydi.

Luce bunu görmeden önce hissetmişti: deniz tabanında bir gümbürtü, koyu çevreleyen kayaların ötesinde bir rahatsızlık. Oradaki su köpürdü ve çalkalandı, gittikçe daha fazla çalkalandı, sanki bir Efsanevi büyüklükteki yılan derinliklerden yükseliyor, büyük pullu gövdesini açıyor, kuyruğuyla denizi çalkalıyordu.

Gelgit kadınının şarkısı giderek güçlendi ve Luce'un varlığından bile haberdar olmadığı notalara ulaştı. Pürüzlü gölgeler suyun dalgalı yüzeyini yarıyordu. Menekşe rengi gökyüzüne karşı sert bir direk ve geniş, kavisli Bir geminin parçalanmış, yaşlılıktan kararmış gövdesini tarıyordu. Eski bir güverte parçası, benzerlerinin karmaşası içinde yüzüyordu: çatlak bir baş bodoslama, kırık dişler gibi aralıklı çatlak ahşaplarıyla bir kış levhası.

"Lanet olsun ruhuma," diye nefes aldı Luce.

Asıl enkaz bir karaveldi; küçük, şirin bir İspanyol gemisiydi, tüm kıvrımları gösteriliyordu. Luce izlerken, enkaz parçaları *hareket* etmeye başladı; denizin yıprattığı kereste parçaları birbirine çarpıyor ve birbirini yakalıyordu.

Kendilerini *başka bir* şeye, yeni ve karanlık bir güzelliğe dönüştürüyorlar.

Luce'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen siyah bir tekne. Uzun ve alçak, mürekkep rengi yelkenleri ve zarif bir açık kamarası vardı, koltukları gece yarısı kadifesi minderlerle kaplıydı. Mürekkepli perdeler teknenin içinde hafifçe dalgalanıyordu.

Akşam esintisi, sanki yıldızlarla işlenmiş gibi parlıyordu. Luce'un aklına daha önce gördüğü nehir mavnaları geldi.

eski tablolar; kraliyet için yapılmış görkemli gemiler. Yıldızların ve hayallerin kraliçesi, diye düşündü, böyle bir şeyle yelken açabilirdi.

"Sizi Le Loup Blanc'a götüreceğim," dedi bakkal.

Luce kendini salladı. Uyuyordu, kesinlikle; gözyaşları tükendiğinde gelen bitkin uykuya dalmıştı. anda bile kumların üzerinde, harap olmuş ipek elbisesine sarınmış bir şekilde yatıyordu. Her an

üşümüş ve kafası karışmış bir halde uyanır ve eve doğru uzun, yavaş bir yürüyüşe başlardı.

"Rüya görmüyorsun," dedi Groac'h yumuşak bir sesle. 'Peki şimdi, hazır mısın? Gelgit beklemes.'

Luce önündeki güzel tekneye baktı. De Châtelaine malikânesi Rance nehrinin kıyısında yer alıyordu. Oraya ulaşmak için Saint-Malo ve Saint-Servan'dan geçmesi gerekiyordu. Her ikisini de çevreleyen sular, her büyüklükte demirlemiş gemilerle ve iskelelere gidip gelen denizcilerle dolu olacaktı.

"İnsanlar beni görmeyecek mi?

"Eğer istemezseniz .

Yakında hava kararacaktı. Sadece bir aptal ya da bir Malouin gece limana girmeye cesaret edebilir, derdi babam sık sık.

"Ama güvenli olacak mı?

'Daha güvenli bir yer yok. Ama şimdi beni dinle. Gelgit-kadını ciddileşti. 'Gelgit zirveye ulaşip döndüğünde, büyü solacak. İşte o zaman geri dönmelisin.

Luce suya, kayaların üzerindeki likenlerin rengine, kumdaki izlere baktı. Gelgit yarım saat önce tersine dönmüştü, Belki de daha az, neredeyse aynı anda geminin çanının akşamın ikinci küçük nöbetinin sonunu çaldığını duymuştu. Henüz bir saatlik gün ışığı vardı ve gelgitin zirveye ulaşmasına beş saat daha vardı. "Bu süre fazlasıyla yeterli olacaktır. Kalbi bir an için Morgan'ı tekrar görme düşüncesi. 'Gelgit gece yarısından iki saat sonra en yüksek seviyeye ulaşacak. O saatten önce ayrılmalıyım.

Groac'h başını salladı. "Bunu yaptığından emin ol. Bir elini kaldırdı ve deniz ileriye doğru kabarak küçük siyah tekneyi kum. Düzgün bir rampa belirdi ve Luce gemiye adım attı.

"Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordu. Bu tür şeylerin nasıl yapıldığını biliyordu - riskleri anlamadan Fae'den hediye alacak kadar aptal olanların hikayelerini duymuştu. Her zaman bir nedeni vardı. Her zaman bir bedel.

'Ağlamanın ne demek olduğunu bilirim ve denizden başka ağlayacak kimse yoktur.

Dinle,' dedi Fae sessizce. 'Ve çünkü çok fazla şey çalındı. Bir şeyler geri verilmeli. Gelgitin yolu budur.

Luce gizemli sözler karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?

"Vakit yok, vakit yok," dedi bakkal, küçük tekneyi iterek
'Ne kadar hızlı çekilirse, büyü o kadar çabuk zayıflayacaktır.
Oyalanmamalısın. Dudaklarını büzdü ve dişlerinin arasından hafifçe
üfledi. Gecenin büyüğü rüzgârı siyah yelkenleri dalgalandırdı.
"Rüzgârdan seni korumasını isteyeceğim.

"Ben de sana," dedi Luce. "Teşekkür .

Kıyı uzaklaşıyor, gölgelerin içinde kayboluyordu. Gece serin kollarıyla
onu sararken bir an paniğe kapıldı.

"Karanlıktan korkma," diye seslendi groac'h. "O sana yolu gösterecek.

Luce kış tarafta durmuş, koydaki yalnız fae figürünün sahilin puslu
lekesine karışmasını izliyordu. O vardı
sorular, hem de sürü. Çekinceler de. Sahil kadınında hiçbir kötülük,
hiçbir kötü niyet sezmemişti. Aksine, Luce'un karşılaştığı tüm Fae
yaratıklarından daha insani, daha nazik görünüyordu. Babasının ve
balıkçıların kendisinden neden bu kadar korktuklarını bir kez daha merak
etti. Belki de hiç konuşmaya tenezzül etmedikleri içindi.
onunla birlikte. Belki de dişlerini, deniz köpüğü saçlarını ve
tuhaflığını görmüşler ve onun tehlikeli ve zalim olduğuna kendileri
karar vermişlerdi.

Erkekler bir kadını ilk kez bu şekilde yargılamıyordu.

Gümüşi bir el aynası, bükülmüş sapı yaşlılıktan kararmış, siyah dantel,
koyu inciler ve elbisenin midesi ile aynı deniz kabuklarından ustaca
yapılmış bir yarım maske mavnanın küçük kamarasındaki bir minderin
üzerinde duruyordu. Meraklanan Luce yerleşti ve aynayı yüzüne doğru
kaldırdı. Bir yabancı arkasından baktı. Kadının koyu renk saçları başının
üstünde toplanmış ve ince, siyah incilerle süslenmişti; kalın, zarif bir bukle
ise bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Boğazında ve bileklerinde daha
fazla inci vardı ve deniz kabuklarının yanardönerliği göz kapaklarında,
yanaklarında, omuzlarında ve köprücük kemiklerinde parlıyordu. Görünüşü
uhrevi; eski masalların prensesi, mavi gözleri siyahla çevrili, kirpikleri uzun
ve kalın.

Luce aynayı yere bıraktı, parmaklarını bir kez daha harikulade
elbisenin üzerinde gezdirdi: en derin deniz kadar karanlık ve uzaktaki
yıldızların ışığıyla parlıyordu. Gökyüzü ve denizin yansıması.

Saint-Malo kayalıklarının üzerine doğru uzanarak göründü. Kulesiyle katedral, surlar ve burçlar şehre bir hava katıyordu. Antik bir havası vardı; denizin kendisi kadar heybetli, püskürtülerden ve kayalardan doğmuş gibiydi. Ancak geceleri, eski bir şehir gibi parıldıyordu. Sayısız mum birçok penceresini aydınlatıyor ve sokak fenerleri taşı tereyağlı bir altın rengine dönüştürüyordu.

Groac'h'ın sözüne sadık kalan tekne, şehrin ada kalelerinden oluşan kolyesini geçerken görünmedi. Limanın girişini, içindeki direkler ormanını geçti ve Rance Nehri'nin ağzına doğru ilerledi. Luce'nin solunda Saint-Servan'ın ışıkları parıldıyordu, uzun Solidor Kulesi'nin şekli gölgeli bir yerde nöbet tutuyor. tersaneler ve koylar. Birkaç fırkateyn demir atmış, fenerleri hafifçe sallanıyordu. Suyun ahşap gövdelere yumuşak vuruşlarını, nöbet tutan bir denizcinin yalnız türkülerini, güvertede hangi Saint-Malo genelevinin en rekabetçi fiyatlara sahip olduğuna dair kısa, alçak sesli bir tartışmayı duydu.

Kürek şakırtıları ve bir çift gemi kayığı denizciler, kasabaya doğru çekiliyorlardı. O kadar yakından geçtiler ki, Luce ayağa kalkıp adamların omuzlarına eliyle dokunabilirdi. parmak uçları, eğer seçseydi.

İçlerinden hiçbiri yanlarından geçen küçük siyah tekneyi fark etmedi. Gece nehrin üzerine çöküyordu. Müzik suyun üzerinde sürükleniyordu, sessiz ve kırık.

Luce, Vivaldi'nin 'La Primavera'Allegro in E'nin zarif tınılarını tanıdı. Le Loup Blanc görüldüğünde müzik daha da yükseldi, malouinière tepesinde görkemli bir şekilde duruyordu, krem si ışık Pencerelerinden dökülen yüzlerce meşale, Rance nehrinin kıyısına kadar inen patikaları, bahçeleri ve ormanları aydınlatıyor. Konuklar sıralı boyunca yürüdüler ve evin önünde toplandılar; kahkahaları ışıltılı, yaldızlı suyun üzerinde süzülüyordu.

Tekne hareket ederken Luce'un etrafında bir huzursuzluk ipliği dolanıyordu. de Châtellaine'in özel iskelesine doğru ilerledi. Birkaç tekne çoktan oradaydı, ince giyimli beyler eşlerine, kız kardeşlerine yardım ediyordu. ve kızları, tehlikeli elbiseleri içinde, güvenli bir şekilde karaya çıktılar. Ya Luce tökezleyip düşerse? Ya herkes onu görseydi, bocalasaydı ve çamurlu kıyıda debelenen bir başka yıkık dökük elbisenin içinde mi?

"Kendine hakim ol," diye mırıldandı sertçe. "Bunu yapabilirsin. Yarım maskeyi yüzüne geçirdi, saten kurdeleleri titreyen parmaklarıyla buklelerinin arkasına bağladı. Sonra küçük tekneye doğru eğildi ve fısıldadı: "Bırak bizi görsünler.

Bir anda direğe ve siyah kanopili kamaranın dört köşesine tutturulmuş fenerler parladı. Rıhtımdaki diğer konuklar durdu ve baktı. Luce, deniz kabukları üzerindeki yıldız ışığı gibi parıldayan ışıltılı mavna usulca yanaşırken muhteşem görünmek için elinden geleni yaptı rıhtımın yanında.

Düşme konusunda endişelenmeye gerek yoktu: Üç genç adam, şaşkınlık içindeki eşlerini bırakmış, hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Luce'un teknesi; küçük halı kaplı iskeleyi yerine oturtmak; aşağı uzanıp kıyıya çıkmasına yardım etmek.

" olabilir miyim, matmazel? .

Magnifique.'

"İşte, bana izin ver ..

Luce, titreyen kalbine, mavi-siyah elbisenin ve kalışların ani, boğucu yakınlığına rağmen maskesinin altından gülümsedi.

Gelmişti.

Müzik, Luce ve diğer konukları eve giden uzun ve dolambaçlı patikadan yukarıya doğru çekerek bahçede süzülüyordu. Çimlere yerleştirilmiş zarif meşaleler yolu aydınlatıyor, beyefendilere ve onların sallanan Mademoiselles. Alevler Luce'nin yanaklarında sıcacıktı.

Başı dik, belindeki deniz kadar ağır kocaman elbisesi her adımda çakılları süpürerek geçti.

İleride bir dizi büyük taş merdiven görünüyordu. Luce onları tırmandı. kolayca-acısızca!- etekleri önünde dikkatle tutulmuş, deniz suyu terlikleri taşa vurarak çınılıyordu.

Eve yaklaştıkça, geniş, fenerle aydınlatılmış çimenliklerde gezinen ya da bahçeleri hayranlıkla seyreden daha fazla insan görmeye başladı. Fısıkiyeler şırıldadı ve parıldadı. Şık giyimli laquais

köpüklü şarap bardakları dağıttı. Luce bir tane aldı, teşekkür etti ve endişeyle yudumladı.

Önündeki konuklar, zekice şekillendirilmiş çitlerin ve güzel kokulu güllerin olduğu bir sokaktan geçiyorlardı, aralarındaki hava Vivaldi'nin nağmeleriyle . Ardından, Luce büyülü bir Manzara: açık havada bir balo salonu, zarif bir minuet sergileyen maskeli dansçılarla dolu, dansın desenleri muhteşem elbiselerinde ve görkemli takımlarında yankılanıyor. Yeşillikler, çiçekler ve küçük fenerler dansın üzerine ve pisti çınlatan meşe ağaçlarının dalları arasına uzanıyordu.

Yüzlerce konuk vardı. Birçok kişi dans etti ama daha da fazlası pistin kenarlarını doldurdu ya da çimenlerin üzerine tünemiş küçük masa ve sandalyelerin etrafında toplandı. Birbirine uyumlu takım elbiseleri ve tokalı ayakkabılarıyla kusursuz bir şekilde giyinmiş olan müzisyenler pırıl pırıl ağaçların altında. Yakınlarda, bembeyaz keten ve taze çiçeklerle kaplı uzun masalarda dağ gibi yiyecekler vardı: muslar ve makaronlar, kabuklu deniz ürünleri ve sufler, hamur işleri ve petit fours. Lezzetlerin üzerinde devasa şamdanlar yükseliyordu, ışıkları bir dizi muhteşem buzdan heykelin üzerinde parlıyordu. Hava çiçek ve yıldız ışığı tadındaydı.

Muhteşemdi.

Son derece korkutucuydu.

Luce dans pistinin kenarında kararsızca durakladı. Bu Görkemli maskelere rağmen herkes birbirini tanıyor gibiydi. - kelebekler ve kuşlar, takımyıldızlar ve hayvanlar- yüzlerini gizliyorlardı. Gecenin inceliklerini biliyor gibiydiler; ne zaman hareket edeceklerini, ne zaman hareketsiz kalacaklarını, nasıl selam vereceklerini, iltifat edeceklerini ve büyüleyeceklerini, sanki bunlar karmaşık bir dansın adımlarıymış gibi. Luce'un şimdi fark ettiği gibi, kendisi dışında herkesin adımlarını bildiği bir dans.

Daha da kötüsü, insanlar fark ediyor gibiydi. Sohbetlerinden, şaperonlarından, danslarından ortakları, hatta ona bakmak için. Yaşlı bir madam, mücevherlerle parıltıyan

-maskeyi sahip olduğu her değerli eşyayı giymek için bir fırsat olarak gördüğü belliydi- bir makaron ısırmaya gitti ve Bakışları Luce'a takıldı, pudralı saçlarına çarptı.

yanak yerine. Bir kutu rengârenk bonbon gibi dizilmiş bir grup genç hanım Luce'yi gizlenemeyen bir merakla izliyordu.

Luce maskesinin altından kızardı. Korkunç bir hata mı yapmıştı? Hata mı? Kalabalığın arasında kendi ailesini aradı ve dans pistinin diğer tarafında Charlotte ve Gratienne'i gördü, ona şaşkınlıkla ve Charlotte'un durumunda da kıskançlıkla bakıyorlardı. Luce'un elbisesini, saçını ve maskesini hiç tanımadan .

Bilmiyorlar, diye düşündü Luce, rahatlamıştı. Beni *görmüyorlar*.

Bu sarhoş edici bir düşünceydi, şarap kadar köpüklü ve lezzetliydi. Bir yudum daha aldı, zarif bir hareketle yelpazesini açtı - omuzları geride, kolları geniş eteklerinin arasından Kız kardeşlerin dans ustalarının her zaman ısrar ettiği , o güne kadar yaptığı en derin, en zarif reveransını yaptı. Parlayan bir ipek denizine karşı hafifçe çırpınıyordu.

"Kim o?" diye fısıldadı biri, yakınlardan. "Onu tanıyor muyuz?"

"Saint-Malo'dan mı? Onu daha önce hiç görmedim..."

Genç adamlardan biri yaklaşıp mırıldanmalar devam etti. Saçları pudralıydı, yeşil kadife ceketi güllerle işlenmişti. Altın bir maske yüzünün yarısını kaplıyordu.

"Matmazel," dedi kibarca. "Dans etmek ister misiniz? Luce başını sallamak için kendini zorladı.

Onu piste çıkardı, elbisesi tatlı pembeler, sarılar ve kremler arasında parıldayan bir gölgeydi. Yeni bir dans başlamak üzereydi. Bir minuet başladı ve Luce'un kalbi heyecanlandı.

Bu dansı biliyordu, yıllar önce, rahatsızlığı daha hafifken Veronique ve Charlotte ile birlikte öğrenmişti. Luce gibi büyüdükçe ve durumu kötüleştikçe, bu dersleri bırakmak ve onun yerine kız kardeşlerinin katılmasını izlemek zorunda kalmıştı. Şimdi, deniz camı terlikler ayağında parıldarken, karmaşık küçük adımları, gereken hafifliği ve zarafeti hatırladığını fark etti. Eşiyle buluştuğu, bir başkasıyla dans etmek için döndüğü ve sonra bir kez daha eşine geri döndüğü dansın dönen modeli, ona sanki daha önce dans etmiş gibi doğal geldi. daha önce binlerce kez dans etmişti. Sırtı dikti, kolları iki yanında sallanıyordu, yelpazesi bileğinden nazikçe sallanıyordu. Ve

ayakları. Acıdan arınmış olan Luce'u tutan hiçbir şey yoktu. Güzel müzik eşliğinde hareket etmenin verdiği keyiften başka hiçbir şey. Işıltılı ve girdaplı olağanüstü elbisesine bakarken Denizin altındaki yanardöner bir yaratık gibi. Yıldızların altında dans etmek gerçekten de harikaydı; böylesine büyük ve güzel bir şeyin parçası olmak.

Bir dans ikiye, iki de üçe dönüştü. Luce sayamayacağı kadar çok genç adam tarafından dansa davet edildi. Peşine takıldılar, kimin ona daha fazla şarap ya da yaban çilekli bir dilim beyaz krema ya da buzlu krema getireceği konusunda tartıştılar.

bal, lavanta ve biberiye notaları. Onların ilgisinden kaçmak ve Morgan'ı bulmak isteyen Luce dans pistine baktı.

Ve işte . Koyu renk, şık takım elbisesi ve siyah maskesiyle, Morgan de Châteline şık bir görüntü çiziyordu. Genç, altın saçlı bir kadınla gavotte dansı yapıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. Dansın hafif ve zarif hareketleriyle akıp giderken yakışıklı bir yüzü vardı. Luce'un dikkatinden kaçmayan partneri de dans ediyordu.

Çok güzeldi. Gerçekten de bir melek kadar hafif ve zarifti.

Luce hareketsiz kaldı. Morgan, Veronique ile dans ediyordu.

garip, buz gibi bir his geçti. O baktı

Hayranlarının küçük tabağına yığıldığı müstehcen miktardaki yemeği alıp yanındaki uzun masanın üzerine itti. Birden kendini kalabalık hissetti. Elbisesi çok sıcak, kalçaları çok dardı.

"Buyurun, matmazel," diye mırıldandı genç adamlardan biri, parmakları Luce'nin bileğini okşuyordu. 'Gül suyunu denemelisiniz meringues. Neredeyse senin kadar zarifler.'

"Teşekkür , hayır," diye mırıldandı Luce, uzaklaşarak. Eve giden patika boyunca aceleyle ilerledi, temiz hava ve yalnızlık için can atıyordu ama geniş etekleri ve coşkuyla onu takip eden dans partnerleri yüzünden bunları bulma çabaları engelleniyordu. Koşmak dışında, ilerledi, sonra bir at kestanesinin gölgeli gövdesine sıkıca sarıldı. İşe yaramıştı-Luce hayranlarının eve doğru ilerlediğini duydu. Kendini tebrik ederek ağacın etrafından dolandı, ancak kendini *başka bir* genç adamla karşı karşıya buldu. Luce kaçmaya çalışırken ağzından bir özür dökülmeye başlamıştı bile. Genç adam Ancak beyefendi sadece gülümsedi.

"Sonunda," dedi Morgan, siyah gözleri maskesinin ardında parlıyordu.
"Seni yalnız yakaladım, Lucinde Léon.

12

Denizin

Balodaki herkes arasında Luceun gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi Morgan'dı. Kendi babası bile, yanında oldukça gösterişli görünen maskeli Gabriel Daumard, Luce'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

İnsanlar beni görmeyecek mi?

Eğer istemezsen olmaz.

Tıpkı bakkalın söylediği gibiydi. Luce'un iradesi, görülme isteği, onu kimin tanıyabileceğini belirliyordu. Ve Morgan . . . Morgan onu görmüştü, çünkü kadın onun görmesini *istemişti*. Garip bir ürperti. düşünce.

Morgan'la dans etmek diğerleriyle dans etmek gibi değildi. Etraflarındaki hava çiçek ve ateş kokusundan çok daha ağırdı. Sihir dans pistinin üzerine çökmüş, yıldızları parlatıyor, geceyi yaldızlıyordu. Ve tüm bu süre boyunca Morgan onun etrafında dolaşıyor, parmak uçları onunkilere dokunuyor, eli onun belini okşuyor, gözleri sadece onunkine sabitlenmiş.

"Daha önce kız kardeşimle dans ," dedi Luce, müzik onu kendine yaklaştıırken. "Veronique.

"Kız kardeşin mi? Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Ah. Evet.

Nezaket, bu gece buradaki *tüm* genç hanımlarla dans etmemi gerektiriyor.

İki ucu keskin bir rahatlama. Bir yandan, güzel kız kardeşinin artık sadece genç bir hanımefendi olması. Diğer yandan, yakında ondan ayrılacağı için hayal kırıklığı. Birkaç genç kadın çoktan Luce'u kıskançlıkla izliyor, dans pistinin kenarlarında bekleyen martılar gibi kümelenmişlerdi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Onu yumuşak bir şekilde çevirdi. 'Seninle üç dansın tadını çıkarmak niyetindeyim. Belki de dört. Ve sonra' -kızın etrafında dönerken sesi fısıltıya dönüştü, nefesi kızın boynunda ılıktı- 'Seni kaçırmak niyetindeyim. Tabii baban beni görüp çağırmazsa. dışarı.'

"Babam burada olduğumu bilmiyor," dedi Luce sessizce. "Ailemden hiç kimse bilmiyor. Bugün elbisemle ilgili bir yanlış anlaşılma oldu. Onlardan herhangi biri endişelendiği sürece, ben evimdeyim. Elbette maskeli balonun avantajı da bu. Buradaki varlığımı kendinize saklarsanız minnettar olurum.

Morgan hınzırca sıırttı. "Elbette. Parmak uçları Luce'un kolunun iç kısmında gezinirken, kolunu zarif bir gezinti için kendi kolunun üzerine yerleştirdi. Süpürerek durdu ve diğer dansçıların arasından sarmal çizerek hafifçe uzaklaştı. Luce başka bir dansçıya reverans yapmak için döndü. beyefendi, avucunu onunkine doğru kaldırırken takdir dolu bakışları üzerinde geziniyordu. Arkasında, dans pistini dolduran konuklar

"Kim o?" diye sordu genç bir kadın annesine. Pembe dudakları hayal kırıklığı içinde büzülmüştü. 'Mösyö de Châtelaine ile üç kez dans etti. Üç! Luce dansa geri döndü ve kendini bir kez daha Morgan'ın yanında buldu.

"Herkes bize bakıyor," dedi ona endişeyle.

"mi? Bakışları takdirle onun üzerinde gezindi. kanı, vücudu karşılık olarak ısındı. "Bana değil, sana baktıklarından neredeyse eminim. Onları *suçladığımdan* değil; berbat görünüyorsun.

Luce güldü. Müzik zarif bir şekilde sona ererken etraflarındaki diğer çiftler de sustu.

Morgan'a, 'Bu üç dakikaydı,' diye hatırlattı.

"Öyle miydi? Elini dudaklarına götürdü, kimin görebileceğini umursamadan. 'Korkarım benim sınırim bu. Gel. Bakalım kaçabilecek miyiz? martılar.'

Luce kıkırdadı.

Morgan onun elini rahatça kolunun kıvrımına yerleştirdi ve onu yerden kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Babamın tuhafliklar dolabını görmek istemedin mi?

Bahçelere doğru ilerlediler ve bahçedeki fidanları hayranlıkla inceleyen bir grup misafirin arasına karıştılar.

Le Loup Blanc'taki diğer her şey gibi bahçeler de Muhteşem. Çakıl patikalar özenle işlenmiş parterler boyunca kıvrılıyor, içindeki şimşir ağaçları Gratienn'e'nin nakışları narin desenlere ve spirallere oyuluyordu. Karanlığın içinden bir gölet parıldıyordu, evin ışıklarını yansıtıyordu. Banklar gül ve lavanta tarhları arasında dinlenirken, heykeller de yolu çevreliyordu. En çok Bunların en güzelleri dört mevsimi tasvir ediyordu. Luce, Bahar'ın genç başını süsleyen çiçekli çelenge hayranlıkla bakarken tanıdık bir ses dikkatini çekti. Yaşlı Kış Adam'ı düşünen Morgan'ı bırakıp sesi takip etti ve uzakta küçük bir ormana vardı bahçenin kenarında. Birden fazla genç çift, gölgeli derinliklerine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Bunlardan biri Charlotte ve Gabriel Daumard'dı.

Kız kardeşini görünce Luce'un Charlotte'un ihaneti karşısında duyduğu acı ve şok gücünü biraz yitirdi. Mösyö Daumard'ın Charlotte'un konuşmasını duymak için eğilmesinde bir şey vardı. Charlotte'un genç öğretmene bakışında.

"Tanıdığınız biri mi? Morgan dirseğinin dibinde belirerek sordu. "Hayır," dedi Luce hızla, onu eve doğru çevirerek. "Bir süredir O an öyle olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.'

Manolya kokusunun ağır bastığı patika boyunca onu takip etti ve geri dönme isteğine direndi. Kız kardeşi ve Daumard'ın arasına girip, onları skandala davetiye çıkardıkları konusunda uyarmak için En olağanüstü türden. Charlotte gibi aristokrat genç kadınların, hocalarının onlara kur yapmasına izin vermediklerini hatırlatmak için.

Morgan'ın varlığı ve kız kardeşinin yüzündeki mutluluk ifadesi onu durdurdu.

Ayrıca, bu gece gölgelere fazla yaklaşan tek kişi Charlotte değildi.

Morgan, hizmetkârlar için olduğu belli olan küçük, sade bir kapıyı açarak, "Kubbedekilerin hepsi partiyle meşgul," dedi. "Rahatsız edilmeyeceğiz.

Luce başını salladı, aniden gerilmişti. Samuel dışında hiçbir erkekle bu şekilde yalnız kalmamıştı.

Morgan'ı içeri kadar takip etti, duvarlardaki fırtına taşının ani varlığıyla tüyleri diken diken oldu, sonra cam ayakkabılarının taş döşeli zeminde çıkardığı sesle donup kaldı. Her adım karanlıkta patlayan bir top sesi gibiydi ve gölgeli evin içinde yankılanıyordu.

Morgan aşağıya bakarak, "Yukarıda Tanrı var," diye mırıldandı. 'Ne ... ?'

"Ayakkabılarım," diye nefes aldı Luce. Sağındaki gölgelerde koyu renkli ahşaptan dolambaçlı bir merdiven . Hizmetçi merdivenleri, dar ve dik. Kadın

Onlara doğru yaklaştı ve oturdu, elbisesi etrafında , sonra eğildi, eteğinin kenarını kaldırdı. Yukarıdaki sahanlıktan sızan ay ışığı, deniz tabanındaki elmaslar gibi parıldayan ayaklarını aydınlattı.

"Bunlar ... camdan mı yapılmış? Morgan'ın sesi hayretle yumuşamıştı.

Bir groac'h onları denizden şekillendirdi. Beni baloya bir cadı teknesiyle göndermeden hemen önce. Luce onu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

gerçeğe tepki gösterdi. Tek söylediği, "Onları çıkarmam gerekecek," oldu.

Morgan'ın kaçırmasını ve nazikçe geri çekilmesini bekledi.

Samuel hep yapardı. *Samuel*. Onu düşününce içinde ani ve acı verici bir suçluluk duygusu yükseldi. Ne *yapıyordu* ki?

Kendine hakim ol, emretti içinden gelen küçük, sert bir ses.

İsterse neden burada Morgan'la birlikte olmasını ki? *Ayrıca*, küçük ses ona *Samuel'in seni istemediğini* hatırlattı. *Bunu açıkça belirtmedi mi?*

Luce'un görmezden gelmek, zihninin değişken sularının ve girdaplı kumlarının altına itmek için çok uğraştığı acı yüzeye çıktı. Morgan önünde diz çöküp yavaşça eteğine uzanırken bu acı onunla birlikte kaldı.

İçgüdüsel olarak geri çekildi. İnce ipek çorapları dizlerinin üzerinde bitiyordu. Yine de onun ayaklarını görmesini istemiyordu.

"Morgan...

Denizden bahsediyordu. Kumsaldaki görüntüsü, soğuk elleri, sıcak ağzı. Onu istemişti.

"Bırak sana yardım edeyim Lucinde. Onun adı, üç vuruşlu, tatlı ve yumuşak dudaklarında.

"Ama . . .

Artık çok geçti. Parmaklarını çoktan kızın ayağına dolamıştı. Ayakkabıyı çıkarıp havaya kaldırdığında Luce nefes almakta zorlanıyordu. Bir o yana bir bu yana çevirirken kıvrımlarında ışık parlıyordu.

"Enfes.

Onu koyacak bir yer aradı, sonra hafifçe omuz silkti, ceketinin cebine koydu. Luce eteklerinin üzerinden baktı, ay ışığı ve ipek içinde ayağının diğer kadınlarınkinden farklı görünmediğini gördü. Morgan ikinci ayakkabıya uzandığında, ona izin verdi.

"Gitmeliyiz," dedi, ikinci ayakkabıyı güvenli bir şekilde paltosuna yerleştirdiğinde.

Ancak Morgan'ın eli kızın ayağında kaldı, parmakları hafifçe bileğinin üzerinde geziniyordu.

'Hatırlıyor musun,' dedi sessizce, 'ilk tanıştığımız zamanı? Sahilde?

Orada, karanlıkta, Luce'un kalbi çarptı ve sıçradı. "Sen hatırla.'

"Tabii ki biliyorum. Kafasını kaldırdı, ay ışığı gözlerini gölgeliyordu. elmacık kemikleri, saçlarıyla oynuyordu. 'Gördüğüm en güzel kız, beni denizden kurtardı. Nasıl unutabilirim ki?'

Kalbi nasıl da çarpıyordu. Kaburgalarını kırana kadar daha sert ve daha sert.

"Neden ... Yutkundü. Tekrar denedi. "Neden beni öptün?" Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Morgan başını eğdi. Karanlıkta bile onun kızardığından emindi. "Oh, Lucinde. Bana bunu söyletme.'

"Bilmek istiyorum, Morgan. Sadece ikisi, burada, gölgelerin içinde yüz yüze. "Lütfen. Söyle bana.'

Balodan müzik yayılıyordu, uzaklardan gelen bir kadril. "Lütfen, Morgan. 'İki nedeni var,' dedi sonunda. "Birincisi şu ki ... I Seni öptüm çünkü elimde değildi Lucinde. Neredeyse ölüyordum.

Ve sen çok ...

görünüyordun." "Yani?

"Çok harikulade. Gerçekten mi? Bir an için senin bir seamaid olduğuna inandım.

Adam kızın ayak bileğini tekrar okşarken ateş ipeği yaktı. Parmakları baldırının üzerinde gezindi. Luce zar zor nefes alabiliyordu.

"Peki ikinci neden neydi?" diye .

"Fark eder mi? Şimdi iki eli de baldırında, ipeği yumuşatıyor. Bir kelebek kadar yumuşak, zar zor dokunuyor, sanki bir dokunuş değil de sadece bir dokunuşun *düşüncesiymiş* gibi. Zararsız. Önemsiz.

"Evet. Bunu söylerken bile Luce tam olarak ne öğrenmek istediğini hatırlamakta zorlanıyordu. Etraflarındaki hava kalınlaştı ve yavaşladı, su yumuşaklığında. Bir yanı adamın uzaklaşmasını, ayağa kalkmasını ve ona yardım etmesini istiyordu. Ama başka, daha karanlık bir yanı başka bir şeyi arzuluyordu.

Ancak Morgan'ın elleri ipekli dizlerinin üzerinden geçip ipeği çıplak kalçalarına bağlayan kurdeleli jartiyerlere uzandığında büyü bozuldu. Morgan'ın dokunuşu onu ne kadar heyecanlandırırsa da, Luce saygıdeğer genç hanımların izin vermemesi gereken bazı şeyler olduğunun farkındaydı.

"Morgan.

Gözleri bir ya da iki kalp atışı boyunca aklıkla parladı. Sonra gülümseyerek onu serbest bıraktı.

"Gel," dedi, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Tuhafliklar bekliyor.

Morgan, Luce'u malouinière'in sessiz odalarına götürdü, deniz camından terlikleri ceplerinde usulca şingirdiyordu. Mösyö de Châtelaine'in dolabı evin nehirde ve balodan en uzak tarafındaydı ve etrafındaki odalar gölgeler içindeydi. A

Devasa salonlardan birinin yanındaki masanın üzerinde tek bir şamdan parlıyordu ve Morgan bir eliyle onu aldı, diğer eliyle de yakındaki bir kapıyı açtı. "Voilà!

Ötedeki oda geniş ve çok karanlıktı. Luce, Morgan gölgeler arasında zahmetsizce ilerleyip şamdanı yukarı kaldırırken ona yakın .

"Babanı yakın zamanda bekliyor olabilir miyiz?" diye sordu. "Bundan şüpheliyim. Duvara yerleştirilmiş bir aplikteki bir çift mumu yakarken etrafında altın rengi bir ışık havuzu yükseldi. "Annem babamın görevini yerine getirmesini ve bu gece misafirlerimizle kalmasını bekleyecektir. Yine de içeri girmeyeceğini garanti edemem; koleksiyonunu sergilemeyi çok sever. Koleksiyonunu saklamasının nedeni de bu elbette. Maceralarını hatırlamak için daha iyi bir yol var mı? İmparatorluğunun muhteşem kapsamını ortaya çıkarmak için?"

Luce başıyla onayladı. Babasının da Saint-Malo'daki evinde benzer, daha küçük bir dolabı vardı. Ancak Castro de Châtelaine gibi bir koleksiyoncu değildi. Bu oda, tüm Bretagne'daki en iyi merak dolabı olarak bilinirdi, harikaları ve mucizeleri duyular için bir gösteriydi. Bu düşünceyle Morgan'ı takip etmeyi bıraktı ve gözlerini kapatarak odanın ortasında durdu.

"Siz de aynısını yapmak istermişsiniz gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Sanırım yapardım. Morgan'ın sesi daha da uzaklaşırken soldu. ondan uzakta. "Eğer tamamen dürüst olsaydım.

"Ve yapacak mısın?"

"Deneyeceğim.

"*Denemek mi?* Biraz zorlukla da olsa gözlerini kapalı tutmayı başardı. 'Bana öyle geliyor ki bu tür çabalara pek ihtiyacın olmayacak. Özgür olmak ve istediğini yapmak senin kaderin değil mi? Denize açılmak, seyahat etmek ve ticaret yapmak? Sesindeki kıskançlığı engelleyemiyordu.

"Sanırım sana öyle geliyordur. Göz kapaklarında daha fazla ışık, pembemsi altın. "Ama düşündüğün kadar özgür değilim.

Luce acı bir kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim.

Bu doğru. Ben en küçük oğluyum. Babamın servetinin çok az bir kısmı bana kalacak. Kendi servetimi yapmalıyım, bulmalıyım kendi yolumla. Ben de başladığımı sanmıştım. *Veliaht* ve babamın desteğini almıştım. Ama şimdi ...' Gözleri kapalı olsa bile Luce onun düşüncelerinin bir kez daha talihsiz *Veliaht*'a döndüğünü biliyordu. Ne oldu?

o fırtınalı gecede gemide neler olmuştu? Bones ve Samuel'in söylediği gibi miydi? Yine o hayalet benzeri formları düşündü.

deniz sisinde kıyıda dolaşıyor. Gözleri görmüyordu, kaybolmuştu. Morgan'a enkaz hakkında ne hatırladığını sormak istiyordu ama bunu yapacak cesareti olmadığını fark etti.

"Peki gerçekten özgür olsaydınız ne yapardınız?" sordu. 'Gerçekten mi? Surcouf gibi, babalarımız gibi ve diğer Saint-Malo'nun diğer büyük adamları. Şan ve şerefi bir ufka kadar kovalar, sonra gemimi döndürüp onları başka bir ufka kadar kovalardım.

Luce hiçbir şey söylemedi. sözleri içinde bir özlem uyandırmıştı. İstek ve acı o kadar parlak ve gerçekti ki ruhunu yakıyordu. O da macerayı, denizleri görmeyi, ufuklara yelken açmayı arzuluyordu.

"Ve eğer evlenmek zorunda olsaydım," dedi Morgan, ayakkabıları cilalı zeminde fısıldayarak ona geri dönerken, "benim kadar macera arzulayan birini seçerdim.

, uzak kıyılara doğru, korkmadan ve şüphe duymadan.

"Cesur biri. Şimdi ona çok yakındı. "Gözlerin neden kapalı?

"Bekliyorum.

"Ne için? Onun gülümsediğini hissetti. "Işık için.

Morgan eğildi, aralarındaki boşluğu temiz keten kokusu ve topraksı tatlı pomadıyla doldurdu. Parmaklarını saçlarında hissetti. Maskesinin yüzünden düştüğünü hissetti.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Merak dolabı babasınıninkinin üç katı büyüklüğündeydi ve çok daha görkemliydi. Her yüzey -duvarlardan tavana ve Odanın etrafına özenle yerleştirilmiş numune masaları, korunmuş balıklar, doldurulmuş hayvanlar, garip ve güzel deniz kabukları (Luce tanıdı, bazılarını tanımadı), bitkiler ve kurutulmuş çiçekler. Kitaplıklar da vardı ama babasının raflarından farklı olarak bunlar örneklerle doluydu: kurutulmuş mercanlar, taşlar, tüyler ve mineraller. Duvarlar, kanatlarını açmış doldurulmuş kuş sürüleriyle doluydu.

"Timsahı görüyor musun? Morgan, Luce'un başının üstünü işaret ederek, "Timsahı görüyor musun?" dedi. Maskesini çıkarmıştı; elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri vardı, gür saçları alnına dökülüyordu. Luce bakışlarını ondan ayırıp yukarı baktı ve devasa bir timsah görünce irkildi,

Pullu yaratık, bulanık yeşil ve yasaklayıcı, uzun burnu yeşilimsi, sivri diş sıralarını ortaya çıkarmak için açıldı. 'Babam onu Amerika'dan getirdi. İğrenç değil mi?'

Luce odanın içinde yavaşça yürürken onu takip etti. Denizyıldızları, yengeçler, denizatları ve deniz kabukları. Heykeller ve resimler, antik mücevherler, sikkeler ve her fosiller. Saatler ve bilimsel aletler, boynuzlar, böcekler arasında parıldayan pirinç yüzeyleri, köpekbalığı dişleri ve boncuklar. En nadir ve en değerli tekstil ürünü olan deniz ipeği parçaları bile vardı. Nadir bulunan derin deniz yumuşakçalarının uzun, ipeksi liflerinden dokunan bu kumaşlar, sedefli ve sihirle renklendirilmiş sulu gökkuşakları gibi parlıyordu.

Luce'un gözüne bir resim takıldı: Boğulmuş ünlü Keris şehrinin kralı Gradlon, kızı Ahez'i denize kurban ediyor.

Bir zamanlar Saint- Malo kıyılarında var olan güzel bir şehir olan Keris, Manche'den çalınan topraklar üzerine inşa edilmişti. Gradlon'un ataları, suları uzak tutmak için, tek bir usta anahtarla kontrol ettiği karmaşık bir dizi su kapısı inşa etmişti.

Keris yüzyıllar boyunca ticaret ve balıkçılıkla zenginleşmişti, ta ki Gradlon'un asi ve şımarık kızı Ahez anahtarı çalıp sevgilisi tarafından ikna edilerek deniz kapılarının kilidini açmak için kullanana kadar. Okyanus Keris'i bir anda geri aldı, sokaklarını ve pazarlarını, bahçelerini ve katedrallerini sular altında bıraktı. Gradlon ve Ahez kralın kudretli ve Bretagne kıyısına doğru sert bir şekilde at sürdüler, çalkantılı dalgalar onları geçmekle tehdit ediyordu. Ancak at kısa süre sonra iki binicinin ağırlığı altında zorlandı ve Gradlon sevgili kızını eyerden dalgaların arasına iterek kendini kurtardı.

"Ahez hakkında ne derler bilir misin? Morgan gelip Luce'nin arkasında durdu. Resme baktı, nefesi Luce'nin boynunu ısıtıyordu.

Luce titredi. "Ne diyorlar?"

"Şehvet dolu bir fahişe olduğunu ve istediği kadar çok erkekle, istediği sıklıkta yattığını. Hâlâ elinde tuttuğu Luce'nin maskesindeki siyah kurdeleleri okşadı. "Dediklerine göre

Onları zehirlemek için özel olarak tasarlanmış siyah saten bir maske takmalarını isterdi. Çaresiz kaldıklarında

Onları kurdelelerle boğ ve Keris'in surlarından denize at.

"Morgan! Luce kıkırdadı, şok olmuştu.

O da güldü. "Affet beni.

"Başka bir şey söylüyorlar mı?

Morgan sırttı. "Onun hiç boğulmadığını söylüyorlar. Denize düştüğünde bacaklarının yerine kuyruğu çıkmış ve bir denizkızı olmuş. O andan itibaren, kurnazlığını ve

Şanssız denizcileri ve balıkçıları boğulan şehirde ölüme çekmek için güzelliği. Tıpkı daha önce orada yaşarken yaptığı gibi.

"Hikayeyi bir de *onun ağzından* dinlemek isterim. Luce yürümeye devam etti, bir ömür boyu biriktirdiği sayısız ticari eşyaya göz attı.

yolculuklar ve özel . Oh, böyle yerleri ziyaret etmek! Böyle harikaları canlı ve bütün olarak görmek. Bu manzarayı inkar edemezdi.

Onlar, cansız ve hareketsiz, içini acıtan bir hüznle dolduruyordu. Ne de olsa bu bir ölüm koleksiyonuydu; hayatlarından çalınmış, kanca ve iğneyle sabitlenmiş vahşi ve güzel yaratıklar. Kapana kısılmış, gözleri görmeyen, sonsuza dek neşesiz. Groac'h'ın sahilde söylediği sözler aklına geldi. *Çok şey çalındı*.

Bazıları küçük, bazıları ise kolu kadar uzun olan bir dizi kavanoza ulaşmıştı. İçinde, viskoz, bulanık bir sıvıda yüzen çok sayıda rahatsız edici örnekler-fetüsler, beyinler ve organlar. Bir parça, Ancak diğerlerinden daha çok dikkatini çekti. Bu bilekten kesilmiş bir insan eliydi. Sıvı banyosu loş ve bulanıktı ama Luce parmakların perdeli olduğunu görebiliyordu; yarım daire şeklindeki deri, bir fokun yüzgeçleri gibi boğumdan boğuma uzanıyordu.

"Ah. Morgan onun yanına geldi. 'Seamaid'in elini bulmuşsun. Babamın favorisi.'

"Seamaid mi?

"Elbette. Hiç görmediniz mi?' Eğildi, kavanozu inceledi. "Boş, işe yaramaz yaratıklar. Zamanlarının çoğunu yansımalarına bakarak ve saçlarını tarayarak geçirirler. Bakınız

Parmaklarının arasında ağ mı var? Suda çok işe yarayacağını tahmin ediyorum. Luce belli belirsiz, "İnsan öyle düşünüyor," dedi.

Morgan çoktan harekete geçmişti. 'Mistik konular ilginizi çekiyorsa, tek boynuzlu at boynuzu ve anka kuşu tüyleri de var. Ve üzerinde

burada . . '

Ama Luce dolabı ve içindekileri yeterince dinlemişti. "Morgan ... sence bunun yerine geri dönüp dans edebilir miyiz? Gülümseyerek ona kolunu uzattı. "Ne hoş bir fikir.

Evden çıkıp güzel bahçelere dönmek rahatlatıcıydı. Morgan Luce'un bir banka oturmasına yardım etti, sonra önünde diz çöktü ve ceplerinden deniz camından ayakkabılarını çıkardı.

"Alabilir miyim?" diye sordu usulca.

Adam önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırıp ısıltılı ayakkabıları yerine yerleştirirken, kadın başını salladı, lezzetli, tehlikeli bir şekilde sözsüz.

"Olağanüstü," diye mırıldandı. Yüz yüze gelene kadar dizlerinin üzerinde yükseldi. Luce, maskesini gözlerinin üzerine doğru düzelterip ustalıklarla yerine bağlarken zorlukla nefes alabiliyordu, parmakları saçlarında oyalanıyordu. Adam öne doğru eğilip dudakları neredeyse onunkilere değdiğinde kalbi hızlandı.

"Sahildeki o öpücüğü ne kadar sık düşündüğümü biliyor musun?" diye mırıldandı.

Gözlerinde, ellerinde, her yerinde niyet yazılıydı, çenesinin açısı. Luce öne doğru eğildi, dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmaya hazırdı. Çok yaklaştılar, çok yaklaştılar. Ve sonra ani bir Kaybetme, *başarısız olma* duygusu, başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar onu sardı. Rüzgârdan boşalan bir yelken ya da güneşin batışından önceki son anlar gibi.

İşler tersine dönmüştü.

Groac'h *gelgitin beklemeyeceği* konusunda uyarmıştı. *Ne kadar hızlı çekilirse, büyü o kadar çabuk zayıflar. Oyalanmamalısın.*

Luce ayağa fırladı. Eteklerini toplayıp hızla uzaklaşırken Morgan'ın şaşkın yüzünü gördü. Manolya ağacından aşağı-Kokulu patika ve ormanın gizliliği; fıskiyelerin ve güllerin yanından geçerken dört mevsimin taşlı yüzleri açık bir onaylamazlıkla ona bakıyordu. Sarmaşıklardan kaçtı ve sarmaşıkların arasından geçti, ayakları

Büyülü terlikleri hafif ve güçlü, Bach'ın Paris Konçertosu'nun hızlı temposu onu teşvik ediyor.

Morgan, kız kalabalık dans pistine fırladığında onu yakaladı. "Bekleyin!" diye bağırdı. Luce, dansçı sıralarının arasından geçiyordu, geriye doğru bakma riskini göze aldı. Etrafı genç, maskeli kadınlardan oluşan bir grup tarafından sarılmıştı ve annesi suçlayıcı bir tavırla ona doğru yürüyordu. Luce

Ardında kaçırdığı adımlar ve kırık pozlar bırakarak yoluna devam etti. Müzisyenlerin ve köpüklü şaraplarıyla laquailerin yanından geçti. Uzun, dolambaçlı yoldan nehre doğru.

Zaman yok, zaman yok.

Morgan yeniden ortaya çıktığında neredeyse merdivenlere varmıştı. Meşe ağaçlarının ve onların ışık şelalelerinin önündeki siluet. Adam patikayı terk etti ve geniş, inişli çıkışlı çimenlikte hızla ilerledi; Rance'e ulaşmadan önce önünü kesmek istediğinden hiç şüphesi yoktu.

Oyalanmamalısın.

Luce eteklerini kendine doğru topladı ve koşmaya başladı, terlikleri patikada şingırdıyor, nefesi göğsünde düğümleniyordu. Sağ çorabı kayıyordu -jartiyeri gevşemiş olmalıydı- ve onu çekiştirdi beceriksizce, değerli anları kaybederek. Bir şekilde nehre giden taş merdivenlere ulaştı. Bir şekilde, düşüp boynunu kırmadan aşağı inmeyi başardı.

Rıhtım bereket versin ki boştu. Bir direğe yaslanmış uyuklayan tek bir laquais'nin yanından geçerek ona doğru ilerledi. Denizin yıkadığı

Ahşaplar, Rance karanlıkta bekliyor.

Acele et, acele et, diye iç geçirdi. *Gelgit beklemez.*

"Lucinde!

Acele edin!

Morgan rıhtıma ulaşmadan önce sadece birkaç dakikası vardı. Luce takırdayarak ilerledi, bol çorabı diğer ayakkabısının topuğuna takılınca neredeyse tökezliyordu. Tökezleyip kendini toparladıktan sonra koşmaya devam ederken ipek kumaş yırtıldı. Deniz camından bir terlik arkasındaki ahşapların üzerinde duruyordu.

Acele et, acele et. . .

Cadı teknesi ona doğru yaklaşıyordu. Luce onu karşılamak için rıhtım boyunca ilerledi, çıplak ayakları acıdan inliyordu, kalbi adımlarıyla ve Bach'ın çılgın temposuyla aynı anda çarpıyordu.

"Lucinde!

Morgan rıhtımdaydı, tokalı ayakkabıları fırtınadaki balast gibi takırdayarak uyuyan laquaileri uyandırıyor. O da öyle irkildi ki O kadar şiddetliydi ki dengesini kaybetti, bariyerden kaydı ve geriye, Rance'e doğru devrildi. Morgan yavaşladı, dikkati dağıldı ve Luce o anı yakaladı. Geniş eteklerini topladı ve rıhtımın kenarından atlayarak cadı teknesinin üzerine oldukça zarif bir şekilde indi. Güverte.

"Lütfen beni saklayın," diye nefes nefese kaldı. "Ve beni olabildiğince çabuk eve götürün.

Tekne itaat etti, sanki yelkenlerini bir fırtına rüzgârı doldurmuş gibi açık sulara doğru döndü.

Luce kış tarafına baktı. Morgan rıhtımın kenarına koşmuştu, görünüşe göre etrafını tararken kafası karışmış gibiydi. boş su. Elinde bir yıldız gibi parlayan Luce'nin kayıp terliği vardı. Kadın izlerken, adam şaşkınlıkla hafifçe inledi ve yere baktı, ayakkabı ellerinde suya dönüşürken gözleri büyüdü. Umutsuzca ayakkabıyı kavradı ama nafi: birkaç dakika içinde boş parmaklarının arasından akan deniz suyundan başka bir şey yoktu.

O anda başka bir şey görmedi, çünkü küçük tekne pürüzsüz, karanlık suyun üzerinde süzülüyordu, yıldız ışığı onun ardından parılıyordu.

Saint-Malo'yu geçmişler ve Clos-Poulet kıyı şeridi boyunca seyrediyorlardı ki, Luce'nin başının üzerindeki gölgelikten sarkan fenerler sallanmaya başladı. Yelkenler gevşedi ve tekne yavaşladı, ahşapları yorgun bir şekilde gıcırdadı.

"Lütfen, devam et," diye fısıldadı Luce. Koyu görebiliyordu İleride, kayalıkların altında soluk bir bulanıklık. Küçük tekne ilerliyordu, Çabayla titriyor, büyümlü esinti kesilince yelkenleri hüznle dalgalanıyordu.

Luce'un elbisesi değişmeye başladı. İpek parlaklığını kaybetti. İplikler çözüldü. Tokalar kaybolurken saçları bağlarından düştü; maskesi yüzünde deniz buğusuna dönüştü. Ayağında kalan terliğin erimesini kederle izledi.

Ve cadı teknesi hala cesurca yol alıyordu. Direği sallanıyor ve düşüyor, dalgaların altında kayıyordu. Güvertesi titremeye başladı. Yine de ilerledi, ilerledi, ta ki su tahtaların arasına girip Luce'nin eteklerini ıslatıncaya, korsajını çalmak için yükselinceye, dantelleri

kolları, boğazındaki inciler. Bir kez daha iç çamaşırlarına bürünene kadar onları teker teker derinlere geri gönderdi, aynı

Kayıp elbisesinin ve kız kardeşinin yasını tutarak denize tuzlu gözyaşları dökerken giydiği kombinezon, iç eteklik ve kalçalar.

Luce'un gözüne sulu bir parıltı takıldı. Groac'h'ın aynası, batan kadifeye karşı ay gibi parlak. Böylesine güzel bir şeyin deniz yatağının soğuk karanlığına geri döneceği düşüncesi Luce'u yakaladı, . Teknenin kırık omurgası kayaya sürtünürken ve güvertenin son parçası da ölümünü haykırırken, bibloyu kaptı ve daldı. Kıyıya doğru yüzerken yıldız ışığı yolunu aydınlattı, son, Mezarına dönen karavanın ürkütücü iniltileri kulaklarında çınlıyordu.

Luce nefes nefese kumların üzerinde sendeledi. Suyu, yıldızlara ve o muhteşem gecenin anısına baktı. Sonra döndü ve kumsaldan yukarı doğru yürüdü, ayakları çoktan itiraz ediyordu, vücudu titriyordu ıslak giysilerinin altında. Üç boynuzlu atı ve paltosu onu bekliyordu, tamamen kurumuş ve bir deniz tasarrufunun üzerinde düzgünce katlanmıştı.

Onları giydi, aynayı cebine koydu ve topallayarak eve gitti.

Rahatsız Edici Konuşmalar

Gemi çanının sesi Luce'yi çok erken uyandırdı. Gözlerini kırptırdı, yuvarlandı ve açık perdelerinin arasından süzülen güneş ışığının acımasız saldırısına uğradı.

"Lanet olsun ruhuma," diye inleyerek yüzünü yastığa gömdü.

Çan şiddetini sürdürdü ve kutsanmış sessizliğe gömülmeden önce altı kez daha çaldı. Luce bir gözünü kırdı. Güneş, düşmanı, sabah nöbeti olamayacak kadar parlaktı. Öyleyse öğleden sonra.

Bütün sabah uyumuştı.

Veronique'in uykulu sesi koridorda yankılandı ve ardından Charlotte'un alçak sesle verdiği cevap. Bir önceki günün olayları Luce'un aklına bir anda gelmişti: balo, cadı teknesi ve Luce'un terlik, Morgan'ın ellerinin arasından su gibi akıyordu. Çoraplı baldırlarını nazikçe kavrayışı. Yakın öpüşmelerini. *Tabii ki hatırlıyorum*. Gelgit kadınının nezaketini ve tuhaf, kafa karıştırıcı sözlerini. *Ağlamanın ve denizden başka dinleyecek kimsenin olmamasının ne demek olduğunu bilirim*. Luce'un

Sıgılıklarda kederle yüzen harap elbise ve Charlotte'un kendi güzel elbisesini düzenlerkenki soğuk dikkatsizliği.

Luce kız kardeşinin kıskanç olabileceğini biliyordu. Zor bir durum. Öyle bile olsa

İhanetinin açtığı yara her zamanki gibi taze ve acı vericiydi. Buna bir an daha dayanamayan Luce yatağından kalktı, sabahlığını giydi ve Veronique'in odasına doğru yürüdü.

O kapıda belirlediğinde kız kardeşleri başlarını kaldırıp baktılar ama konuşmalarına ara vermediler.

Veronique, "Sanki bin yaşındaymışım gibi görünüyorum," dedi, tuvalet masasının önünde oturuyordu. Yüzünü bir o yana bir bu yana çevirerek yansımasına baktı. 'Baloların neden bütün gece sürmesi gerektiğini anlamıyorum. Sabahın üçü yeterli olmaz mı?

"Kaz gibi davranma, Vee. O zaman eğlence sadece başlıyor.' Charlotte bir uzanmıştı. Yumuşak kahverengi saçları dağınıktı, çilleri burnunun üzerinde belirgindi.

"Öyle miydi? Luce odaya girdi ve kadife kaplı bir koltuğa gömüldü.

"Evet," dedi Charlotte, bir kolunu dramatik bir şekilde gözlerinin üzerine atarak. 'En lezzetli akşam yemeğini servis ettiler. Dışarıda, biliyorsun. Yüzlerce mum vardı - dans pistinden Rance'i görebiliyordunuz. Nefes kesiciydi.

"Kulağa harika geliyor," dedi Luce. "Peki ya müzik?

"Her zamanki şeyler," dedi Charlotte, hâlâ kolunun altına gömülmüş bir halde. 'Vivaldi, Bach. Biraz da Purcell. Çoğunlukla minuetler. Ara sıra gavotte ve cotillion. O kadar çok dans ettim ki ayaklarım sanki Bütün gece bıçaklara bastım.'

"Gerçekten mi?" Luce'un ses tonundaki bir şey Veronique'in ilk kez aynadan başını kaldırmasına neden oldu. "Böyle bir acı hissetmek korkunç olmalı.

Öyle. Benim de başım zonkluyor ve karnım ağrıyor. Sanırım bu kadar iyi şarap ve yemek için ödediğimiz bir bedel.

Veronique hâlâ aynada Luce'u izliyordu. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, Luce?

"Beklenebileceği kadar iyiyim.

Charlotte kolunu yüzünün üzerinden kaldırdı ve Luce'a değerlendirici bir bakış attı. "Geç yatmışsın," dedi. "Herkes evde geçirdiğin akşamdan gerçekten *keyif* aldığını düşünebilir.

Luce soğuk bir ifadeyle, "Sanki başka seçeneğim varmış gibi," dedi. Eğer kız kardeşinin yaptıklarından pişmanlık duyduğunu göstereceğini umduysa, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Seçme şansın vardı," diye Charlotte. 'Yapabilirdin benim ya da Vee'nin elbiselerinden birini ödünç aldın. Paylaşamayacak kadar gururlu olduğun için beni suçlama.

"Çok *mu gururlu*? Luce kız kardeşine bön bön baktı. "Bu yüzden mi üzgün olduğumu düşünüyorsun?"

Charlotte omuz silktilti. " değil mi?"

"Söyleyeceklerin gerçekten bu kadar mı

Charlotte?" "Söyleyecek başka ne *var* ki?"

"*Özür dileyebilirsin!* Luce ağladı. "Annemin odasından elbiseyi almanın çocukça ve yanlış olduğunu ve bunu yaptığın için kendini çok kötü hissettiğini itiraf edecek kadar nazik ve cesur olabilirsin!"

Charlotte yavaşça şezlonga oturdu. "Elbiseyi ben almadım, Lucinde," dedi. "Sana asla böyle bir şey yapmam.

Doğrusu, bunu düşünebileceğinize bile inanamıyorum. "O zaman kim yaptı?"

"Nereden bileyim?"

"Bana bakma," dedi Veronique hızla, avuçlarını kaldırarak. "Onu almak için hiçbir nedenim yoktu.

Charlotte ona ters ters baktı. "Ve *ben* yaptım?"

"Elbise provasından sonra oldukça sinirli görünüyordun," dedi Veronique omuz silkerek. "Ve Luce ile neredeyse hiç konuşmamıştın..."

"Yani onunla aynı fikirde misin?"

'... Hayır,' dedi Veronique düşünceli bir şekilde. "Hayır, anlamıyorum. Ama Luce'un seni neden suçladığını anlayabiliyorum.

Charlotte yorgun bir iç çekişle şezlonga uzandı.

"İstediğinize inanın, de. Ama elbiseyi ben almadım." Sessizlik.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Luce bitkin bir halde, ayağa kalkarak.

"İstiyorum. Charlotte kolunu tekrar gözlerinin üzerine attı.

"Domestiklerle konuşmanızı öneririm.

Luce, Nanette'in elbisenin kaybaldığını fark ettiğinde yaşadığı dehşeti hatırladı. Kesin bir ifadeyle, "Domestikler değildi," dedi.

"O zaman size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.

"Madem *bu* rahatsız edici konuşma nihayet erdi," dedi Veronique, aynada Charlotte'u sinsice izlerken küçük bir yüz kremi kabını açarak, "başka bir tanesine başlamamızı öneririm. Söyle bakalım, Charlotte, dün gece Mösyö Daumard ile kaç kez dans ettiniz?"

"Ne demek istiyorsun, Vee? Charlotte kolunu çekmedi ama ses tonunda belirgin bir gerginlik vardı. Luce, Le Loup Blanc'ın bahçelerinde gördüklerini hatırlayarak tekrar yerine oturdu.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dedi Veronique, kremi yanaklarına sürerken. "Birlikte o kadar çok dans ettiniz ki, yelpazeni onun ceketinin düğmelerine sıkıştırmış olabileceğini düşündüm.

"Vee! Charlotte kolunu çekti ve bir kez daha doğrulup kız kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı. "Böyle konuşmamalısın!

Neden yapmayayım? Onunla sık sık dans ettin. Doğruyu söylemek gerekirse çok sık. Veronique kremin son kısmını da cildine sürdü.

"Bu sabah Saint-Malo'nun her yerinde senin hakkında fısıldaşıyor olacaklar.

"Morgan de Châtelaine ve o gizemli kadın hakkında konuşacakları kadar değil," diye karşı çıktı Charlotte.

"Hangi kadın? Luce masumca sordu.

Charlotte sıırttı. "Oh, sadece bir kadın," dedi umursamazca, Veronique'in aynadaki yansımasını izliyordu. "Hepimiz gibi o da maskeliydi ama yine de *güzel* olduğu anlaşılıyordu. Ve ben Elbisesinden bahsetsem? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Siyahtı ama yine de yıldızlar gibi parlıyordu. Saçları da siyahtı ve çok güzel terlikler giymişti. "Gümüştüler.

"Değildiler," dedi Veronique çok hızlı bir şekilde. 'Açıktılar. "Cam gibi.

"*Cam* terlikler mi? Charlotte yüzünü buruşturdu. 'Kesinlikle olmaz! Neden, bir anda çatlarlar! Bu imkânsız.

"Camdan yapılmışlardı," diye ısrar etti Veronique. "Onları duydum Dans pistinde tıkırtılar. Onları gün gibi duydum.' Kusursuz biçimli bir tırnağını tuvalet masasına vurdu. *Vur. Vur. Vur.* "Aynen böyle.

Charlotte omuz silkti. 'Her , daha önce hiç böyle bir ayakkabı görmemiştim.

Onlar. Belli ki Mösyö de Châtelaine görmemişti. Gözlerini o siyah saçlı kadından alamıyordu. Onunla en az üç dans etti ve bütün gece yanından ayrılmadı.

"Başkalarıyla da dans etti. Veronique kaşlarını çatı. "Buna *Ben!*

Charlotte kız kardeşini görmezden gelerek Luce'a gizlice, "Bu kadına vurulmuş, her , " dedi. "Bunun üzerine söz veriyorum. Kadın

Memnun bir şezlonga geri çöktü.

"Tanrım," dedi Luce. Charlotteun sözleri kalbinde bir çınlama yaratmış, vücudunu bir haz heyecanı sarmıştı.

"Annemin Talhouët-Foix Vikontu'na sizden övgüyle söz ettiğini duydum," dedi Veronique kendini beğenmiş bir tavırla Charlotte'a. 'Öyle görünüyordu ki dinlemeye de meyilli. Bu hafta sizi çağırırsa hiç şaşırmam.

"Ugh. Kaşlarını çatma sırası Charlotte'daydı. 'O benim üç katım yaşında ve nefesi kokuyor! Annem de onunla dans etmem için ısrar etti. Neden bizi böyle adamların yoluna itmek zorunda?

"Çünkü o bir vikont, belli ki.

'Sıkıcı biri! Laquais'lerden biriyle evlenmeyi tercih ederim.

Üçü de kıkırdamaya başlayınca kız kardeşler arasındaki gerilim .

"Charlotte, nasıl böyle şeyler söylersin? Veronique gözlerini silerek şöyle dedi. "Gerçekten hayretler içindeyim!

"Ciddiyim! Charlotte açıkladı. 'Sanırım St. Jean iyi . Dörtlünün en yakışıklısı olduğunu kabul etmelisiniz.

Veronique koltuğunda dönerek ona baktı. "Nanette kesinlikle seninle aynı fikirde olurdu," dedi sinsice. "Daha dün hizmetçilerin merdivenlerinde onu öperken gördüm!

"*Yapmadın!* Charlotte tısladı.

Veronique bilgece bir tavırla, "Hiç şüphe yoktu," dedi.

Luce gerildi. Bir süredir Nanettein laquais ile olan ilişkisinden haberdardı ama bu bilgiyi kendine saklamaya özen gösteriyordu. Bu gizliliğin faydaları da yok değildi. Luce'un

Oda hizmetçisi Nanette, kumlu kombinezonlar, denizden nemlenmiş saçlar ya da günün tuhaf saatlerinde gelip gitmeler gibi şeyleri fark etmekten kendini alamıyordu. İki kadın uzun zaman önce sessiz bir anlayışa varmış, birbirlerinin sırlarını kendi sırları kadar sıkı bir şekilde korumuşlardı.

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Luce sordu. Böyle bir davranış Nanette'in derhal işten çıkarılması için yeter de artardı bile.

"Tabii ki hayır," dedi Veronique. "Nanette'ten hoşlanıyorum.

"Kesinlikle bir şey söylemeyeceğim," diye kabul etti Charlotte. 'Saçımı istediğim gibi bilen tek kişi Nanette. Nerede

Her neyse? Ben açım.'

Nanette, sanki adını duymuş gibi elinde porselen fincanlar, gümüş bir tencere ve bir tabak hamur işi olan bir tepsiyle çıkageldi.

Veronique hizmetçiye, 'Luce için bir fincana daha ihtiyacımız olacak, Nanette,' dedi. 'Ve daha fazla hamur işi de. Olivier'nin dün yaptığı küçük karamellerden kaldı mı?

"O ayakkabıları çok severdim," dedi Charlotte düşünceli bir ifadeyle. "Acaba Saint-Malo'da bir çift yaptırabilir miyim?

Veronique'in cevabı asık suratlıydı. "Paris'i dene, Cee.

Mavi elbiseyi kimin yok ettiği sorusu Luce'un aklından günlerce çıkmadı. Daha önceki kuşkuvarına rağmen kız kardeşine inanmıştı. Kim olduğuna, o zaman, onu almış mıydı? Olanların mantıklı bir açıklaması yoktu.

Çok geçmeden bu konuyu düşünemeyecek kadar meşgul oldu. Charlotte, Luce ya da Veronique'le birlikte çalıştıkları odadan geçerken bile her zamanki gibi hoş ve profesyonel olan Mösyö Daumard'la dersleri arasında

Babasının *Lucinde*'nin yakında denize indirilmesini planlamasına yardım ederken, koya kaçmak için zar zor zaman bulabiliyordu. Yine de her gün erkenden kalkıp Groac'h'ın mağarasının yakınında bekleyerek bunu başardı.

Daha önce gelgit kadınının evine yaklaşmaya hiç cesaret edememişti. Bununla birlikte, Luce' balo akşamı yardımları için fae'ye uygun bir şekilde teşekkür etmek ve güzel gümüş el aynasını iade etmek için çaba göstermesi adil görünüyordu. (Ayrıca, elbette, her mavi elbiseyi Manche'ye kimin attığını bilme olasılığı). Günler sonra Luce gelgit kadınının mağarasının yanında bekledi, küçük cadı teknesini suyun üzerinde izledi ve

Morgan de Châtelaïne. Siyah gözleri, hınzır gülümsemesi. Deniz camından terliklerini çıkarırken vücudunun eteklerinin kıvrımlarına bastırıldığını hissetti. *Ben olsaydım, onu özleyen birini seçerdim.*

Benimle birlikte uzak kıyılara doğru korkusuzca ve şüphe duymadan yelken açacak biri. Cesur biri.

Her gün bekledi ve her gün groac'h görünmedi. Sonunda Luce aynayı mağaranın yakınındaki kayalıklara bıraktı, soruları cevapsızdı.

Kendisine hiç itiraf etmese de, Luce'un koyda gözlediği başka biri daha vardı. Balodan önceki geceden beri Samuel'den ya da Bones ve *Dove*'dan hiçbir iz görmemişti ve sadece Dorset'e kaçtıklarını tahmin edebiliyordu. Luce ne zaman ormanda olanları düşünse acı ve utanç duyuyordu. *-Bunu yapamayız, Luce-Samuel'in, Samuel'i öldürdüğü endişesiyle savaştı.*

Bir gelir gemisi tarafından denizden çıkarılmış ve Poole ya da Portsmouth'da pis bir hücreye atılmış ya da Saint-Malo'da şehir muhafızları tarafından karaborsa taşla bağlantısı. Uzun süren utancına rağmen, hararetle onun iyi olmasını umdu.

Balodan bir hafta sonra bir akşam, Luce paltosunu yünlü elbisesinin üzerine geçirdi ve bir kez daha koya indi. Babası gemilerinden birine bakmak için Saint-Malo'ya gitmişti, annesi ve kız kardeşleri ise Fontaine-Roux'larla birlikte yakındaki malouinière'lerinde yemek yiyorlardı. Luce paltosunu ve üç boynuzlu atını silkmiş, yarı yarıya *Güvercin*'in kıyıya vurduğunu görmeyi bekleyerek suyu izliyordu. Kum ve Samuel ona doğru , yukarıdaki uçurumda ayak sesleri duyuldu. Döndü.

Samuel değil, Morgan de Châtelaine'di - , pantolon ve parlak binici çizmeleriyle uyumsuz bir şekilde - patikadan aşağı koşuyordu. Onun üzerinde, ormanın kenarında, Luce alacakaranlıkta gri bir atın solgun şeklini seçti.

"İyi akşamlar, Matmazel Léon. "İyi akşamlar, mösyö.

Ama yakışıklıydı. Haince. Bir bakışta O kara gözler, bir gülümseme ve Luce onu dünyaya bağlayan her şeyin yıprandığını ve düzensiz bir şekilde sürüklendiğini hissetti.

"Seni tekrar görmek istedim," dedi Morgan.

Kayalıkları işaret etti. "Çok açık.

Yavaş bir sırıtış. "Ailem bu akşam Fontaine-Roux'larla yemek yiyecek.

"Benimkiler de öyle.

Başını salladı. "Evet. Onlarla birlikte olmadığını gördüğümde bahanelerimi uydurdum ve doğruca buraya geldim. Umarım sakıncası yoktur. Düşündüm de, fırtınadan sonra. . . Pekala. Seni burada bulabileceğimi umuyordum.

Başını salladı, birden utandı.

"Ailem baloda kiminle dans ettiğimi öğrenmek için beni durmadan rahatsız ediyor. İstedığınızı yaptım ve onlara adınızı söylemekten kaçındınız.

"Teşekkür ederim.

Ona bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burası yıkandığım yer, değil mi?" dedi etrafına bakarak. "Beni kurtardığın yer.

"Evet. Suyun kenarını işaret etti. "Hemen .

Nemli kuma, hafifçe dalgalanan berrak, sakın suya baktı ve yüzüne bir gölge geçti.

"O gece ne oldu Morgan? Luce sessizce sordu. "Baban *Dauphin*'in fırtına taşı taşımadığını söylemişti. Ama ben o gün ceplerinde gördüm. Aslında onları boşalttım; seni kıyıya çıkarabilmemin tek yolu buydu.

Morgan suya baktı. Yutkundü. "*Veliaht* taş taşıyordu," dedi. 'Hem iyi bir taş. Babam kurtarıcıları uzak tutmak için bu konuda yalan söylememi istedi. Yüz ifadesi karardı. 'Şunlar Akbabalar bir enkazın sadece *kokusunu* alırlar ve kemikleri toplamak için üzerlerine çullanırlar.

Luce yüzünü dikkatle sakinleştirdi. "Peki *Veliaht* nasıl düştü?" diye sordu. 'Eğer taş -iyi taş- sahip olsaydınız, o galip gelmeliydi...'

"Bazı kötü kararlar verdim.

"Ah," dedi Luce onun ne demek istediğini anlayarak. Fırtına taşı balastı, tüm fırtına taşları gibi, hatasız değildi. Dünyanın en iyi taşı deneyimsiz bir kaptan ya da pilotun dümeni kendi eline alması geminin batmasını engelleyemez.

Morgan, "Olanlar için tamamen kendimi suçluyorum," dedi. 'Kibirliydim. Aptallık ettim. Tekrar başını salladı. 'Bütün o adamlar. Bütün o aileler. Benim yüzümden kaybettiler.

"O gece hava çok tehlikeliydi...

"Çok nazıksınız. Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. 'Benim babam ailelerin her birine cömertçe tazminat ödedi ve eğer içlerinden biri

ihtiyaç duyduklarında, ailemizi arayabileceklerini biliyorlar. Babam bunu seve seve yaptı, ama yine de . . . Onunla aramı bir şekilde düzeltmeyi umuyordum. *Dauphin* gitmişti ama taş hala kurtarılabilirdi; bulmanın affını kazanmak için uzun bir yol kat edeceğini biliyordum. Gemiye battıktan bir hafta sonra bulduk. Tam bir enkazdı elbette. Ama adamlarımız gövdeyi aradıklarında boş olduğunu gördüler. Taş çoktan kurtarılmıştı. *Çalınmış.*'

Morgan elini saçlarında gezdirdi, uzun koyu renkli teller kırılıyordu. Ensesindeki kurdeleden kurtuldu. "O taş *Dauphin*'in beşte birine bedeldi," dedi karanlık bir sesle. 'Eğer onu kurtarabilseydim, kendimi affettirme şansım olabilirdi. Kadına baktı. 'Sana fırtına taşının ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek yok. Her geçen yıl bulunması daha da zorlaşıyor. *Dauphin*'in balastı babamın en değerli stokunun bir parçasıydı. Bana çok kızgın. Şimdi bile benimle zar zor konuşuyor.

Luce'nin göğsüne yağlı bir ağırlık yerleşti. Suçluluk duygusunun farkına vardı. Samuel'i enkaza o götürmüştü. Taşı almasına yardım etmişti. *Kemikleri topla*. Daha *da* kötüsü, *Dauphin*'in fırtınasının tamamı- Taş, tam o anda, deniz mağarasında sadece birkaç adım ötedeydi. Varlığının yüzüne ve boynuna battığını *hissedebiliyordu*. Morgan'ın omzunun üzerinden, gölgeler ve kayalarla gizlenmiş mağaranın girişini görebiliyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Yapmam gereken şey: taşı bulmak. Babamın iyiliğini geri kazanmanın başka bir yolunu göremiyorum. Taşın bulunmasını tamamen benim ellerime bıraktı. Uygunluğumu test etmenin başka bir yolu olduğunu söylüyor.

"Ne için uygunluk?"

'Bir de Châtelaïne olduğu için elbette,' dedi acı acı. 'Başka ne için? Babamı tekrar hayal kırıklığına uğratamam, Lucinde. Çoktan araştırma yaptım. Saint-Malo küçük bir yer, her şey söylendiğinde ve yapıldığında. İnsanlar konuşur, fırtına dalgıçları bile. Taşı yakında bulacağım. Ve o zaman onu benden çalanlara adaletin yerini bulduğunu göreceğim.

Luce'un ağzı kurudu. Kayalıklardaki dar açıklığa bakmamak için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanıyordu. Fırtına taşı saklanmıştı.

"Ama bu kadar şey yeter," dedi Morgan, elini uzatarak. "Yeni geminizin suya indirileceğini duydum.

'Evet. İki gün içinde. Yarın Saint-Malo'ya gideceğiz, böylece orada olabiliriz ve sonra da Deniz Kutsaması için kalacağız.

Kutsama, Saint-Malo'nun en önemli törenlerinden biriydi. yıllık kutlamalar. Her zaman katedralde bir ayinle başlar, ardından rahipler kasaba halkını rıhtıma kadar büyük bir geçit törenine götürürdü. Orada, her bir Malouin gemisini kutsarlardı.

balıkçı filosu, korsanlar, fırkateynler ve küçük ticaret gemileri Gemiler gelecek yıl için refah ve güvenli geçiş diliyorlardı. "O zaman orada görüşürüz," dedi Morgan.

"Yapacaksın.

Üzüntüyle gökyüzüne baktı. "Özlenmeden önce geri dönsem iyi olacak.

Luce başını salladı, kendini onun elini bırakmaya zorladı. "Gitsen iyi olur o zaman.

"Evet. Ama oyalandı, oyalandı, sahile doğru ilerlerken parmak uçlarını onunkilerden .

"Seni yakında tekrar göreceğim," diye söz verdi. "Söz veriyorum, Lucinde Léon.

"Seni buna zorlayacağım.

Hızlı hareket etti, çok hızlı, mesafeyi kapattı, parmaklarını yakaladı ve onu kendine çekti.

"Umarım öyledir. Kelimeleri mırıldandı, ağzı Luce'ninkine o kadar yakın, o kadar yakındı ki nefesi, kalbi, tüm vücudu çırpındı.

Sonra sırtarak uzaklaştı. "Tekrar görüşene kadar.

Adam gökyüzünde uçurumun tepesindeki bir siluetten başka bir şey olmayana kadar kendini toplamaya çalışarak ve başaramayarak izledi. O gittiğinde, suya geri döndü ve *Güvercin*'in geldiğini gördü.

Luce selamlamak için el salladı. Bones da elini kaldırdı ama Samuel karşılık vermedi. Alacakaranlığa karşı at süren Morgan'ı izliyordu, yüzü asık, gözleri sertti.

"Seni birkaç günlüğüne terk ediyorum," dedi, "ve kurt sinsice geliyor.

Gelgit alçalmıştı ve her nefes verişte alçalıyordu, lugger'ın karnı kıyıya sürtünüyordu. Samuel kürekleri yerleştirip sığığa atladı, Bones da hemen arkasından. İki kuzen hep birlikte tekneyle sahile çıktık.

"Morgan de Châtelaine miydi o? Samuel çapayı kuma sordu. Ses tonundan Luce'un ziyaretçisinin tam olarak kim olduğunu bildiği anlaşılıyordu.

Sesi kendisine o kadar benzemiyordu ki Luce tereddüt etti. "olsa fark eder mi?" diye sordu sonunda, Bones'a soru dolu gözlerle bakarak. "De Châtelaineleri umursamadığını biliyorum ama-

"Neden buradaydı? Seninle sahilde yalnız mı?"

Bones tekneye uzanıp birkaç su geçirmez bohçayı indirmeden önce kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar kalkık bir şekilde aralarına baktı. Luce, İngiltere'den gelen yün ve tekstil ürünlerini biliyordu. kısa bir bakıştan. O zaman koşmaya başlamışlardı. Bones paketleri aceleyle kollarına aldı ve mağaraya doğru yöneldi. 'Ben bakarım Bunlar,' diye duyurdu geçerken Luce'a özür dileyen bir bakış attı. *İyi şanslar.*

"Tanrı aşkına Samuel," dedi Bones gittiğinde. "Sen ve ben bu sahilde sürekli yalnızız ve bu seni hiç endişelendirmiyor.

"Ben o değilim. Samuel onu izliyordu, yüzü alışılmadık bir şekilde taş kesilmişti. 'Seni mi çağırıyor, Luce? Bu yüzden mi?' *mi?* Morgan'ın ne yaptığından tam olarak emin değildi. Ya da karşılığında ne yaptığını. Onunla daha önce de dans etmişti. Balodaki herhangi biri. Terliklerini çıkarmış, ellerini hâlâ tüylerini ürperten bir şekilde bacaklarında gezdirmişti. Onun sırlarını saklamıştı. Buraya özellikle onu görmek için gelmişti. Ve hatırladı, Tıpkı onun yaptığı gibi, kumun üzerinde öpüştük.

"Ya öyleyse? Luce talep etti. Samuel'in ses tonunda hiç hoşlanmadığı bir sahiplenme vardı. Ne de olsa ormanda ondan uzaklaşmamış, onu *reddetmemiş* miydi? "Bir talibe iznim var, değil mi?" Kelimeler konuşulmadan duruyordu, sanki yüzüne haykırmıştı: *Sanki beni istemişsin gibi.*

"O talip değil," diye tükürdü Samuel. Öfkeliydi, gerçekten öfkeliydi, çenesindeki kaslar gerilmişti.

"O zaman başka birini mi tercih edersiniz?"

Yutkundu. "Onun dışında herkesi tercih ederim. *Güvercin*'e döndü ve onu kumsala doğru kaldırdı. Luce çapanın etrafından dolanırken, "Ayaklarına dikkat et," diye uyardı.

"Bu mı yani?" diye sordu. "Ayaklarına dikkat et" mi?

Adamın kalan kaçak malları göğsünde toplamasını, şapkasına, paltosuna ve botlarına uzanmasını izledi.

"Samuel?"

Sadece mağaraya doğru kumsalda ilerledi. "Uyumam gerek Luce," dedi arkasına bakmadan. Bütün gün denizdeydik. Ben Umarım mağarada yatmamızın bir sakıncası yoktur.'

"Benim için sakıncası yok," dedi onu takip ederek.

"bakarsanız. "Tabii ki var," diye mırıldandı.

"Neden böyle davrandığını bilmek istiyorum."

"Ne gibi?"

'Çok kızgın ve sert. Bunu hak etmiyorum Samuel.

"Hayır," dedi yavaşlayarak. "Sanırım hak etmiyorsun.

"*Morgan*'ın kızması gereken bir şey varsa o da siz değilsiniz. Ne de olsa fırtına taşını *ondan biz* çaldık...'

"*Dauphin* enkaza dönmüştü, taş adil bir . Durdu, ona döndü. "Bu denizin kanunu, Luce. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." "Enkazın kurtarıldığını biliyor Samuel. Gemiye istiyor. taş geri.'

'Bir erkek bir şeyi kadar isteyebilir. Ama bu onu elde edeceği anlamına gelmez. Yine öfkeliydi, mağaraya doğru yürüyordu. 'Ve Yaptıklarım -*yaptıklarımız*- seni daha önce hiç rahatsız etmedi.

Luce'un buna verecek bir cevabı yoktu. Şimdiye kadar, enkazlarda buldukları taşlar sadece taşı. Başboş, sahipsiz. Ama sonra Morgan'la konuşmak, suçunu ve acısını öğrenmek.

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu? Samuel'e yaptığı şeyler için pişmanlık duyup duymadığını sormak hiç aklına gelmemişti. Kuralları çiğnemek, kanunlardan kaçmak. "Yani hırsızlık?"

"Suçluluk duygusu, karşılayamayacağım bir lüks. Samuel mağaraya ulaştı,

eşyalarını kumun üzerine fırlattı. Arkasında ışık belli belirsiz parlıyordu.

Bones, Luce'un fenerlerini yakmakla, İngiliz yünü paketlerini depolamakla meşguldü.

Samuel yorgun bir şekilde iç çekti.

"De Châtelaïne'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Yani onunla ne kadar sık görüşüyorsunuz?"

"Ne? Luce kaşlarını çattı, bu tavır değişikliği karşısında kafası karışmıştı. 'Buraya ilk kez geliyordu. Fırtınadan sonra onu bulduğum zamanı tabii.

"Ah," dedi Samuel, hoşnutsuzca. "Elbette. Nasıl unutabilirim ki? "Ama evde ve tersanede karşılaştık. Sürdü emin değilim. 'Ve Le Loup Blanc'da . . '

Bu doğru. Büyük ve görkemli balo. Gerçekten gittin mi?"

Luce ona her şeyi anlatmayı düşündü; gelgitçi kadının yardımını, zarif elbiseyi ve ayakkabıları, cadı teknesini. Adamın yüzündeki sertlik Gözleri onu durdurdu.

. Ve bundan çok keyif aldım Samuel. Tüm gece bir hikayeden fırlamış gibiydi. Dışarıda dans ettik-'

Kaşlarını çattı. "Dans mı ettin?"

'-ve buzdan heykeller, bir sürü mum çiçekler vardı ...'

"Hikayeden bir balo, ha? Davetiyemi hiç almadım. Kaybolmuş olmalı.'

Normalde Samuel'in şakaları Luce'u öyle güldürürdü ki karnına ağrıyordu. Ama şimdi konuşma şekli, çok kızgın ve acıydı, onu gerginleştirdi.

'Demek istediğin bu, mi? Toplar, çiçekler ve buzdan heykeller. Kayalıkların tepesini işaret etti. "Güzel atlar ve frak paltolar.

"Hayır," dedi Luce hararetle. 'Hayır, istediğim bu değil. Hem de hiç.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yalan olup olmadıklarını merak etti. *Umarım öyledir.* Morgan'ın dokunuşu, sözleri hâlâ kor gibi parlıyordu.

"görünmüyor.

Bu adil değil Samuel. Beni yanlış değerlendiriyorsun. Ve Morgan'ı da. O senin düşündüğün gibi biri değil. O ne hakkında korkunç hissediyor

Dauphin'in başına geldi.'

Samuel alaycı bir ifadeyle, "Eminim öyledir," dedi.

"O da bir insan, tıpkı senin ve benim gibi... düşünceleri ve duyguları olan. Samuel'in ona bakışlarına dayanamayarak . "Ailesinin varlıklı olmasına engel olamıyor.

"Gerçekten de öyle. Bu onun için korkunç bir sınav olmalı'.

Kadın . "O da en az bizim kadar kapana kısılmış durumda!" "Bundan çok şüpheliyim.

"Beni önemsiyor! Luce şimdi gerçekten öfkeliydi. Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ederdi?

"De Châtelaineler kendilerinden başka kimseyi düşünmezler." Samuel hırladı, hızlı ve sert, sanki artık kendini tutamıyormuş gibi. "Hikayeleri duyuyorum, Luce. Konuşma. Castro ve oğulları her zaman . . . vahşiydi. Ama Morgan'ın kahramanlıkları hepsini utandırıyor. Rıhtımların, depoların, tavernaların dilinde o var. Cádiz'de kendisine oldukça iyi bir isim yaptı ve burada da bir isim yapmaya niyetli görünüyor. O enkazdan kurtulduğu andan itibaren tüm genelevleri ve tavernaları ele geçirmeyi kendine amaç edinmiş.

"Our Lady's Gate'den Saint-Servan'a kadar.

Luce'nin göğsüne ağır bir taş yerleşmişti. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?

'Çünkü bunlar doğru. Gözünü sana diktiğini bilseydim, bunları daha önce söyledim.

'Doğru olup olmadıklarını bilemezsiniz. Sadece hikaye ya da spekülasyon olabilirler. Genç beyler böyle şeylere sık sık rastlamıyor değiller...' Yüzünün kızardığını hissetti. "Söylediğim tek şey, onun ilk olmayacağı.

Samuel ona bön bön baktı. "Böyle bir davranışı mazur mu görüyorsun?

Tabii ki hayır. Ama . . . Tanrı aşkına, Samuel! Madame de Pompadour şu anda tüm Paris'in, tüm Fransa'nın en moda, en arzu edilen kadınıdır! Kralın

metresim.' Omuz silkti. "Erkekler belli bir yaşa geldiklerinde böyle şeyler beklenir... Onu aşağılamayacak bir kelime bulmak için mücadele etti.

Başarısız oldu.

"Anlıyorum," diye tısladı Samuel. 'Ve sanırım fetihlerinden çaldığı söylenen kurdele jartiyerler de sizi ilgilendirmiyor? Söylentilere göre kendi uşağını gerektirecek kadar güçlü bir koleksiyonu varmış.

"Yalan söylüyorsun!

"Sana asla yalan söylemem. Samuel yorgun bir şekilde eğildi ve mağaraya girmeden önce eşyalarını topladı. "Tek merak ettiğim Mösyö de Châtelaine'in de aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceği.

Lansmanlar ve Dersler

Sanki Saint-Malo'daki her erkek, kadın ve çocuk *Lucinde*'nin denizi selamlayışını görmek için dışarı çıkmıştı. Kalabalık Kumsalda ve atölyelerin arasında kümelenmiş, kereste ve ekipman yığınlarının üzerine tünemişlerdi. Çocuklar kumların üzerinde koşuyor, ayakkabılarını ve şapkalarını fırlatıp atıyorlardı. Tersanede çalışan adamlar yarı bitmiş gemilerin üzerine tünemiş, martılar gibi gevezelik ediyorlardı. Suyun üzerinde, jolly-boat'lardan fırkateynlere kadar her büyüklükteki gemiler, halatları ve ayak halatları izleyen denizcilerle doluydu ve beklentiyle sallanıyorlardı.

Gün güzeldi, güneş ılıktı ve *Lucinde*, bayraklar ve çiçeklerle süslenmiş olarak, zarif bir şekilde ilk çıkışını bekliyordu. Arkasında, karşısında Saint-Malo'nun taş siperleri, bir serap kadar güzel, dalgalanıyordu.

Rahipler kutsamaları tamamlarken Luce nefesini tuttu. Gemi ne kadar büyük olursa, suya doğru hızla, geriye doğru kayarken aksilik riski de o kadar büyük olurdu ve insanların çoğunun

Toplananlar gizliden gizliye bir felaketin gösterisini ve heyecanını umuyordu. Belki de kirlenmiş bir kızak ya da dramatik bir şekilde yana doğru devrilme.

Gemi denize indirildikten sonra hayatta kalabilir, ancak daha sonra yan yatabilir, su alabilir ya da başka bir gemiye çarpabilir.

Olasılıklar sonsuzdu.

Adamlar *Lucinde*'yi yerinde tutan kıyı ve payandaları bir kenara atarken babasının koluna yapıştı. Gelgit yükselmeden önce kızak bolca sabun ve iç yağıyla kaplanmıştı ve gemi bir anda endişe verici bir hızla kaymaya başladı, birkaç dakika sonra da en yakındaki gemi ve teknelerdeki izleyicileri ıslatan güçlü bir sıçramayla suya girdi. *Lucinde* suya geri döndüğünde, onun şok edici ve utanç verici bir şekilde batmasını bekleyen herkes şapkalarını sallayarak ve alkışlayarak kulakları sağır eden bir tezahürat yaptılar.

Jean-Baptiste Luce'nin yanağını öperek, "Başardı," diye bağırdı. "Başardı.

"Elbette yaptı. Luce rahatlayarak ona doğru sarktı. Direkleri ve armaları olmasa bile -onlar daha sonra eklenecekti

Silahları ve cephanesiyle *Lucinde* muhteşemdi. "Nasıl olmasın ki?

"Birazdan gidebilir miyiz, anne? Veronique'in sesi son derece sıkılmış geliyordu. 'Burası çok sıcak. Ve kirli.

Gratienne ona, "Tersane hoşuna gitmediyse arabada bekleyebilirsin," dedi. Etrafına baktı, burnunu kırıştırdı. "Kız kardeşin nerede?

Lansmandan önceki dakikalarda Charlotte'un kalabalığın arasında ilerlediğini, elini Gabriel Daumard'ın koluna dayadığını gören Luce hiçbir şey söylemedi. Luce genç öğretmenden hoşlanmıştı; zeki biriydi.

Nazik. Eğer bu onu mutlu edecekse, kız kardeşi neden onun yanında biraz zaman çalmasını ki?

"Hiçbir fikrim yok," dedi Veronique, yelpazesini sinirli bir şekilde sallayarak. 'Gel anne. Bizi arabada kolayca bulacaktır.

"Gemiye binmek ister misiniz? Jean-Baptiste yalnız kaldıklarında Luce'ye sordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım.

Sadece onlar değildi. *Lucinde*'nin güvertesi hayranlarıyla dolup taşıyordu. Katran ve taze kereste kokuları, limanın üzerinden esen meltemde bile çok güçlüydü.

Mösyö Fontaine- Roux başını sallayarak, "Filonuz için bir güzellik daha, Jean-Baptiste," dedi. "Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum.

"Aslanın şansı," dedi Jean-Baptiste sırtarak. "Onunla ne yapacaksınız?

Jean-Baptiste Luce'ye baktı. "Henüz karar vermedik.

Mösyö Fontaine-Roux, "Savaştan önce Afrika ticaretinde büyük başarılar elde ettim," dedi. *Lucinde*'de etrafına düşünceli düşünceli baktı. "Bir köle taciri için mükemmel boyutta.

Luce dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Saint-Malo'lu armatörlerin çoğunun malların yanı sıra insan ticaretine de yatırım yaptıkları bir sır değildi. Tekstil ve silah yüklü olarak limandan ayrılırlardı, ve Afrika'nın Köle Kıyısı'na yelken açacak, burada insanlarla takas edecek, onları Karayipler'deki Fransız sömürgelerine -Martinique ya da Saint-Domingue- götürerek şeker ve çivit plantasyonlarının sahiplerine satacaklardı. Gemiler daha sonra şeker, kahve ve çivitle yüklü olarak Bretagne'a geri döndü. Tüm bu iğrenç yolculuk aşağı yukarı bir yıl sürdü.

Mösyö Fontaine-Roux, "Riskli ama oldukça kârlı," dedi. "Doğru mürettebat ve doğru kaptanla.

Bir zamanlar bir köle gemisinde çalışmış olan Bones, şöyle demişti Luce'a dehşetini anlatmıştı. Gemiler sıkışık, kaba ve hastalıklarla doluydu.

Tarifsiz bir zulüm ve kederin yanı sıra. İyi bir köle taciri kaptanının, 'kargosunu' zarar vermeden kontrol tutmak için şiddet kullanan biri olduğu kabul edilirdi.

Popüler görüşe göre köle ticareti, istismar ettiği insanlar için, yani evlerinden çalınan ve kölelik hayatına zorlananlar için faydalıydı çünkü Hristiyan Tanrısı ruhlarını aydınlatsın. Özel olarak, Luce bu mantığın köle tacirlerinin, yatırımcıların ve armatörlerin geceleri uyumalarına yardımcı olmak için bir araç olduğunu düşünüyordu. Ticarete kaptanlar ve armatörlerle herhangi bir etkileşimden kaçınan Samuel ve Bones da aynı fikirdeydi.

"*Lucinde*'yi Manche' dibinde görmeyi tercih ederim," dedi. İzin verirsen, baba.

Güverte boyunca geri döndü, hem babasının hem de Mösyö Fontaine-Roux'nun onun gidişini izlediğinin farkındaydı, ikincisi kaşlarını çatarak onaylamıyor, birincisi ise gülümsemesini gizliyordu.

Luce dar merdivenlerden dikkatle çeyrek güverteye tırmandı. Orası daha sessizdi, yeni döşenmiş geçitler ve kamaralar terk edilmişti. Kaptanın kamarasındaki büyük pencereler aydınlıktı. Gökyüzü ve su, Saint-Malo'nun uzaktaki şekli camdan puslu bir şekilde görünüyordu. Geniş kamara boştu ama yakında büyük bir masa, kitap rafları, haritalar ve teçhizat için depolama alanı olacaktı. Tamamlandığını görme, kendi eşyalarını orada ve bitişikteki ranzada hayal etme dürtüsü Luce'un göğsünde bir ağrıya dönüştü.

"İşte Morgan kapının girişinde durdu. "Güverteden buraya geldiğini gördüm. Umarım takip etmemin bir sakıncası yoktur.

"Tabii ki hayır.

Neden buradaydı? Seninle sahilde tek başına? Samuel'in öfkesi - endişesi, Luce şimdi fark ediyordu - keskin bir şekilde ona geri geldi. Morgan'ın siyah gözlerine tekrar baktı, derinliklerinde saklı kalanları okumaya çalıştı.

Size asla yalan söylemem. Tek merak ettiğim Mösyö de Châtelaine'in de aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceği.

"Burada ne yapıyorsun? Morgan sordu.

"Hiçbir şey, gerçekten. Pencere çerçevesini kaplayan taze boyaya dokunmak için uzandı. "Sadece hayal ediyorum.

"Hayal etmek. Odanın içine doğru bir adım daha atarken gülümsedi. "Bana ne gördüğünü söyle.

"Kitaplarım buraya gidecek. Boş rafları işaret etti. "Deniz kabuklarım ve tüylerim buraya.

"Anlıyorum.

"Navigasyon ekipmanları ve haritalar burada, elbette. "Doğal olarak.

"Masa, masa ...' Elleriyle hayallerini resmederek kulübenin içinde ilerledi.

Morgan, "Tüm bunlarla ilgili bir sorun var elbette," dedi. "Var mı?

"Burası *kaptanın* kamarası. Yani burada yaşayacak olsaydınız, alanı onunla paylaşıyor olacaktınız'.

Luce içini çekti. "Bu sadece bir rüya Morgan.

"Ya yle olmak zorunda olmasaydı?

Üç boynuzlu atını çıkarmıştı ve panellere yaslanmış, onu izliyordu.

"Seninle evlenmek istiyorum Lucinde," dedi. "Senin gittiğin yere gitmek istiyorum. Senin yelken açtığın yere yelken açmak. Eğer birlikte olursak, bunlar bizim olabilir. *Lucinde'nin* kaptanı olabilirim. Sen de benimle bu odalarda yaşayabilirsin.

Benimle *yelken* aç.' Duvarı itti ve ona doğru yürüdü. 'Hızlı olduğunu biliyorum. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum. Ama umurumda değil. Rüyalarını görebiliyorum. Benimkilerle aynılar.'

Bu gerçekten oluyor olabilir miydi? Luce'un kalp atışları kulaklarında gök gürültüsü gibiydi. Güneş pencerelerden süzülüyor, Morgan'ın yüzünün açılarını yakalıyor, koyu renk saçlarındaki kızıl tonları aydınlatıyordu. O kadar güzeldi ki canını acıtıyordu. Ve sözleri, *sözleri...* Onun için ördükleri hayatı görebiliyordu. *Hayallerini görebiliyorum. Benimkilerle aynılar.*

Elini tuttu, dudaklarıyla avucunu sıyırdı. "Ayrıca," diye fısıldadı, bileğinin iç kısmında lezzetli bir sıcaklık izi bırakarak, "fırtınadan sonraki sabahtan beri aramızda bir şeyler olduğunu inkâr edemem. Ya sen?

Luce'nin kalbi daha da hızlı atmaya başladı, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı. /

Seni öptüm çünkü değildi, Lucinde. Çorabının üzerinden dokunuşunun sıcaklığını, kara gözlerindeki açlığı hatırladı. Ateş ve ipek.

Bunca zamandır, Morgan'ı çalmış olduğunu düşünüyordu. Deniz; onu zalim kollarından çekip aldı ve kıyıya, hayata geri döndürdü. Ama ya yanıldıysa? Ya deniz ona sahip olmasını *istediyse?*

"Birlikte bir şeyler inşa edebiliriz, sen ve ben," diye fısıldadı Morgan, parmak uçları Luce'nin bileğinden ayrılıp çenesini okşarken. "Senin gemin ve benim taşımla durdurulamaz olabiliriz.

Luce, onun etrafında ördüğü büyü bozulunca kaşlarını çattı. "*Senin taşın mı?*" diye tekrarladı. "*Dauphin*'in taşının çalındığını söylediğini sanıyordum.

Biraz güldü, yaralanmıştı. 'Tüm söyleyebileceğin bu mu? Sana kalbimi açtım ve senin tek düşünebildiğin balast mı?

"Özür dilerim," dedi Luce dikkatle. 'Ama... bu olmadan evlilik ya da başka türlü planlar yapamayız, değil mi?

"Korkma," dedi Morgan acımasızca. 'Tuzak kuruldu. Bu sadece bir zaman meselesi.

Luce'un kalbi tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlandı. 'Sen . Taşın kimde olduğunu biliyor musun?

Henüz değil. Ama yakında yapacağım. Ve bunu yaptığımda, benden çaldıklarına pişman olacaklarından emin olabilirsiniz.

Luce onun kollarından kaydı.

'Teklifinle beni çok gururlandırdın Morgan,' dedi. "Doğrusu bu çok zor. Ve benim yapmam gereken çok şey var. düşünün ...'

"Elbette. Lütfen, istediğiniz kadar zaman ayırın. Kamaranın kapısına doğru ilerledi ve durup ona baktı. "Siz seçiminizi yapana kadar bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğim.

Mayıs ayının ortasıydı ve güneşin sıcaklığı nispeten ılımandı, ancak Saint-Malo şimdiden etkileyici bir koku yaymaya başlamıştı. Samuel buraya deniz kenarında bir tuvalet diyordu ve buna katılmamak mümkün değildi. En kötüsünden kaçınmanın püf noktası, sabahın erken saatlerinde dışarı çıkmaktı.

Sabahın erken saatlerinde ya da akşamın geç saatlerinde, serin ve temiz bir hava perdesi şehrin üzerine çekilmeye alışkın olduğunda. Bu düşünceyle Luce ertesi sabahı Mösyö Daumard'la birlikte şehirdeki evde geçirdi. Aile sadece birkaç günlüğüne şehre dönmüştü.

Lucinde'nin denize indirilmesi ve Denizin Kutsanması ile üç kız kardeşin dersleri planlandığı gibi devam ediyordu. Ancak bugün öğretmen rolünü Luce oynuyordu. Mösyö Daumard, *Lucinde*'nin fırtına taşına karşı jeolojik bir ilgi duyuyordu ve özellikleri hakkında daha fazla bilgi edinmeye hevesliydi.

"Yani diyorsunuz ki," dedi kuşkuyla, şehir evinin üç salonundan en küçüğündeki masanın üzerinde duran üç granit örneğini göstererek, "bu fırtına taşı mı?" -ortadaki taşı işaret etti parça, gri dalgalanmaları şimşek parçacıklarıyla dalgalanıyor -'diğerlerinden *farklıdır* çünkü bir şekilde

Fae Halkı'nın büyüü? Deniz hizmetçileri ve gelgit kadınları ve ... ve *korriganlar* ve benzerleri?

"Evet," diye yanıtladı Luce. "Ancak... bu örneklerin üçü de fırtına taşı.

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?

"Mm-hmm. Ortadaki parçayı işaret etti. "Bu çok açık, bakın nasıl parlıyor. Ama *bu* -soldaki parçayı işaret etti -'daha kaliteli'.

'Daha mı iyi? Bana sıradan granit gibi göründü'.

"Fırtına taşı herhangi bir taş gibidir. Hiçbir parça, hiçbir taş ocağı aynı değildir. Bunu sesinden anlayabilirsin. Luce taşı aldı ve Gabriel'e uzattı. "Dinle. Gök gürültüsü duyuyor musun?

Graniti kulağına bastırarak konsantre oldu. "Biliyorum! diye haykırdı, sırtarak. "Kulağınıza bir deniz kabuğu tutup denizi duymak gibi.

Luce onun gülümsemesine karşılık verdi. "Kesinlikle.

"Olağanüstü. Gabriel taşı yerine koydu ve üçüncü örneği işaret etti. En az etkileyici olanıydı, dokusu sade bir griydi. "Peki ya bu?" Taşı kulağına götürdü ve sorgulayan bir ifadeyle Luce'a baktı. "Hiçbir şey duymuyorum. Ve diğerleri gibi parıldamıyor.

"Ve yine de en güçlüsüdür. Luce taşı ondan aldı ve avucunun içinde tuttu. "Bu Léon fırtına taşı. Yanılmıyorsam babamın balast depolarından geldi.

Gabriel başıyla onayladı. "Dersimiz için bana bazı örnekler sunacak kadar nazikti. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Peki, *benim* . , onu nasıl tanıdın?

"Bir enerji var. Çok hafif bir gümbürtü, gök gürültüsü yakınlarda olduğunda kemiklerinizde hissettiğiniz türden.

Taşı avucunun içine aldı. "Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Herkes yapamaz. Ona içneden bahsetmeyi düşündü ve vazgeçti.

"Şimdi hissediyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Bu evin tamamı en iyi fırtına taşından yapılmıştır. "Yine de tüm bunların bilimsel bir nedeni olmalı. O ona yan gözle baktı. "Taşın gücünün tek kaynağının periler gerçekten inanmıyor musun?

'Neden inanmayayım ki? Aksini düşündürecek hiçbir şey görmedim.

"Ama *periler*, Matmazel Lucinde? Kaşlarını kaldırdı anlamlı bir şekilde. "Böyle bir şeyi önerecek olsam Paris'ten kovulurdum.

"Ne öneriyorsun? Charlotte hızla salona girdi. "Peki kim gülüyor? Onu görünce öğretmenin yüzü ve tüm vücudu aydınlandı. "Mösyö Daumard Fae Halkı'na inanmıyor," dedi Luce, kız kardeşinin tepkisini dikkatle izliyordu. "Ya da fırtına taşına sahip olmamızın sebebinin onlar olduğunu.

Charlotte klavsenin başında durup ona gülümseyerek, "Sizin bundan daha zeki olduğunuzu sanıyordum, Mösyö Daumard," dedi. "Fırtına taşının nasıl yapıldığını herkes bilir.

"Peki nasıl yapıyor, söyler misiniz?

Charlotte birkaç nota kurcaladı. "Fae tarafından, elbette.

Sırttı. "Korriganlar tarafından mı?

"*Evet*, Korriganlar tarafından. Diğerleri arasında. Houle perileri, gelgit kronları, mağara büyücüleri. Onlara ne isim verdiğinizin pek bir önemi yok. Önemli olan

Bu kıyı boyunca deniz mağaralarında yaşadıklarını ve tabii ki Fırtına Adaları'nda da yaşadıklarını ve varlıklarının, daha iyi bir kelime bulmak için, granitin doğasını değiştirdiğini.

"Kötü hava koşullarına karşı dayanıklı hale getirmek," diye bitirdi Gabriel. "Fırtınalar basit hava koşullarından çok daha fazlasıdır," dedi Luce ona.

"Bir şiddet eylemi ya da bir saldırı olabilirler. Örneğin bir kaleye ya da bir şehre saldırılabilir.

"Fırtına duygusal da olabilir," diye ekledi Charlotte. "Bir öfke patlaması, bir kargaşa, bir anlaşmazlık.

"Fırtına taşı bunların hepsine karşı korur," dedi Luce başını sallayarak. 'Saint-Malo gibi duvarlarında fırtına taşı olan bir şehir asla kırıldı. Onu balast olarak taşıyan bir gemi fırtınalardan ve aynı zamanda mürettebat arasındaki isyan ve huzursuzluktan korunacaktır.

Mösyö Daumard ikisinin arasına baktı. "Buna gerçekten inanmıyor musunuz?

"bak, Gabriel," dedi Charlotte ve Luce'nin bakışları İlk adının gelişigüzel kullanılması kız kardeşinin yüzüne çarptı. "Bak

Babamın evinde, bu sokakta, bu şehirde. Bir balıkçıydı. bir köydü. Şimdi ise tüm dünyayla ticari bağlantıları olan Fransa'nın en güçlü liman kentlerinden biri.

"Malouin korsanları İngilizlerin baş belasıdır.

Sayırsız zenginlik, sayısız gemi çalmak,' dedi Luce. 'Yaptığımız her şey için saldırı üstüne saldırıya uğramamız , ama yine de şehre hiç girilmedi. Saint-Malo'lu beyefendilerin böyle bir şansı boşuna mı elde ettiklerini sanıyorsunuz?

"Babanız zeki adam," dedi Mösyö Daumard omuz silkerek.

'Cesur da. Büyük risk büyük ödöl getirir.

Charlotte kararlı bir şekilde, 'Bu işte riskten fazlası var,' dedi.

'Belki de bu büyüü taş ocaklarından birini ziyaret etmeliyiz,' diye düşündü. "Perileri kendimiz görelim. Örnekler toplayabilir, notlar alabiliriz ve çizimler. Düzgün bir ders olsun.

"Yapamayız," dedi Luce.

"Oh? Neden olmasın?

"Çünkü taş ocağı yok," dedi Charlotte ona. "Artık yok. Mösyö Daumard kaşlarını çattı. "Neden artık yok?

"Çünkü Fae'lerin çoğu Bretagne'ı terk etti," dedi Luce sessizce.

'Son otuz yıl içinde bir ara kayıp başladılar. Yapılacak bir şey yoktu.

"Yani ... Öğretmenin ağzı düşünceli bir şekilde büküldü. "Nedense bu beni oldukça üzüyor.

"Üzücü," diye kabul etti Luce. 'Taş ocakları kapandı ve kıyılar sessizliğe gömüldü. Elbette hala mevcut taş stoklarımız var. Ve kalan Halk'ın varlığı burayı güçlü tutuyor.

'Sence babam neden mutfak hizmetçilerine ikram bırakmaları için ısrar ediyor?

"Le Bleu Sauvage'daki lutinler? Charlotte sordu. 'Ya da şehirdeki insanlar duvarların dışına yiyecek ve hediyeler mi bırakıyor? Gelgit crone'larının ya da korrigianların ya da mari-morgens'lerin -her neyse artık- kalmasını *istiyorlar*.

"Mari-morgens? Mösyö Daumard tekrarladı. "Yani ... seamajds mı?

Parmak uçlarını numune kavanozunun şuruplu sıvısına uzatmış, sanki yardım istemiş gibi duran o zarif perdeli elin görüntüsü Luce'un zihninde dalgalandı.

Charlotte başını salladı. "Mari-morgens'in bacakları vardır, kuyrukları değil. Eğer bir tane görürsen dikkatli olmalısın, Gabriel. Tatlı şarkılarıyla seni dalgaların içine çeker ve parçalara ayırırlar.

"Bretagne'da artık mari-morgens ya da seamajds diye bir şey yok," dedi Luce, kız kardeşine azarlayıcı bir bakış atarak. Ne oldu Charlotte, öğretmenlerine bu kadar yakın davranıyor muydu? "Fae'lerden önce gittiler.

"Neden?

Luce omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Kesin olan tek şey, her yıl daha fazla Fae'nin Bretagne'ı terk ettiğı ve sonuncusu da gittiğinde taşı güçlendirecek hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kalmayacağı.

Uzun, hüzünlü bir sessizlik oldu.

"Bu iç karartıcı konuşmaya ne sebep oldu? Charlotte sordu.

Mösyö Daumard, 'Fırtına taşından bahsediyorduk,' dedi.

"Matmazel Lucinde onun özelliklerini açıklıyordu. Bu evin ondan yapıldığını söyleyerek beni şaşırttı. İkiniz de duvarlarda onun varlığını duyabiliyormuşsunuz.

"Yapamaz
mısın?"

"Korkarım hayır.

Charlotte klavseni bıraktı ve öğretmenin yanına gitti. "Bakalım buna bir çare bulabilecek miyiz?

Ve sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, Charlotte Gabriel Daumard'ın elini tuttu. Luce nefesini tutarak genç adamın ayağa kalkışını izledi ve kız kardeşinin onu en yakın duvara götürmesine izin verdi.

"Tüm altında," dedi Charlotte, duvar kaplamalarını, yaldızlı aplikleri, tabloları göstererek, "taştan bir duvar var.

"Gerçekten mi? Mösyö Daumard'ın gözleri alaycı bir güvensizlikle büyüdü. "Hiçbir fikrim yoktu!

Charlotte bunu duymazdan geldi, elini kaldırıp panellere doğru tuttu. "Gözlerini kapat," dedi yumuşak bir sesle. "Dinle.

Odanın üzerine hassas bir sessizlik çöktü. Luce, Gabriel Daumard gözlerini kapatmadan önce kız kardeşi ve Gabriel Daumard arasında geçen bakışlar karşısında neredeyse kızaracaktı.

Birkaç dakika konsantre olduktan sonra, "Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Öyle mi?

Charlotte iç çekti. "Bu korkunçtu Gabriel," dedi gerçekçi bir tavırla. "Tekrar dene.

Kendini gittikçe daha fazla davetsiz misafir gibi hisseden Luce, salonun dört duvarının her birinin etrafında dolaşmalarını izledi, duraklayarak ve dinledi. Mösyö Daumard her seferinde hayal kırıklığına uğruyor ve Charlotte ona yeni bir hakarete bulunuyordu. Ta ki son duvara ulaşana kadar. Charlotte büyük bir tablonun önünde duraklayarak, "Bu çok tuhaf," dedi.

lake bir yan sehpanın üzerinde asılı. "Ben de burada bir şey duymuyorum.

Luce kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?

Charlotte elini meşe panellerin üzerinde gezdirdi. "Burada taş sesi duyabiliyorum. . . ' Bir köşeye ulaşana kadar duvar boyunca ilerledi. "Ve burası. Ortaya yakın bir nokta bırakarak, parmak uçlarını duvarın diğer tarafı boyunca gezdirdi.

karşı köşede. "Ama burada hiçbir şey yok.

"Eski bir kapı olabilir mi? Mösyö Daumard sordu. "Belki de," dedi

Charlotte. 'Babam bu evi, eski bir

Rivières'de biz kızlar çok gençken. O zamandan önce ona ne yapıldığını bilemeyiz. Luce'a baktı. "Gel o zaman, Luce. İğneni test et.'

Mösyö Daumard şaşkın şaşkın baktı. "Onun ... karıncalanması mı?

"Luce sana söylemedi mi? Charlotte sırtı. "Fırtına taşı derisini karıncalandırıyor.

"Öyle mi?

"Mm-hmm," dedi Charlotte, gözleri parlayarak. "Neden olduğundan emin değiliz. "Sus, Cee," dedi Luce, kıkırdamasını bastırarak.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Mösyö Daumard. Luce'un kız kardeşinin yanına gelip kendi elini boşluğun üzerinde gezdirmesini bilimsel bir ilgiyle izledi.

'Hiçbir şey hissetmiyorum,' dedi.

"Karıncalanma yok mu? Charlotte

ciddiyetle sordu. "Karıncalanma yok.

"Gerçekten de tuhaf," dedi Mösyö Daumard. Farkında gibi görünüyordu Charlotte'a ne kadar yaklaştığını fark etti ve aceleyle uzaklaştı. 'Ama bu kadar büyük bir evde hiç de şaşırtıcı değil sanırım. Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, Matmazel Veronique'in

arp alışması.' Her iki kız kardeşe de gülümsedi. "Verdiğiniz kapsamlı eğitim için ikinize de teşekkür ederim. Eğer bir marimorgenle karşılaşırsam, kamaktada tereddüt etmeyeceğim.

Hafifçe eğildi ve odadan ıktı.

Tek kelimesine bile inanmıyor, biliyorsun," dedi Charlotte.

Parmaklarını öğretmenin bıraktığı granit örneklerinin üzerinde gezdirdi. 'Belki de fırtına taşını kendisi duymaya başladığında fikrini değiştirecektir. Yeni gelenlere genellikle böyle olur.

"Ne yapıyorsun, Cee?" "Hmm?

"Onunla konuşma şeklin, ona bakışın. Adını söyleme şeklin-'

"Sus, Lucinde. Charlotte'un eli numuneleri bıraktı ve Luce'un elinin üzerine sertçe kenetlendi.

"İnkaretmeyecek misin?" "Neyi inkaretmeyeceğim?

"Öyle-" Luce salona bir göz attı, sesini . "Mösyö Daumard ile aranızda bir şey var.

"Ne kadar , Lucinde," dedi Charlotte sıkıca. "Herkes senin çok fazla okuduğunu düşünür.

"Seni onunla gördüm," dedi Luce. Lansmanda. Gördüm Birbirinize bakış şekliniz. Seni incitmek ya da görmek gibi bir niyetim yok Cee. Bunu sadece senin için endişelendiğim için söylüyorum. Ve onun için. Böyle bir eşleşmenin olamayacağını biliyorsun. Sen bir Léon'sun. O bir öğretmen.'

"Peki ne ? Charlotte tısladı. 'Benim adım ve onun mesleği bizi neden ayırırsın ki? Tanıştığımız andan itibaren O saçma ölçü ile salona adım attığımızda, birlikte olmamız gerektiğini biliyorduk. Bu basit. Ve bunun için üzgün , Luce. Olmayacağım. Bu ailedaki tek kişi sen değilsin.

Daha fazlasını arzulayan. Özgür olmayı arzulayan. Bana sunulan mutluluğu neden kabul etmeyeyim? Neden edeyim, inkaredeyim ve annemle babamın beni ödüllü bir kısrak gibi paketlemesine izin mi vereyim?

Kelimeler Luce'un ruhunda kıvılcım yarattı; ani, isimsiz bir özlem.

"Gabriel beni seviyor, ben de onu seviyorum," dedi Charlotte. Ve ondan vazgeçmeyeceğim. Kimse için değil.

Luce kız kardeşine sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Bu delilik, Cee.

"Biliyorum. Charlotte o zaman öyle ışıltılı bir şekilde gülümsedi ki, Luce daha fazla itirazın dilinin ucunda kaldığını hissetti. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver, Luce.

"Elbette," dedi kız kardeşinin elini sıkarak. "Tek kelime etmeyeceğim.

Karanlık

O gece Luce'un peşini garip rüyalar bırakmadı. Bir gemideydi. *Lucinde* -ama güzel ahşapları taze ve yeni olmak yerine çürümekten simsiyah olmuştu. Korkunç bir fırtınada batıyordu ve dalgaların parçaladığı pruvasında büzülmüş birini görebiliyordu.

Samuel'di.

Ona ulaşmak için mücadele etti, kırık ön güverteyi itti, yandan akan deniz suyunda ilerledi ama gemi parçalanıyordu. Suyun içine düştü, tekmeliyor, dalgalara karşı savaşıyordu. Sonunda pruvaya ulaştı. Dalgalar üzerine gelirken Samuel tutunmaya çalışıyordu, onu geminin içine sürüklemekle tehdit ediyordu.

Aşağıdaki öfkeli suya. Luce güverteye doğru hamle yaptı ve onun elini tutarak güvenli bir yere çekti. Gemi batarken birbirlerine sarıldılar. feryat figan etti, ölüm iniltileri içinde inledi. Sonunda kırıldı Güverte parçaları yüzeyin altına batmadan önce fırtınalı gökyüzüne saplanıyordu.

Samuel kabaca çekildi, girdaplı derinliklere doğru çekildi. Luce onun peşinden tekrar tekrar daldı. Her seferinde eli boş çıktı, paniği ve dehşeti de artıyordu. Sonunda onu gördü, bir enkaz parçasının üzerine cansız bir şekilde yığılmıştı, yüzü solgun, gözleri kapalıydı.

"Samuel! Elinden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde ona doğru yüzdü. Ancak ona ulaştığında, Samuel gitmişti.

Morgan onun yerindeydi.

Luce panik içinde, çalkalanan suyu pençeleyerek uzaklaştı.

"Samuel!

"Zahmet etmeyin," dedi Morgan usulca. Gözleri açıktı.

Güzel yüzü dingin. "Benden çalan kişiyi bulacağımı söylemiştim, değil mi?

Aşağıdaki karanlık suda bir şey Luce'un ayak bileklerini kavradı. O saldırdı, tekmeledi ama faydası olmadı. Aşağı çekilirken ağzına, burnuna su doldu.

"Karanlıktan korkma," diye mırıldandı Morgan. O sana yolu gösterecektir.

Yüzeyin altına çekilmeden önce gördüğü son şey Morgan'ın gülümsemesiydi.

Luce sarsılarak uyandı, göğsü parçalanmış, boğucu nefeslerle kabarıyordu. Ay ışığı yatağın üzerine düşüyor, belini ve bacaklarını kesiyordu. Geminin çanı gece nöbetlerinde asla çalmazdı - ne de olsa bir ev halkının gemideki rutine ancak bu kadar katlanması beklenebilirdi - bu yüzden saati bilmenin hiçbir yolu yoktu. Malouinière Tamamen sessizdi, yukarıdan ya da aşağıdan hiçbir hareket yoktu.

"Sadece bir rüya," diye fısıldadı, yastıkların üzerine uzanarak. "Sadece bir rüya.

Ancak uyku onu ele geçiremedi. Samuel'in yüzünü, dalgaların altında kayboluşunu izlemenin dehşetini unutamıyordu. Morgan'ın teklif de zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu. Ona *Lucinde*'de bir hayat teklif ediyordu. Ufuk. *Özgürlük*. Bu onun için her şeydi. babasının haritalarından biri gibi önüne düzgünce serilmişti.

Sadece uzanıp bekliyorum.

Yatağında yuvarlandı, iç çekti. Tabii ki, o bir onu kabul *etmemek* aptallık olurdu. Morgan genç bir bayanın isteyebileceği her şeye sahipti. Yakışıklı. Büyüleyici. Hırslı. Ve hiçbir şey yoktu

O zamandan beri aralarında filizlenen çekimi inkar etmek Sabah sahilde. Gerçekten de, bir yanının Morgan'ın kendisini tekrar öpmesini durmaksızın arzuladığını inkâr edemezdi.

Uyu, dedi kendi kendine sıkıca. *Uyku*. geçti ve gece kefeninin içine daha da yerleşti, ancak yine de

düşüncelerinin karanlık sarmalı. Rüyasının uyandırdığı tedirginlik, önsezi hissi gitmişti. Onun yerine, şimdi meraklı olan gece zihni, Gabriel'in o günkü dersinin anısına ve salonun taş duvarlarındaki boşluğa takıldı. Şüphesiz öğretmen haklıydı ve delik evin bir tuhaflığından başka bir şey değildi. Evi her kim inşa ettiyse, fırtına taşları azalmış olabilirdi. ve bir bölümü kaçırmaya karar verdiler. Ya da basitçe çalmış olabilirler. Bu tür hırsızlıklar nadir değildir.

"Lanet olsun ruhuma. Merak uykuyu tamamen kaçırmıştı. Bu Aç bir kedi gibi onu dürterek yataktan çıkmaya zorladı. Luce onu büyük merdivenlerden aşağı ve sessiz odaya taşıırken kedi mutlu bir şekilde mırıldandı.

Girişte, geminin çanı mumunun ışığında parlıyordu. Büyük salondan geçip klavsenin, teninde karıncalanması gereken ama karıncalanmayan bir duvarın yanındaki gölgelerde çömeldiği bitişik odaya doğru süzülürken kulaklarını seğirterek kuyruğunu salladı.

Luce mumu yan sehpanın üzerine koydu, alevin parlak sırlı porselen vazoya yerleştirilmiş taze çiçeklere değmemesine dikkat etti ve duvara doğru adım attı.

Ay ışığı ışınlarını halının üzerine yayarak ayak parmaklarına vuruyordu. Gözlerini kapadı, dinliyordu. Ondan başka ses yoktu. ve uyuyan Manche'nin sığ nefes .

Ellerini duvarda gezdirerek sessizliğin sınırlarını hissetti. Odanın en büyük tablosuyla aynı hizada olduğunu fark etti: bir deniz manzarası, babasının üç gözdesi - *Fleur de Mer*, *Lionne* ve *Thétis* - çalkantılı sularda görkemli bir ihtişamla ilerliyordu. Parmaklarını tablonun yaldızlı çerçevesi üzerinde gezdirirken Tırnakları sert bir şeye takıldı. Mumu alıp çerçevenin arkasına baktığında küçük, demir bir mandal fark etti.

Bastı.

Keskin bir *tıkırtı* duyuldu ve tablo, duvarın kendisi titredi. Luce geçici bir panelleri itti ve tablo, tüm *duvar*, sanki devasa bir menteşeye bağlıymış gibi ondan uzaklaştı. İçeride, bir dizi inanılmaz dar taş merdiven yukarıdaki mürekkep gibi karanlığa doğru kıvrıldı.

Gizli bir kapı.

Gizli bir kapı ve gizli merdivenler.

Luce bir korku titreşiminin farkındaydı. O merdivenler karanlıktı. Geceden ya da denizin en derin sırlarından daha karanlık.

Karanlıktan korkmayın. O size yolu gösterecektir.

Morgan bu sözleri ona az önce, rüyasında söylemişti. Ama Luce bunları daha önce duymuş muydu? Anılarına sarıldı, Onu yakaladı: küçük cadı teknesini Manche'nin yıldızlarla boyanmış sularına iten groac'h.

Sanki o da gelgitçi kadının sözlerini hatırlamış gibi Şehir surlarının ötesinde uyuklayan Manche uyandı. Luce onun nefesinin sesini duydu, mumu alıp tırmanmasını beklediğini hissetti.

Ve öyle de yaptı.

Merdivenler göründüklerinden daha da dardı, dik ve engebeliydi. Gittikçe daha yükseğe çıkarken ayakları uykulu bir şekilde itiraz ediyordu. Geceliği arkasından akıyor, mum yolunu aydınlatıyordu. Kim bilir kaç yıldır güneş ışığının ya da baca sıcaklığının dokunmadığı taş, acımasızca soğuktu. Taş Duvarlar sardı, da sıkılaştı.

Sonunda başka bir kapıya geldi, küçük ve sade. Kapı koluna uzandı, çevirdi.

Uğursuz, antik bir gıcırtı duyuldu ve mum ışığı çıplak ahşap zemine altın bir daire şeklinde yayıldı. Alevi yükselten Luce, belki de kendi odasının yarısı büyüklüğünde küçük bir oda gördü. Durakladı, kafası karışmıştı. Neredeydi acaba? Böyle bir odanın varlığından haberi yoktu. Aslında ailesinden *kimsenin* bilmediğinden emindi. Babası altmış odalı ve dört buçuk katlı kasaba evini Rivières'lerden neredeyse yirmi yıl önce satın almıştı; bu oda o zamandan beri unutulmuş muydu?

Mumu yüksekte tutarak küçük odaya doğru bir adım daha attı. Evin altındaki depolardan pek farklı değildi: ayağının uzunluğu kadar geniş tozlu döşeme tahtaları ve kaba taştan duvarlar. Demir apliklerden uzun zaman önce yakılmış mumların sertleşmiş balmumu damlıyordu. Bir duvara yaslanmış eski bir deniz sandığı dışında oda bomboştu.

Karanlıkta bir tedirginlik. Kasaba evi kaç sır saklıyordu?

Bakışları deniz sandığının üzerinde durdu. Diğerlerinden farklı görünmüyordu -ağaçtan, bodur ve sağlamdı, kalın demir kayışları ve ağır bir şekilde süslenmiş kilit plakası vardı. Uzun zaman önce biri onu burada bırakmıştı. Ama neden? Sandığın önünde çömeldi ve mumu yere koydu.

Ayrıntılı kilit, olası bir hırsızı kandırmak için tasarlanmış bir numaraydı. Luce gerçek kilidin sandığın yuvarlak kapağı boyunca uzanan karmaşık demir işçiliğinde saklı olduğunu biliyordu. Parmaklarını üzerinde gezdirdi,

Bir anahtarın kusursuz şeklini hissedince irkildi.

Bakmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Sandığın sahibi her kimse - uzun zaman önce ölmüş bir Rivière, şüphesiz - tozdan başka bir şey değildi.

Luce anahtarı çevirdi.

Karmaşık kilit açıldığında paslı bir tıkırtı duyuldu.

Uzun süre kullanılmadıktan sonra harekete geçti ve ardından tatmin edici bir sesle açıldı.

Klik sesi. Nefesini tutarak bekleyen Luce kapağı açtı.

Sandık boştu. Tamamen, hayal kırıklığı yaratacak şekilde boştu. Dekoratif gümüş bir arka plaka dışında, yarı yarıya fae yaratıkları tasvir eden

at ve yarı balık, ağaçlık derinliklerinde ilgi çekici hiçbir şey yoktu.

...

Luce mumu aldı ve sandığın dibindeki pürüzsüz ahşabı daha iyi inceleyebilmek için mumu eğdi. Ve sonra onu gördü; bir köşeyeleştirilmiş, süssüz ve gösterişsiz küçük bir tahta kutu.

Babası her zaman *gerçek hazinenin her zaman en belirgin olan olmadığını* söylerdi.

İçini heyecan kaplayan Luce kutuyu açtı.

İçinde sıkıca sarılmış bir okyanus topu yatıyordu. *Hayır*, diye fark etti, aşağı uzanıp onu kurtardı. Okyanus değil, ipek.

Deniz sütü.

Bir yaz günü okyanus kadar maviydi ama yeşil ve gümüş rengi de vardı. Mum ışığında ince altın ve gül tonları parılıyordu. Luce ayağa kalktı ve ona karşı su gibi açıldı: vücudu kadar uzun ve yarısı kadar geniş, ay kadar parlak. Büyülenmişti.

İpeği yanağına bastırdı, kokusunu içine çekmek ve yumuşaklığını hissetmek istiyordu. Ancak daha tenine dokunur dokunmaz

garip bir ürperti geçti üzerinden. Uzaklardan gelen gök gürültüsünün sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Şehrin duvarlarının ötesinde, Manche dikkatli sessizliğini ve ruhunda harikulade soğuk bir nefesle nefes verdi.

Luce iliklerine kadar biliyordu ki, deniz ipeğini sandığa geri götürmek mümkün değildi. Bu kadar nadir ve güzel olan ipeği soğuğa ve karanlığa geri vermek, düşünölemeyecek kadar zalimce bir hareket gibi görünüyordu. Bunun yerine Luce boş sandığı kapatıp anahtarı çevirdi, ipeği geceliğinin içine soktu ve dolambaçlı merdivenden aşağı süzöldü. Gizli kapıyı arkasından kapattı ve karanlık evin içinde ilerledi, kendi odasına ulaşana kadar durmadı.

Sırlar. Loştaki sırlar.

Denizin Kutsanması sabahı aile her zaman olduğundan daha erken kalkar, dar sokaklardan katedrale doğru yürümeden önce sabah çikolatalarını birlikte içerlerdi. Bir hava

Dini törenleri takip edecek olan ziyafet ve dans öncesinde kenti bir heyecan kapladı. Akşam karanlığında, şenlik ateşleri Rıhtımları ve sahilleri aydınlatacak, rahiplerin bir türlü yok etmeyi başaramadıkları Fae'lere eski bir saygı duruşu olacaktı.

Luce, Charlotte ile birlikte yürürken kız kardeşinin Gabriel Daumard'dan dikkatle uzak durduğuna ve öğretmeninin saygılı yürüyüşüne dikkat etti. Babasının yanında, Jean-Baptiste Kutsama'nın kökenlerini açıklarken onu dikkatle dinliyordu.

Elbette sır saklayan tek kişi Charlotte değildi. Luce gizli odadan döndükten sonra saatlerce uyanık kalmış, keşfini babasına söyleyip söylememeyi düşünmüştü. Ne de olsa kasaba evi ve içindeki her şey ona aitti. Yine de ipek o kadar nadir, o kadar değerliydi ki, onu kendisinden almak zorunda kalacağından korkmadan edemiyordu. Belki de satmak için -değerinden hiç şüphesi yoktu- ya da hatta Daha da kötüsü, onu meraklarının arasında, içinde ve yine de tamamen Luce'un ulaşamayacağı bir yerde. Sonunda, ipeği bir sır olarak saklamaya karar vermiş ve o sabah onu iç çamaşırının içine sokarak

Nanette bunu Luce'un yatak odasını toplarken bulmuştu. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı, onu yakınında tutmak zorunda hissetti.

"Sorun Kilise," diyordu babası Gabriel'e. 'Eski Yolları eziyor, Fae'lere olan inancı boğuyor. Bana kalırsa hepimiz ateşin etrafında daha sık sarhoşça dans etmeliyiz.

Sadece eğlenceli değil, aynı zamanda iş için de mükemmel.

"Peki herkes bu kutlamalara katılıyor mu? Gabriel sordu.

"Ne? Jean-Baptiste söyledi. 'Tanrım, hayır, Daumard. Güneş battığında Lütuf kadınlara göre bir yer değildir.

Ateşin etrafında herkes hoş karşılanmıyordu. Luce, annesi ve kız kardeşleri -ve Saint-Germain'in diğer iyi yetiştirilmiş hanımları-

Malo pazarlarda ve festivallerde hoş karşılanacaktır.

Öğleden sonra, akşamları hepsinin zarif özürlerini sunmaları ve 'erkekleri kendi hallerine bırakmaları' bekleniyordu.

Luce gizlice gülümsedi. Ailesinden habersiz, son iki Kutsamayı Samuel ile birlikte kutlamaların ortasında geçirmişti.

ve Bones, pantolonunun ve üç boynuzlu ceketinin yakasını yüzüne doğru çekerek gizlenmişti. Aslında onu bu gece aynı şeyi yapmaktan alıkoyan tek şey Samuel'in son zamanlardaki kaba davranışlarıydı. Morgan'ın ziyaretinden sonra sahilde yaptıkları tartışmadan beri ne onu ne de Bones'u görmüştü ve bunun değişeceğinden şüpheliydi yakın bir zamanda.

Çok geçmeden Saint-Vincent'a vardılar. Vitray pencereler, yeşil ve mavinin tonlarıyla, içeri giren cemaatin üzerine ışık dalgaları saçıyordu. Luce'un her zaman düşündüğü gibi

Sanki katedralin büyük taş sütunları ve yükselen kemerleri harikulade bir su altı şehrinin parçasıymış gibi.

Diğer gemi sahibi aileler de oradaydı ve alışkın oldukları sıralarda oturuyorlardı. Fontaine-Roux'lar, Béliveau'lar ve Desailles'lar. Landais, Rivières ve Gaultiers. De

Châtelaines en son girdi. Ayin başladığında Morgan bakışlarını koridor boyunca Luce'a kaydırды. Kurt gibi bir gülümseme.

Luce, onunla birlikte mihrabın önünde, ailesinin ve diğer Malouin ailelerinin önünde durmanın ve sözlerini söylemenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu

evlilik yeminleri. Bir düğün ziyafetiyle mi kutlayacaklardı, yoksa sadece

Lucinde'de yelken mi açacaksın? Her iki da, büyülü bir hayat olacaktı. Hiçbir şey istemeyecek, hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaktı.

Hiç beklenmedik bir anda Samuel'in görüntüsü zihninde ; arkasında masmavi bir deniz, omuzlarından sular akarken kendini *Dove*'a çekti.

Başka tarafa baktı.

Ayin bitip cemaat meydanda toplanıp tören alayının başlamasını beklemeye başladığında Charlotte ve Veronique, Mösyö Daumard'ı katedralin çan kulesine doğru sürüklediler. İki laquais itaatkâr bir şekilde eşlik etmek için onları takip etti, katedralin çan kulesiyle yüzleşecekleri düşüncesiyle omuzları çökmüştü. kötü şöhretli, dolambaçlı merdivenler. Luce onların gidişini izlerken kıskançlık duygusuyla savaştı. Çocukken kız kardeşleri kuleye sık sık tırmanırlardı. Her seferinde Luce nefte kalmış, Veronique ve Charlotte'un birazdan görecekleri harika manzarayı umursamıyormuş gibi davranmıştı. Saint-Malo'nun en yüksek binasının tepesinde keyif yapmak. Başka hiçbir yerde bu kadar çok şey görülemezdi: liman, Rance, dört kale ve bunların ötesinde Manche'nin geniş mavi alanı. Üzerinde Böyle günlerde, Luce'un kalbi neredeyse özleminden patlayacaktı. O asla Nefe sıkışıp kaldığı ve kız kardeşlerinin o merdivenleri onsuz tırmandığı zamanki kadar ağrıyan, kötü yapılmış ayaklarından kurtulmayı diledi.

Neyse ki piskopos ve rahipleri çok geçmeden cemaati iskeleye hazırdı. Charlotte, Veronique ve Mösyö Daumard, yüzleri kızarmış ve nefes nefese kalmış bir halde, tam da aile Arnavut kaldırımlı sokakları dolduran korteje katıldı. Bizim Ötemizde Lady's Gate, başlamıştı ve liman masmaviydi. Rıhtım fırkateynler, luggers, gemi tekneleri ve her şeyle kaplıydı. direkleri renklerle bezenmiş, güneşin altında görkemli.

Piskopos suya bahar çiçekleri atarken ve gemilerin her birini kutsarken kalabalıklar su hattına akın etti. Daha sonra aile, tezgah sahiplerinin istiridye, krep, elma şarabı ve şarap sattığı rıhtım boyunca yürüdü. İkinci el giysiler havada uçuşuyordu.

Bretagne dantelleri, deniz sandıkları, sabun ve hamur işleri satan tezgahların yanında esinti.

Charlotte Luce'un yanına geldi. Sana bir madlen aldım," dedi ve bisküviyi Luce'nin eldivenli eline tutuşturdu. Altında Charlotte'un bergère şapkasının zarif kıvrımları, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Ben de üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Luce," dedi sessizce. 'Son zamanlarda sana karşı nazik olmadığımı biliyorum. Huysuz ve kıskanç davrandım. Sen babamın, Vee de annemin gözdesisin ama onlar da beni hep sevdiler. Hem de çok. Charlotte yutkundu, başını eğdi ve Luce kız kardeşinin ağlamak üzere olup olmadığını merak etti.

"Her şey yolunda mı, Cee? Kız kardeşinin böyle davranması hiç hoş değildi.

Charlotte oldukça huysuz ve kıskançtı ve bu duyguları ifade etmek onun için en kolayı gibiydi. Ama aynı zamanda derin bir nezaket ve şefkat yeteneğine de sahipti,

Bu da onları ortaya çıkardığı nadir anları daha da değerli kılıyordu.

"Elbette. Charlotte başını kaldırdı, gülümsedi. "Her şey harika. Sadece bilmeni istedim.

"Pekâlâ," dedi Luce, şaşkın ama de minnettar bir ifadeyle. 'Ben de seni seviyorum, Cee. Her zaman sevdim. Huysuz ve kıskanç olduğun zamanlarda bile.

Tezgahlar arasında kol kola yürüdüler, ara sıra durup güreş müsabakalarını, dansları, oyunları ve Müzisyenler. Bir oyuncu topluluğu boğulan şehir Keris hakkında dramatik bir oyun sergiledi. Luce'un akli bir an için de Châtelaine'in tuhafliklar dolabında da aynı sahne vardı.

Tabii Morgan'ın teklifine de. Acaba kız kardeşine sırrını açmalı mıydı?

Dauphin'in enkazından *Lucinde*'in denize *indirilişine* kadar her şeyi ona anlatmalıydı. Ancak o anda, Keris'in teatral olarak boyanmış 'duvarlarının' üzerine bir 'okyanus' duvarı (kirli mavinin çeşitli tonlarında parçalanmış kumaş) çöktüğünde seyirciler toplu bir çığlık attı. Gradlon, Ahez ve atlarını canlandıran oyuncular aksiyon. Üçlü sahilin güvenliğine doğru koşarken nefesler tutuldu ve cesaretlendirici haykırışlar yapıldı ve Gradlon kendini kurtarmak için kızını denize ittiğinde dehşet dolu feryatlar yükseldi.

"Sence bizden biri olsaydı babam da aynısını yapar mıydı? Charlotte gösteri bittiğinde mırıldandı.

Luce onun elini sıktı. "Tabii ki hayır.

Akşamın erken saatlerinde Léon'lar, Gaultier'lerle birlikte, Fontaine-Roux ve Béliveaus, akşam yemeği için Rue Saint-Philippe'deki kasaba evine dönerlerdi. Daha sonra, erkekler şenliklere dönerken ailelerin kadınları akşamı birlikte kahve ve petit fours keyfi yaparak geçirirlerdi.

Akşam yemeği sırasında, adamlar İngiltere'nin Saint-Malo'ya saldırıyordu. Kıyı boyunca söylentiler dolaşıyordu. -İngiliz Kralı, İngiliz askerlerinin verdiği zarara misilleme yapmayı planlıyordu.

Malouin korsanları gemilerine ve ticaretine zarar veriyordu. Şehrin komutasından sorumlu Marki de la Châtre, kalelere fazladan asker yerleştirilmesini emretmiş, Başmühendis Mösyö Mazin ise savunmanın sağlamlığını garanti altına almaya çalışıyordu.

"Buraya gelmezler," diye burnunu çekti Mösyö le Fer. 'Buna cesaret edemezler. Bir İngiliz filosu daha önce de olduğu gibi surlarımıza dayanır.

Mösyö Fontaine-Roux, 'Saint-Malo'ya değil, Brest'e karşı harekete geçecekler,' diye onayladı. "Eğer korkak kuyruklarını Manche'ye kadar sürüklemeye zahmet ederlerse.

Luce ilk fırsatta izin istedi. Charlotte'un başının ağrıdığını söyleyerek aynı anda ayağa kalkması onu şaşırttı.

"İyi olduğuna emin misin? Luce kız kardeşine sordu, onlar merdivenlerden birinci kata çıktı. Erken emekli olmak Charlotte'a göre değildi.

"Elbette. Sadece başım ağrıyor. Charlotte kapısına ulaştı, tereddüt etti. "İyi geceler, Luce.

"İyi geceler, Cee.

Bir süre sonra, Luce yatağında kitap okurken, sahanlıkta en yumuşak ayak seslerini duydu. Merakla ayağa kalktı ve kapıyı kırdı.

Charlotte, üzerinde en sade elbisesi ve kapüşonu saçlarının üzerine kadar çekilmiş seyahat pelerini olduğu halde merdivenlerden aşağı süzülüyordu. O en sevdiği bergère şapkasını ve bir kolunun altında şişkin deri portmantosunu taşıyordu. Luce telaşla odasından çıktı ve

korkulukların üzerinden. Kız kardeşinin devasa ön kapıdan geçip gecenin karanlığına karıştığını görmek için tam zamanında gelmişti.

Luce sahanlıkta donakaldı. Charlotte nereye gidiyordu?

Ve neden seyahat için giyinmişti? Kız kardeşinin garip davrandığını inkar etmek mümkün değildi. Kral Gradlon'u oynayan aktör sevgili kızını *dalgaların* içine ittiğinde yüzünde beliren ifade vardı - *sizce babam da aynı şeyi yapar mıydı?*

aynı, bizden biri miydi? Akşam yemeği boyunca biraz sessiz olsa da yeterince iyi görünüyordu.

Luce'nin elleri tırabzana sıkıca yapışmıştı.

Charlotte'un törenindeki sözleri. Onun özrü, en az

Luce'un eline sıkıştırdığı madeleine. *Son zamanlarda sana karşı nazik olmadığımı biliyorum. Huysuz ve kıskanç davrandım.*

Luce bunun bir veda olduğunu fark etti.

"Lanet olsun ruhuma! Luce hızla odasına dönerken kelimeler boğuk bir tıslamaya dönüştü. Odasında ikinci bir erkek kıyafeti seti bulunduruyordu. Hiç vakit kaybetmeden geceliğinin üzerine pantolonunu geçirdi, yırtık pırtık paltosunu giydi ve

üç boynuzlu atını ve botlarını kaptı. giymekle uğraşmadı, sadece boynuna düğümlü bir fular takarak hizmetlilerin merdivenlerinden aşağıya ve -ne mutlu ki boş olan-

Rue de Toulouse'a doğru kayarken ayaklarının ürkütücü melemesini duymazdan gelerek mutfağa girdi.

Çok mu geç kalmıştı? Charlotte çoktan gözden kaybolmuş muydu? Luce sokağın bir ucundan diğer ucuna bakarken kız kardeşinin küçük, kapüşonlu halinin Rue de Dinan'ın köşesine yaklaştığını fark etti. Aceleyle peşinden gitti, sonra dondu kaldı, kendini hizmetçilerin kapısının yanındaki içine attı.

Jean-Baptiste ve erkek konuklarının geri kalanı

rıhtımdaki şenliklere geri döndü. Şehir evinin salonunda toplandılar. yüksek kapılarından açıkça görülebilen avlusunda, bacaklarını açmaya hevesli taylar gibi koşuşturuyorlardı.

Bu arada Charlotte da yakında gitmiş olacaktı.

Bunun için hiçbir şey yoktu. Luce, bir denizcinin kendine özgü, sallantılı yürüyüşüne gömülerek Arnavut kaldırım sokağa daldı. Kasaba evinin kapısını geçti, kendini önüne bakmaya, omuzlarını bükmeye ve bacaklarını eğmeye zorladı. Babasının onu tanımasını bekliyordu.

Paltosunu yakalamak ve şapkasını kenara itmek için, yüzü endişe ve şaşkınlıkla çatılmıştı.

bir şey olmadı. Luce kapıları geçer geçmez babası ve arkadaşları kapılardan dışarı çıktılar. Doğuya gittiler.

Birkaç dakika arkasından baktı, sonra katedrale doğru döndü, alçak sesle konuşmaları ve kahkahaları yüksek taş evlere çarpıyordu.

İleride Charlotte köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Luce, Rue de Dinan'ın köşesine varana kadar ayaklarını sürüyerek onun peşinden koştu.

Küçük, biraz eski püskü bir araba -şüphesiz kiralık- yakınlarda bekliyordu.

Dinan Kapısı. Luce yaklaşırken, omuzları kamburlaşmış ve sinsice şoförle konuşan tanıdık bir suret fark etti.

Luce acısına aldırmadan koşmaya başladı ve Gabriel içeri tırmanırken arabaya bindi. Kapıyı kapatmak için eğildiği sırada Luce kayarak durdu ve Gabriel'in dehşete düşmüş gözleriyle karşılaştı. Arkasında, arabanın mum ışığıyla aydınlanan karanlığında Charlotte vardı.

"Ne yapıyorsun, Cee? Luce ağzından kaçırdı. Aptalca bir soru; korkunç derecede açıktı. Küçük araba Charlotte'un kızlarıyla doluydu. ve Gabriel'in eşyaları, değerli bilimsel ekipmanları ayaklarının .

"Luce? Burada ne işin var?" Charlotte sordu. Gözlerini kırıştırdı. "Ve Tanrı aşkına ne *gidiyorsun?*

Luce kız kardeşine , gözyaşlarına boğulmakla onu arabadan çekip çıkardı. 'Nesin sen, nasıl olur da

-? *Gidiyor* musun?'

"Gabriel ve ben ," dedi Charlotte, çenesi kararlı bir şekilde. "Birbirimizi seviyoruz ve evlenmek istiyoruz.

Luce ona bakakaldı. Gerçekten şeyi -ailesiyle olan ilişkisini, iyi ismini, geleceğini- bu şekilde riske atmak istiyor muydu?

"Bunun geri dönüşü olmayacak, Cee," diye uyardı. 'Bu araba kapıdan çıktığında, annem ve babam ne yaptığını öğrendiğinde, bunu geri almanın hiçbir yolu olmayacak.

"İyi," dedi Charlotte kesin bir ifadeyle. 'Çünkü bunun geri alınmasını *istemiyorum.*

Gabriel annem ve babamdan izin isteseydi ne olacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onu reddederlerdi,

kovdular, dışladılar. Kendini bana layık görmesine bile çok kızarlardı.

Samuel'in yüzü, Samuel'in sözleri Luce'un zihninde yankılandı.

Baban burada benimle olduğunu bilseydi ne derdi?

'Gabriel'in iyi ve nazik olmasının ve sevmemizin bir önemi olmazdı,' dedi Charlotte. 'Annem ve babam inanıyor senin, Veronique'in ve benim mutlu olmamızın tek bir yolu var; belli bir şekilde evlenmeli, belli bir *yaşamalıyız*. Ama bu doğru değil, Luce. Doğru değil. Sevgi ve özgürlük olmadan yaşamak zorunda kalırsak, dünyadaki tüm para bizi mutlu etmez. Ben kimseyi istemiyorum ama Gabriel. Eğer kalırsam, annem beni babamın parasına ihtiyacı olan yoksul ve yaşlı bir soylunun yanına itecek. O bizim iyi ismimize değer veriyor.

bağlantılar, duygularımızın üstünde. Başka seçeneğim yok. Anlamıyor musun?'

Demek istediğin bu, mi? Toplar, çiçekler ve buzdan heykeller. Güzel atlar ve frak paltolar. Luce'un gördüğü ve duyduğu Samuel'in sözleriydi, Samuel'in acısıydı. Olabilir miydi?

Luce'yi gerçekten önemsiyor olabilir miydi ve Luce'nin ebeveynleri gibi onun da bir hayat yaşaması gerektiğine inandığı için onu uzak tutmuş olabilir miydi?

belli bir şekilde? Kız kardeşine tekrar baktı, Gabriel'in elini nasıl sıkıca tuttuğuna, onunla bir hayata başlamak için her şeyi nasıl riske attığına, hayır

toplumdaki yeri önemli değildi. Charlotte, Luce'un hayal ettiğinden cesur olduğunu fark etti.

"Evet," dedi sessizce. "Anlıyorum.

"O zaman ailene bizi gördüğünü söylemeyecek misin? Gabriel ihtiyatla sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Söylemeyeceğim.

Charlotte öne doğru eğildi ve ona sarıldı. "Teşekkür .

Luce kız kardeşine öyle sıkı sarıldı ki, bırakamayacağından korktu.

"Emin misin, Cee?

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Luce. 'O zaman senin adına mutluyum. Gerçekten.

Gabriel'in sesi pişmanlıkla . "Charlotte, gitmeliyiz...

"Evet, biliyorum. Charlotte heyecandan ya da korkudan ya da her ikisinden de titriyordu. "Nereye gittiğimizi söylemeyeceğim Luce, bilmemen daha iyi.

Luce başını salladı. Üç boynuzlu atı ; önemli değildi.

'Bir insanı ya da herhangi birini toplumdaki yerine göre yargılayamazsınız. Bunu unutma, Luce. Gerçekten istediğin şey için savaşmaktan korkma.

Gabriel'in kız kardeşinin omzuna hafifçe dokunuşu. "Aşkım, gitme vakti geldi.

Luce geri çekildi, gözyaşlarını sildi. "Git," dedi sesi çatlayarak. "Çabuk ol.

Gabriel kapıyı kapatmadan önce Charlotte ona, "Cesur ol," dedi ve Luce'a gülümseyerek veda etti. "Özgür ol.

Gabriel şoföre işaret etti ve araba hareket etti. Luce kapıların altından geçip şehirden çıkışını izlerken Charlotte'un sözleri zihninde çınlıyordu.

Cesur ol.

Özgür ol.

Midyeler ve Gölgeler

Luce kendini babasının ve diğerlerinin arkasında yürürken buldu. Rıhtıma doğru ilerlerken beyefendiler. Adamlar fenerlerle aydınlatılmış sokaklarda yavaş adımlarla ilerliyor, geçtikleri her zarif şehir eviyle birlikte safları daha da kalabalıklaşıyordu.

De Châtelaine kardeşler, aralarında Morgan da vardı, Place du Pileri'de onlarla karşılaştılar. Luce onların rahat tavırlarını kıskanmadan edemiyordu. Onlar için salonun sınırları yoktu. İstedikleri gibi hareket etmekte, asi sokaklarda korkusuzca yürümekte ve gece geç saatlere kadar kutlama yapmakta özgürdüler. Neden kutlamasınlar ki? Onlar Saint-Malo'nun beyefendileri değil miydi? Rıhtımdaki yeni kutsanmış gemilerin çoğu onların ailelerine aitti. Okyanus ve ufukları, Luce'un sadece hayalini kurduğu bir şekilde onlara açıldı. O tanıdık acı, istek - sonsuz mavi ufuk, denizin cazibesi Uzak limanlar, içinde her zamankinden daha güçlü bir şekilde uyandı.

Cesur ol.

Özgür ol.

Yürümeye devam etti.

Kısa süre sonra şehrin zengin kısmını geride bırakarak daha eski ve karanlık iç kısımlarına doğru yöneldiler. Katedralin kulesi çatıların üzerinde belirdi, fırtına taşından yapılmış taş işçiliği havada usulca parlıyordu.

Ay ışığı.

Gelgit artık geri çekilmişti ve Malouin gemileri limanın ıslak kumları üzerinde karaya vurmuş leviathanlar gibi yan yatmışlardı. şenlik ateşleri yanmaya başlamıştı ve kalabalık giderek azalıyordu. içki içerek, dans ederek, konuşarak ve gülererek akıyordu. Müzik en az beş farklı yerden yükseliyor, melodiler çarpışıyor ve sırayla kaynaşıyorlardı. Jean-Baptiste ve yaşlı adamlar rıhtımda dolaşmaktan, bir grup dansçının ateşi döndürüp havaya fırlatmasını izlemekten memnun görünüyorlardı ama genç adamlar deniz merdivenlerinden aşağıya, hareketli kumlara doğru akıyorlardı. Luce, babasının ya da Morgan'ın yanında kalmanın daha güvenli olacağını biliyordu. Saint-Malo geceleri en iyi zamanlarda bile sert ve tehlikeliydi. Yine de bulmaya geldiği şey babası ya da Morgan değildi.

Cesur ol.

Paltosunun içine gömülmüş, üç boynuzlu atını aşağı doğru çekerek deniz merdivenlerinden indi.

Liman katındaki kutlamalar her zaman en çılgın kutlamalardı, sanki eğlenenler denize tapıyorlardı. Luce yarım Groac'h'dansçıların arasında yavaşça ilerlediğini, dişlerinin vahşi bir sihirle parladığını ya da jetinin ateşlerin etrafında neşeyle dans ettiğini görmeyi bekliyordu.

Kalabalığın arasından ilerledi, botları sulu kumlara batıyordu, ta ki Samuel ve Bones'un son Kutsama sırasında şenliklerin tadını çıkardığı yere gelene kadar. Orada bir Gemilerden birinin altına krepçi kurulmuş, ince krepleri mideye indirmişler, elma şarabı yudumlayıp dansları seyretmişlerdi.

Bir grup adam -havanın dövdüğü yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla denizciler- gürültülü ve sarhoş bir şekilde ona doğru geliyordu. Onlardan kaçmak için direksiyonu kırdı, botu yarı batık bir kayaya takıldı. Ayağına acı saplandı. Tökezledi, elini uzattı.

"Yavaş ol, delikanlı. Yaşlı bir katran omzunu tutarak onu düzeltti. "İçkiyi tutamıyorsun, ha? Adam dişsizce güldü ve kızın sırtına öyle sert bir tokat attı ki, kız büyük bir şenlik ateşinin etrafında toplanmış insan kalabalığının içine doğru savruldu. Sinirli bağırışlar ve dökülen elma şarabı.

Biri kolunu tuttu ve onu sabitledi. "Luce?

Samuel'di.

"Tanrı aşkına burada ne işin var?" Onu karaya oturmuş bir firkateynin altındaki gölgelere çekti, sonra da şöyle bir süzdü, inanılmaz. "*Yalnız mısın?*"

Luce dirseğini adamın elinden çekerek, " çaresine bakabilirim," diye tersledi.

Bones ve Samuel'in bir avuç kaçakçı arkadaşı daha küçük bir ateşin etrafındaki sandıkların ve fıçılarının üzerine uzanmışlardı. Sesleri firkateynin ahırlaşmış gövdesinde yankılanıyor, bir keman, bir bombarde, bir veuse ve bir davuldan yükselen müziğe karışıyordu. Birisi ateşin üzerinde balık kızartıyordu; dumanın kokusu ve balıkların eşsiz tadı

açık deniz tabanı, havada ağırdı.

Samuel sessizce, "Yapamayacağımı hiç söylemedim," dedi.

Koydaki tartışmalarından beri birbirlerini görmemişlerdi. O tartışmanın anısı aralarında dolaşıyor, havayı garipliğiyle kirletiyordu. Luce ona bir bakış attı. Adam hafifçe

Her zamanki gibi darmadağınktı, saçları kuyruğunu arkasına doğru kaçırmıyordu.

Boynu, gömleğinin yakası ve üst düğmeleri açıktı. Elinde bir içki ve paltosunun kırıksıklarında tuz vardı. Bir kaçakçıdan başka bir şeye benzemiyordu; hiçbir işe yaramayan ve tamamen onursuz biri.

O zaman kalbi neden bu kadar hızlandı?

"Sizinle Rue Saint-Philippe'e kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu Samuel. "Az önce ... dediniz.

Ne dediğimi biliyorum. Ama Luce, burada olmamalısın. Bu özel toplantı ...'

"Ne değil?

"Bu senin için değil, hepsi bu.

Luce en büyük ateşin etrafındaki kalabalığı işaret etti. "Burada bir sürü kadın var.

"Evet, ama ...

Daha yakından baktı. Kadınlardan bazıları dans ediyordu, etekleri havada, ayakları çıplak, kumların üzerinde sekiyorlardı. Diğerleri erkeklerle oyalanıyor, bir dizin ya da devrilmiş bir fıçının üzerine tünüyor, içki içip küstahça flört ederken kirli jüponlarının altından çorapları görünüyordu.

"Oh. Kızardı.

"Dediğim gibi. Samuel ona bakmaktan kaçındı. "Senin için değil.

Luce dans edenleri izledi. Kibarca eğilme ve reveranslar, uyulması gereken kurallar ve kalıplar yoktu. Erkekler kadınları bellerinden kavradı, vücutları skandal yaratacak kadar yakındı. Basamakları karıştırdılar, güldüler, içkilerini döktüler ve birbirlerine .

Bir kıkırdamayı bastırdı.

Yakınlarda, bir denizci içkisini cılız bir sandığın üzerine vurdu ve şarkı söylemeye :

*"Merdivenlerden yukarı çıktım ve o güzel kızı yatağa attım.
Topumu onun saçlarına doğru ateşledim-"*

"Tanrım," diye mırıldandı Samuel.

Luce ciddiyle, "Etkileyici bir diksiyonu var," dedi.

Samuel homurdandı.

İlkine daha fazla denizci katıldı, gürültülü, cesur ve sarhoş.

"Atışım kadar bordadan ateş ettim, sonra da koçbaşım bükülene kadar o yangın gemisinin su hattına çarptım.

Bağrıışmalar, , yüksek sesle ve öfkeyle. İki adam kavga ediyordu, yumrukluyor, sallıyor ve küfrediyorlardı. Herkes cesaretlendirmek için yaptığı işi bıraktı.

"Doğru," dedi Samuel kararlı bir şekilde, elindekileri geri atarak içki. 'Bu bir gece için fazlasıyla yeterli. Seni eve götürüyorum.'

Charlotte'un sesi Luce'un zihnine fısıldadı. *Gerçekten istediğin şey için savaşmaktan korkma.*

"Geçen yıl ya da ondan önceki yıl burada olmama aldırış etmiyor gibiydin," dedi. "Ne değişti?

Onu düşündü. 'Sanırım sana koyda söylediklerim için bana hâlâ kızgın olduğunu düşündüm. O olaydan sonra Kutsama'yı benimle geçirmek isteyeceğini düşünemezdim. Bir elini ateşlerin, gemilerin üzerinde gezdirdi. "Ve tek başına dolaşmana izin veremem.

Başınıza ne geleceğini Tanrı bilir. "Öyleyse evdeyiz.

"Ben de bu sonuca , evet. "Başka bir seçenek daha var Samuel.

İç çekti. "Tabii ki var.

"Benden özür dileyebilirsin. "Ne için?

"Koyda bana nasıl davrandığın için. Ve Morgan hakkında söylediğin tüm o korkunç şeyler için.

Kollarını kavuşturarak geminin gövdesine yaslandı. Pekala. Ben Seninle konuşma şeklim için özür dilerim, Lucinde. Bunu hak etmedin. Ama de hakkında söylediklerim için özür dilemeden önce lanetleneyeğim.

Châtelaine.'

"Hala doğru olduğuna inanıyor musun?

"Bunun doğru olduğunu *biliyorum*. Gözleri kısıldı. "Senin için neden bu önemli?

"Benim için fark etmez.

Bu doğrudu; değildi. Morgan'la evlenmeyeceğine, evlenemeyeceğine çoktan karar vermişti. Morgan hakkında böyle hissederken olmazdı. Samuel. Buraya, Lütuf'a gelmişti.

Ona karşı olan hislerim geri döndü. *Cesur* olmak. Ancak çenesinin inatçı duruşu ona amaçlarına ulaşması için biraz daha cesaretlendirilmesi gerekebileceğini söylüyordu. Zayıfça omuz silkti, sanki onun Morgan'ın düşünceleri onun için dünyadaki en önemli şeydi.

-Ve bunu saklamaya çalışıyordu.

Samuel yemi yuttu. "Bunun ne önemi var, Luce?

"Çünkü Morgan bana evlenme teklif etti. *İşte*, diye düşündü.

Bakalım bundan ne çıkaracaksın.

"O ne? Samuel sanki kız onu ısırmış gibi geri çekildi. "Peki sen ne dedin?

"Henüz hiçbir şey söylemedim. Dans edenlere tekrar baktı. Bir kadın dönerek yanından geçiyordu, partneri ona yakın duruyordu. "Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Düşünmek için zaman mı? Gözleri kısıldı. "Yani bunu düşünüyorsun.

'Tabii ki öyleyim. Morgan'la evlenirsem, *Lucinde*'de onunla birlikte denize açılabilirim.

"*Lucinde* mi? Bu babanın yeni gemisi değil mi?' 'O benim gemim. Babam onu bana veriyor.'

"Anlıyorum. Samuel acımasızca salladı. "Şimdi her şey anlam kazandı.

Gemiye itti ve karanlıkta beliren ikinci bir fırkateynin gölgelerine doğru ondan uzaklaştı.

"Bu da ne demek oluyor? Luce onu takip etti.

Samuel omzunun üzerinden, 'Saint-Malo'da söylenenlere göre Castro, *Veliaht*'ın kaybindan oğlunu sorumlu tutuyormuş,' dedi. 'Morgan, Castro'nun Castro ona başka bir gemi vermeyi reddediyor. Görünüşe göre seninkini almak istiyor.'

Luce, 'O bunu *kabul* etmez,' dedi. Morgan'la evlenmek istemiyordu, bu doğrudu. Öyle olsa bile, onun Morgan'la evleneceği düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

onu kendi amaçları için kullanıyordu. Ona değer veriyordu. Değil mi? "Birlikte yelken .

"Ne kadar romantik. Samuel durdu, döndü. 'Planın bir mürettebata katılmak olduğunu sanıyordum. Kendi şartlarıyla denize açılmak.

"*Ben* de bunun delilik olduğunu söylediğini sanıyordum!

Geminin tam ortasında idiler. Gövdenin en geniş kısmı, midyelerle kalın, üzerlerinde yükseliyordu, direkleri ve armaları gece gökyüzünü süpürüyor.

Luce Samuel'in yüzüne baktı, umursadığına dair bir işaret arıyordu. O gün aralarında geçenleri hayal bile etmemişti.

Dove ve ormanda. kaçırdı, onunla karşılaşmak istemiyordu.

Bakışları ve bu bakışın reddedilmesi, ağzının inatçı duruşu onu ani bir öfkeyle doldurdu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu yumruklarını sıkarak. 'İkimiz de biliyoruz ki, pantolon giymek ve bir mürettebata katılmak benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Hayır, bırak ben konuşayım. Ayaklarımı gördün. Ve yeterince gemide çalıştın.

asla başaramazdım. Asla yeterince hızlı olamam. Asla havalanamaz ya da ayaklarımı güvertede tutamazdım. Bunu daha önce kendisine bile itiraf etmemişti. Kalbi keder ve pişmanlıkla sıkıştı. "Seninle denize açılmak çocukça bir hayaldi, başka bir şey değil.

Morgan'a gelince... en azından bana nasıl hissettiğini ve ne istediğini söyleyecek kadar cesurdu. Onu dikkate almamak aptallık olur. Hatta-

"Ne olsa bile?

Onu sevmesem bile. İnsanın cesaretinin sınırları vardı.

Görünüşe göre Luce da onunkine ulaşmıştı. Kelimeler ağzının çatısına yapışmış, yerinden oynamayı reddediyordu.

"*Cesur biri*, değil mi? Samuel alçak sesle ve öfkeyle sordu. "Peki ... Başını salladı, yutkundu.

Luce ağırlığını kaydırđı. "Peki ya ...? "Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Ama bir şey vardı. Luce bunu aralarındaki karanlıkta hissedebiliyordu. "Samuel?

"Haklısın," dedi sonunda, ondan uzaklaşarak. 'Bu bir rüyaydı, başka bir şey değil. Aptalca. Ateşin ışığı yüzünün yan tarafındaki en zayıf parıltıydı. Müzik, 'nın sesleri çok uzakta görünüyordu.

Luce, "Ben asla böyle bir şey söylemedim," dedi.

'Hiç . Ben bunu hep biliyordum.'

Bunu hep biliyordum.

Artık Morgan'dan ya da denize açılmaktan bahsetmiyordu. Aralarında geçenlerden bahsediyordu. Seslendirilmemiş, Luce'un *Dove*'da ayağı takılıp düştüğünde ve Luce onu sabitlediğinde başlayan kabullenilmemiş farkındalık.

"Tıpkı de Châtelaine gibi birinin ortaya çıkacağını her zaman bildiğim gibi...

"Ne diyorsun Samuel?

'Ben olmalıydım diyorum, Luce. O sahilde seni öpen *ben* .

Luce'un kalbi, hem onun sözleri hem de yüzündeki açlık ve güzellik dolu bakış karşısında üç nota titreyerek çarptı. Sonra . . . "Bunu gördün mü?

Elbette gördüm. Gerçekte onu *görmemezlikten* gelemem. Gözlerimi her kapattığımda orada. Samuel'in dikkatli mesafesi Aralarındaki bakım çöktü. Luce'ye uzandı, onu sertçe kendine doğru çekti, şapkasını itti, kendi şapkasını. Nefesi Luce'nin dudaklarında ılıktı. "Seni defalarca öpmeliydim.

Ateş, dans, karanlık gökyüzünde uçuşan kıvılcımlar,... davullar, kemanlar ve borular kayboldu. Samuel'den başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

"*Dove*'da," diye mırıldandı. "O gece ormanda. O Deniz kokuyordu; tuz ve rüzgâr. Kalp atışları davullar kadar hızlıydı. "Her gün pişmanlık duydum. Her saat.

Gelgit geri geliyordu. Luce onu havada, botlarının altındaki kumda hissedebiliyordu. Şu anda bile kum boyunca yılan gibi kıvrılıyordu, Kaybettiklerini geri almaya hevesli bir Şekilde uzanıyordu. Birkaç saat içinde ateşler, danslar, müzik anılardan başka bir Şey olmayacak, kaybolacaktı.

karanlık suyun altında.

Sadece bu an vardı. Sadece Şimdi vardı.

"Beni kesinlikle öpmeliydin Samuel," diye fısıldadı. 'Her gün. Her saat. zaman onu öptü; ağız, vücudu ağılıkla ezildi.

onunkine karşı. Luce ise çoktan ağızını onunkine yaklaştırmış, vücudunu eğerek onu karşılamaya hazırlanıyordu. Kollarını onun boynuna doladı, onu çekti. Daha yakına. Bu anı pek çok kez hayal etmişti. Adam dilini hafifçe onunkine değdirdi, Öpücüğü derinleőtirdi ve bacakları, vücudu -en derin, gizli kısımları- arzuyla eridi.

Çok fazlaydı. Yeterli değildi.

Paltoyu o geniş omuzlardan geriye itmek ve ellerini gömleğinin içine, çıplak tenine sokmak ne kadar kolaydı. Parmaklarını onun deniz sarısı saçlarında gezdirmek ve boynundaki, göğsündeki tuzun tadına bakmak. Ellerini kalçalarına götürmek ve onu ayaklarından çekerken bacaklarını ona sarmak, onu

Gövde.

"İyi misin?" diye mırıldandı onun ağızına karşı. "Kirlenme-" "Senden başka bir Şey hissedemiyorum.

Bu doğruydı. Sırtına değen kerestenin sertliğı.

Ayaklarındaki acı, ona karşı duyduğı hissini yanında hiçbir Şeydi. Göğüs göğüse, kalça kalçaya, ağız ağıza. Bir elini kaydırđ

Geceliğinin yumuşak pamuğunun altından, çıplak beline dokundu . .

. Ve durdu.

"Çorap giymiyor musun?

Başını iki yana salladı. "Aceleyle çıktım. Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı, elini daha yukarıya yönlendirdi. Adam usulca inledi ve arzu Luce'nin karnında aşağıya doğru kıvrıldı, içinden geçerken dalgalandı. Samuel'in dudakları onun boynunu, köprücük kemiğini sıyırdı, eli göğüslerinin şiően yumuşaklığı üzerinde kaydı.

"Tanrım, Luce," dedi hiddetle. "Bu delilik.

"Durmak istiyor musun? Gerçek bir korku anı; geri çekilecek, onu tekrar terk edecek miydi?

"Tanrım, hayır. Boynuna doğru güldü, onu öyle hınzırca, öyle lezzetli bir şekilde gıdıkladı ki korkuları unutuldu. 'Asla Yine mi, Luce,' diye mırıldandı. 'Bir daha asla durmayacağım. Yemin ederim.' O

Luce'un kalbini, ruhunu da beraberinde götüren hırsız öpücükler. "Ben seninim, Luce. Seninim."

Ben seninim.

Onun için yanıyordu. *Yanıyordu.* Ve kalçalarını ona doğru hareket ettirişine bakılırsa, o da öyleydi. Biraz vahşilik, biraz içgüdüsu onu ele geçirdi. Aralarından uzanıp adamın pantolonunun bağcıklarını yakaladı ve pençeleriyle çözdü. Parmak uçlarında adamın ani, ipeksi sertliğini hissetti.

"Tanrım. Samuel onun ağzına karşı inledi.

İri bir eliyle kalçasını desteklerken, bir yandan da bağcıklarla uğraşıyordu.

Bağcıklar gevşeyince nefesi kesildi, adam-

"Samuel, seni huysuz herif! Bones'un sesi, elma şarabı gevşekliğinde, kesik

Luce Samuel'in kollarında gerildi. "Nereye kayboldun? Oh. Bu-? *Oh!*

Tanrım, özür dilerim!"

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı Samuel Luce'nin omzuna doğru. "Onu öldüreceğim.

Luce kıkırdadı.

Kıç taraftan gergin bir öksürük sesi geldi. "Ee, Samuel?

Samuel, "Hala buradayım kuzen," dedi, "bir şeyler öğrenmiş birinin havasıyla.

uzun ve iyi acılar çekti. "Geriye kalan tek soru, neden buradasınız?

"Konuşmamız gerek.

"Şimdi mi?

"Korkarım öyle.

"Hayır," diye fısıldadı Luce, ona yapışarak. "Hayır, hayır..

Samuel iç çekti. "Çok özür dilerim. Onu nazikçe ayağa kaldırmadan önce bir kez daha, uzun ve vaat dolu bir şekilde öptü. 'Dikkat et faul.'

Kıyafetlerini yeniden düzenlemesi için onu yalnız bıraktı, aşağı uzanarak

Bones'a katılmadan önce ikisinin de üç boynuzlu atlarını nemli kumdan çıkardı. Üç boynuzlu atını sıkıca kafasına geçirip başörtüsünü düzelterken Luce, Bones'un sırtarak Luce'a doğru başını sallayışını ve ardından ellerini kaldırışını izledi

Samuel şüphesiz daha önceki tehdidini tekrarlarlarken savunmaya geçti. Hüzünlünen Bones, Samuel'in kulağına bir şeyler mırıldanarak eğildi. Luce, Samuel'in kaşlarını çatışını, kalabalık kumlara hızlıca bir göz attışını ve kuzeninin omzunu sıkarak teşekkür ettiğini gördü. Geri.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," dedi elini tutarak. "Gitmemiz gerekiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, rıhtımın önündeki kum yığışını dolduran dans ve ateş düğümlerinin arasından ilerlerken.

"Elbette. Parmak uçlarını onunkilerle birleştirdi. "Neden olmasın ki?

"Endişeli görünüyorsun. Bones ne dedi?" "Her zamanki saçmalıklarından başka bir şey değil.

Kumların üzerine yayılmış ve horlayan sarhoş adamın etrafından dolaştı, sonra onun yanına döndü.

"Koyda tartışışımızda bana söylediğin son şeyi hatırlıyor musun? Luce sordu. "Sana asla yalan söylemem." Söylediğin buydu, Samuel.

"Tamam. Kalabalığın ortasında durup onunla yüzleşti. "Bones bana sen ve ben konuşurken . konuşurken' -ağız hafifçe büküldü, sırtışını zar zor zapt etti- 'birileri toplantının etrafında dolayı beni aramaya gelmiş.

"Seni mi arıyorlar? Yoksa *Dauphin*'in balastını mı?' 'İkisini de.

"Şehir Muhafızları mıydı?

"Hayır. Bones, de Châteline'in bilgi için önerdiği ödülü almak isteyen biri olduğundan şüpheleniyor. O omuz silkti. "Nasıl bilirsin.

Luce'un karnına bir endişe düğümü dolandı. 'Sana söylemeliydim daha önce,' dedi. 'Morgan balastı geri almaya kararlı. Bana bunu söyledi...' Hatırlayınca kaşlarını çatı. "Tuzak kuruldu." Taşı çalanları bulup yaptıklarından pişman olmalarını sağlamanın sadece bir zaman meselesi olduğuna inanıyor.

"O zaman ona bol şans," dedi Samuel alaycı bir tavırla. "Böyle şeyler söyleyen ilk kişi o değil ve kesinlikle sonuncusu da olmayacak. Başını eğdi

düşünerek başını salladı. "Yine de, en dramatik olan o olabilir.

Luce, "Az önce o adam senin adını biliyordu," diye uyardı, "bu da Morgan'ın da muhtemelen bildiği anlamına geliyor. Bu bilgi ve Morgan'ın hırsızın cezalandırıldığını görmekten söz ederkenki yüz ifadesini hatırlayınca yüreği buzgibi oldu. Yardım edemedi ama fırtına taşı kaçakçılarının cezalandırıldığı uzun tahta kazıkların kumun üzerinde açıkta durduğu şehre doğru baktı. 'I

düşün . . . Sanırım onun hakkında haklıydın, Samuel. Bence kendi hırslarından başka bir şeyle ilgilenmiyordu ve *Lucinde*'den beri Başlangıçta.' Ve o, aptal olduğu için bunu göremeyecek kadar büyülenmişti. "Beni onun hakkında uyardığında dinlemeliydim.

"İşleri farklı şekilde yapması gereken tek kişi sen değilsin. Geniş kollarının örtüsü altında onun elini tuttu. "Seni itip , kafanı çevirmeyebilirdi.

Luce kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden beni itiyordun?

Etrafına bir göz attı. "Bu konuşma için en uygun zaman şimdi mi?

"Hayır, değil," diye kabul etti. 'Burada oyalandığımız her an seni arayanlar tarafından görülme riskiyle karşı karşıyayız.

"Gidelim o zaman.

Onu kalabalığın arasından geçirdi, eğilip bükülerek iskeleye doğru eğri büğrü bir yol açtı. Bir noktada bir çift denizci onlara saldırdı, yuvarlandılar, kavga ettiler ve küfür ettiler ve Samuel Luce'nin belini kavradı ve onu yumuşak bir şekilde yoldan uzaklaştırdı. Bir diğerinde, bir

Kirli kadife giymiş bir kadın Luce'un yoluna çıktı ve koluna yapıştı.

"Seninle daha özel bir yere gitmeye ne dersin?" diye Luce'un kulağına mırıldandı. "Seni bir erkek yapacağım oğlum, yapmazsam gör.

Samuel'e göz kırptı. "Uzun boylu arkadaşın bizi bedavaya izleyebilir ve sonra-

Samuel boğazını temizledi ve Luce'çekte. "Çok cömertsiniz, madam," diye karşılık verdi. "Ama başka bir yerde işimiz var.

Kadın boyalı kaşlarından birini kaldırdı. "Bunun gibi, mi?

Rıhtımdan daha az kaotik olmayan Meryem Ana Kapısı'na vardıklarında Luce hâlâ kıkırdıyordu. İnsan kalabalığı kapıların arasından akıyor, kaynayan pansiyonlara girip çıkıyor ve kabareler, ya da içki dolu masalarda aylaklık.

"Yürümeye devam et," dedi Samuel sessizce, Luce'u arbedeye doğru yönlendirerek. "Ve ceplerine dikkat et.

Luce gergin olmalıydı. Rıhtım çevresindeki sokaklar geceleri sarhoşlar, hırsızlar ve üçkâğıtçılarla dolup taşardı. O da dikkatli olmalıydı. Morgan Samuel'in adını biliyordu, onu aramak için adamlar göndermişti. Saint- Malo'da geçirdikleri her an yakalanma riskini artırıyordu. Yine de, neşe onun yanında yürüyor, Arnavut kaldırımlı sokakların pis pürüzlerini gizliyordu.

Yakındaki pazardan gelen vücut sıvıları ve çürümüş balık kokusu. Ayakları bile olması gerekenden daha az acıyordu. Samuel'in elini tuttu, Onu gölgelerin iyi ve karanlık olduğu dar bir ara sokağa çekti. Onunla birlikte hevesle geldi, sanki Luce'nin ağzını onunkini istediği kadar istiyormuş gibi ikisini de loşluğa bastırdı. Vivaldi'nin beklenmedik ezgileri sokağın ilerisindeki bir mekândan yayılıyor, Luce'nin etrafından dolanıyordu.

Onlar.

"Şu haline bak," dedi Luce öpücükler arasında, "kendimi sefahat dolu bir hayatın içine atmama izin veriyorsun.

"Bu noktada, sanırım seni kendime atacağımı söylemek güvenli olur. Adamın ağzı kadının boynundaydı, elleri başörtüsünü ve geceliğinin bağlarını gevşetiyordu. "Ve ben de hemen arkadayım.

Onun göğsünü avuçladı, öpücüklerini ve ardından dilini teninde gezdirdi. Bu istek dayanılmazdı. Luce ona doğru eğildi. "Ben seninim Samuel," diye mırıldandı. "Seninim.

Konuşmak ya da onu öpmek için başını kaldırdı, Luce bunu bilemiyordu. İkisini de yapamadan Vivaldi'nin müziği daha da yükseldi. Açık bir kapıdan sızan ışık, kaldırımlara yuvarlanan parlak, iyi giyimli genç adam sürüsünü aydınlattı.

Samuel, Luce'un paltosunu yavaşça çekip kapattı ve elleri ceplerinde, onun yanındaki duvara rahatça yaslandı. Kız da elinden geldiğince onu taklit etti.

"Şuradaki manastır," diye fısıldadı. 'Saint- Malo'nun en kibar eğlence evlerinden biri. Güzel müzik ve ihtiyatlı giriş bu yüzden.

"Gerçekten de sefahat," diye mırıldandı Luce ve karanlıkta gülümsemesinin solgun yakaladı.

Adamlar yaklaşırken başını öne eğdi. İçlerinden bazılarının babasını tanıyor olma ihtimali vardı, kasabada yemek yemişlerdi. ev ya da Le Bleu Sauvage. Onlar geçerken üç boynuzlu atının kenarının altından merakla onları izledi, sonra Morgan ve üç kardeşini görünce keskin bir nefes aldı.

"Bu ?' Morgan engebeli kaldırım taşlarına takılıp düşerken Samuel irkildi. İki kardeşi onu yakaladı ve saçlarını ovaladı, yanaklarını sıkarak.

"İyi geçti, değil mi?" diye alay etti içlerinden biri.

Morgan onları itti. "Sizden daha fazla değil, sizi lanet olası gelincikler.

"Bir çift lanet gelincik mi yoksa lanet bir çift gelincik mi? Kahkahalarla güldüler.

Morgan'ın arkadaşlarından biri, "Ödülünü aldın mı?" diye sordu.

Morgan sırtıttı. "Benden şüphe mi ediyorsun?" Cebini karıştırdı ve bir jartiyer kurdelesini yumağı kaldırım taşlarına döküldü, mavi, pembe ve Yeşil. Genç adamlar hiç vakit kaybetmeden açgözlülükle üzerlerine atladılar.

"*Bu* nedir o zaman?

"Gerçek bir !

'Azizler bizi korusun! Kaç tane düşürdün Morgan?'

"Bu gece sadece bir tane. Canlı kırmızı bir bandı işaret etti.

"Diğerleri zaten cebimdeydi.

Adamlardan biri, 'Bunun üzerine kelimeler işlenmiş,' diyordu. Kurdeleyi Manastır'ın fenerlerine doğru tutuyordu. "Tutunduğum yerde ölürüm," diye okudu.

Biri kahkahalarla güldü. "Bunda "Rubicon" yazıyor.

Daha fazla .

Alçak bir ısıklık sesi duyuldu ve birisi Luce'un tanıyarak nefesini tutmasına neden olan bir kurdeleyi havaya kaldırdı. Samuel ona baktı.

"bak," dedi ısıklıkçı. "Bu diğerleri gibi değil!

Kurdele o kadar koyu mavi ipekten yapılmıştı ki siyah görünüyordu. Bu fener ışığında yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi parlıyordu. Her kenarına bir sıra ince, siyah inci dikilmişti.

Birisi 'Güzel,' diye yorum yaptı. 'Mesaj yok mu?' 'Bu değil, hayır. O *gizemli biri*.

Luce zar zor nefes alabiliyordu. Ayakkabılarını çıkarırken Morgan'ın dizine dokunuşunu hatırladı, çorabının nasıl İskeleye doğru koşarken tekrar tekrar aşağı kaydı.

Samuel onun eline dokundu, sessiz bir soruydu bu.

"Baloda benden çaldı," diye fısıldadı Luce, çıplak bir sesle. "Hiç haberim bile olmadı.

Bakışları Morgan'ın üzerinde sabitlenmiş olan Samuel hiçbir şey söylemedi.

Adamlardan biri kurdeleyi Morgan'ın burnunun dibinde sallayarak, "Kim bu süslü yıldız gözlemcisi?" diye sordu.

"O bir yıldız gözlemcisi değil," dedi kabaca, kurdeleyi geri alarak. "Ve ben de sana medeni bir dil tuttuğun için teşekkür ederim. Elini uzattı ve kurdeleler itaatkâr bir şekilde geri verildi.

"Bir içki daha alalım," diye önerdi biri ve adamlar bir kez daha yola koyuldular, Luce ve Samuel'in o kadar yakınından geçtiler ki uzanıp onlara dokunabilirlerdi.

Ve sonra, dehşet içinde, Samuel uzanıp onlara dokundu. Sarhoş bir şekilde grubun ortasına doğru ilerlerken Luce sadece şaşkınlıkla bakabildi, ellerini ağzına bastırmıştı, karnı sanki şiddetli mide bulantısıyla savaşıyordu. Morgan'a kafa üstü çarptı ve boğulmak üzere olan bir adam gibi onu kavradı. Adamlar Samuel'i itip kakmadan önce bir itiş kakış, küfürler ve bağırışmalar oldu. Dizlerinin üzerine çöktü, öğürüyormuş gibi yaptı.

Luce şapkasının altından izliyor, adamlar tekmeleyip tekmelememeyi tartışırken erkeksi, sarhoş ve iyi huylu görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Samuel'i öldürdü. Sonunda harekete geçen sadece Morgan oldu, Samuel'e doğru yürüdü ve çizmesini karnına öyle sert vurdu ki Samuel kaldırım taşlarının üzerine yığıldı, nefes nefese kaldı ve ciddi bir şekilde öğürdü.

"Seni sarhoş pislik," diye tükürdü Morgan, Samuel'in yakasını tutup yüzünü ona doğru salladı. "O pis ellerini efendilerinden uzak tut.

Luce donakaldı, Morgan'ın yüzündeki öfke ve nefret karşısında sersemlemişti. "Öfke, öfke, Morgan," dedi yaşlı de Châtelaines'lerden biri

Morgan'ı yatıştırdı. 'Eğer bunu İngilizlere sakla, tamam mı? Hadi gel. Şu içkiyi alalım.'

Morgan, kardeşleri onu uzaklaştırırken Samuel'e ters ters baktı, ancak grup köşeyi dönüp gözden kaybolunca ondan uzaklaştı.

Luce, Samuel'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Tanrı aşkına, o *da* neydi öyle?" diye sordu.

inledi. Kurdelelerle dolu yumruğunu havaya kaldırdı, kurdelelerden parmak eklemlerinin üzerinde gecenin parıltılı bir şeridiydi.

'küstah piçi kurtarmak için zaten ruhunu tehlikeye attın,' diye homurdandı. 'Şimdi de *Veliaht*'ın balastını, *Lucinde*'yi ve Lucinde.' Acılı ama muzaffer bir sırıtış. "Jartiyer kurdeleni de ona verirsem Fae beni alsın.

Hırsızlık

Ertesi sabah Luce uyandığında yan odadaki kız kardeşlerinin sessiz, uykulu konuşmalarını değil, ağlama seslerini duydu Alarm. Antrede, sahanlıkta ve yakındaki yatak odalarında hızlı, panik içinde ayak sesleri ve sadece feryat olarak tanımlanabilecek bir ses.

Çabucak ayağa kalktı, sabahlığını giydi ve aceleyle merdivenlerden indi.

Annesi antrede volta atıyor, ellerini ovuşturuyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Veronique de sabahlığıyla merdivenlerin dibinde durmuş, korkmuş bir çocuk gibi kollarını sımsıkı kavuşturmuştu. Jean-Baptiste büyük salondaydı. Luce

Bunu biliyordu çünkü babası sevinç ya da heyecanla değil, saf, yırtıcı bir öfkeyle bağırıyordu. Salona baktı ve domestiklerin babasının önünde toplanmış, başlarını eğmiş olduklarını gördü.

"Charlotte ," diye fısıldadı Veronique Luce'ye. Gözleri dehşetle irileşmiş, yüzü kül rengi olmuştu. "*Mösyö Daumard*"la birlikte.

Gratienne'in nefesi kesildi, sanki bu sözleri yüksek sesle duymak kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. "Buna nasıl katlanacağım?" diye inledi.

Özellikle de kimse. '. *Mahvolacağız!*

"Yukarıda Tanrı var," dedi Luce, şok olmuş görünmek için elinden geleni yaparak. "Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece. Görünüşe göre zeki öğretmenimiz zavallı kız kardeşimizi ne zaman kaçıracağını çok iyi biliyormuş, babam ve birçok ev sahibi şenlikteyken ve geri kalanımız da misafirlerimizle meşgulken.

"Tanrıya şükür hiçbiri bilmiyor," diye Gratienne. O sırada Görünüşe göre, durmak bilmeyen voltasını durduramıyordu. 'Tanrıya şükür bu *sapkınlığı* bu sabaha kadar fark edemedik!

"Zavallı Charlotte," dedi Veronique kederli bir iç çekişle. 'Bu kadar rezil olmak ...'

"Rezil olan sadece kız kardeşin değil," diye tükürdü Gratienne. "Bunun acısını *hepimiz* çekeceğiz! Luce'a baktı. 'Baban konuşuyor Hizmetçilere. Bildiklerine bakılırsa, Charlotte ve

-*"Ve onu terk et.* Birden durdu, sanki en küçük kızını ilk kez görüyormuş gibi tekrar Luce'ye baktı. 'Ya sen Lucinde? Bir şey duydun mu? Bir şey gördün mü?

"Hayır, anne. Luce yutkundu.

"Ona güvendim," diye feryat etti Gratienne. 'Ona *kızlarım* konusunda güvendim!

O bir tilki! Kurnaz, kurnaz bir tilki!

Jean-Baptiste büyük salondan dışarı çıktı. "Çok iyi," dedi, öfkeden kararmış bakışları ailesinin üzerinde gezinirken. 'Seni gördüğüme sevindim.

"Bu gece sevgili kızlarımdan sadece *biri* benden çalındı.

"Domestiklerden bir şey öğrendin mi baba? Veronique sordu. "Gittiklerini gören oldu mu?

'Kimse bir şey görmedi,' dedi. 'Bunun bir önemi yok. Dinan ya da Rennes'e, oradan da Paris'e gitmiş olacaklar. Ben de gitmeliyim. Bakalım onları bulabilecek miyim?

Charlotte'un 'daki oyunu izlerkenki yüz ifadesi Luce'un zihninde canlandı; Kral Gradlon hain kızını denize iterken kız kardeşinin yüzünün nasıl solduğu. *Sence babam*

bizden biri olsaydı, aynı şeyi yapar mıydı?

Kubbeliler, ailenin başına gelen talihsizlikten şekilde sorumluymuş gibi omuzlarını eğerek büyük salondan perişan bir şekilde çıktılar.

Gratienne gözyaşlarını silerek, "Ben de sizinle geleceğim," dedi. Damada ve arabacılar el salladı.

hizmetçilerin merdivenleri. 'Arabayı hazırla, Elliot, Alexandre. Çabuk olun. Hizmetçisinin kolunu kavradı. "Madeleine, eşyalarımı toplama.

Jean-Baptiste yatıştırıcı bir sesle, 'Hayır, hayır, tatlım,' dedi. 'At sırtında gitmek benim için çok daha iyi ve hızlı olacak. Laquais'lerden ikisini yanıma alacağım.

"Peki *ben* ne yapacağım?"

'Veronique ve Lucinde'i malouinière'e geri götür ve orada benim sözümü bekle,' dedi ona. 'Bundan kimseye bahsetme, mad chère. Eğer ziyaretçi kabul ederseniz, onlara ev halkına hastalık geldiğini söyleyin. Kimse ne olduğunu öğrenmemeli. Biz daha fazlasını öğrenene kadar olmaz.

Gratienne yeni gözyaşlarına boğuldu. "Bunu nasıl yapabildi?" bağırdı. "Skandal, Jean-Baptiste, *skandal!*"

Jean-Baptiste, uşağı ve laquais hazır olana kadar karısına şefkatle sarıldı, üç at avluda bekliyordu. Evden çıkıp arabaya doğru koşarken ona veda edecek zaman bile yoktu.

Eyer. Çakılları dağıtan toynakların sesi, kapıların hüznü gıcirtısı geliyordu.

"Mahvolduk! Gratienne sessizliğin içinde inleyerek merdivenlere çöktü. "*Mahvolduk!*"

Kutsama'da yaşananlar Luce'u günlerce sarstı. Charlotte'un gidişi tek başına bunu yapmaya yeterdi ama Samuel'in İtirafın ve firkateynin gölgelerinde aralarında geçenlerin de bunda payı vardı.

Ve sonra, tabii ki, Morgan vardı.

Samuel'in onun hakkında haklı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Bencilliği, hakkında. Ve Luce onun bu kadar öfkeli olabileceğini hiç . Çok *zalimce*. Samuel'e karşı şiddeti

Onu daha da dehşete düşürmüştü, çünkü o anda Samuel onun için bir yabancından fazlası değildi. Morgan ne yapardı?

Samuel'in gerçekte kim olduğunu biliyor muydu? *Dauphin*'in fırtına taşı kurtaranın *Samuel* olduğunu biliyor muydu? Bu düşünce bile onu ürpertmişti.

Dove'a çıktıklarında Samuel, "Sana söylemiştim," dedi. üç gün sonra. 'Endişelenmiyorum. Taş iyi saklandı ve ben de dikkatli davrandım.

"Yeterince dikkatli değil.

Koydan ayrıldıklarında doğuya yönelmişlerdi. kıyı şeridi, tekneye dalgalar, armaya çarpan rüzgâr. Bir kez daha suyun üzerinde olmak mutluluk vericiydi. Charlotte'un yokluğunun Le Bleu Sauvage'ın üzerine çektiği endişe, keder ve utanç örtüsü.

Gratienne, Veronique ve Luce, Jean-Baptiste'in ayrılmadan önce emrettiği şeyi yaptılar: malouinière'e döndüler, orada kaldılar ve diğer gemi sahibi ailelerle sosyalleşmekten kaçındılar. Ziyaretçiler geldiğinde, laquais onları evde hastalık olduğu iddiasıyla gönderiyordu. Veronique ve Gratienne, planlayacakları ve katılacakları sonsuz sayıda ikindi çayı, akşam yemeği ve resepsiyon olmadan yatmaya ve daha erken kalkmaya alışmıştı. Ta dün Bourgogne'dan dört kasa yeni şarap gelene kadar.

Şarabın cömert tesellileri sayesinde, Gratienne ve Veronique odalarına Luce'den çok daha geç gelmişti. Samuel için kiliseye bir not bırakmasını, sonra da erkenden kalkıp deniz ipekli elbisesini giymesini ve kaçmasını bekliyordu.

Güvercin iki sivri kayalık arasında korunaklı bir koya girdi. Su fevkalade berrak, saf ve pırıl pırıldı. Luce'un cam gibi terlikleri. Yan tarafa bakınca aşağıdaki resifi görebiliyordu.

"Kutsama'da seni aramaya gelen her kimse adını biliyordu Samuel," dedi, dümende oturduğu yere dönerek. "Eğer onlar biliyorsa, Morgan'ın da bilme ihtimali var.

'Bu sadece bir isim. Bir isim hiçbir şeyi kanıtlamaz. Yelkenleri işaret etti. "Yelkenlere vurabilir, biraz balık tutabiliriz.

Luce, Samuel'in tekneyi rüzgâra doğru çevirmesini bekledi, ardından ana yelkenle ilgilenirken flock yelkenini indirdi. 'Yapmalıydın 'Bekledim,' dedi sözlerini bitirdiklerinde. 'Görüşmelere başlamadan önce birkaç ay, bir yıl geçsin.

"Bunu eğlenmek için yapmıyorum Luce," dedi çapayı bırakarak. "Bu bir oyun değil.

"Hayır, değil," diye işaret ederek kabul etti.

"Bunu yapmazsam ailem yemek yiyemez.

'Ve eğer bir direğe bağılıysanız aileniz kesinlikle yemek yemeyecektir. Saint-Malo'nun surlarının altında, gelgitin boynunuza doğru ilerleyişini izlerken. Artık hava daha sıcaktı, sabah güneşi güçlüydü. O itti Ceketinin uzun kollarını dirseklerine kadar çekmiş, sinirlenmişti. 'Sadece bir aptal

Saint-Malo'da kalacağını söyledi. Morgan ve babasının senin adını bilme ihtimali var. Ve o kurdeleleri çaldığında, Kutsama'da yüzünü gördü.'

Samuel makul bir şekilde, "Önce onları çaldı," dedi.

kıç taraftaki bank. "Size ait olmayan bir şeyi çalamazsınız.

Ayakları çıplak, gömlek kolları yukarı kıvrılmış, bronz yüzü güneşe dönük adama ters ters baktı. 'Biliyor musun, bir kez olsun otoyola çıkacakmışım gibi giyinmek zorunda kalmadan denize açılmak istiyorum. soygun.'

Omuz silkti. "O zaman yapma.

Luce baktı. Görünürde başka bir gemi yoktu. Ancak yüksek kayalıklarda yuva yapan kırlangıçlar dışında yalnızdılar.

"Dorset'teki evine gitmelisin," dedi ağır paltosunu silkerek. 'Bir ya da iki haftalığına bile olsa. Balık tut. Ağları onarın. Yap Kendini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yap.

'Ve taşı korumasız mı bırakayım? *Seni* korumasız mı bırakayım?

'Taş mağarada yeterince güvende olacak. Ve korunması gereken *ben* . Lanet olsun ruhuma, neden bu kadar zor?'

"Sorun ne?" "Bu

lanetli *palto*-

Bir şeye takılmış. Belki de bir küreğe. Kendini kurtarmak için beceriksizce .

"İşte, izin ver ... Samuel ayağa kalktı. "Seni üzen ne?" diye sordu, elini kızın kıvranan omzuna koyarak. "Sadece palto ya da güneş değil, değil mi? Yakınına eğildi ve dudaklarını kulağının altındaki yumuşak deride . "Benim için endişeleniyor musun, Luce? Öyle mi?"

'*Biri* olmak zorunda,' diye homurdandı.

Kıkırdadı. '. Seni kurtaracağım...'

O anda suyun üzerinde sert bir rüzgâr eserek tekneyi yakaladı. Luce tökezledi, ayağı acıyla bükülürken yüzünü buruşturdu. Kendini sabitlemek için teknenin yan tarafına uzandı, iskaladı ve dengesini tamamen kaybetti.

"Kendine dikkat et," diye uyardı Samuel, ama çok geçti. Luce ne olduğunu anlayamadan denize doğru yuvarlanıyordu.

"*Luce!* Suya çarpmadan önce Samuel'in çılgılığını duydu, her şey kabarcıklar, soğuk ve nefessizlikten oluşan bir bulanıklığa dönüşmeden önce. Palto anında sıırıslam olmuş, ağırlığı onu aşağı çekmişti. Panikle paltodan kurtulmaya çalıştı, yüzeye çıkmak için tekme atmaya çalıştı ama yapamayacağını anladı.

Bacakları paltoya dolanmıştı.

Umutsuzca çekti, yüzeye doğru kürek çekti ve sadece daha da battı, giysilerinin ağırlığı onu aşağıya doğru zorladı. Üstünde bir baloncuk izi yükseldi, *Dove*'un yuvarlak dibine doğru sürüklendi, o battıkça daha da küçülüyordu.

Beceriksiz parmaklarıyla paltoyu yırttı ve sonunda kendini kurtardı. Ciğerleri neredeyse patlamak üzereydi -nefes almaya vakti olmamıştı- tekrar yüzeye doğru tekmeledi. Yine başarısız oldu. O çırpındı ve mücadele etti, ama bacakları hâlâ bir şekilde birbirine dolanmıştı, hareketleri garipti. Dehşet, bir taş kadar ağır, onu aşağı çekiyordu.

Tekrar denedi, panikle son havanın da ciğerlerini terk ettiğini hissetti. onu ele geçirdi. Bacaklarında bir sorun vardı. Bir şey- Yukarıda bir kargaşa vardı ve Samuel onun için geliyordu, Güçlü, yumuşak vuruşlarla suyu yarıyordu. Çırpındı ve tekmeledi, aşağı uzanırken yukarı uzandı, kolunu beline doladı ve onu yüzeye doğru sürükledi.

Luce onu *Dove*'a doğru çekerken ona yapıştı, kendini teknenin yan tarafına yasladı ve onu tekneye çekti. Luce ağır bir şekilde dibe düştü, kolları bacakları ve ıslak

Samuel'in ıskartaya çıkmış botlarından biri omzuna acıyla batıyordu. O kabus gibi palto gitmiş, teknenin altında bir yerlerde sürükleniyordu ama Luce'un bacaklarında hâlâ bir sorun vardı. Yağlı keresteye karşı öksürdü. Teknenin sallandığını hissetti ve Samuel kendini dışarı atıp, nefes nefese onun yanındaki tekneye yuvarlanırken.

Luce için çabaladı ve ıslak saçlarını geriye doğru itti. Tellerin arasından Samuel'i gördü, kendini toparlıyordu. Dizleri, beyaz gömleği göğsüne yapışmış, pantolonundan sular damlıyordu. Tekrar doğrulmaya çalıştı ve doğrulamadığını fark etti. Bacaklarında bir sorun vardı.

Samuel onun yanında donakaldı.

İngilizce olarak, "Yüce Tanrım," dedi. Luce yere baktı.

Bacakları, pantolonu gitmişti. Ve onların yerinde, parıldayan ve güçlü, yeşil ve mavi, pembe binlerce pulla kaplı ve gümüş, devasa bir balık kuyruğuydu.

"Lanet olsun ruhuma," diye nefes aldı Samuel. Ayağa fırladı, ayağı kaydı ve teknenin zeminine çakıldı. 'Luce? Ne oluyor? "Bilmiyorum," diye fısıldadı Luce, titreyerek. Tekneye doğru uzandı.

kendini yukarı çekmeye çalıştı. Elleri de farklı görünüyordu. Kerestenin kenarını kolayca kavradılar, saçma bir şekilde güçlüydüler ve garip bir şekilde opalesandılar. Parmaklarının arasında, boğum boğum, ince, ten rengi ağlar uzanıyordu.

"Siktir," dedi Samuel, ağzı açık bir şekilde ona bakarak. *"Siktir."*

Sesindeki dehşet karşısında Luce panikledi. Büyük kuyruk kalktı ve tahtalara çarptı, ince ve parlak uzun yüzgeçleri etrafa su saçtı. Samuel'in iskartaya çıkarılmış botlarına ve paltosuna çarptı ve onları tahtaların üzerine savurdu.

"Tanrım," diye fısıldadı Samuel. Luce umutsuzca kendi bedeninden kaçmaya çalışarak teknenin yan tarafına doğru çırpınırken o da geriye doğru yalpaladı.

"Ne-" dedi, dişleri takırdıyor, çenesi şok ve korkuyla kilitleniyordu. "Ne-

"Sen lanet olası bir seamaid'sin! Samuel bağırdı. "Luce? "Hayır," dedi Luce başını sallayarak. Küpeşteyi serbest bıraktı, Titreyerek pruvaya geri çöktü. *Hayır, bu . Ve*

Yine de, işte buradaydı, *Dove*'un dibinde yatıyordu, bir kuyruğu vardı. *Bir kuyruk.*

Kendini aşağı bakmaya zorladı.

Vücudunun üst kısmı-göğüs, kollar, göbek, bel, her zaman olduğu gibi görünüyordu. Belki daha uzun. *Lither*. Cildi, elleri gibi, Sanki *Veronique*'in bazen saçlarına üflediği gümüşü pudranın içinde yuvarlanmış gibi belli belirsiz parlıyordu. *Caraco*'su su içindeydi, uyluk uzunluğundaki

kalçalarının bittiği yere ıslak bir şekilde yapıştı. Parmakları titreyen *Luce* nazikçe kombinezonu yukarı sıyırdı.

Küçük, gümüşü pullar göbek deliğinin altında ve kalçalarının üzerinde parlıyor, yavaş yavaş daha büyük, daha kalın pullara dönüşüyordu.

Güneşin alaca pembesi ve deniz yeşilinde üst üste binmiş mücevherler gibi parlıyorlardı,

ayıışığı gümüşleri ve gün batımı altınları, kış mavileri ve fırtına grileri,

Luce'un ayaklarına kadar. *Hayır, ayakları değil*. Yarım ay gibi kıvrılmış devasa yüzgeçler ışığı yakaladıkça parlıyor, şeffaf kenarları *Güvercin*'in tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. *Luce*'un parmakları bu pullara değdiğinde içinden tiksinti dolu bir ürperti geçti.

Kuyruğunun soğuk, ıslak ötekiliği.

Kendini *Samuel*'den uzaklaştırdı ve sabah yemeğinden arta kalanları kustu.

Samuel yaklaştıkça tekne sallanıyordu. "Geliyorum, *Luce*. mı? Çok yavaş, çok dikkatli hareket edeceğim."

Başını zamanı ancak bulantı dalgası vücuduna yayılmadan önce bulabildi. Tamamen perişan bir halde yere eğildi.

Çekingen bir el sırtına uzandı. Bir diğeri uzun saçlarını yakalayıp omzuna attı. "İyi misin?

"Kesinlikle hayır. Perdeli eliyle ağzının sildi.

Böyle bir şey olamaz. Bu olamaz-

Samuel'in eli kadının sırtında kaldı ve uzun, nazik vuruşlarla hareket etti. "kadarıyla," dedi dikkatle, "bu daha önce hiç olmamış?

"Asla," diye fısıldadı *Luce*. Titriyordu, dişleri takırdıyordu. "Korkuyorum *Samuel*.

"Dürüstçe mi? Ben de öyleyim." Her şeye rağmen onun yanına yerleşti. Paltosunu da yanında getirmişti ve onu kızın üzerine sardı.

göğsüne yasladı. Luce ona doğru eğildi, onun sıcaklığı ve sakinliğiyle ölçülemeyecek kadar rahatladı.

"Kuyruğuna bak," Samuel'in sesi şaşkınlıktan yumuşacıktı.

"*Kuyruğuna* , Luce.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum Samuel.

", " dedi, nemli saçlarını okşayarak. ".

Luce uyuyakalmış olmalıydı. Vücudundaki değişikliklerden, şoktan ve korkudan bitkin düşmüştü ve Samuel'in kollarının sıcaklığı ve *Dove*'un nazik sallanışıyla sakinleşmişti. İçgüdüsel olarak gözlerini açtı. Güneşin açısını bulmak için gökyüzünü taradı.

" yok," dedi Samuel, kelimeler kulağına doğru gürleyerek. "Henüz sabah nöbeti.

Ona karşı başını salladı. Artık soğuk ve ıslak değil, kuru ve sıcak olduğunu fark etti. Paltoyu itti.

Bacakları geri gelmişti.

Samuel özür dileyerek, "Birkaç dakika önce oldu," dedi. 'Seni uyandırmak istemedim. . . '

'. . . Nasıl?'

"Kurumuşsun," dedi basitçe.

"Hissetmedim.

'Hayır. Çok hızlıydı. Zar zor gördüm.'

Luce doğrulup oturdu. Ayaklarının işkence görmüş kemiklerini ve budaklı, şekilsiz derisini özleyeceği hiç aklına gelmemişti ama ellerini her tanıdık düğümün üzerinde hevesle. Sonra inciklerini, dizlerini, kalçalarını. "Tanrıya şükür.

"Sen uyurken ben de düşünüyordum," dedi Samuel. O da doğrulup omzunu ovuşturdu, şüphesiz pruvada eğildiği için kramp girmişti. "Olanları zihnimde evirip çeviriyordum. Deniz halkı hakkında bana anlatılan her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Deniz insanları. Yarı balık, yarı insan fae'ler her zaman gerçeklikten çok efsane gibi görünmüştü. Luce doğmadan önce, büyü'nün hala yaygın olduğu ve Bretagne'ın evcilleşmediği farklı bir zamana aitlerdi.

Çoktan gittiler, sadece fırtınalı gecelerde denizcilerin anlattığı hikâyelerde var oldular. Hikâyelere göre çok güzellermiş. Güzel ama tahmin edilemez. Bazı hikâyelerde deniz kızları merhametli ve cömertti: kazazede denizcilere yardım eder, alabora olmuş gemilere rüzgâr getirir ve onlara yardım eden insanların dileklerini yerine getirirlerdi. Diğerlerinde ise kötü niyetli ve karanlıktılar; güzel sesleriyle dikkatsiz denizcileri ölüme sürüklüyor, fırtınalar çıkarıyor, boğulanların kemikleriyle besleniyorlardı.

Bir . Masallardan hangisi doğrudu?

"Ciddi miydin, Luce? Samuel sordu. "Bunun daha önce hiç yaşanmadığını söylediğinde?

Başını salladı. "Asla.

"Ve bunun dair hiçbir fikriniz yoktu?

"İnan bana, senin için olduğu kadar benim için de bir şok oldu.

"de bu Luce, o kadar da şaşırmadım. *Güvercin* suyun üzerinde yavaşça sallanıyordu. Bir martı testereyle geçti.

Ona doğru baktı. "Sen değil misin?

"Hayır. Bence sen her zaman ... Bacaklarını işaret etti. "*Bu*.

"Neden?

"Her zaman kıyıda duruyorsun. Sanki kalbinin derinliklerinde oraya ait olduğunu gibi. Sen harika bir yüzücüsün ve benden daha iyi bir dalgıç. Sen etrafımdayken deniz sakinleşiyor gibi görünüyor, yine de yelkenlerim için her zaman rüzgar var. Sonra, tabii ki, fırtına taşının nerede olduğunu her zaman bilme şekliniz olan dikeniniz var.

Bunu yapabilen tanıdığım tek kişi sensin. Ve sesin. Senin kadar tatlı şarkı söyleyen birini daha önce hiç duymadım. Ve, şey, sen ... sen ...'

Omuz silkti. "Masallar hep deniz kızlarının güzel olduğunu söyler.

Güzelliklerinin yanı sıra sesleri de erkekleri zevk. Ya da .'

Sevinç ya da kıyamet.

Luce ona göz kırptı. "Tüm bunlar hakkında çok sakin davranıyorsun.

"Bunu düşünecek zamanım oldu. Ve size daha önce de söyledim, gördüğüm ilk denizci siz değilsiniz. Tabii ki,' diye ekledi, Luce'un çıplak bacaklarını göstererek, "Hiç *bu kadar* yakın olmamıştım.

Luce'un karnı tekrar şişti. Dizlerini göğsüne çekti ve onlara sarıldı.
"Aman Tanrım.

'Masallar der ki, bir denizkızı kuyruğunu bırakıp Kadınlar yapar,' diye Samuel. 'Bazılarının kara ve deniz arasında hareket etmelerini sağlayan küçük bir başlıkları var. Bazıları sihirli bir tarak taşır. Kuzeydeki fok balıkları derilerini çıkarıp tekrar giydiklerinde dalgalara geri dönmek istiyorlar. Seni bu şekilde değiştirecek ne oldu bilmiyorum ama ...'

Ve bir anda Luce . Başını dizlerinden kaldırdı, korsajına uzandı ve deniz ipeğini çıkardı. Bu, o bir sarsıntıyla fark etti, neredeyse tam olarak kuyruğunun rengindeydi.
"Belki de buydu.

Samuel nazik parmaklarıyla kumaşı okşadı. "Bu deniz ipeği mi?" "Daha önce gördün mü?

Sadece bir kez. Korsika kıyılarından toplanmıştı. Orada yetişen yumuşakçalar. Bu parça *çok* daha ince. Bunu gerçekten de nadir bulunan bir beceriye sahip biri dokumuş olmalı. Bakışlarını ipekten ayırıp Luce'nin gözleriyle buluştu. "Nereden buldun bunu?

'Kasaba evinin duvarları içinde gizli bir oda var. Onu orada eski bir deniz sandığının içinde buldum.

'Gizli bir oda mı? Onu nasıl buldun?'

"Benim dikenim. Evin geri kalanı gibi *hissetmiyordum*. Ben Merak ettim. Korktum da. Ama rüya görmüştüm ... ve bakkal bana karanlıktan korkmamamı söylemişti ...'

Samuel o sabah ilk kez gerçekten korkmuş görünüyordu. "*Gelgit kronuyla* mı konuştun?

"Düşündüğümüzden daha gençmiş," dedi Luce savunmacı bir tavırla.

"Kibar da. Adam alay etti. "Elbette öyle.

Bu doğru. Baloya gitmeme yardım etti. Bana bir elbise, ayakkabı ve oraya gitmem için bir tekne verdi.

Adam ona bakıyordu. 'Üç hediye, ha? Ve karşılığında hiçbir şey istemedi mi? Pazarlık yok, bedel yok?'

Başını iki yana salladı. "Beni ağlarken gördü ve yardım etmek istedi.

Uzun bir nefes verdi. 'Başka biri olsa böyle hediyeleri kabul ederek yaşama hakkından vazgeçmiş olurdu. Ama sen değil. Korksa mı etkilense mi bilememiş gibi başını salladı.

Luce kuyruğunu işaret ederek, "Belki de biliyordu," dedi. "Tüm bunlar hakkında.

"Belki de. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Onu bulmalıyız. Ona soralım. "Evet. Ama önce eve gitmem gerek. Düşünmesi bile gülünçtü, Tüm bu olanlardan sonra en çok endişelendiği konu, annesi ve kız kardeşinin onun gittiğini öğrenmeleri idi. Babası uzaktayken ve Charlotte gitmişken...

Ayağa kalktı ve bu halde eve gidemeyeceğini hemen anladı: çıplak bacaklarını örten tek şey uyluk uzunluğundaki kombinezonu idi. Deniz mağarasında yedek giysiler vardı elbette; ama önce oraya yelken açmaları gerekiyordu. Yan tarafa eğildi ve baktı Aşağı. Pantolonu parçalanmış, yırtık pırtık bir halde *Güvercin*'in yanında yüzüyordu. Ancak paltosu aşağıdaki kumların üzerinde açıkça görülebiliyordu, kolları uzanmış, ürktücü bir şekilde insandı.

Samuel de suya bakarak ona katıldı. 'Denize adam düştü. O talihsiz adamı kurtaracak mısınız?

Luce tereddüt etti. Başka bir gün olsa, o da *Dove*'dan dalıp giysilerini alma şansını yakalamıştı. Ancak hayatında ilk kez denizden korkuyordu.

Bunu fark eden Samuel gömleğini temiz bir dalış yaptı. Luce onun dibe doğru ilerleyişini, ceketini kapışını ve yüzeye doğru sürükleyişini izledi.

"Luce'un ayaklarının dibinde ezilen sırlı sıklam kütleyi kenara iterek, 'Günümde yapmayı beklediğim şey bu değildi,' diye homurdandı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?

Adam ona sırtarak baktı, tekneye tutunmuştu, çıplak kollarının üzerinden su akıyordu. "Ondan çok uzakta.

O akşam geç saatlerde, Gratienn ve Veronique dinlenmeye çekildiklerinde, Luce koyda Samuel'le bir kez daha karşılaştı.

"Geleceğinden nasıl emin olabiliyorsun? Samuel, ateş yakıp etrafına yerleştiklerinde sordu.

"Yapamam," dedi Luce ona. "Ama günün bu saatinde onu en sık gördüğüm saattir.

Dünyanın yarı eğik olduğu, iki arada bir derede bir zamandı. Gece ve gündüz, ay ve güneş arasında. Eğer bir groac'h ile buluşmak için uygun bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Bir saat beklediler, sonra bir saat daha. Altın mavisi gölgeler uzadı ve martılar hareketsizleşerek ayı beklemeye başladılar. Küçük jetins grubu Samuel'e taş atmak için durdu önce burnun üzerinde yürüyordu, ama groac'h'tan hiçbir iz yoktu.

Luce suya gökyüzünde soluk yıldızlar açıyordu. Elinden gelen her şeyi dalgalara bıraktı. küçük siyah cadı teknesi görüldü, karanlık yelkenleri esintiye meydan okuyordu.

Koy inatla boş kaldı.

Ay yükseldiğinde ve alacakaranlığın mavimsi karanlığı tehdit ettiğinde, Samuel suya indi.

'Gitmeliyiz,' dedi sessizce. Güneş yakında batacak. Ve ben kendi adıma *Dauphin*'in mürettebatıyla birlikte gezintiye çıkmaya niyetli değilim. tekrar.'

Luce başıyla onayladı. Karanlık çökene kadar bakkalı beklemeye karar vermişlerdi, daha sonra değil. "Onları tekrar gördün mü?

Başını iki yana salladı. 'Ama bunu yapan başkalarıyla konuştum. Artık çoğu gece denizden yükseliyorlar.

Luce titredi. "Neden? Ne ?

Omuz silkti. "Belki de *şey ne* değil, *kimdir*. Alacakaranlık etraflarında derinleşti, önseziyle ağırlaştı.

"Morgan," dedi.

Samuel bir omzunu kaldırdı. "Sordum . Bir ya da iki yaşlı tuzluyla içkilerimizi paylaştık. Hepsi aynı şeyi söyledi: bir mürettebatın

"Kaptanı tarafından ihanete uğrayan, geceleri onu aramak için kıyıya çıkar.

"Kaptanı tarafından ihanete mi uğradı?

'Terkedilmiş. Terk edilmiş. İkimiz de bulutun en yüksek kalite olduğunu biliyoruz. *Dauphin*'in onunla birlikte kurucu olması için hiçbir sebep yoktu. Gemide -tecrübesizlik ya da kibir nedeniyle dümeni bırakmayı reddeden biri olmadıkça. Samuel gözlerini kısarak sessiz Manche'ye baktı. "Onu bulduğunda Morgan'ın ceplerinin fırtına taşıyla dolu olduğunu söylemiştin. Ya Bones haklıysa? Ya

Morgan, *Dauphin*'i kendisi mi mahkum etti -kayalıklara mı sürdü- ve sonra ceplerini taşla doldurup gemiyi terk mi etti?

Luce, o ilk sabah büyük salonda oğluna bakan Castro'yüzündeki ifadeyi hatırladı. Kendi balastının değerini, gücünü bilecekti. Morgan'ın ne yaptığını biliyor muydu? Luce onun gözlerinde öfke değil de utanç mı görmüştü?

Luce sessizce, "Bu da balast hakkında yalan söylemek için başka bir neden olurdu," dedi.

"Evet," diye kabul etti Samuel. "Öyle olurdu.

Luce, Manche'ın son ışıktaki renklerini dökmesini izledi. "Bakkal neden gelmiyor?

"Belki de gitmiştir," dedi sessizce. "*Dauphin*'in mürettebatını ilk gördüğümüz gecedan beri onu ya da küçük teknesini görmedim.

Luce başını salladı. Kendisi de su cadısını balo gecesinden beri görmemişti, sadece bir gün sonra. Onun gittiği düşüncesi, sessizce kıyıya veda edip efsaneye doğru yelken açarken dayanılmaz bir hüznün içindeydi.

Kıyıdan ayrıldıklarında Samuel, "Bize yardım edebilecek başka biri daha var," diye düşündü.

Luce gülümsedi. *Bize*. Sanki bu işte kesinlikle onunla birliktymiş gibi. İkisi birlikte, ne olursa olsun. "Kim?

"Aggie Ana. Kayalıklara yaklaştıklarında ona ayak uydurmak için adımlarını kısalttı. "Tanıdığım en yaşlı, en bilge insan. Babası bir balıkçıydı, onun babası ve ondan öncekiler de... Bazıları der ki Aggie'nin kanında tuz olduğunu, atalarından birinin bir denizciyi eş olarak aldı ve vizyon sahibi bir dizi deniz çocuğu doğurdu. Luce'un kayalık patikadan yukarı çıkmasına yardım etti. "Bize cevap verebilecek biri varsa, o da odur.

O zaman ona gitmeliyiz. Hemen. Çabuk.'

Samuel onun arkasından patikayı koşarak çıkarken güldü. 'Sakin ol, Luce.

Annem Aggie de benim ailem gibi Lulworth'da yaşıyor. O bir İngiliz.'

Luce'un kalbi sıkıştı. Lulworth, Manche'nin diğer tarafındaydı. İngiltere-Fransa ve Bretagne'ın düşmanı. Dünyanın öbür ucunda da olabilirdi.

"Seni götürebilirim," dedi Samuel, onu loşluğa doğru takip ederek Ormanlar. 'Bones ve benimle kaçabilirsin. Yine de bir sabahtan çok daha uzun süre yok oluruz. İki gün, belki daha fazla. Tehlikeli de olur. İngiliz Donanması'ndan ve gelir gemilerinden kaçınmak için geçişi gece yapmamız gerekecekti. Söylesene, Yine de gidelim. İstersen bu gece. Gelgit şu anda mükemmel, ay da karanlık.

Luce'un kalbi neredeyse vücudundan dışarı fırlayacaktı. Karşıya geçişi, Samuel ve Bones yelkenleri açıp rüzgârı yakaladıklarında orada olmayı hayal etti. Onlarla birlikte gitme özlemi içinde fiziksel bir acıya dönüşmüştü.

Göğüs. Ama . . .

İki gün. Kaybolursa ailesi perişan olurdu, özellikle de şimdi. Samuel'e Charlotte ve Gabriel'in iyi miydiler? Evli miydiler? Mutlular mıydı? Hararetle öyle olmasını umuyordu- ve ailesinin bundan kaynaklanan sefaletini. Zaten annesi zar zor yemek yiyebiliyordu.

Bu imkansızdı.

"Seninle gelemem," dedi hayal kırıklığını bastırarak. 'Annemin, kızlarından biri daha kaybolursa hayatta kalabileceğini sanmıyorum.

"Kız kardeşinin daha iyi görünmesini , değil mi? Samuel sırtıttı. "Bir öğretmen her zaman bir kaçakçıya tercih edilir.

Luce ona baktı. Gülümsemesinin altındaki acıyı gördü.

'Dorset'e gitmeni engelleyen hiçbir şey yok,' dedi zoraki bir neşeyle, onun elini tutarak. 'Aggie Ana'yı benim evimde görebilirsin. ve orada biraz zaman geçir. Annenizin birkaç hafta ya da aylığına evde olmanızdan hoşlanacağına şüphe yok...'

"Cesurca bir çaba Lucinde," dedi Samuel, kolunu ona dolayarak. "Ama benimle Dorset'e gelmediğin sürece burada kalacağım. Ona doğru eğildi, fısıltısı saçlarını gıdıklıyordu. 'Ama fikrini değiştirirsen kiliseye benim için haber bırak.

Geçiş

Morgan ertesi gün eve geldi. Dehşet Luce'un elini sıktı. Avludaki toynak seslerini ve ön kapıyı açan Aziz Jean'ın kibar selamını duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Eğildi. Birinci katın sahanlığındaki tırabzana baktı ve şık bir frak ceketin üzerinde bir tutam siyah saç, yakışıklı, köşeli bir yüz gördü.

St. Jean hemen iyi prova edilmiş
Özür dilerim. *Korkarım aile iyi değil. Şu anda ziyaretçi kabul edemiyoruz.*

Luce, Morgan'ın geri çekilmesini bekledi. Louis Renard'ın *Poissons, Ecrevisses et Crabes* adlı kitabının bir kopyasının masasının üzerinde açık durduğu dolabına doğru gidiyordu. Okumaktan başka bir şey yapmamıştı.

Charlotte ve Gabriel gittiğinden beri. Arp ya da klavsene her dokunduğunda annesi ona ters ters bakıyordu, sanki Müzik sesi ona eski öğretmenlerini hatırlatıyordu. Ama Luce zamanı iyi kullanmış, kendi koleksiyonundaki kitapların yanı sıra babasının *Systema Naturae*, Newton'un *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*, Chambers'in

Cyclopaedia'da deniz halkları hakkında bilgi arıyordu. Renard'ın çalışması, uzun kuyruğu yeşil ve mavinin tonlarında arkasında uzanan bir denizkızının çizimlerini içeren tek çalışmaydı. St.

Jean kapıyı kapatacaktı ki, antreden yumuşak ve meraklı bir ses daha yükseldi

"Kim o, St. Jean?

Veronique elinde nakışla büyük salondan çıktı. "Oh. Mösyö de Châtelaine.

"Bonjour, Mademoiselle Léon. Morgan üç boynuzlu atını çıkardı. Yoldan çekilmiş olan St. Jean'ı görmezden geldi, eli hâlâ kapının üzerindeydi ve Veronique'e en çekici gülümsemesini verdi. "Beni bağışlayın, niyetim rahatsız etmek değildi. Yakınlarda at sürüyordum ve ..bana çok iyi bakan ailemi aramak istedim.

Dauphin'in kaybı.'

"Çok . Luce, Veronique'in sesindeki kararsızlığı duydu. Luce bu yükseklikten bile kız kardeşinin yanaklarındaki pembeliği ve gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu. "Şu anda ziyaretçi kabul ediyor.'

"Anlıyorum.

"Yine de ... Yukarı baktı ve Luce'un gözlerini yakaladı. Luce Başını salladı -hayır, *onu içeri davet etme- ama* artık çok geçti. 'Annem yukarıda dinleniyor, ama ben de kız kardeşim Lucinde gibi iyileştim. Bahçelerin etrafında bir tur atmanın Kimse yok mu?'

Morgan başını eğerek Luce'un gözleriyle buluştu.

'Ne kadar hoş bir fikir. Le Bleu Sauvage'daki güllerin Clos-Poulet'deki en güzel ve en tatlı güller olduğunu duymuştum. O karanlık gülümseme. "Bize katılacağınıza inanıyorum, Matmazel Lucinde?

"Tabii ki yapacak. Veronique o sabah yan masaya bıraktığı dantel şalını ve bergère şapkasını aldı. 'Gelin, Mösyö de Châtelaine. Görmeniz gereken çok şey var! Ve çok uzun zaman oldu ziyaretçilerimiz olduğundan beri ...'

Veronique'in kolu Morgan'ın çarpık dirseğine dayanmış, onu güllerin, lavantaların, şimşir çitlerinin arasından geçiriyordu.

Karmaşık kıvrımlı broderie, jonquils, laleler ve zambaklarla çerçevelenmiş çim ve çakıl parterleri. Luce sessizce onları takip etti.

Veronique Morgan'a, 'Annem bu bahçeleri kendisi yönetiyor,' dedi. "Laleleri görüyor musun? Babam onun için çiçek soğanlarını Hollanda.'

Morgan hayranlıkla, "Çok güzeller," dedi. Çok nazikti. Çok çekici. Tekmeleyen o acımasız, öfkeli adama hiç benzemiyordu. Samuel, Kutsama'dan sonra kaldırımlarda. *Lanet olası pis ellerinizi üstlerinizden çekin.*

"Dikkat et, uzun boylu olan. Fısıltı bir at kestanesinin alçak dallarından geliyordu. Luce yukarı baktı. Gül lutini krem rengi çiçeklerden oluşan bir kümeye tutunmuş, minik yüzü endişeyle gerilmişti. "Bu görüldüğü gibi biri değil.

Luce ona güven verici bir şekilde başını salladı.

"Bu bir güvercinlik mi? Morgan çimenlikte devasa bir karaağacın gölgelediği bodur, taş bir binayı işaret ederek sordu.

"Bir buzhane," dedi Veronique gururla. Böyle bir eşyanın statüsü onun gözünden kaçmamıştı; böyle bir lüksü ancak en varlıklı aileler karşılayabilirdi.

"Gerçekten mi? Morgan binaya baktı. 'Ailem mutfakların altındaki mahzenlerde buz . İzin verir misiniz?

"Tabii ki! Veronique'in yüzündeki o tatlı ve istekli ifadeye katlanmak zordu. Luce'un, kız kardeşinin de Morgan hakkındaki düşünceleri dramatik bir şekilde değişmeden önce Luce'un kendisi gibi Morgan'dan etkilendiğinden hiç şüphesi yoktu. Veronique'i suçlayamazdı; Morgan mavi frakı ve krem rengi pantolonu, zarif beyaz çorapları içindeki düzgün baldırlarıyla inkar edilemeyecek kadar gösterişliydi. Ancak güzelliğinin altında karanlık ve haince bir şeyler yatıyordu.

Veronique tehlikeye aldirmeden buzhaneye doğru ilerledi, kapıyı açıp içeri girerken mutlu bir şekilde gevezelik etti.

Morgan hemen Luce'un dirseğinden tuttu ve onu binanın kavisli duvarının etrafından .

"Seni görmek zorundaydım," diye mırıldandı. "Konuştuklarımız hakkında daha fazla düşündün mü?

"bakarsanız var.

Kaşlarını kaldırdı, beklenti içindeydi. "Ve?

Cömert teklifinizden çok etkilenmiş ve gururu okşanmış olsa da, korkarım ki hevesle reddetmek zorundayım, demek istiyordu.

Bunun yerine 'Duruma bağlı,' dedi.

"Neye bağlı?

"Fırtına taşını bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığınız konusunda. Bu aldatma, bu sahtekârlık hiç hoş değildi ama eğer Samuel güvenli . . .

Gözleri parlıyordu. "Ne kötü bir sen.

Sıkılmış bir şekilde omuz silkti. "Kendin söyledin Morgan. Benim gemim, senin taşın. Henüz bulamadın mı?"

"Yaklaştım.

"Geçen sefer de böyle demiştiniz. Kararımı verebilmem için bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana ufku vaat etmiştin. Nasıl olabilirim Bana vereceğinizden emin misiniz?

Kestane ağaçlarının arasında bir yerde bir çalığışu, düşen su tatlı bir sesle ötüyordu.

Morgan içini çekti. "Taşın Samuel Thorner adında bir İngiliz alçak tarafından kurtarıldığını duydum. Şimdiye kadar yakalanması zor biri olduğunu kanıtladı. Yine de beni işaretle, Lucinde-"

"Siz ikiniz içeri geliyor musunuz, gelmiyor musunuz? Veronique kaşlarını çatarak onlara baktı. "Kapıyı açık bırakmamalıyız.

"Elbette. Morgan aceleyle Veronique'in yanına gitti ve Başını eğip onu içeri kadar takip etmeden önce Luce'ye anlamlı bir bakış attı.

Luce olduğu yerde kaldı, ne sırtındaki serin taşın ne de kız kardeşinin boğuk konuşmalarının farkındaydı. Tüm endişesi, tüm tamamen kurulmuştu. Morgan Samuel'in adını biliyordu. Şehir Muhafızları'nın yumruğunu kapatıp, Samuel'i öldürmesi an meselesiydi. onun etrafında. Denizin yıprattığı o şeyleri düşününce kanı dondu. Saint-Malo'nun surlarının altında kuma gömülü kazıklar, paslı zincirleri rüzgârda sallanıyordu. Samuel'i uyarmalıydı. Dorset'e gitmesini söyle.

Kafasını kaldırdığında, bir elinde etekleri, çimenlikte koşuşturan annesini gördü. Diğer elinde ise muzaffer bir edayla Bir gemi sancağı gibi havada dalgalanan bir mektuptu.

"Veronique! Gratienne bağırdı. 'Lucinde! Baban haber gönderdi! Buldu-' Veronique ve Morgan'ın dışarı çıktığını gördü. Buzhane, gözle görülür bir şekilde bir sonraki kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "-aradığımız yeni büfe!

"mu? Luce .

"Evet! Nantes'da! Gratiennne'in yüzünde parlayan sevinç ve rahatlama, günlerce süren yağmurun ardından gelen güneş ışığıydı. 'Ve daha da iyisi, onu buldu diğeriyle. İki parça!"

"Onlar ... Luce, kız kardeşi ve Gabriel'in amaçlarına ulaşır ulaşmadıklarını ve evlenip evlenmediklerini anlamının bir yolunu aradı. ' . . uyumlu bir çift mi?"

"Evet!" diye bağırdı Gratiennne.

Bu iyi bir haberdı. Charlotte ve Gabriel evli olsalardı skandal çok daha az olurdu. Léon'un kızlarından birinin onun altında biriyle evlendiğı gerçeğinden saklanamazdı.

Doğru, ama konuşmalar bittiğinde Veronique ve Luce zarar görmeden kalacaklardı.

Veronique ellerini çırparak, "Ah, anne," diye haykırdı. Bu harika bir haber!

"*Biliyorum!* Gratiennne Morgan'ın orada olduğunu hatırlıyor gibiydi. Özür dilerim, Mösyö. Korkarım gitmemiz gerekiyor. Kocam haber gönderdi, hemen Nantes'a gitmemiz gerekiyor.

"Yan sehpa için mi? Morgan şaşkınlıkla sordu.

Veronique özür dileyen bir omuz silkmeye, "Annem mobilyaları konusunda çok titizdir," dedi.

Aldatmacalar için bir gündü.

Önce Morgan, sonra Veronique, buzhanede Luce ve Morgan arasında geçenlerden mutlu bir şekilde habersizdi. Yalanların sonuncusu en önemlisi ve en zor olanıydı.

Gratiennne'i kandırmak her zaman neredeyse imkânsız olmuştur.

Yine de Luce, kadınlar Morgan'a veda edip eve döner dönmez planını uygulamaya koydu. Yardım etmek yerine Nanette annesinin gibi eşyalarını topladı, Luce yatağına ve perişan görünmek için elinden geleni yaptı.

"Lucinde? Gratiennne birkaç dakika sonra kapıya geldiğinde kaşlarını çatı. Yolculuk için giyinmiş, uzaklara gitmeye can atıyordu. "Neden üstünü değıştirmedin?"

"Ah, anne," dedi Luce. 'Kendimi çok kötü hissediyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ...'

"Lucinde," dedi Gratienne, derin bir iç çekerek. "Madem Nantes'a gelmek istemiyordun, neden bunu açıkça söylemedin?"

Luce gözlerini kırptırdı. Bu bir numaraydı, onu yakalamak için zekice bir . "Anne? Karnını sıktı, yüzünün solmasını, teninin terlemesini diledi. "Sanırım geride kalsam daha iyi olacak..."

"Oh, pekâlâ," diye homurdandı Gratienne. 'Seninle tartışacak ne zamanım ne de sabrım var Lucinde. Baban bir düğün organize etti. Kız kardeşiniz ve yeni kocası için gecikmiş düğün kahvaltısı dört gün . Belki de bu felaketten hala bir şeyler kurtarılabilir. Bir an önce yola çıkmalıyız, yoksa kaçırma riskimiz var.

"Gelmiyor musun, Luce? Yine bir seyahat elbisesi ve şapka giymiş olan Veronique kapıda durakladı. 'Düğün kahvaltısından sonra alışverişe gideceğiz. Bunu kaçıracaksın!

Luce hayal kırıklığına uğramış görünmeye çalıştı.

"Yıkılmışlığını *hissedebiliyorum*," dedi Gratienne sert bir sesle. "Gel, Veronique. Kaybedecek zamanımız yok. Biz yokken ev halkını sana emanet ediyorum Lucinde. Bu sorumluluk Sana iyi geleceğinden şüpheliyim. Nanette sana yardım etmek için geride kalacak.

Luce yüzünü buruşturdu. Nantes gezisini kaçırdığı için hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bretagne'daki en zengin liman kentiydi ve en modaydı.

Ama Veronique ve Gratienne arabaya doluştuklarında Nanette, "Hiç umurumda değil, matmazel," dedi.

Madeleine ve Anna-Marie. Jean-Pierre'in yanı sıra arabacılar ve postacı da onlarla birlikte gidecekti. Diğer laquais, St. Jean da evde kalacaktı.

"Gerçekten mi? Luce bir kaşını kaldırdı. "Sakıncası yok mu?"

Nanette, 'Ben Nantes'ta büyüdüm,' dedi. 'Pisliğini hala burun deliklerimin içinde hissedebiliyorum. Geri dönmek gibi bir niyetim yok. Yan gözle Luce'a baktı. "Ayrıca, Aziz Jean da burada olacak..."

Tabii ki. Luce, Nanette ile yakışıklı laquais arasında oluşan bağı tamamen unutmuştu; şimdi fark ediyordu ki, her ikisi de durumlarındaki ani değişiklikten çok memnun görünüyorlardı.

'Anlıyorum,' dedi gülümsemesini gizleyerek. Sonra, 'Nanette? Belki sen de ben *de* içinde bulunduğumuz durumdan faydalanabiliriz. Bütün gün söylediği ilk dürüst şeydi bu.

O gece, ay bir parça yükselirken, Luce koya indi.

Samuel Luce'un çantasını alıp gemiye binmesine yardım ettikten sonra ona ipek çorap ve dantel paketleri, içki ve konyak fıçıları arasında nereye oturacağını gösterirken *Dove* dostça sallandı.

"Her şeye rağmen bize katılabildiğine sevindim," dedi ve Bones'un kayığı daha derin sulara indirmesine yardım etmek için dönmeden önce parmaklarıyla onun yanağını okşadı.

"Kız kardeşime teşekkür edebilirsin," dedi Luce. İkisine de babasının Charlotte ve Gabriel'i Nantes'ta bulmasını, evlenmelerini ve annesi ile kız kardeşinin onları karşılamak için çıktıkları yolculuğu anlattı. Charlotte ve Gabriel'in düğün kahvaltısını kaçıracağını düşününce bir pişmanlık duydu.

Luce'un onları bir daha ne zaman göreceğini kim bilebilirdi? Annesi okumuştı

Jean-Baptiste'in mektubunu yüksek sesle okuyan Luce, Gabriel ve Charlotte'un Paris'e yerleşmeyi planladıklarını söylemişti. Luce onun sesindeki rahatlamayı neredeyse duyabiliyordu.

'Baban o sırada orada olmak için iyi bir para öderdim. Onları buldum,' dedi Bones, dümeni alarak. 'Öğretmeni tanımıyorum ama onun için üzülmekten kendimi alamıyorum.

Samuel ana yelkeni hazırlarken onaylarcasına hafifçe güldü.

"Endişelenmen gereken kişi babam değil," dedi Luce onu. "Morgan bu sabah beni görmeye geldi.

Samuel sertleşti. "Ve?

"Notumda söylediğim gibiydi. Luce'un bıraktığı mesaj Annesi ve kızkardeşi Nantes'a gittikten sonra şapele yazdığı mektup sadece iki satırdan : *Morgan sen olduğunu biliyor. Bu gece denize açılıyor.* "Adını biliyor, Samuel. Biz konuşurken o seni arıyor.'

"O zaman ona bol şans," dedi Samuel. "Tabii beni İngiltere'de aramayı planlamıyorsa. Yelken ellerinin altında açıldı, esintiyi yakaladıkça dalgalandı. Luce hevesle koltuğunda iki büklüm oldu,

Samuel için duyduğu endişeye, Bretagne'ı karanlıkta terk ettiği için duyduğu suçluluk duygusuna rağmen, Manche'nin ilk akıntısını hissetmek

önünde açıldı. Bunu gerçekten yapıyor muydu? Geçmek Nanette'in onu koruyacağına dair söz verdiği Manche'a mı? Luce'un yokluğunda St. Jean'geçireceği değerli zamana teşekkür etmek için hizmetçi, Luce'un hasta olduğu ve uyuduğu yanlsamasını sürdürmeye, boş odasına kase kase et suyu ve demlik demlik çay götürmeye söz vermişti. Elbette böyle bir planın riskleri vardı ama Luce Luce'nin ıslak saçlarını ve kumlu giysilerini fark eden Nanette'in, bir süredir onun gizli gezintilerinden haberdar olduğu ve bu bilgiyi kendisine sakladığı izlenimi

Kendini. Bu düşünceyle rahatlayan Luce yüzünü kuzeye, İngiltere'nin beklediği yere, soluk kayalıklarına ve çakıllı sahillerine çevirdi Samuel ve Bones'un Fransız kaçak mallarını teslim almaya hazır. Ve şansımız varsa, Luce'un sorularını cevaplamak için.

Bu gece geçişi yapan tek tekne *Dove* değildi. Saatler geçtikçe Luce başka gemiler de görmeye başladı; luggerslar, Samuel'gibi küçük balıkçı tekneleri ve daha büyükleri, karanlık suda gözden kayboluyor ve aynı hızla gözden kayboluyorlardı. Guernsey'i geçtiklerinde sayıları artmıştı ama hiçbir ışık görünmüyordu. parıldıyor, suyun ötesinde hiçbir ses yankılanmıyordu. Deniz, karanlık ay, yıldızların soluk ışığı kaçakçıların sadık dostlarıydı. yoldaşlar.

"Uyumalısın," dedi Samuel, adalar karanlık gökyüzüne karşı koyu şekiller halindeyken. "Daha saatler var.

Luce gözlerindeki yanmayı ve başını sallamasını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Heyecan verici bir şey olursa seni uyandırırım," diye söz verdi Samuel. Bir saat önce dümende Bones'un yerini almıştı ve ona doğru eğilerek yün bir battaniye uzattı. "Hiçbir şey kaçırmayacaksın, yemin ederim.

"Söz veriyor musun? Çoktan başını bir paket ipeğin üzerine koymuş, battaniyeyi üzerine atmış, sıkıca üzerine çekiyordu Omuzlar. Uykuya dalmadan önce duyduğu son şey Samuel'in alçak sesiydi.

"Sana verdiğim sözleri her zaman tutacağım, Luce.

Gözlerini tekrar açtığında yıldızlar kayboluyor ve şafağın ilk soluk, gri alacası doğu ufkunu boyuyordu. Hava soğuktu, suyun üzerindeki durgun hava gevrek ve kış sertti. Beyaz

Uçurumlar yukarıdaki karanlığın içinden görünüyordu.

Hemen ayağa kalktı.

"Burada yiyecek var," diye mırıldandı Samuel. 'Ekmek, peynir. Biraz su.' Samuel hâlâ kış tarafta oturuyordu, eli ama Luce iki adamın yolculuk boyunca dönüşümlü olarak

geçiyorlardı. Yorgun ve itibarsız görünüyorlardı, ağır paltolarının içinde büzülmüşlerdi, üç boynuzlu atlarını soğuğa karşı aşağıya çekmişlerdi. Luce'un aksine, birkaç saatlik uyku lüksüne sahip değillerdi. Ama yine de ona gülümsediler.

Luce yemeğe uzandı. "Ne kadar kaldı?" "Artık çok uzak değil.

Nefes kesici beyaz kayalıkların yanından geçerek, mükemmel bir şekilde yuvarlak ve karanlıkta bir ayna gibi parıldayan bir koya ulaştılar. Kenarında çakıllı bir kıyı vardı, dalgalar taşlara çarparak tıslıyordu. Yükseklerde, daha fazla beyaz kayalığın solgunluğu belirliyordu.

"Burası neresi?

"Lulworth," dedi Samuel sessizce. "Evim. Suyu berrak ve dibi kumludur. Brendi fiçilerini batırmak için mükemmel.

"Yapacağımız şey bu mu? Luce'un yorgunluğu hızla azalıyordu. Uzaklardaydı, çok uzaklarda, başka bir kıyıda.

Bu sefer olmaz. İpek ve dantelim var, konyağım değil. Ve ipeği batıramazsın.' Koydan uzaklaşmak için bir hamle yaptı.

Kayalık bir buruna doğru yelken açtılar, yıldızların yokluğu ve Tabanına çarpan dalgaların soluk köpüğü orada olduğuna dair tek işaretti. Luce, Samuel'in kayalıkları aşp denizin biraz daha açılarak o muhteşem, hayalet gibi kayalıkları daha fazla seyretmesine izin vermesini bekledi ama Samuel sadece daha da yaklaştı, ta ki kırılan dalgaların sesi kulaklarında yankılanana ve küçük tekne savrulup yuvarlanmaya başlayana kadar. Karanlık çökmüştü, kayalık uçurumların ana hatları devasa

ve geceye karşı yasaklar.

"Samuel," dedi kararsızca. "Şu kayalara çok yakın değil miyiz?

"Öyleyiz.

"Ama ... *Dove* mide bulandırıcı bir şekilde yuvarlanırken teknenin kenarına yapıştı. "Samuel. . ."

"Bana güveniyor musun, Luce?"

Bakışlarını yaklaşan çarpışmadan ayırıp ona baktı. "Evet.

"O zaman şimdi bana güven.

Samuel ve Bones manevra yaparak tekneyi buruna doğru yaklaştırmak o da başını salladı ve teknenin yan tarafına doğru sertçe tutundu. Güneş artık doğmayı düşünüyordu, ilk grimsi ışık denizin üzerinde doğuya doğru ilerliyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla burnun dibinde duran devasa kayaları görebiliyordu.

Eski bir deniz tanrısı tarafından yukarıdaki kayalıklardan koparılıp aşağı atılmıştı. Belki de devasa kuyruğunu kayalıklara çarpan bir leviathan ya da bir kraken. Kayaların arasında deniz emiliyor ve dalıyordu,

Sanki o da toprağa şiddet uygulamak istiyormuş gibi homurdanıyor ve mırıldanıyordu.

"Samuel. . ."

"Güven, Luce. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Sert ve hızlı bir şekilde, dikkati dağılmak üzereyken konuştu; *Güvercini* kayalardan uzak tutmak için tüm gücünü kullanıyordu. Luce yan tarafa tutunarak Ağzını kapatıp Bones'la birlikte çalışmasına izin verdi. Ve sonra, tam da küçük teknenin kayalıklarda parçalara ayrılacağını düşündüğü anda, tekne *içlerine* doğru sürüklendi. Luce korkuyla haykırdı, parmak eklemleri ağrıyordu.

"Sıkı tutun," diye mırıldandı Bones.

Küçük tekne döndü, alçaldı ve sonra korkunç bir yalpalamayla karanlığa gömüldü.

Luce hiçbir şey göremiyordu. Teknenin hareket ettiğini, burnun derinliklerine dalarken denizin hareketiyle birlikte ileriye doğru yuvarlandığını hissetti. Kayaya çarpan suyun sesi kulakları sağır ediyordu. Ve sonra, başladığı gibi aniden, *Güvercin*

durgunluk. Luce kayalık duvarların etraflarında görmekten ziyade hissetti. Hava taze, tuzlu ve serindi.

"Hâlâ bizimle misin, Luce? Samuel'in sesinde bir gülümseme vardı.

Başını salladı, onu göremediklerini fark etti ve mırıldanmayı başardı.

"İyi iş çıkardın," dedi Bones. 'İlk seferinde pantolonumu kirletmiştim.

Karanlıkta çakmak taşının şakırtısı duyuldu. Bir fener titreyerek canlandı ve Bones'un yüzünü aydınlattı. Fenerin üzerine astı.

Ana direk ve altın ışık havuzu genişledi, siyah suya çarptı. Işığın kenarlarının ötesinde, nemli kayanın kusursuz .

"Burası neresi? Luce sordu.

"Göreceksiniz. Samuel, hâlâ denizin son itişiyile hareket eden *Dove*'u kayalık bir duvara doğru yönlendirdi. Taşa oyulmuş kaba basamaklar karanlığa doğru yükseliyordu. Merdivenlerin iki yanına kalın demir halkalardan oluşan iki sıra yerleştirilmişti, üst üste, daha da yükseğe, ta ki onlar da gölgeler arasında kaybolana kadar.

Güvercin kayanın yanında durdu. Samuel ayağa kalktı ve Bones tekneyi halkalara bağlarken feneri indirdi.

"Burada bekle," dedi Samuel Luce'a, kaba yontulmuş merdivenlere adım atıp gözden kayboldu. Bones da onunla gitti. Birkaç dakika sonra yukarıdaki karanlığın içinde bir ışık daha belirdi, sonra bir tane daha, Ta ki Luce bir deniz mağarasında olduklarını görene kadar. Saint-Malo'daki katedralin geçidi kadar görkemli ve güzel bir deniz mağarası, karanlık sudan oluşan geniş bir havuzun üzerinde yükselen taşın payandalar.

"Fena değil, ha? Samuel merdivenlerden geri indi.

"Muhteşem bir yer. Böyle bir yerin var olduğunu hayal bile edemezdim. kaşlarını çattı. "Bana hiç söylemedin!

"Bütün sırlarımı sana söyleseydim pek de kaçakçı sayılmazdım. Adam onun elini tuttu. Nasırlı avuçlarına dokunduğunda içinden bir sıcaklık fışkırdı. "Gel. Sana göstereyim.

Merdivenler Luce'un beklediği kadar kaygan değildi. Aşağı baktığında, ot ve kabuklu deniz hayvanlarından arınmış olan taşın küçük oluklar açıldığını gördü.

Samuel onun bakışlarını görünce, "Onları fırçalıyoruz," dedi. Kuzenlerim biliyor. En azından bunu yapabilirler, Bones ve ben dışarıda risk altındayken

boynumuza.' Merdivenler belki de bir düzine adım genişliğinde, büyük, pürüzsüz bir kaya platformuna açılana kadar onu yukarı ve yukarı götürdü. aynı derinlikteydi. Bir tarafta kaya duvar devam ediyor, taştaki oluklar ve girintiler her türlü fıçının ve su geçirmez paketlerin özenle istiflendiği bir dizi raf oluşturuyordu. Yukarıda, kayalık bir Tavan tüm mağarayı hava koşullarından koruyordu.

"Gelgit ne olursa olsun burası her zaman kurudur," dedi Samuel, Luce'un görebilmesi için feneri yüksekte tutarak. 'Ve mağara denizden görünmez.

Burada olduğunu bilmeseydiniz, tamamen kaçırdınız. Kanyak, ipekler, danteller, çay, kahve, iskambil kağıtları... Kıta'nın tüm lüksleri, gelir sahiplerinin burunlarının dibinde saklı.

"Hepsi nereye gidecek?

Çoğunlukla Londra'ya. Bones'un kardeşleri oraya güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlayacak. Onu almak için daha sonra gelecekler.

Feneri raflardan birinin üzerine koydu ve Luce'yi kenara götürdü. , *Güvercin* demirlediği yerde hafifçe sallanıyordu. Luce Gölgelere baktı ve Samuel'in tekneyi mağaraya sokmak için kullandığı dar girişi gördü.

"*Güvercin* kadar geniş," dedi Samuel, onu izlerken. "Ya da daha doğrusu, *Güvercin* geçit kadar geniş.

"Su ne kadar derin? Sonsuz görünüyordu, fener ışığı mürekkepli yüzeyinde parıltıyor ve dalgalanıyordu.

"Düşündüğünüz kadar derin değil. Dibi de kumluk. Güneş doğduğunda göreceksin. Luce'un elini bıraktı. "Boşaltmaktan bahsetmişken... boşaltsak iyi olur.

"Sana yardım edeceğim.

"Gerek yok. Bones ve ben . Boğazını temizledi. "Şurada bir geçit var. . ' Eliyle işaret etti. "Burnun üzerindeki küçük bir çıkıntıya gidiyor. Gizli bir yer. Özel yani.

Luce onun rahatsızlığına gülmekle kızarmak arasında kalarak, "Teşekkür ," dedi. Eline bir fener aldı ve odaya doğru ilerledi. geçit. Karanlık ve yakındı ama kısa süre sonra yüzünde temiz hava hissetti. Feneri alçakta tutarak, denize bakan dar, çalılık bir çıkıntıya çıktı ve Samuel'in söylediği gibi, tamamen burnun arkasındaki kayalıklardan gizlenmişti. Eteklerini toplayarak kumlu çıkıntının üzerine çömeldi ve mesanesi-

patlamak üzereymiş gibi hissettiren klozeti sonunda boşaltabildi. İşini bitirdiğinde, Luce hala durmakta olan bebeğe hüzünlü bir bakış attı. mağaraya dönmeden önce karanlık sahil.

Samuel ve Bones *Güvercini* boşaltırken sessizce , sesleri duvarlarda hafifçe yankılandı. İşleri bittiğinde, Bones Paltosunu silkti, Luce'ye göz kırptı ve mağarayı başka, daha geniş bir geçitten terk etti.

Samuel, 'Biraz uyumak için eve gidiyor,' dedi.

Ev. Luce, Samuel'in bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştı. Burası onun eviydi. Ailesi, annesi ve kardeşleri buradaydı.

"Sen de aynısını yapmak istemiyor musun?"

"Annem beni yatağımda bir denizci ile bulsa ne derdi emin değilim. Sırıttı, sonra muhteşem bir şekilde esnedi. 'Burada yeterince iyiyim. Henüz şafak sökmedi - Aggie Ana'nın kapısını çalmak için çok erken- ve gözlerim kafamdan dışarı fırlayacak gibi. Ne oldu?"

"Birkaç dakikalığına onları kapatırsam ne dersin?"

"Seni uyandırmamak için şey demem.

"İşte ruh budur.

İpek ve dantel paketlerini derme çatma bir yatağın içine istiflemeye koyuldu, sonra paltosunu çıkarıp üzerine uzandı ve botlarını tekmeledi ve iç çekerek uzandı. 'Uzun süre uyumayacağım. Sadece birkaç dakika.

"Uyandığında burada olacağım.

Cevap olarak tutarsız bir şeyler mırıldandı, nefes alış veriş yavaşlarken vücudu yumuşadı. Luce'un kalbi, kendi yorgunluğu çağırmadan önce küçük bir şefkatle sıkıştı. Olabildiğince sessiz bir şekilde botlarını çıkardı ve Samuel'in yanına kıvrıldı. Samuel uykusunda yuvarlandı, kollarını Samuel'e dolayarak onu kendine yaklaştırdı. Birkaç dakika içinde o da uykuya daldı.

Zevk ya da Kıyamet

Luce uyandığında Samuel'in gittiğini gördü.

Zayıf güneş ışığı, taşın çatlaklarından süzülüyordu, mağaranın içinden süzülüyordu. Dokusu ona kuşluk vakti olduğunu söylüyordu. "Samuel?"

"Ben buradayım.

Sesi aşağıdan geliyordu. Platformun kenarına doğru dikkatlice ilerledi ve aşağıya baktı.

Ve nefesini tuttu.

Güneş ışığı deniz mağarasının içine doğru akıyordu; büyük altın rengi dalgalar aşağıdaki deniz havuzunu aydınlatıyordu. Su ürkütücü bir mavi-yeşildi, sanki altında binlerce mum parlıyormuş gibi ışıldıyordu. yüzey.

Güvercinin içinde duran ve elinde bir ip saran Samuel, sırtarak ona baktı.

"Bunu takdir edeceğini biliyordum. Halatla işini bitirdi, düzgünce bir kenara koydu ve tekneden taş merdivenlere atlayarak ona doğru tırmandı.

"Bu harika," diye nefes aldı Luce. Havuzun dibi soluk kumlarla kaplıydı. Su o kadar berraktı ki, dalgalanmaları ve dalgaları, ara sıra görülen yengeç ya da deniz kabuklarını görebiliyordu.

Son derece davetkârdı. Bir parçası, bir an önce ve o harika suyu teninde hissetti. Geri kalan kısmı içinde ürperdi. Bir elini cebine soktu, orada deniz ipeğini hissetti ve parmaklarını hızla geri çekti.

'Bana bu yerden *gerçekten* bahsetmeliydin,' dedi.

Samuel merdivenlerin tepesine ulaştığında onu suçluyordu. Saçlarının ıslak olduğunu, gömleğinin geniş omuzlarına yapıştığını şaşkınlıkla gördü.

"Yüzdün mü?"

'Seni uyandırdım mı? Su sıçratmamaya çalıştım. Saçlarını karıştırdı ve deniz suyu damlacıkları Luce'nin yanağına sıçradı. Yukarı uzandı hızla sildi, bir an için parmaklarını onun nemli teninde gezdirme arzusuyla dikkati dağıldı.

"Hayır. Bakışlarını tekrar suya çevirdi. "Hayır, seni duymadım.

Onun kendisine baktığını hissetti.

"Yüzmek ister misin, Luce? Eğer korkarsan anlarım..."

"Korkmuyorum. Çok hızlı konuşmuştu, sahtekârlık sözlerinin arasından, aşağıda dalgalanan kumun üzerindeki güneş gibi parlıyordu. Korkuyordu. Bacaklarının bağlı, işe yaramaz olduğunu hissetmek, gittikçe daha derine batarken vücudunun onu sudan kurtaramaması unutmak imkansızdı. Ama o da merak ediyordu. Ve bu yerde, Böyle bir su ve böyle bir *ışıkla*. . . Denemek için daha iyi bir zaman olamazdı.

"Ben içeri giriyorum," dedi. "İpekle birlikte.

Adam başını salladı. Yutkundu. "Pekâlâ.

"Kıyafetlerimle yüzemem.

Tekrar yutkundu. "Hayır. Tabii ki .

"Düşünüyordum da, çoraplarımı giysem ve ipeği içlerinde tutsam ...

Samuel başını salladı.

"Peki ya ilk daldığımda geri dönseydin?" "Elbette.

Luce nefes aldı. . "Pekâlâ. Aşağıya geri dön

Güvercin ve gözlerini kapat. Bir su sıçraması duyduğunda açabilirsin.

Onun taş merdivenlerden aşağı inişini izledi, kalbi
Sinirleri tepesindeydi. Çabucak soyundu.

Fikrini değiştirdi: pantolonunun düğmelerini çözdü, karacasını ve midyesini çözdü, beyaz taytının bağcıklarını çözdü. İç çamaşırını çıkardı, çorapları ve jartiyerleri giydi ve sonra çıplak, askılara uzandı. Kemikli, saten kaplı kanatları vücudunun etrafına çekti, bağcıkları pratik parmaklarıyla aşağıdan yukarıya, belden göğse sıktı. Saçlarını çözdü; kalçalarına kadar iniyordu, uzun ve kalın ve siyah-ve deniz ipeğini kalçaların üst kısmına, tenine doğru sıkıştırdı.

Aşağıda, *Dove*'da, Samuel gece yarısı kadar sessizdi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Luce. *Tanrı terzileri dinler mi?* Kenara doğru ilerledi, göz ucuyla baktı. "Gözlerin kapalı mı?

Öyle.

Onu gören Luce neredeyse ayağını kaybedecekti. Samuel Belden yukarısı çıplak, yeleği ve gömleği dümenin üzerine dökülmüş, kolları bükülmüş, elleri gözlerini kapatmış.

Onun vücudunu daha önce de görmüştü elbette. Ama her zaman gizli ve çalıntı bakışlar ve bakışlarla. Şimdi, tamamen engelsiz bir şekilde baktı ve baktı ve baktı. Göğsüne, omuzlarına ve sırtına, hepsi güneşte kahverengileşmiş ve pürüzsüz. Kollarında kıvrılan ve karnını kesen kaslara. Dar kalçalarına ve pantolonunun üst kısmında kaybolan ikiz kas kıvrımlarına.

Yüce Tanrım.

Onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı. "de hazırlansam iyi olur diye düşündüm," dedi. 'Bana ihtiyacın olursa diye. . . bana ihtiyacın olursa diye.

Hiç şüphesiz, ilk seferinde nasıl paniklediğini ve battığını hatırlıyordu. Bu düşünceyle korku soğuk pençelerini sırtında gezdirdi. Her zaman olduğu gibi sorgusuz sualsiz onunla *birlikte* *Dove*'da duran adama baktı ve bir minnettarlık dalgası hissetti.

"Teşekkür .

bir şey yoktu. Orada, neredeyse çıplak ve gergin bir şekilde durabilirdi. Ya da dalabilir.

Serbest düşüş ve ardından suyun kucaklamasının ani şoku. Bu sefer değişimi hissetti: sihir tepeden tırnağa üzerine kayıyordu.

Yeşil-mavi deniz kadar serin. Başını eğdi, omurgasını dikleştirdi, kalçalarını döndürdü, yeni bedenine uyum sağladı.

Ne yapacağını biliyordu. Kuyruğunu kendiliğinden salladı ve suyun içinde hiç kadar hızlı ve güçlü bir şekilde ilerledi. Tekrar fiskeledi.

Gözlerini açtı ve

Öyle ki her şeyi yongaları, birkaç başıboş balığı, deniz kabuklarını- muhteşem ayrıntılarıyla görebiliyordu.

Luce kendini havuza doğru itti, emin ve yumuşak bir şekilde hareket ederek yeni ritmine kapıldı. Yuvarlandı, yumuşak bir şekilde geri yüzdü, kuyruğuna baktı, görkemli yüzgeçleri sudaki parlak renkli mürekkep dalları gibiydi, maviler ve yeşiller, gümüşler ve pembeler, bir rüya gibi parılıyordu. Yükseklerde, *Güvercin*'in gövdesinde, tahtalara sıkışmış kabarcıklar, her bir tahta düz. Ve sulu bir gölge.

Samuel. Yan tarafa eğilmiş, onu izliyordu. Dişlerinin beyazlığı, geniş, heyecanlı sırtışı.

Ani bir sevinç patlamasıyla Luce vücuduna bir açığı verdi ve sertçe yüzerek yüzeye doğru yöneldi.

Yürümek, koşmak ya da dans etmekten daha .
Nefes almaktan daha kolaydı.

Kuyruğunun gücüyle suyu yararak yüzeye doğru ilerledi.

Havaya daldı, suyun üzerinde süzüldü, damladı ve parıladı.
Samuel'in neşeli haykırışını duydu, onunla birlikte sıçradığını hissetti, Sırtını dönmeden önce parmak uçlarıyla denize geri kaydığını. Bir renk, ışık ve su patlaması - burada ve sonra tekrar gitti, su onu bir kez daha kabul etmek için yumuşak bir şekilde ayrıldı.

Onu evinde ağırlamak.

"Eğleniyor musun? Samuel Güvercin'in pruvasına yaslanmış, sırtıyor ve ağzından sular damlıyordu.

Luce daldı, sıçradı ve tekrar tekrar daldı,
Tekneye su sıçratıyor, yelkenleri, merdivenleri ve Samuel'i de ıslatıyordu. Artık yüzeyde tembelce sürüklenmekten başka yapacak bir şey yoktu; akıp gitmek

Dove'un yan tarafı boyunca, tekneye zar zor dokunuyordu. Ona uzanmaya ya da dinlenirken yan tarafına tutunmaya gerek yoktu. Hava kadar hafif, gelgit kadar güçlüydü.

"Şu bak," dedi Samuel. Sesi alçak, deniz grisi gözleri yaklaşan bir fırtına gibi karanlıktı. Bu gözler onu içine çekti, koyu renk saçlarından, yüzeyde iz bırakan kuyruğunun parıldayan dallarına kadar.

Luce da bakıyordu. Tuz ve suyla parlıyordu, nemli saçları ensesinde kıvrılıyordu, dövmeleeri bronz teninde belirgindi.

Sevinç tamamen başka bir şeye dönüştü.

Dove'un pruvasına doğru sürüklendi ve Samuel'e elini uzattı, dalış yaptıkları ve kendisini tekneye çıkarması gerektiği zamanlarda hep yaptığı gibi. Ve her zaman yaptığı gibi, Samuel eğildi. Güven ve kararlılıkla eğildi ve kolunu kavradı.

Kenardan bu kadar kolay düşmesi şaşırtıcıydı. Luce'un gerildiğini hissettiğinde, tekne uyarı verircesine sallandığında gözleri açılmıştı. Ve sonra sanki bunun olmasını *istemiş* gibi basitçe ... düşmüştü. Baloncuklar, uzuvlar ve yüzgeçlerden oluşan bir telaş vardı. ve eller ve ağızlar ve sonra Luce kendini ona karşı ezdi.

Ağzı onunkinin altında açıldı, aldırmadan, isteyerek. Onun kalp atışlarını duyabiliyor, elbisesinin ipek katmanları arasından hissedebiliyordu,

Balina kemiği ve kurdele onları ayırıyordu. Ondan daha iriydi, hem de çok daha iri, ama yine de burada, suyun içinde güçsüzlüğünü, kırılganlığını hissediyordu. Ona sarılabilir, ellerini saçlarına dolayabilir, kuyruğunu bacaklarına dolayabilirdi. Onun öpücüklerini çalabilir ve nefes al ve ona geri ver.

Onları isteyerek aldı.

Denizin derisini bir bütün olarak kırdılar, birlikte hırladılar, ağızlar ve dudaklar, diller ve kalçalar. Deniz merdivenlerine, kayaların sağlamlığına doğru kürek çekiyorlardı.

Yarısı suyun içinde, yarısı dışında.

Luce onun kendisini tuz lekeli taşla bastırmasına izin verdi. Ellerini göğsünde, karnında gezdirdi, parmaklarını sırtında, aşağıya doğru, pantolonunun altında, kasların ve çıplak tenin kıvrımlarında gezdirdi.

Öpüşmeler derinleşti, dillerin ve dişlerin lezzetli bir şekilde kayması. Samuel'in elleri geziniyordu. Luce'nin saçlarını düğümlüyor, başını taşlara yaslayarak dilini boynunda gezdiriyor, parmaklarını kıvrımlı, gümüş pullu kalçasında gezdiriyordu.

"Luce ... Adam ondan uzaklaştı. 'İstediğin bu mu? Gerçekten istediğin bu mu? Onun ne sorduğunu biliyordu. Kutsama'da geminin gölgesinde söylediği sözleri, gözlerindeki şüpheyi unutmamıştı.

Bu bir rüyaydı, başka bir şey değil. Bunu hep biliyordum. De Châtelaine gibi biri.

Her gün pişmanlık duydum. Her saat.

Luce her zaman denizin kanunlarına inanmıştı; kıyılarında bulduğunuz her şeyin inkar edilemez bir şekilde sizin olduğuna. Her deniz kabuğunun, her kalıntının, kuma ve onun yoluna vuran her tuhaflığın denizin rızasıyla oraya sürüklendiğine.

"Beni kıyıda buldun," dedi. "O gece jetlerden kaçmıştın, hatırladın mı?

Yarım bir gülümseme. "Nasıl unutabilirim ki? "Deniz kanunları senin olduğumu söylüyor.

"Beni endişelendiren denizin görüşü değil.

"Kimin o zaman?

İç çekti. "Biz farklı dünyaların insanlarıyız, Luce.

Aralarındaki sıklıkta parıldayan kuyruğuna baktı. "Açıkça.

Demek istediğim bu değil. Seni nasıl mutlu edebilirim ki? Bu kadar uzun süre böyle yaşadıktan sonra? Sana böyle bir hayat veremem.'

"Güzel. Çünkü bunu istemiyorum. Luce elini kadının kalçalarının üst kısmına götürdü ve parmaklarını kurdelelerin etrafında dolaştırdı.

Tereddüt etti. Sonra, Masallar hep ya zevk ya da felaket derdi," mırıldandı. "Şimdi anlıyorum.

Parmaklarını bağcıkların arasına sokarak ipeksi panelleri gevşetti.

Parmak eklemlerinin kızın çıplak tenine her dokunuşu bir alev gibiydi; parmak eklemlerini ittiğinde kızın kemikleri eriyordu.

kalıntıları uzaklaştırdı. Artık aralarında sadece deniz ipeği vardı ve Luce'un göğüslerinde toplanmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Samuel, bakışları, elleri kadının her yerini okşuyordu; göğüslerini, kalçalarını, uyluklarının ani, pürüzsüz uzunluğunu. İpeği askıların içine yerleştirdi ve onları kadının üzerine itti. başlarının üstündeki merdivenlerden. Luce, deniz suyuyla parıldayan uzun, kahverengileşmiş bir kolla onun üzerinde uzandığını görünce neredeyse çözüldü. Sırtını ona doğru verdi, kollarını ona doladı ve onu deniz kadar derin öptü.

"Bu bir zevk," diye fısıldadı Samuel. "Ve belki de benim sonum. Eli Luce'nin kalçalarının arasına kaydı. "Bırak öyle olsun.

Öpücüklerini boynundan aşağı, göğüslerinin kabarıklığı boyunca takip etti, tadına baktı ve tadını çıkardı. Bu sırada parmakları okşuyor ve daireler çiziyordu,

O kadar şaşırtıcı, o kadar *lezzetli* bir şekilde hızlanıyordu ki, zar zor nefes alabiliyordu. *Güvercin* yanlarında sallanıyordu, su bacaklarına vuruyordu, sanki deniz dinliyordu, aynı derecede aç ve çaresizdi. Luce kesinlikle bu yüzden ölecekti. *Kesinlikle, kesinlikle* ölmek . . .

Sonra Samuel'in parmakları hareketsiz kaldı. "Durma," diye yalvardı Luce.

"Sabırlı ol," diye mırıldandı, öpücükleri göğsünden karnına ve kalçasına doğru ilerleyerek aşağı doğru indi.

Dilinin ona dokunuşu o kadar beklenmedikti ki Luce gözlerini açtı.

"Samuel?

"Bana güveniyor musun, Luce?

Başını sallamayı başardı. Zar zor.

Ağzı tekrar Luce'nin üzerindeydi, dili aynı anda hem daha hızlı hem de daha yumuşak bir şekilde titriyordu. Luce merdivenlere doğru eğildi. Bir gelgit yükseliyordu

, hızlı ve güçlü. Artık bunu durduramazdı. Hiç kimse olabilirdi. Hayatı buna bağlıymış gibi merdivenlere tutundu, çaresizdi, soluk soluğaydı, yıldız denizinde boğuluyordu.

Ve sonra, kurtuluş. Samuel çıplak bir halde üzerine uzanmış, onu güçlü ve kararlı kollarıyla sarmıştı. Onun kendisine karşı olan isteğini hissetti, başını eğerek onun yavaşça, yavaşça, içinde rahatlamasını izledi, zevk, dolgunluk ve bunun harikasında tamamen kayboldu. O vardı

Doyduğunu sanıyordu, ama şimdi bedeni onunkiyle aynı anda istekle sallanıyor, gelgit kadar eski bir ritimle akıp gidiyordu.

Ayın spirali. Yarısu suyun içinde, yarısu suyun dışında ve Taş, taş ve su... Bacakları Samuel'inkilere dolanmış, vücudu Samuel'inkilerle bir olmuş, Luce sonunda bir sığınak bulmuştu. Fırtınadan sığınak, karanlıkta ışık. Ev.

Bir süre sonra Samuel, "Sanırım konuyu hallettik," diye mırıldandı.

"Büyünün nasıl çalıştığını biliyoruz.

Luce, kalp atışlarının gelgit gibi sabit olduğu göğsüne başını salladı.

"Biliyoruz.

Dove'un dibinde, Samuel'in alelacele bir araya getirdiği battaniye ve ağlardan oluşan bir yuvada birlikte yatıyorlardı, merdivenlerin soğuğu ve rahatsızlığı onun deyimiyle 'dayanılmaz' hale gelmişti.

"Ben bir denizciyim, Samuel.

"Evet," dedi sakince.

"Fae.

"Evet.

Bu tek *kelimenin* gücü -evet- ve deniz ipeğinin gerçekten de şüphelendikleri şeyi yapabileceği ve Luce'u babasının çalışma odasında ya da *Poissons, Ecrevisses et Crabes*'in sayfalarında dünyanın yüzeyine resmedilmiş yılanlar kadar tuhaf ve büyü, yarı kadın yarı balık bir yaratığa dönüştürebileceği kesinliği o kadar sarsıcıydı ki Luce'un nefesini kesti. Samuel'e sıkıca sarıldı, kalbinin düzenli atışına konsantre oldu.

"İlk başta beni boğacağını sandım," dedi. "Beni *Dove*'dan çıkardığında.

"Bu düşünce aklımdan geçti.

"Tanrım. Bir kolunu gözlerinin üzerine atarak yüzünü buruşturdu. "Ve *ben*

Jean-Baptiste Léon'un kızını sevmenin yapabileceğim en pervasız ve aptalca şey olduğunu sanıyordum. Meğer çok çok daha kötüymüş.'

Luce kıpırdamadan durdu. Bazı kelimelerin, daha çok diğerlerinden daha önemliydi. Arkadaşlarından ayrı duruyorlardı çünkü gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyorlardı. Bir tane vardı

Samuel'in az önce söylediklerinde o kadar sert ve o kadar güzel parlayan bir kelime vardı ki, yanmaktan korktu.

Samuel de sakinleşmişti.

karanlık bir deniz gibi sessizlik uzanıyordu. "Pervasızca mı?

Luce en sonunda şöyle dedi. "Aptalca mı?

"Baban tehlikeli bir adam," dedi, minnettarlıkla ona attığı ipi tutarak.

"Onunla karşı karşıya gelmek isteyecek pek kimse yoktur.

'Onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Neden?'

Birçok nedenden dolayı. Başlangıç olarak, o zengin. Bu da demek oluyor

Güçlü. O da kurnaz. İşini biliyor.

sağlam bir girişim ile riskli girişim arasında. Zamanında iyi bir kaptandı ve gemilerden anlardı. İnsanlar da öyle. Tek bir adam bile yok, Saint-Malo'da Jean-Baptiste Léon'un tanımadığı ne bir kadın ne de bir çocuk var. Her mürettebatı, her gemiyi, onu kimin kullandığını ve ne yaptıklarını bilir.

taşıyor. Yatırımcıların, riskleri paylaşmanın önemini anlar. Onun yanında durun, güvenini kazanın, o da gün gibi sadık olacaktır.

uzun. Ama onu , şey...' 'Ne?

"Babanıza ihanet etmenin bir aslanı dürtmeye benzediğini duymuştum. Sessizce yatabilir ya da ... şey ... bir gün arkanızı döndüğünüzde onu sessizce sizi takip ederken bulabilirsiniz. O zaman, elbette, çok geçtir. Sonunun çabuk gelmesini ummaktan başka yapılacak bir şey yoktur.

Luce'un omurgasına bir ürperti yayıldı.

"Babanın, kızıyla teknemde ne yaptığımı bilmesi fikrinden pek hoşlandığımı söyleyemem. Samuel hafifçe konuştu ama Luce kelimelerin altındaki gerçeği hissetti. "Birkaç dakika içinde paramparça olurdum.

"Bunu yapmasına asla izin vermem.

'Bir aslanın acıma nedir bilmediğini söylerler, Luce. Korkarım onu durduramazsın. Samuel onun saçlarına tekrar dokundu, parmaklarının arasından geçirdi. "Yine de buna değerdi.

"Böyle şeyler söyleme. Onu çekti. Sarılmışlardı Samuel'in her zaman *Dove*'da taşıdığı kalın battaniyelerin ama yine de aniden üşüdü.

"Bu doğru. Sesi artık şakacılığını kaybetmişti. 'Tek istediğim
-Seni koyda suda ilk gördüğümünden beri dilediğim tek şey.
-Sendin.'

Sonunda o kelimeye geri dönmüşlerdi. Parlaklığı ve yumuşaklığı.
Sıcaklığı.

"Ve ben de seni," dedi Luce, alnını onunkine bastırarak. 'Her ne kadar
burada kalıp seninle teknede bir şeyler yapmaktan hoşlansam da, ne
olduğum hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Cevaplara ihtiyacım
var Samuel.

'O zaman onları bulalım. Aggie Anne'nin evi uzak değil. Seni şimdi
ona götüreceğim. Amaca yönelik sözler, ellerinin ve ağzının dolaşmasıyla
tamamen çelişiyordu. "Ama önce yapmam gereken çok önemli bir şey
var...

Kendini onun üzerine kaldırdı, dudakları, saçları göğüslerinin üzerinde
gezindi.

"Ah," dedi Luce iç çekerek. "Şu önemli şey. 'Çok, çok
önemli ...'

Daha sonra, deniz mağarasından günün aydınlığına doğru tırmandılar.
Ayaklarının altında denize meydan muhteşem bir burun yükselirken,
sahilin vahşi, rüzgârlı kıvrımı
izle. Mükemmel, ürkütücü bir beyazlıktaki soluk kayalıklar birbiri
ardına yuvarlanıyor, tuz, spre ve mesafeyle puslanıyordu. Rüzgâr
şiddetliydi,
Luce'nin saçlarını çekiştirerek aceleyle örgüyü gevşetti. Saçlarını
yüzünden uzak tutarak manzarayı seyre daldı.

"Tüm sahil tebeşirden yapılmıştır," dedi Samuel, kalın, dalgalanan
otların arasından zar zor seçilebilen patikada duraklayarak. "Kent'e
kadar," diye ekledi işaret ederek. "Ve doğuda, Lyme'a kadar.

"Bu çok güzel.

Doğudaki dar patikayı takip ettiler, ta ki Luce aşağıda bir koyun
kıvrımına sığınmış, sazdan çatıları olan bir köy görene kadar
gri taşla karşı sıcak. Aggie Ana'nın yıkık dökük kulübesi diğer evlerden
uzakta, denize yakın bir yerdeydi. Bahçesi
Hazinele saçılmıştı: eski balık ağıları, cam şamandıralar ve kurutulmuş
deniz yosunları. Kulübenin taş duvarları arasındaki yarıklarda deniz
kabukları vardı ve tek, eğri pencerenin üzerine sabitlenmiş büyük bir
dalgaların karaya attığı odun parçasına bağlı olta iplerinden sarkıyordu.
Onlar
sabah esintisinde usulca çınılıyordu. Düzenli bahçelerin aksine

Aggie Ana'nın bahçesi kır çiçekleriyle doluydu. Yabani mazi, deniz çobanpüskülü ve çobanpüskülünün yanı sıra pembe ve leylak rengi sürüler halinde deniz tutamları köpürüyordu.

Samuel, Luce'u dalgaların karaya attığı ağaçlardan yapılmış çitten geçirip kum ve ezilmiş deniz kabuklarından oluşan bir patika boyunca ilerletti.

"Hazır mısın?"

Luce başını salladı, yutkundu. "Evet."

Samuel soluk kapıyı hafifçe çaldı. İçeriden hafif bir kıpırtı geldi ve ardından kapı açıldı.

Beyaz saçları o kadar uzun ve gürdü ki neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Elbisesi pürüzlüydü, Luce'un fırtınalardan sonra sahile şüphelendiği solmuş kumaş parçalarıyla yamalıydı: griler, siyahlar ve solmuş maviler, ipeksi kırmızılar ve solmuş pembeler, hatta tuzlu bir altın.

"Peki o zaman," dedi Aggie Ana İngilizce olarak. "Kapımda yakışıklı bir kaçakçı var. Gözlerini kısarak küçük kadının üzerinde yükselen ve omuzları kapının çerçevesini dolduran Samuel'e baktı.

"Merhaba Aggie," dedi kolayca.

Aggie Ana etrafına baktı, bakışları onu yakaladı ve tuttu -Luce'a. "Peki bana ne getirdin, haydut?"

"Bu Lucinde," dedi Samuel. "Benim bir arkadaşım. Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk.

"Elbette. İçeri gelin, içeri gelin." Küçük kadın onları içeri aldı İçeriye girdiklerinde hemen rutubet ve salamura kokusuna, pişmiş balık dumanına karıştılar. Samuel alçak tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kalmıştı ama yine de ev Luce'un tahmin ettiğinden daha aydınlık ve rahattı,

Koya açılan iki küçük penceresi ve taş ocakta yanan bir ateşi vardı. Bir uyku alanı soluk bir örtü ile yarı örtülüydü.

Perde; küçük bir masanın etrafına yerleştirilmiş dört tabure, ortasında deniz kabukları, deniz camı ve ilginç taşlarla dolu bir kase.

Aggie Ana tabureleri işaret ederek, "Otur," dedi. Luce yaşlı kadının dediğini yaptı ve koyu renk yün eteklerini masanın altına sıkıştırdı. Samuel onun yanında uzun bacaklarını güçlkle katladı. "Çay?"

"Evet, lütfen," dedi Samuel ve Luce hevesle başını salladı. Onlar vardı Samuel'in son ekmeğini ve peynirini kıyıya yürürken yemişti ama sıcak çay düşüncesi karnını guruldatmıştı

Mutlu bir şekilde. Aggie Ana bir tencereye taze su doldurdu ve açık ateşin üzerinde salladı.

"Nasıl başlamak istersiniz? Samuel Luce'ye yumuşak bir şekilde Fransızca sordu.

Luce omuz silktilti. "Pek bilmiyorum.

Aggie Ana'nın kulakları . Luce'ye pürüzsüz bir Fransızcayla, "Manş Denizi'nin ötesinden mi geliyorsunuz?" diye sordu.

Luce şaşkınlıkla başını salladı. "Evet," dedi İngilizce. "Saint- Malo'dan.

'Saint-Malo mu? Gah,' diye tükürdü Aggie Ana. 'O eşek arısı yuvası. İngiliz Donanması'nın ve kralın belası. Uzun zamandır orayı görmek istiyordum.

Söyle bana, surlar söylendiği kadar etkileyici mi? Ve gerçekten büyülü taştan mı yapılmışlar?'

Luce sırtıttı. Aggie Ana, babasının çalışma odasındaki nadide deniz kabuğu gibiydi; önce tek renk, tek doku gibi görünür, sonra başka bir yöne çevrildiğinde bambaşka bir hal alırdı. Öyle. Şehre hiç girilemedi. Hollandalılar 1694'te denediğinde bile. Luce yapamadı

sesindeki gurura yardımcı oldu. Çocukken babası ona baskını okumuştı. Hollandalılar ve İngilizler birlikte dört gün boyunca şehri kuşatmış, bazı binalara ve hatta katedrale zarar vermiştir. Yine de şehir galip gelmişti.

"Bir gün düşecek," dedi Samuel. Ses tonunda öyle bir sertlik vardı ki Luce'un şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. 'Bütün şehirler bir gün Son.'

"Belki. Belki de değil. Aggie Ana oturduğu yerde kıpırdandı, beyaz saçlarının altındaki gözleri ıslık ıslık ve kurnazdı. 'Ama Lucinde'yi Manş Denizi'nden ince Fransız ipeği gibi geçirip duvarlardan söz etmediniz. Neden beni ziyarete geldin?

"Bize bu konuda bilgi verebileceğinizi umuyorduk. Luce elini cebine attı ve deniz ipeğini çıkardı. "Samuel bunun kaynağını bilebileceğinizi söyledi.

Aggie Ana'nın masasının üzerine koyduğu ipek, kulübenin taşlı ışığında parıldıyordu; ovalanmış ahşap üzerinde uhrevi bir çizgi gibi duruyordu.

Aggie Ana bir parmağını ipeğin üzerinde gezdirerek, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Başını kaldırıp Luce'un yüzüne baktı. 'Nereden buldun

Bu mu?'

Luce tereddüt etti. Samuel'e baktı, ne kadarını güvenle söyleyebileceğinden emin değildi.

"Sana söyleyeceğiz Aggie," dedi Samuel, Luce'un endişeli bakışlarına hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. "Ama önce sağduyulu olacağınıza dair söz vermeniz gerekiyor.

"Alacaksın," dedi Aggie Ana ayağa kalkarak. "Bu köyde olan her şeyi bilirim," dedi çay yapraklarını ve kaynamış suyu eski küçük bir demliğe ekleyerek. 'Balıklar ne zaman ısırır ve fırtınalar ne zaman gelir. Maliyecilerin nerede dolaştığını ve uzak durmaları için onlara kimin para verdiğini biliyorum. Tencereyi bir tepsinin üzerine koydu ve üç fincan ekledi. 'Başka şeyler de biliyorum. Nesillerin sırlarını, onlarca yıldır özenle hazırlanmış yalanların ardındaki gerçeği, her köyün dokusunu. Tepsiyi masanın üzerine koydu. "Sırrınız benimle güvende.

Luce, Aggie Ana'nın deniz yeşili gözlerine baktı. Samuel yaşlı kadının damarlarında deniz halkının kanının dolaştığına inanıyordu. Şimdi ona bakınca, o da buna inanıyordu.

'Ben Jean-Baptiste Léon'un evlatlık kızıyım,' dedi. 'Onun babası ve ondan önceki babası armatördü. Korsanlar. Babam çok güzel eşyaları olan varlıklı bir adamdır.

"Elbette," dedi Aggie Ana. Demliği kaldırdı ve hepsine çay doldurdu.

"Teşekkür . Luce kadehini minnetle kabul etti. "Bu ipeği babamın evindeki gizli bir odada, bir deniz sandığının içinde buldum.

Aggie Ana nazik parmaklarıyla ipeğe dokundu. "Sandıkların ve odaların içine bakan kadınlar hakkında hikayeler vardır.

Onlara yasak,' dedi Aggie Ana. "Sonları iyi bitmiyor. 'İpeğin ne olduğunu biliyor musun? geldiğini?" Samuel sordu.

"Elbette," dedi Aggie Ana. "Deniz halkından geldi.

Yarısı Birinin Yarısı Diğerrinin

Luce'un elleri titriyordu. Fincanını dikkatlice masaya geri koydu.

"Böyle bir ipek bizim yeşil kıyılarımızda dokunamaz," diyordu Aggie Ana. 'Lifleri dev istiridyelerden toplanır. yüzeyin çok altında bulunur. Sadece deniz insanları bu lifleri toplayabilir. Ve sadece deniz insanları onları dokuyarak karşınızda gördüğünüz şeye dönüştürecek kadar beceriklidir.

İpeği kaldırdı, ellerinin üzerinde nazikçe gezdirdi.

Yine de sadece dekorasyon için değil. Oh, hayır. Deniz kadınları ipler boyunca büyüler, dilekler ve umutlar dokurlar. Büyü ipeğe rengini ve güzelliğini verir.

"Ne tür bir büyü? Luce fısıldadı.

'Ay dolunay olduğunda ve hızla yükseldiğinde gelen türden, Suyun üzerinde gümüşten bir yol çiziyor,' diye yanıtladı Aggie Ana. "Gece yaklaştığında gelen türden. Gelgit başlamak üzereyken ya da okyanus fırtınadan önce nefesini tutar. Aradaki zamanlar. Ne gündüz, ne gece. Ne yüksek, ne alçak. Yarı biri, yarı diğeri.

Yarısı birinden, yarısı diğerrinden.

'Doğaları gereği, deniz insanları diğerr Fae'lerden farklıdır. Arada kalmışlardır, hem karanın hem de denizin yaratıklarıdır. Onlar

aydınlık ve karanlık, güneş ve ay, sığ su ve derindir. Yüzmeyi severler ama aynı zamanda kıyıda yürümeyi de severler. Bu ikilik onların felaketi olacaktır.

"Neden? Luce sordu. Çayı önünde soğumaya bırakılmış, unutulmuştu.

Aggie sandalyesinde geriye yaslandı. "Deniz insanların hikayesi bir mutlu olan. En sessiz koylarda, en uzak sularda yaşamayı tercih ederek Fae'lerin en utangaçları olmuşlardır. Yüzyıllar boyunca barış içinde yaşadılar, sadece ihtiyaçları olanı aldılar, sadece sahip olduklarını kullandılar. Sonra insanlar rüzgârı kullanmayı da öğrendi. Gemiler daha büyük, filolar daha güçlü, haritalar daha iyi hale geldi. İnsanlar bu bölgelere yerleşmeye başladı.

sessiz koylarda, o uzak sularda balık avlıyorlardı. Deniz insanlarına hem saygıyla hem de korkuyla bakıyor, tatlı seslerine ve güzel formlar, aynı zamanda onlardan korkarken. Bu hep böyle olmuştur. Deniz insanları ay kadar değişkendir. Tehlikeli olabilirler. Kibirli, vefasız, öngörülemez. Yine de nazik de olabilirler,

Fırtınalı bir denizi sakinleştirmek ya da sarkan bir yelkeni doldurmak için güçlü bir rüzgâra şarkı söylemek. Bir deniz kızı kazazede bir denizciyi kurtarabilir ya da sürüklenen bir balıkçıya eve dönüş yolunu gösterebilir ama aynı onu teknesinden sürükleyip boğabilir de. "Rüyaların en karanlığından gelen bir canavar. *Canavar*. Luce onun bu kelimeyi rahatça kullanması karşısında irkildi. "Çoğu kişi bu riske girmeye hazırды, çünkü bu haber denizler boyunca yayılmıştı.

Bir deniz kızının öpücüğü, onu alacak kadar şanslı olan herkese iyi şans - sakin denizler, adil rüzgarlar, iyi ticaret - getirirdi.

Morgan'ın fırtınadan sonraki sabahki görüntüsü - yüzündeki şaşkınlık, onu kendine çekme şekli

Kız ona kendisini neden öptüğünü sorduğunda *iki nedeni olduğunu* söylemişti. *Birincisi... Seni öptüm çünkü değildi, Lucinde. Neredeyse ölüyordum. Ve sen çok görünüyordun.*

Gerçekten mi? Bir an için senin bir seamaid olduğuna inandım. Ve kadın ona ikinci nedeni sorduğunda, adam tereddüt etmişti. Fark eder mi?

Denizcilerin hikâyelerini duymuş muydu? O sırada bile kendi başarısını, şansını mı düşünüyordu?

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. Aggie'nin penceresinin ötesindeki koy sabah güneşinin altında sakindi ve onun kargaşasından habersizdi.

"Peki ya ipek ne olacak Aggie? Samuel sordu.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi delikanlı? İpek menteşedir. Kapı, alacakaranlık. Anahtar.' Aggie Ana ayağa kalktı. ve odanın içinde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Köhne bir çekmeceyi karıştırdı -taşın kabuğa çarpma sesi- sonra bir parça yıldız ışığı çıkardı.

"Bu," dedi, masaya geri getirip Luce'ninkinin yanına koyarak, "büyük büyükannemindi.

İki ipek parçasının uzunluğu ve genişliği aynıydı. İkisi de deniz kabuklarının parlaklığına, ipeğin yumuşaklığına sahipti. Ancak Aggie Ana'nınki koyu gümüş rengindeydi ve ayın her tonunda parlıyordu.

Luce, Aggie Ana'yeniden baktı; denizle ıslanmış evine, uzun, vahşi saçlarına. "Hiç kullandın mı?

"Bir kez denedim. Uzun yıllar önce. Hikayelerin doğru olduğunu, atalarımın yaptığı gibi yapabileceğimi ve bacaklarımı parlayan gümüşten bir kuyruğa dönüştürebileceğimi umdum. Ama ne yazık ki bunu denize götürüp tenime tuttuğumda hiçbir şey olmadı. Omuz silktili. 'Yeterince tuz yok

"Kan, sanırım.

"Onu tenine mi tuttun? Samuel, öyle görünüyordu ki Böyle bir vahiy karşısında şok olmanın ötesinde. "Böyle mi çalışıyor o zaman? Suyun içindeyken sadece üzerinde mi taşıyor?

"Deniz suyu, tatlı değil," diye açıkladı Aggie Ana. 'Ama basitçe söylemek gerekirse, evet.

En azından annem böyle tarif .

"Peki nasıl nefes alacaktı? Samuel sordu.

Karada olduğu gibi. denizayısı yunus balığı gibi hava solur. Her zaman nefeslerini bir yunus kadar tutabildiklerini hayal etmişimdir.

Bir yunus balığı kadar uzun ve onun kadar derine dalar ve neredeyse onun kadar hızlı yüzer.

Bu şaşırtıcı bilgiyi bir deniz kuşu ya da kaplumbağadan bahseder gibi rahatça verdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Samuel. Huzursuzca Luce'a baktı, yüzü solgundu. "Bütün bunlar hakkında bu kadar çok şey bildiğini hiç bilmiyordum Aggie.

"Hiç sormadın Samuel. Biraz daha çay?"

'Tanrım, evet.'

Çayını doldururken fincanını uzattı, sonra da sıcaktan irkilerek hızlıca içti. "Çaydan daha sert bir şeye ihtiyacım olduğundan oldukça eminim.

Aggie Anne Luce'u izliyordu.

'Peki ya sen Lucinde Léon? Daha güçlü bir şeye ihtiyacınız var mı?'

"Yeterince iyiyim," dedi Luce. Bu bir yalandı. Onun kanı kulaklarına vuruyordu. Mide bulantısı boğazının arkasına doğru kıvrıldı,

boynunda bir iz bıraktı. Masaya döndü ve ağır ağır oturdu. "Annen ipeği kullanabilir mi?

"Hayır." Gözleri parlıyordu. "Ama annesi yapabilirdi.

Luce gümüş ipeğe dokundu. Canlı ve duyarlı olan mavi parçadan tamamen farklı bir his veriyordu; sanki Luce'un bileğine dolanmaktan ve her zaman onunla birlikte kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Gümüş, bir kumaş parçasından başka bir şey değilmiş gibi hissettiriyordu. Soğuk, kararsız. Sorular zihninin yüzeyine doğru süzüldü.

"Buraya, Lulworth'a nasıl geldi? Samuel Aggie'ye sordu. "Yani senin büyük büyükannen.

"Bir balıkçıya, onu yakaladıktan sonra aşık oldu.

Kaza, unutmayın - onun ağlarında,' diye cevap verdi. 'Benim büyük büyükbabam. O bir ölümlüyü seven ilk denizkızı değildi. Sonuncusu da olmayacak," diye ekledi Luce'a bakarak. "İpeğini çıkardı ve onunla birlikte kıyıya yürüdü, hayatının geri kalanında da orada kaldı. Bir seçim yaptı.

Seçim. Kelime havada ağır ağır asılı duruyordu.

"Bu onun için kolay değildi," dedi Aggie Ana. "Bir deniz kadını her zaman iki kıyı arasında sıkışıp kalır - biri güneşte, diğeri derinlerde - ve her ikisine de duyduğu arzu her zaman mevcuttur. Luce küçük evin etrafına baktı

Evin hazineleri -kabuklar ve kurutulmuş otlar, pullar, düğmeler ve tüyler-şifonyer ve raf, masa ve pencere kenarı boyunca neredeyse saygıyla dizilmişti. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Denizi eve getiren, onu evin duvarlarına eken Aggie değildi.

tuzlu küçük bahçe. Seamaid'di.

"Ama o ... Luce kelimeleri bulmakta zorlanarak masanın üzerindeki ipeği işaret etti. "İsteseydi denize geri dönebilir miydi?

'Belki de zaman zaman yapmıştır. Ay yeni doğduğunda ve koy boşken.

Luce, deniz kızının aysız bir gecede yalnız başına yüzmekten daha fazlasını isteyip istemediğini merak etti. Ailesini özlemiş miydi? Evini?

Denize dönmek istemiş miydi?

Aggie Ana, Luce'un düşüncelerini anlamış gibi, "Büyük büyükbabamın onu, eğer isteseydi gitmesine izin verecek kadar sevdiğini düşünmek istiyorum," dedi. Ama söyleyemem. Çünkü kesin. O bir erkekti ve her erkek gibi o da bu kadar değerli bir şeyin gitmesine izin vermek istemezdi.

"İyi balık tuttun o zaman? Samuel sordu.

Her zaman. Ağları her zaman doluydu, teknesi ne kadar kötü olursa olsun her havada güvendeydi. Onun varlığı bir lütuftu.

Luce ayağa fırladı. "Sanırım Sanırım yeterince dinledim. Zayıfça gülümsedi. "Teşekkür Aggie. Hikayen konusunda bize güvendiğin için.

"Evet," dedi Samuel ayağa kalkarak. "Bize söyleyebileceğimizden çok daha fazla yardım ettiniz.

Yaşlı kadın onları kapıya kadar takip etti, Luce kapıyı çoktan açmıştı, deniz havasının kalbini kasıp kavuran hüznü yatıştırmasına izin vermek istiyordu.

"Kalbine güven, Lucinde Léon. Yaşlı kadının gözleri sempati ile yumuşamıştı. Luce'nin parmaklarının arasına bir şey sıkıştırdı. Bir hançer, sapı soluk kemikten yapılmış, bıçağı üst üste binmiş sayısız kabuktan yapılmış bir kılıfın içinde saklı. Bu hançer bir Sıkı dokunmuş deniz ipeğinden yapılmış bir kemer. Luce bıçağı serbest bıraktı. Acı verecek kadar güzeldi, dans terlikleriyle aynı parıldayan su camından yapılmıştı ve güneş ışığını akla gelebilecek her tonda yakalıyordu.

"Bu muydu ...

"Atalarımın. Şimdi senin.'

'Onu alamam. Çok değerli.'

"Buna ihtiyacım yok," dedi Aggie Ana, Luce'un itirazlarını boğumlu eliyle bastırarak. 'Bir kadın kendi gerçeğini bilir. Bu onun doğuştan sahip olduğu bir yetenektir, diğer pek çok şey gibi.

Dünya tarafından hızla çalındı. Rahipler tarafından günah ve Kadınları kendi zevkleri ve çıkarları için en iyi nasıl kullanacaklarını uzun zaman önce öğrenmiş erkekler tarafından yapılan kötülük ve utanç.

Bunun yerine

Yüreklerinden, ruhlarından konuşan kadınlara babalarına, kocalarına, Tanrılarına kulak vermeleri söylenir. Kendi yollarını seçmek yerine, onlara itaat etmeleri söylenir. Öyle olsa bile, ruhları her zaman gerçeği bilir.

Her zaman. Sesinizi duyurmaktan korkmayın. Veda ederken Luce'un parmaklarını sıkı. "Rüzgârdan seni korumasını isteyeceğim.

Luce başını öne eğdi. "Ve ben de seni.

"Bütün bunlardan sonra annemle tanışacak havanda değildir herhalde? Samuel, köye giden bozuk yola girdiklerinde sordu. "Sadece soruyorum çünkü beni bekliyor olacak.

Bones'u şimdiye kadar görmüştür.' Endişeyle ona baktı. Ama buna mecbur değiliz. Eğer seni geri götürmemi tercih edersen-'

"Hayır. Luce bakışlarını deniz bıçağından ayırdı ve Samuel'in elini tutmadan önce -biraz da isteksizce- bıçağı ceketinin içine soktu. Zihni fırtına sonrası dalgalar gibi çalkalanıyor, Aggie Anne'nin söylediği her kelimenin üzerinden geçiyor, onu bir o yana bir bu yana savuruyordu. Samuel, onun sıcak eli, nazik sesi, bir ada gibiydi. Adımlarını onunkilere yaklaştırdı. "Hayır. Onunla tanışmayı çok isterim.

Samuel sırtı. "Yemeği hazırdır, Aggie'nin evinde karnının guruldadığını duydum.

"Çayımı bile bitirmedim.

Parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı. "Düşünecek başka şeylerin vardı.

Köyün kalbine, saz çatılı kulübelerine ve akıllı taş duvarlarına varmak rahatlatıcıydı. Küçük bir taş binanın önünden geçtiler. kilise ve bir han. Onlar geçerken mavi üniformalı bir grup adam kilisenin girişinden çıkıyordu.

Samuel daha hızlı yürüyerek, "Lanet ," diye mırıldandı.

"Ne oldu? Luce ona yetişmek için acele ediyor, ayakları inleyerek itiraz ediyordu.

"Önemli bir şey değil. .' İki ev arasındaki bir sokağa girdi. onu da yanında sürükledi. Luce arkasına baktığında üniformalı üç adamın gruptan ayrılarak onu takip ettiğini gördü.

"Onlar asker mi?" diye sordu.

Samuel aceleyle ara sokaktan aşağı indi. Bir çift tavuk ciyaklayarak kanat çırpı ve botlarından kıl payı kurtuldu. Çürüyen balık kokusu

Güçlü.

"Kraliyet Donanması.

Luce'un kalbi korkuyla çarpıyordu. Evinden çok uzaktaydı, düşman ülkesindeydi. 'Malouin olduğumu biliyorlar mı? Onlar-'

"Senin peşinde değiller, Luce. daha sıkı kavradı, başka bir köşeye savurdu. "Benim peşimdeler.

Başka bir sokakta, bu daha da dar. Luce ipte asılı bir kombinezonun kıvrımlarına dolanmaktan zor .

iki pencere arasında. "Kaçakçılıktan haberleri var mı?" "Öyle de denebilir.

Ona risklerden bahsetmişti. Ramak kala, gelir gemileri ve donanma gemilerinin uçuşları. Kaçakçılık bir suçtu ve Samuel, bir suçlu. Luce, Manche'yi her geçişinde aldığı riski ilk kez gerçekten anlamıştı.

Bir köşeyi daha döndüler ve ileride, köye bakan tepenin dik yamacını kaplayan ormanlık alanlar belirdi.

Samuel, Luce'un son evlerin etrafından dolaşmasına yardım etti. Artık ormanı görebiliyor, akan suyun sesini duyabiliyordu.

"Allah versin," diye tısladı Samuel.

Kalan denizciler ormanın kenarında bekliyordu, koyu mavi üniformaları ve yeni beyaz pantolonları karanlıkta parlıyordu. Samuel sertçe döndü ve Luce'u da peşinden sürükleyerek sazdan evlerin labirentine geri dönmek istedi. İlk üç subay arkalarındaki sokaktan çıkarken kısa bir süre geri çekildi.

"Evine hoş geldin Thorner," dedi liderleri kibarca. "Biz seni bekliyorduk.

"Burada olmaz," dedi Samuel, iki adam ellerini omuzlarına kenetlerken. 'Size bildiklerimi anlatacağım, yemin ederim. Ama burada değil.

Lider çenesini tembelce ağaçlara doğru salladı. "Ormana doğru o zaman. Luce'a baktı ve durakladı. "Bıldırcın kim?

"Kuzenim," diye yalan söyledi Samuel. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok.

Memur Luce'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kuzenini de getir. "Ne?

Samuel talep etti. "Bekle. . .'

Ama durmak ya da beklemek yoktu. Samuel ve Luce polisler tarafından yakalandı ve ormana götürüldü.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı Samuel Luce'ye. "Konuşamıyormuş gibi davran.

Luce hafifçe başını salladı. Uzun eteklerinin içinde beceriksizce, ayakları acı içinde sızlayarak çalılıkların arasında ilerledi.

Köy, meşe ve kayın ağaçlarının arasında gözden kaybolduğunda denizciler durdu. Luce ikisinin arasında tutuldu.

Diğerleri Samuel'in etrafında tehditkâr bir ihtişamla dizilirken, biraz uzakta deniz mavisi giysiler içinde bir kurt çemberi vardı.

Lider hızlıca İngilizce sorular sormaya başladı. Luce dinlemek için kendini zorluyordu ama adam o kadar hızlı konuşuyor ve o kadar çok yabancı kelime kullanıyordu ki, aralarındaki mesafeyle birlikte söylediklerinin yarısını anlamakta zorlanıyordu. Saint-Malo'dan tekrar tekrar bahsediliyor, *gemi* ve *kale* sözcükleri de kullanılıyordu. *Manche* ve *Saint-Servan*'ın yanı sıra *Şehir Muhafızları*, *Fort Royale*, *garnizon* ve *yetmiş iki top* ifadeleri de . Luce bunu duyunca gerildi; yetmiş iki, Saint-Malo surlarının tepesinde bulunan topların tam sayısıydı. Hepsini tanıyordu, babasıyla birlikte birçok kez surlarda yürüyüp gemilerini izlerken saymışlardı. Subay Samuel'e kızgındı, soğuk bir öfke parlıyordu cilalı dış görünüşünün altında, üniformasındaki altın örgü. Bu Samuel'in adamın öfkesini yatıştırmasının tek yolu konuşmaktı, konuşmak, konuşmak, ta ki sonunda subayın tavrı yumuşayıncaya, sürekli sorduğu sorular kesilinceye ve adamlara eliyle işaret edinceye kadar Samuel'i serbest bırakmak için tutuyor.

"Doğruyu söylediğinize inanıyorum," dedi memur. Şöyle bir baktı Luce. 'Elbette, yakında öğreneceğiz. Ve eğer yalan söylediğini anlarsam, darağacında sadece *sen olmayacaksın*. Annen, kız kardeşlerin, erkek kardeşlerin ... ve güzel kuzenin de olacak.

"Samuel? Luce, Samuel'i ormanın içinde takip ediyor, onun öfkeli adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Subaylar çoktan gitmiş, yukarıdaki kasvetli gölgelik susmuş, onun her kelimesine yapışmıştı. Samuel? Ne? o adamlar senden ne istedi?'

Köy, öğle güneşinin huzurlu bir şekilde ağaçların arkasından tekrar görüldü.

"Samuel?

Adam ağaç sınırında durdu ve kadın onu yakalayıp koluna uzandı. Adam ondan uzaklaştı.

"Lütfen bana sorma, Luce. Sesi ıstırapla gerilmişti. "Cevabı duymak istemeyeceksin.

Şaşırarak geri adım attı. Onu kızgın sanmıştı. Onu sarsılmış ve yenilmiş bulmak çok daha kötüydü.

"Yapmayacağımı nereden biliyorsun?

Samuel acı acı güldü. "Güven bana.

Sana güveniyorum Samuel. Sırlarımı biliyorsun. Aggie'nin evinde daha da fazlasını duydun. Sana her konuda güvendim. Sen neden aynısını benim için yapamıyorsun?

Ona baktı, parçalanmıştı.

Luce yaklaştı ve elini onun koluna koydu. "Neler oluyor? Neden o adamlara Saint-Malo'dan bahsediyordun?"

Başını iki yana salladı. 'Bunun için benden nefret edeceksin. Benim bir canavar olduğumu düşüneceksiniz ...'

Ne söylediğini hemen fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.

Luce omuz silkti. "En azından birlikte canavar olacağız.

"Sen asla bir canavar olamazsın. Onun yanağına dokundu. İç çekti.

"Sana anlatacağım, Luce. Söz veriyorum. Ama önce ailemle tanışmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?

O gri gözlerde öyle bir umut, öyle bir umutsuzluk vardı ki. Başını salladı. "Elbette.

Samuel'in ailesi köydeki diğer evlerden ne daha büyük ne de daha küçük bir evde yaşıyordu. Evin bodur taş duvarları güneşe nazikçe sokuluyordu; sazdan çatısı temiz ve bakımlıydı, tıpkı duvarla çevrili bahçe ve pencerelerin altındaki çiçek dolu kutular.

İçeride her şey aydınlık ve sıcaktı: temizlenmiş zeminler, eskitilmiş masa

Yeni silinmiş, ortasındaki küçük saksıda bir demet deniz süpürgesi duruyordu. Nefis kokuyordu, pişen ekmek, zengin ve balıklı bir şey. Turta, belki. Samuel'in annesi Martha ona sıkıca sarıldı ve gülümsedi.

Luce'u tanıştırdığında zevkle.

'Demek Lucinde sensin,' dedi ellerini önlüğüne silerken. 'Sizinle tanışmak harika. Yine de ...' Oğluna azarlayıcı bir bakış attı. "Bana onu bir kaçak mal gibi o küvete yüklemediğini söyle Samuel.

"*Güvercin* bir *küvet* değildir! Samuel hissederek söyledi. "Ve neden herkes Luce'u çaldığımı ve İngiltere'ye kaçırdığımı düşünüyor?

Luce, "Çünkü sen de tam olarak bunu yaptın," dedi. Martha'ya döndü. "Gerçi beni buraya getirmesini ben istedim, o yüzden onu hırsızlık suçlayamayız sanırım.

"Bu bir ilk olurdu.

Samuel alaycı bir dehşetle başını salladı. "Bundan daha iyisini hak ediyorum.

"Neyi hak ediyorsun, seni büyük mehtap avcısı? On altı yaşlarında esmer bir kız odaya girdi, gözleri ürkütücü ve tanıdık bir altın grisiydi.

"Bu benim kız kardeşim Margaret, Luce," dedi Samuel sırtarak. "Söylediği tek kelimeye bile inanma.

"Luce? Margaret kardeşini kucaklamaya geldi, bir yandan da ilgiyle Luce'ye bakıyordu. "Lucinde bu mu? Sen Samuel'in tarif ettiğinden daha güzel,' diye ekledi, 'ki bu etkileyici Çünkü her zaman senin çok ama çok güzel olduğunu söyler. Sana tutulmasına şaşmamalı.'

"Tanrı ," diye mırıldandı Samuel.

"Samuel eve geldi mi? On bir ya da on iki yaşlarında bir oğlan ve yedi yaşlarında bir kız çocuğu olmak üzere iki küçük çocuk koşarak içeri girdi. Samuel'e doğru koştular, kız Samuel'in kollarına atladı, oğlan da onu belinden yakaladı.

Samuel, kızın kendisinininkine çok benzeyen kestane rengi saçlarını ağzından üfleyerek, "Ve bu serseriler," dedi, "Tobias ve Flora. Burnunu kırıştırdı, geri çekildi ve kaşlarını çatarak küçük kıza baktı. "Balık gibi kokuyorsun, Flora. Ne yapıyordun sen?

"Balık tutmak.

"Mantıklı.

Kıkırdadı, burnunu parmaklarının arasına aldı, sonra Onu havaya kaldırıp hafifçe yere bırakırken ciyakladı.

"Tavana dikkat et Samuel," diye azarladı Martha. Görünüşe göre öğle yemeğini hazırlarken onu rahatsız etmişlerdi. O da Mutfağa döndü, fırını açtı ve iki somun ekmek çıkardı.

"Saint-Malo'lu musun?" Çocuk, Tobias, Luce'bakıyordu, kolları bir mucize eseri hâlâ Samuel'in belini kavrıyordu.

"Öyleyim," dedi Luce.

"Hiç tanıyor musun? Luce gülümsedi. "Tanıyorum.

"bir korsan olacağım.

Samuel, "Senin kaptan olacağını sanıyordum," dedi.

"Öyleyim," dedi Tobias ona ciddiyetle. "Bir *korsan* kaptanı.

Samuel'i kapıya kadar takip etti, ağabeyinin paltosunu ve üç boynuzlu atını çıkarıp bir çift kancaya asmasını izledi, sonra Samuel uzaklaşınca hemen ikisini de çıkardı ve kendisi giydi. Derinin kıvrımları arasında yüzen, gözleri şapkanın altında kaybolan Tobias masadaki yerini alırken Samuel tek kelime etmedi.

Sadece çocuğun yanına oturdu ve kolunu sandalyesinin arkasına yasladı.

"Gel otur, Luce," dedi, diğer tarafındaki koltuğu işaret ederek. "Öğle yemeği için tam vaktindeyiz.

"Samuel her zaman yemek servisi yapılacağı zaman ortaya çıkar," dedi Martha, üzerinde ekmek olan bir tahtayı masanın ortasına kaydırırken eğilerek. 'Ve bak; işte diğeri. Tam üzerinde zaman.'

Bones odaya girdi ve küçük Flora ona doğru koşarken çömeldi.

"Bones!" diye bağırarak ona sıkıca sarıldı.

"Merhaba Flora," dedi şefkatle. Ayağa kalkıp masadaki yerine oturmadan önce Flora'nın sarılmalarını kesmesini bekledi.

"Düşman aramızda, ha?" dedi Luce'a göz kırparak.

"Dirseklerine dikkat et, Bones," dedi Margaret ona, elinde kocaman bir turtayla masaya dönerken.

"Thomas nerede?" diye sordu Samuel, Flora koltuğuna tırmanırken. Buharda pişen yemeğin karşısında Luce'a utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Bu sabah William Anning'e ağırları için yardım ediyordu," dedi Margaret, turtayı masaya bırakırken. Pencerenin ötesinde bir şey hareket edince başını kaldırıp baktı. "İşte geldi.

Samuel'in küçük kardeşi ona Margaret ve Flora kadar benzemiyordu. Saçları daha koyuydu, gözleri de öyle. Belki on sekiz yaşındaydı, hâlâ büyüyordu ve henüz ağabeyinin boyuna erişememişti. Luce, Thomas'ın ceketini ve şapkasını asmasını izlerken bunun muhtemelen çok yakında gerçekleşeceğini fark etti.

Margaret kendi koltuğuna oturmadan önce, "Ona nazik davran Samuel," diye mırıldandı. "Son zamanlarda huysuzlaştı.

Samuel'in tek söylediği 'Hmm,' oldu.

Bones yorgunca iç çaktı. Luce ona baktı, ama *sonra* der gibi başını salladı, sonra Thomas'ın yaklaşmasını izlemek için döndü Masa.

"Thomas.

"Samuel. Thomas Bones'a baktı. Ağabeyininki kadar sert olan yüzü bir anda sırtıtmaya başladı. "Bones.

"Thomas. O aptal Anning'e yardım ettiğine dair duyduğlarımız nedir?"

"Birinin ona nasıl ağ atılacağını göstermesi gerekiyor.

Birbirlerine sırttılar ve sonra Thomas yerine oturmak için masanın etrafında dolanırken Luce'u fark etti.

"Bu Lucinde," dedi Samuel. "Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, onu Dove'a biz kaçırmadık.

"Eh," dedi Luce, başını düşünceli bir şekilde eğerek, "beni o ipek paketlerinin arasına oturtunuz.

Herkes güldü. Thomas yerine oturdu, Martha'nın öpmesi için yanağını kaldırdı ve Martha kendi yerine oturmadan önce yemek, çocukları ve en büyük oğlunun sağ salim dönmesi için şükran duası etti ve yeğeni. İşini bitirir bitirmez tekrar ayağa kalktı ve turtayı dilimlemeden önce Luce'a bir kase tereyağı uzattı. Masanın diğer ucunda Margaret herkes için büyük ekmek dilimleri kesiyordu.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Lucinde," dedi Thomas, annesi ona kocaman bir dilim turta uzatırken.

Samuel kardeşine onaylayan bir bakış ve Thomas sırtarak ekledi: "Şimdi hepimiz senin neden gerçekten

Saint-Malo'da çok zaman geçiriyorsun Samuel.

Samuel gözlerini tavana kaldırarak, "Beni bağışla," diye mırıldandı. Bones homurdandı.

"Buyurun," dedi Martha, hem ona hem de Samuel'e servis yaparak. 'de yiyin. Kendinize iyi bakıyor musunuz? Zayıf görünüyorsunuz.

"Ona boşuna Bones demiyorlar," diye mırıldandı Thomas. Bones ona bir bezelye fırlattı.

Samuel kaşığına kaldırdı. "Tabii ki var anne.

"Elbette yapmadılar anne," dedi Thomas. 'Her gün kendilerini riske atıyorlar. Ama biz burada bundan faydalanıyoruz. Samuel ve Bones *tereyağımız* olsun diye her şeyi riske atarken biz *hiçbir şey yapmadan* oturuyoruz.

Margaret sessizliğin içinde, "Hiçbir şey yapmadan oturmuyorum," dedi. 'Annem ve ben çok çalışıyoruz-'

Thomas ona, 'Çarşaf yıkamak ve ekmek pişirmek sayılmaz, Meg,' dedi.

"Sözlerine dikkat et Tom," dedi Samuel sessizce. 'Sırtındaki temiz gömlek ve tabağındaki yemek için minnettar ol.

"yardım etmeyi tercih ederim.

Bones kasesine eğilmiş, yemeğini ani bir gayretle mideye indirirken, Samuel yorgun eliyle gözlerini ovuşturuyordu. Sanki çıkmakta olan tartışmanın şeklini ve nasıl sonuçlanacağını biliyormuş gibiydi. "Ne söylememi istediğini biliyorum.

"O zaman neden sadece söylemiyorsun?

"Nedenini biliyorsun. Bir başlangıç için çok gençsin-'

"On sekiz yaşındayım. Denize ilk açıldığında senden iki yaş büyüktüm.

"Sana söyledim," dedi Samuel. 'Eğer bir geminin mürettebatına katılmak istiyorsan, çantayı kendim hazırlayacağım.

"Bir ekibe katılmak istemiyorum. Thomas'ın yemeği önünde unutulmuştu. "İkinizle birlikte çalışmak istiyorum.

Bones turtasından başını kaldırıp Samuel'e göz göze geldi ve "O *senin kardeşin, beni bu işe karıştırma*" dercesine omuz silkti.

Samuel Margaret'e baktı, uzun uzun acı dolu bir nefes aldı.

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum Thomas. Ben de öyle. Bones da öyle. Ama şu anda seni yanımızda tutamayız. Bu tehlikeli-'

"Anlıyorum," dedi Thomas acı acı. "O kadar tehlikeli ki dün gece yanınızda bir *kadınla* Manş Denizi'ni geçmeye mecbur hissettiniz kendinizi? O

açık avucunu masaya vurdu.

Luce irkildi.

"Bu kadar yeter Tom," dedi Martha sessizce. "Şimdi yemeğini ye. Birkaç dakika önce neşe ve kahkahalarla dolup taşan küçük ev şimdi çok farklı hissediyordu. Luce'un masasının karşısındaki en küçük çocuklar iki ağabeylerini endişeli gözlerle izliyordu.

"Sana yüz kere söyledim Tom," dedi Samuel yorgun bir sesle, ekmeğe uzanırken. "Gelip bizimle çalışacaksın.

"Peki bu ne zaman ? Thomas acı acı konuştu. "Bir sonraki gece sanırım?

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi Samuel, sesi sertleşerek. "Ve ben ne zaman dersem o zaman . Bir an bile erken değil.

Thomas elindeki yemeği itti ve ayağa kalktı. 'Öyle mi olacak? Peki ya William Anning bana *kendisiyle* birlikte kaçakçılık yapmamı teklif ederse?

Sakin bir şekilde yemeğini yiyen Samuel gözlerini yemeğinden ayırmadı. "Sunmak ve almak iki farklı şeydir.

"Ya kabul edersem? Bütün masa sustu.

"Thomas... ' diye fısıldadı Martha, dehşet içinde.

"Hiç ," dedi Margaret, şaşkınlıkla ağabeyine bakarak. "Yaptım," dedi Thomas göğsünü açarak. 'Bir dahaki sefere William bir geçiş yaparsa, ben de onunla gideceğim. Ellerini masanın üzerine koyarak ağabeyine doğru eğildi. "Belki seni ve Bones'u Saint-Malo'da görürüm.

Samuel o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru devrildi ve yere . "Saint-Malo'da bizi görmeyeceksin Thomas, duydun mu beni? Saint-Malo'da kimseyi görmeyeceksin, çünkü orada olmayacaksın. Ne Bones ve benimle, ne de lanet olası William-Anning'le.

"Beni burada kalmaya zorlayamazsınız. İki erkek kardeş ve Luce fark etti. Thomas neredeyse

Samuel kadar uzun ve genişti ve onun da ağabeyi kadar gl olup olmadığını öğrenmeye niyetli görünüyordu.

Bones yavaşça ayağa kalkarak, "Sakin ol," dedi. "İkiniz de sakın olun.

Samuel kuzenini görmezden gelerek, "Yapabilirim," dedi. 'Ve sana nedenini söyleyeyim. Saint-Malo'da kaçakçılık yapmayacaksınız çünkü çok yakında diye bir yer *kalmayabilir*. Kral, Fransız ordularını Almanya'daki savaştan uzaklaştırmak istiyor. Malouin korsanlarının Kanal'a hakim olmasından, ticareti kesintiye uğratmasından, İngiliz gemilerini almasından bıktı. Fransız kıyılarına bir dizi saldırı planlıyor. Bir filo Amiral Howe'un komutası altında Solent'te toplanıyor. Tüm hesaplara göre yüz ya da daha fazla gemi.

Luce sıcak bir korku hissetti. "Saint-Malo'ya mı saldıracaklar?" "zgnm, Luce," dedi Samuel, ona pişman bir bakış atarak.

"Ama evet. Öyle." Thomas'a geri döndü.

Aile. "Ve eğer hamur gibi pişmiş kardeşim bunu görmek için orada olursa lanetleneceğim.

O Piçler

Luce'un Thorner'ların evinde tanık olduğu sevgi, Samuel'in ailesine ve onların da kendisine duyduğu bağıllık Engebeli sahil yolunda durmasını ve onu muhteşem İngiliz kayalıklarından birinden geriye doğru itmesini engelledi.

Bu ve ailesini ve Luce'nin kendisini güvende tutmak için Saint-Malo'ya ihanet ettiğine dair artan inancı.

Eğer yalan söylediğini anlarsam, darağacında sadece sen olmayacaksın. Annen, kız kardeşlerin, erkek kardeşlerin ve güzel Kuzenim de.

"Howe'un filosunu sana bu şekilde anlatmak istememiştim," dedi Samuel. Yolda yalnızdılar; Bones onları Thorner'ların evinin dışında bırakmıştı, görünüşe göre geri dönmeden önce ailesiyle vedalaşacaktı ama Luce onun

daha çok Luce ve Samuel'i biraz yalnız bırakmakla ilgileniyordu. "Ah?

Luce yürümeyi bıraktı. "Bana nasıl söylemeyi planlıyordun?

Bunun için benden nefret edeceksin, demişti o sabah ormandan ayrıldıklarında. *Benim bir canavar olduğumu düşüneceksin.*

Artık burna ulaşmışlardı. Yolun her iki tarafındaki çimenlerin üzeri deniz tutamıyla kaplıydı, yaprakları koydakilerden daha yumuşak, daha soluk bir pembeydi. Başka bir gün olsa Luce bir örnek toplardı. Ancak Samuel ona doğru bakarken, deniz rüzgârı

Paltosunu tutarak, yatan ihanet kadar soğuk, doğa tarihi için zaman yoktu.

"Bundan ancak *bu sabah* emin olduğum için," dedi sertçe, "size burada söylemeyi planlamıştım. Bugün. Ailemle tanıştıktan hemen sonra.

Doğru. Subay ve adamlarıyla neler olduğunu açıklamadan önce ailesiyle tanışmasını istemişti. *Ve yine de . . .*

"Neden?"

"Çünkü onlarla tanışırsanız, onlar için her şeyi yapabileceğimi söylediğimde bana inanacağınızı biliyordum.

Lanet olsun ruhuma. Şimdi ona nasıl kızgın kalabilirdi? "Söyle o zaman," dedi iç çekerek.

Derin bir nefes aldı. "Karşılaştığımız donanma adamları Bones ve beni kaçarken yakaladılar. Bizim açımızdan aptalca bir hataydı. Geç çıktık, şafakta buraya vardık. Bizi fark ettiler ve gemileriyle peşimize düştüler. Onlardan kaçamazdık ama deniz mağarasının yerini öğrenmeleri riskini de göze alamazdık. Bu yüzden bizi yakalamalarına izin verdik.

"Bu ne zaman oldu?"

"Le Loup Blanc'daki baloya gittiğin ve de Châtelaine'le tanıştığın sıralarda," dedi. *Seni birkaç günlüğüne bırakıyorum ve kurt sinsice geliyor.* Hepsi bizi kıyıya geri getirmek içindi, Bizi en yakın hapishaneye atıp *Dove'a* el koyacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Ailem onlara bakmam için bana güveniyor. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Hangisiydi?"

"Konuşarak kurtulabilirim. Onlar beni sorgulamadan önce, bazı subayların Saint-Malo'ya yapılacak bir saldırıdan bahsettiklerini duydum. Bilgimi bir koz olarak kullanabileceğimi ve onların güvenini kazanabileceğimi biliyordum. Dedim ki Malouin sahilini herhangi bir yerli kadar iyi bildiğimi, yıllardır orada yelken açtığımı . Ve eğer beni serbest bırakırlarsa. çıkarma için hazırlanmalarına yardımcı olacak bilgiler.'

Yakınına eğildi, niyetliydi. 'Bilmen gerek, şehre döner dönmez planlarını yaymaya başladım. Garnizonda ve Şehir Muhafızları'nda da tanıdıklarım var. Diğerlerinin yanı sıra hepsinin bundan haberdar olmasını sağladım. Ve bunu sağladım zincirin en tepesine, Marki de la Châtre'ın kendisine kadar yükselecekti. Luce başını salladı. Etraftaki adamların konuşmalarını duymuştu.

Kutsama gecesinde akşam yemeği masasında. İngilizlerin bunun yerine Brest'i hedef alacağı konusunda ısrar ederek tehdidi reddetmişlerdi. 'Haberler beklenmedik değildi. Fransa kralı Brest kıyılarını biliyor.

Bretagne ve Normandiya savunmasız. Oradaki garnizonlar aylardır hazırlık yapıyor.'

"Yani ikisine de kur yaptınız.

"Başka ne seçeneğim vardı ki?

"Yakalanacağınızdan endişe etmediniz mi?

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bir ağaçtan korkmak için çok yakın bir yerde yaşıyorum.

Baykuş. Ayrıca, Saint-Malo'ya ihanet etmeyi hiç planlamamıştım. Bana iyi davrandı, ailemi beslememe yardımcı oldu. Bones ve benim orada dostlarımız var. Ve senin. . . Tabii ki, memurlar benden haber alamayınca şüphelenmeye başladılar. Beni aradıklarını biliyordum. Köyün ortasında bu şekilde beklemelerini beklemiyordum.

Sabah.'

"Ama onlara gerçeği söyledin," dedi Luce suçlayıcı bir ifadeyle. 'Seni duydum. Yetmiş iki demiştin. Saint-Malo'nun surlarında yetmiş iki top var.

"," diye kabul etti Samuel. "Marlborough Dükü ve on iki bin adamı geldiğinde hepsine ihtiyaçları olacak.

"Aman Tanrım. Luce bir eliyle ağızını kapattı.

"Sanırım o memurun başka neler söylediğini de duydunuz. Samuel ona doğru dikkatle adım attı. 'Yalan söylediğimi anlarsa-Saldırı başladığında da bunu kolayca yapabilirdi; sadece *beni* değil, tüm ailemi darağacına gönderirdi. Bu sabahtan sonra güzel kuzenim de buna dahil olacak. Elini salladı

Başını. 'O yetmiş iki silahın İngiliz askerleriyle yüzleşmesi ailemle yüzleşmesinden daha iyidir. *Senden* de. Bunun için üzgün olamam, Luce. Aynı seçimle karşı karşıya kalsaydım, yine aynısını yapardım.

Başını onun göğsüne yasladı ve bitkin bir şekilde başını salladı.

"Anlıyorum. Kollarını ona doladı. "Ayrıca, bana söylememiş miydin Saint-Malo hiç düşmedi mi? Asla düşmeyecek mi?'

"Umarım bu doğrudur. Başını gömleğine yasladı, güneye, Manche'nin geniş, mavi taramasına baktı. "Gerçekten umuyorum.

Öğleden sonra ve akşama doğru yelken açtılar. Bu arada Kaçak mallardan arındırılmış *güvercinler*, onları kimin ya da nerede gördüğü önemli değildi.

Luce yolculuk boyunca Samuel'in yanında kaldı, düşünceleri çalkalanıyor, bakışları tekrar tekrar İngiliz kıyılarına dönüyordu, sanki Amiral Howe'un filosunun arkalarından yelken açarak Bretagne'a doğru ilerlediğini görebilecekmiş gibi. Uyuyakalmış olmalıydı. Uyandığında başı Samuel'in kalçasındaydı, ellerinden biri hafifçe hareket ediyordu saçlarını okşarken, diğeri dümeni sıkıca tutuyordu.

Samuel ve Bones, *Dove*'u koyu çevreleyen kayalıkların arasında manevra yaptırdıklarında akşam ışığı soğumaya başlamıştı. Luce'un tahminine göre saat sekizdi. Belki biraz sonra. Bir kez daha pantolonunu, caraco'sunu ve paltosunu giydi, Aggie Ana'nın kemerini ve deniz

Bıçağını beline bağladıktan sonra kıyıya sıçradı ve botları sığ sulara vurunca irkildi. Deniz ipeği karacasının içine sokulmuştu, çıplak teni ile arasında bir kat yün ve kombinezonu vardı. Yine de korkuyla aşağıya baktı, yarı yarıya bir kuyruk görmeyi bekliyordu.

"Dikkatli ol. Samuel de açıkça aynı şeyi düşünüyordu. "Bunu Bones'a nasıl açıklayacağımızdan hâlâ emin değilim.

"Neyi açıklayayım? Bones esnemeye başladı.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bulduğumda size söyleyeceğim.

Luce başını kaldırıp kayalıklara, ormana ve eve giden yola baktı.

Annesi ve Veronique iki gün önce Nantes'a gitmişlerdi ve yarına kadar gelmeyecekti. Ondan sonra düğün kahvaltısı gelecek, ardından da bir ya da iki gün alışverişe ayrılacaktı.

Normalde Luce mutluluktan kendini kucaklardı. Ailesi dönmeden önce beş gün, belki de daha uzun bir süre. Beş gün daha özgürlük. Ancak İngiliz donanmasının Manche'de belirme tehdidiyle birlikte, babasının güven verici varlığından yoksun beş gün daha sonsuzluk gibi görünüyordu. Aziz Jean'ı ya da seyislerden birini Nantes'a gönderip ona bir mesaj iletebilir miydi? Hayır; bu günler sürerdi. O zaman Saint-Malo'ya kendisi gidip garnizon komutanıyla konuşmak için yalvarabilir miydi? Bu düşünceyle bile alay etti.

askerlerin yüzleri. Ayrıca Samuel'in şehirde yeterince tanıdığı vardı. Babasının iş ortaklarından birine her zaman bir güvercin gönderebilirdi. Ya da belki de komşu malouinières'e gitmek en iyisi olurdu?

Mösyö Béliveau her zaman nazik ve kibar olmuştu. Onu dinleyecekti, bundan emindi.

yaklaşan istila, tamamen zorunluluktan dolayı, oldukça belirsiz olacaktı. Sabah ilk iş yola çıkarsa.

"Kim o zaman? Bones boş boş sordu.

"Kim?" Samuel döndü.

"Şuradaki piçler.

Bu piçler yukarıdaki ormandan beş ya da altı kaba görünümlü adamdı. Tepeden tırnağa silahlıydılar, çakmaklı tabancaları elleri ve bellerinde asılı kılıçları vardı. Luce yutkundu. Tabancalardan doğrudan kendisine, Samuel'e ve Bones'a doğrultulmuştu.

Koyun iki yanında silahlarını çekmiş başka adamlar belirince Samuel usulca küfretti. Kayalıklardan ayrılıp kumda ilerlemeye başladılar. Yaklaşıyorlardı.

"Samuel Thorner?" diye seslendi adamlardan biri, giderek yaklaşarak. Samuel, "Adını hiç duymadım," diye cevap verdi.

Adam yarı gizli bir şekilde arkasında duran arkadaşlarından birine döndü. "Bu o mu?" diye hırladı.

İkinci adam başını salladı. "Öyle. Luce üç boynuzlu atının altından gözlerini kıstı. Bu adamı tanıyordu. Onu Kutsama'da, Bones ve Samuel'in diğer arkadaşlarıyla içerken görmüştü.

Samuel de onu gördü. "Günaydın Debret," dedi, o kadar soğuktu ki Luce omurgasının buzla kaplandığına yemin edebilirdi. 'Seni de Châtelaine'in köpekleriyle görmeyi beklemiyordum. Payından memnun değil misin?

"Lanet olası hain," diye tükürdü Bones. 'Gaff'ı patlatmadan duramadın, ha?

Buz yayıldı, Luce'un göğsüne doğru ilerledi ve nefesini çaldı. Ailesi ve Aziz Malo için o kadar endişelenmişti ki Samuel ve Bones'u bekleyen tehlikeyi aklına bile getirmemişti.

"Ödül ne Debret? Samuel düşündü. 'Bana gelmeliydin. Belki ben de ona denk gelebilirdim.

"Bundan şüpheliyim," dedi lider olduğu her halinden belli olan ilk adam. Kuma tükürdü ve adamlarına döndü. "Üçünü de getirin.

"Üçü de mi? Samuel bir adım öne çıktı, avucunu kaldırdı. "Samuel Thorner'dan bahsettiniz. İşte buradayım. Yoldaşlarıma ne ihtiyacınız var?"

"Ben mi? Hiç," dedi lider. 'Bunu Mösyö de République'e sormanız gerekecek.

Châtelaine. Seni ve birlikte denize açıldığın herkesi getirdiği söylenen kişi o.'

"Bu adamları çok az tanıyorum," dedi Samuel. 'Onları geçişte bana yardım etsinler diye tuttum, o kadar.

Lider Debret'e döndü. "Bu doğru mu?

Debret, Bones'u göstererek, "onun kuzeni," dedi. "İkisi birlikte çalışıyor.

"Peki ya çocuk?

Luce başını eğdi.

"Onu daha önce görmedim," diye kabul etti Debret. 'Ama Thorner'la birlikte yelken açıtıysa, onun güvenini kazanmış gibi görünüyor.

"Sen nadir bulunan bir pisliksin Debret," dedi Bones konuşurcasına.

"Delikanlıyı bu işe karıştıрма," dedi Samuel. 'Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

iş. De Châtelaine'in işine yaramaz.

"Sanırım buna karar verecek olan kişi de Châtelaine olacak.

"Ama-

"Dinle, seni hırsız piç. İlk adam öne doğru yürüdü, Samuel'e doğru yaklaşıyordu. Luce diğer adamların gerildiğini hissetti, tabancaların uğursuz duydu. 'İki gündür buradayız. Günlerdir seni bekliyoruz. Dün gece bazı lanet *cüceler* kampımızı ateşe verdi ve malzemelerimizi çaldı. Bütün gün bir şey yemedik. Yani inan Adamlarınız ya da onları ne kadar iyi tanıdığınız umurumda değil. Hepiniz bizimle geliyorsunuz. *Şimdi.*'

Adamları Luce, Samuel ve Bones'un etrafını sararken onları izleme zahmetine girmeden yola döndü. Tabancalar etraflarını sarmıştı. Yanlarda, siyah namlular açık bir niyetle bakıyor. *Başka seçenek yoktu.* Bones, *Dove*'un çapasını yakalayıp kuma saplarken Luce, Samuel'in gözlerinde ona baktığını gördü. Takip etmekten başka çare yoktu. Sahildeki adamların, paltosunun içine gömülüp başörtüsünü çenesine kadar çekmelerini.

İki atın çektiği bir at arabası, pencereleri kapalı bir şekilde ormanın diğer tarafında bekliyordu. Birkaç eyerli at yakınlarda otliyordu.

Luce, Samuel ve Bones kabaca arabaya bindirildikten sonra loş alana kapatıldılar. Kilidin vurulma sesi

Kapının dışından gelen bir ses, bir gıcırta ve birinin sürücü koltuğuna tırmanırken çıkardığı sarsıntı. Sonra hareket ettiler.

"Debret'i," diye mırıldandı Bones, bozuk yolda tekerlek sesleri ve toynak sesleri etraflarında yükselirken. "Her zaman onun isyankâr bir pislik olduğunu söylerdi.

"Debret bu noktada beni ilgilendirmiyor. Samuel karanlığın içinde Luce'un eline uzandı. "Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Eğer bilseydim tüm bu olaylara karışmış olurdunuz..."

"Hayır," dedi. 'Bunların hepsi benim hatam. Asla oraya gitmemeliydim Dorset seninle. Sen ve Bones yalnız gitmeli ve orada kalmalıydınız.

"Bunun neresi eğlenceli? Bones sordu. Araba ani ve sert bir sarsıntıyla başını tavana çarpınca küfür etti.

"Bir sürü şey yapmalıydım," dedi Samuel, "hiçbiri şu anda bize yardımcı olmayacak. Bones'a dönerken gözleri karanlıkta parlıyordu. "Bundan ne anlıyorsun?

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. Ama şunu söyleyebilirim ki, bizi bu temkinli pislikler yerine Şehir Muhafızları bekliyor olsaydı daha mutlu olurum.

"Anlaştık. Samuel birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra, "Bize taşı nerede sakladığımızı sormadılar. Luce, Samuel'in sesini duyabiliyordu. zihninin uğultusu.

"Hayır," dedi Bones karanlık bir sesle. "

Samuel Luce'a döndü. "Aggie Anne'nin sana verdiği bıçak yanında mı?

Paltosunu karıştırdı ve bıçağı çıkardı. Bıçağın üzerinde karanlık ışık parçaları parlıyordu.

"En iyisi onu ulaşabileceğin bir yerde tutmak," dedi acımasızca. "Ne zaman ihtiyacın olacağı belli olmaz.

Araba engebeli yolda ilerliyor, akşam geceye doğru ilerledikçe içi daha da kararıyordu. Sonunda durdu.

Luce alçak sesler, atların kişnemesi, koşum takımlarının ve arabanın yaylarının duydu.

"Bones'a yakın dur, Luce," dedi Samuel sessizce. 'Sakın Châtelaine yüzünü görüyor. İlk fırsatta kaç. de. "Seni bırakmayacağız," diye tısladı Luce. Bones homurdandı anlaşıma.

Samuel daha fazla tartışmadan kapı açıldı ve alacakaranlık gökyüzünün dikdörtgeni ile kayıkların çekildiği, kereste yığınları, depolar ve atölyelerle dolu tanıdık bir sahil ortaya çıktı.

Saint-Servan'daki tersanedeydiler.

Tersane artık boştu, işçiler çoktan gitmişti. Luce, Bones ve Samuel arabadan indirilip karanlığın içinden geçirilirken onlara yakın durdu; yarı yapılmış gemilerin çıplak kemikleri mor gökyüzüne karşı leş gibi yükseliyordu.

İki gemi teknesi kıyıda bekliyordu. Onların ötesinde su, mumların ve fenerlerin uzak yansımalarıyla parıltıyordu

Saint-Malo'da ve limanda demirlemiş birçok gemide hayat titreşiyordu.

Morgan'ın adamları manzarayı seyretmek için durmadılar. Sadece esirlerini kayıklara bindirip, yeni gemilerin gölgeli şekillerinin demir attığı daha derin sulara doğru kürek çekerek ilerlediler. Bir gemi Luce'u diğerlerinden ayırıyordu. *Lucinde*

şimdi daha da güzeldi. Üç direği, serenleri, serenleri ve armasının büyük bir kısmı yerine yerleştirilmişti. Birkaç gün içinde yelkenlerine kavuşacak ve ilk yolculuğuna hazır hale gelecekti.

Luce'nin gemiye olan ilgisi, geminin teknelerinin *Lucinde*'ye bağlı olduğunu fark ettiğinde kısa sürede şaşkınlığa dönüştü.

yatak. Onlar yaklaştıkça güverteadaki fenerlerin ince ışıltısı suyun

üzerinde dans ediyordu. Luce'un aklında bir sürü soru belirdi. Morgan

gerçekten de babasının gemisine binmeye cüret etmiş miydi?

izin almadan? Adamlarına onları oraya götürmelerini emretmek için ne gibi

bir nedeni olabilirdi? Samuel, tepedeki figürün tanıdık yüz hatlarını

görebilmek için boynunu bükerek usulca küfretti.

"*Lucinde* mi?" diye fısıldadı Luce'ye. Luce başını salladı.

İkinci gemi teknesi *Lucinde*'nin yanına yanaşmış, içindeki adamlar bir merdiven halatıyla yukarıdaki güverteye tırmanmışlardı.

Küreklerin başındaki adamlar tekneyi merdivenin altına yönlendirerek, "Yukarı çıkın," diye emrettiler. Luce ayağa kalkıp tırmanmaya çalıştı ama Samuel kolunu yakaladı. Onun yerine Bones gitti, Luce'un karşısına geçip merdiveni tutarken küçük tekne sallanıyordu. Hareketten gizlenen Samuel, Luce'un elini kavradı.

"*Git*," diye mırıldandı, çenesini anlamlı bir şekilde yanlarındaki suya doğru eğdi. "*Şimdi*."

Başını sertçe salladı. *Seni bırakmayacağım.*

Luce'ye, onu kendisinin de denize atmak üzere olduğunu belli eden bir bakış attı ama en yakındaki kürekçi Luce'nin omzundan tutup merdivene doğru iterek onu engelledi. Teknenin düz olmayan dibinde tökezledi, beline bağladığı deniz bıçağı kalçasına saplandı. Kendini düzeltti, halat merdiveni iki eliyle kavradı. Altında, *Lucinde*'nin gövdesi karanlığa doğru kıvrılıyordu, kerestesi şimdiden soluk midyelerin kabuğuyla pürüzleniyordu. Yukarıda, Bones güverteye ulaşmak üzereydi.

Nefes aldı, botunu kaldırdı ve tırmanmaya başladı.

Dar merdivendeki her adımda ayakları kanıyordu ama yine de Luce en tepeye çıkmayı başardı. Korkulukların üzerinde mücadele etti, neredeyse

Botları sert zemine değince sendeledi, kafasından kayma tehlikesi geçiren üç boynuzlu atını tutmaya çalıştı. Bones onu sabitledi, sert bir eliyle onu kendi tarafına çekti ve arkasına itti.

"Aman Tanrım," diye eğlenen, kadifemsi bir ses geldi. "Çocuk sarhoş mu?"

Luce dondu kaldı. Morgan'ın yüzüne bakma, babasının gemisine neden hakkı varmış gibi bindiğini, neden bu adamlara Samuel'i gemiden kaçırmalarını emrettiğini sorma dürtüsü

kumsal, bunaltıcıydı. Sadece Bones'un ön koluna nazik bir uyarıyla koyduğu geniş eli onu durdurdu. Gözlerini yere indirdi, çenesini başörtüsünün içine soktu, zayıf ışığın, üç boynuzlu atının ve Bones'un geniş omzunun Morgan'ı

onu tanıdı. Morgan'ın parlak siyah botları önündeki güvertede belirlediğinde Bones'un gerildiğini hissetti. "Öyle mi?"

O anda Samuel *Lucinde*'ye bindi. Morgan, ödölünün gelişiyle dikkati dağılmış bir halde arkasını döndü.

Hâlâ Bones tarafından korunan Luce yüzünü hafifçe kaldırmayı göze aldı. Samuel güverteye ulaşıp doğrulur doğrulmaz Morgan'ın adamlarından biri -zaten güvertede yarım düzine adam vardı ve daha fazlası da aşağıdaki tekneden tırmanıyordu- bileklerini önünde bağladı.

"Sanırım Samuel Thorner," dedi Morgan kibarca. Gri ipek frakı ve siyah pantolonuyla kusursuz bir şekilde yaklaştı, Samuel'in yüzüne bakarken koyu renk gözleri kısıldı. "Bekle. Seni tanıyorum.

Samuel hiçbir şey söylemedi, ifadesi tamamen nötrdü.

"Kutsama gecesi bana saldıran sarhoş pislik sensin!

Ona saldırdı mı? Bones'u bir kenara itip Morgan'ın üzerine koşmamak için Luce'un kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Ancak Samuel sakinliğini korudu. "Sanırım *beni* tekmeleyen *sizdiniz*, mösyö.

"Bunun için de memnunum," dedi Morgan. "Görünüşe göre benden *Veliah*'ın fırtına taşından daha fazlasını çalmışsın. Luce, Samuel'in elinde parlayan bir avuç kurdeleyi hatırladı. Morgan'ın onları cebinden kimin aldığını çok iyi bildiği açıktı.

Samuel sessizce, "Sana ait değilse çalmak sayılmaz," dedi. "Ve, bahsetmişken ... *Lucinde*'nin güvertesine değer biçen bir bakış attı. bak. "Bu güzel gemi senin mi?"

"Yakında senin olacak.

Samuel kaşlarını kaldırdı. "Dediğiniz gibi.

"Bu kadar hoşbeş yeter," diye tersledi Morgan. 'Neden burada olduğunu biliyorsun. Taş nerede?'

"Taş mı?"

"Taş.

"Bu hangi taş? Samuel bileklerindeki bağları inceliyormuş gibi yaptı. "Etrafta ondan çok var, biliyorsun.

"Fırtına taşı.

"Fırtına taşı mı?"

Morgan çenesini sıktı. "*Dauphin*'den kurtardığınız -*çaldığınız*- fırtına taşı.

Samuel omuzlarını silktiler, eğer yapabilseydi avuçlarını kaldıracaklarını gösteren bir hareketti. "Hiçbir fikrim yok.

Morgan, "Nasıl istersen öyle olsun," dedi ve yukarıdaki avluyu işaret etti. Hava neredeyse kararmak üzereydi ama adamlar fenerler asmışlardı. ve güvertenin etrafına daha fazlasını yerleştirdi. Luce yukarı bakınca avluda alışılmadık bir şeyler olduğunu görebiliyordu; fazladan halatlar Her iki uçtaki bloklara, orada olmaması gereken şeyler iliştilmişti. Morgan,

"Çocukla başla," diye emretti. Luce ürktü çünkü Ağır eller kollarını sıkarken arkadan yakalandı. Kendini kurtarmak için mücadele etti, Samuel ve Bones'un adamlara *onu* bırakmaları için bağırıklarını duydu. Adamlar sadece onu iterek Güvertenin o garip halatların kollardan aşağı indiği bölümü.

"Acele et," diye hırladı adamlardan biri, onu ileri doğru iterek. Luce ipleri izliyor, Morgan'ın adamların onlarla ne yapmak istediğini merak ediyordu ki kendi botuna takıldı ve sağ topuğuna bir acı saplandı. Yere düştü, bir dizi yeni cilalanmış güverteye çarptı.

"Tanrı aşkına. Ona en yakın olan adam yakasına uzanarak onu ayağa kaldırdı. Adamın eli yakasına yapıştığında Luce haykırdı. Saçlarının kalın kuyruğu, aceleyle ceketinin arkasına doğru itti ve onu yırttı. Acıyla birlikte gelen içgüdüleriyle adamı itti. göğsüne olabildiğince sert vurdu. Adam bir iki adım geriye sendeledi, şok oldu, sonra kendini toparladı ve ileri atıldı. Elinin tersi Luce'nin çenesine çarptı ve onu sendeletti.

"Küstah herif.

Luce düştüğünü, güvertenin altından kaydığını, Samuel'in öfke dolu kükremesinin kulaklarında sönükleştiğini hissetti. Bir şeye çarptı, titreyerek durdu. Kolonya ve pomat kokuyordu. Badem ve karanfil, bergamot ve misk. Birisi şapkasını başından alıp onu ayağa sürükledi.

"*Lucinde*? Morgan onun yakasını tutmuş, yüzüne bakıyordu.

Luce onun gözlerindeki ruhsuz öfkeyi görünce yükselen korkuyu yuttu. "Gemimde ne arıyorsun Morgan?

talep etti. "Bunu yapmaya nasıl cüret edersin?

Morgan onu duymamış gibiydi. Başını Samuel'e çevirdi, tüm vücudu öfkeyle gerilmişti. "Son zamanlarda benden *başka* ne çaldın, Thorner?

"Dediğim gibi, hiç sizin olmadıysa çalmak sayılmaz. Samuel'in gözleri Luce'den ayrılmadı.

Morgan dişlerini gösterdi. "Peki ya o?" diye sordu çenesini Bones'a doğru sallayarak. "Bütün bunların içinde onun ne işi var?

Luce, Samuel'e ihanet eden Debret'in de güvertede olduğunu fark etti. "Şuradaki Bones," diye kekeledi. "Thorner'ın kuzeni. Endişeyle seren direğine, bekleyen halatlara baktı.

"O kağıtlarla ne yapmak istiyorsunuz efendim? Muhafızlara götüreceğinize inanarak size Thorner'ın adını verdim. Bilmiyordum-' Bakışları endişeyle Luce'a kaydı. "*Bunların* hiçbirinden haberim yoktu.

"Bones, adının ne olduğunu söylemiş miydin? Morgan sordu. Sırıttı. "Ne kadar uygun. Luce'u iki adamına doğru itti. "Onu güvertede emniyete alın. Diğer adamlarına döndü. "Kuzen *Bones*'u yukarı çıkarın.

Düğün Hediyesi

Kuzen Bones'u yukarı çıkar.

İki adam onu güverteden geçirip dar merdivenlerden kış güverteye çıkarırken bu sözler Luce'un zihninde yankılandı. Geldikleri ilk kapıyı açtılar; Luce, *Lucinde*'nin planlarını inceleyerek geçirdiği uzun saatlerden bildiği üzere bir depoydu ve onu kapıdan içeri itti ve geminin ortasına dönmeden önce kapıyı başıboş bir kereste parçasıyla sıkıştırdı. Karanlıkta sıkışıp kalan Luce, kapıdaki küçük, dikdörtgen ızgaradan onların gidişini izledi. Adamlar ona hiç aldırış etmediler; hatta Morgan'ın kaçıracağı bir şeyi kaçırmaktan korkar gibi hevesle merdivenlerden aşağıya doğru eğildiler. planlamıştı.

Kuzen Bones'u çalıştır. Bu ne anlama gelebilir ki? Yelkenler ve sancaklar yukarı çekilirdi, insanlar değil. Izgaranın parmaklıklarına yapıştı, kalbi çarpıyordu, aşağıdaki güvertede neler olduğunu görmek için zorlanıyordu. Artık tamamen karanlıktı ama fenerin ışığı ona bir şeyler gösteriyordu: uzun halatların hareketi, çekilirkenki salınım hakkında. Ağır demir şakırtılarını ve Samuel'in güvertedeki hareketlilikten belli belirsiz çıkan sesini duydu. Morgan cevap verdi, sesi sanki bir soru sormuş gibi sonuna doğru yukarı doğru eğildi. Samuel'in cevabı anında geldi. Kelimeler ondan hızlı ve eksiksiz bir şekilde dökülüyordu -artık bilmece yoktu- ve Luce onun anlattığını biliyordu

Morgan fırtına taşının olduğu yerdeydi. Elleri taşa kenetlenmişti. rendeleyin. Morgan'ın Bones'a yapmak istediği her neyse, Samuel'in isteyerek, umutsuzca taşın vazgeçmesine neden olacak kadar kötüydü.

Sessizlik. Luce kulaklarını gererek bekledi. Bir an için her şeyin bittiğini, Morgan'ın Bones'u serbest bıraktığını ve oynamaya niyetlendiği oyunu durdurdu. Çünkü bu onun için bir oyundu; Luce bunu gözlerinde görmüştü, rahat, neredeyse tembel bir şekilde

adamlarının Luce, Samuel ve Bones'u gemiye getirmesini bekledi. Tek bir kelime bile etmeden önce taşın onun olacağını biliyordu.

İçini derin ve korkunç bir endişe dalgası kapladı.

Ve sonra bir şey -Bones, fark etti- yukarı çekildi.

ayaklarındaki ipler, oltadaki bir balık gibi güvertenin üzerinde sallanıyordu. Luce onların itirazlarına aldırmadan parmak uçlarında durdu ve ızgaradan içeri baktı. Adamlar bileklerine bir şey yapıyorlardı - ipin tıslamasını duydu - ve sonra geminin yan tarafına doğru sallandırıldı.

Gemi.

Bir saniye iki, sonra üç, sonra dört oldu. Tüm bu süre boyunca Bones tamamen çaresiz bir şekilde suyun üzerinde asılı kaldı, elleri ve ayakları iplerle yukarıdan ve aşağıdan sabitlenmişti.

Samuel yüksek sesle ve çılgınca küfretti. 'Bunu yapamazsınız! Sana taşın nerede olduğunu *söyledim*! Seni oraya kendim götüreceğim!

"Bunun neresi eğlenceli? Morgan çizdi.

Ve Luce birden Morgan'ın 'Kuzen Bones'u yukarı çıkar' derken ne demek istediğini anladı.

Bir akşam, belki de on üç yaşındayken, odasından çıkıp babasının ve arkadaşlarının akşam yemeğinden sonra toplandığı müzik odasının kapısına oturmuştu. Annesi ve

Diğer hanımlar salona çekilmişti ve Luce tecrübelerinden biliyordu ki en iyi hikâyeler, armatörler iyi bir tütün ve konyak stokuyla yalnız kaldıklarında kulak misafiri olunabilirdi. Ancak o gece, çok daha fazlasını . Adamlardan biri -Mösyö le Fer'den şüpheleniyordu ama emin olmak mümkün değildi- korkunç bir olaydan bahsetmişti.

Mürettebatı isyan girişiminde bulunan bir Hollanda gemisinde şahit bir ceza. Kaptan, düzeni sağladıktan sonra

isyancıların denize indirilip geminin dibine çekilirken ellerinin ve ayaklarının seren direğinden gerilen halatlara bağlanmasını emretti. İskeleye sancağa. Luce, Mösyö le Fer'in canlı tasvirinden rahatsız olmuştu. Denizcilerin maruz kaldığı korkunç yaralar - birçoğu yaraları yüzünden boğularak ölmüştü, giysileri ve derileri yırtılmıştı gövdesini kaplayan kalın midye tabakasına karşı yatağına geri sürünmüştü. Saatlerce titreyerek uyanık kalmıştı.

Şimdi titriyordu.

Morgan, "Onu aşağı gönderin," diye emretti. Tıslayan halat sesi sessizliği yardı, ardından Bones'un aşağıdaki siyah suya çarpmasıyla bir sıçrama oldu. Geminin ortasından çaba homurtuları yükseldi -Luce adamların halata asıldıklarını ve onu seren direğine sabitlenmiş demir halkadan geçirdiklerini hayal etti. Ve sonra *Lucinde*'nin gövdesine doğru yavaşça sürüklenen bir şeyin iğrenç sesi duyuldu.

Çek, çek, çek.

Sürükle, sürükle, sürükle.

İpteki her çekişi şu ses takip ediyordu

Korkunç, uzak bir kazıma. *Olamazlar*, diye düşündü Luce. *Bunu yapıyor olmazlar*. Korku kanında buz gibi dönüyordu. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

"*Morgan!* Onun adını haykırdı. Izgaranın parmaklıklarını kavradı ve olabildiğince sert salladı. 'Durdurun şunu! Lütfen, bırakın onu!'

Omzunu tekrar tekrar kapıya doğru itti. Bu sıkıca tutuldu. Kapana kısılmıştı, kurtulmanın, Morgan'a koşup bu çılgınlığı durdurması için yalvarmanın hiçbir yolu yoktu. Denize dalmak ve bunu kendisi durdurmak için. "*Morgan!*"

Nefes nefese kaldığı bir an için Luce onun kendisini dinlediğini düşündü. Sürüklenme durdu. Sudan ağır bir şeyin kaldırılma sesi geldi. Yüzünü parmaklıklara dayadı ve Bones'un küpeşteden sarktığını gördü. Eller ona uzandı, onu parmaklıkların üzerinden geri çekip görüş alanından çıkardı. Önemli değil; bir bir anlık bakış yeterliydi. Bones'un başı döndü. Yüzünden, ellerinden su ve kan akıyordu. Ayakları çıplak, kanlı ve acı verici bir şekilde kırılğan bir şekilde aşağı sarkıyordu. Yırtık giysilerinin arasından kanlı deri parçaları görünüyordu. Nefes alıp almadığını anlamamanın bir yolu yoktu.

Halatlar gevşetildiğinde Luce irkildi ve pis bir *gümbürtüyle* güverteye bırakıldı.

"Sizi lanet *olası piçler!* Samuel kükreyerek sessizliği bozdu. 'Ben *söyledim*

Taşın nerede olduğunu biliyorsun!'

Morgan hiçbir şey söylemedi. Luce haftalar önce, tam da bu gemide ona söylediği sözleri hatırladı. Morgan'ın sesindeki soğukluk intikamından bahsetti.

Benden çaldıklarına pişman olacaklarından emin olabilirsiniz.

Morgan adamlarına "Tekrar yapın,"

dedi. "*Hayır!*

Luce'un kalbi Samuel'in sesindeki ıstırapla kırıldı, dehşeti girdaplaşıp büyürken bile. Omzunda alevlenen acıya aldırmadan kendini kapıya doğru attı. Morgan'ı durdurmalıydı. Bones'u kurtarmalıydı.

"Morgan!" diye bağırdı. "Morgan, *lütfe!*

Belki de adamlar tereddüt etti. Morgan'ın sesi tekrar geldiğinde daha sertti.

"*Tekrar* dedim.

"Onu dinlemek zorunda değilsiniz! Luce adamlara bağırdı. 'Bunu yapmak zorunda değilsiniz! Benim babam Jean-Baptiste Léon. Size söz veriyorum bunu öğrenecek ve bir hesaplaşma olacak! Şimdi dur ve senin suçun olmadığını bilmesini sağlayacağım. Sen

"Masum bir adamı öldürmeyi vicdanen reddeden onurlu insanlar!

Belirsizlikle dolu uzun bir sessizlik oldu. Luce'un kalbinde umut alevlendi.

Sonra Morgan güldü. "Unutuyorsun Lucinde," diye seslendi ona. "Bazı erkekler paraya onurdan daha çok değer verirler.

Sıçrama. Savur, sürükle. Her şeyi tekrar yaptıklarında Luce zar zor nefes alabiliyordu. Bu sefer Bones'un geminin diğer tarafına ulaşması daha uzun sürmüştü gibiydi. Onu güverteye çıkardıklarında o kadar kötü parçalanmıştı ki Luce yüzünü tanımakta zorlandı.

Samuel'in kuzeninin öldüğünü anladığında çektiği ıstırap ve güverteye inen kırık, sırlıklam bedeninin sesi, günlerinin geri kalanında onunla birlikte kalacaktı.

Morgan kayıtsızca, 'İndirin onu,' dedi. 'Ve bu pisliği temizleyin. Mösyö Thorner eğlenmeden önce diğer misafirimizi kontrol etsem iyi olur. onun küçük yüzüşü.'

"Eğer ona dokunursan ... Samuel kırık bir sesle söyledi.

"Ne yapacaksın? Morgan zalimce güldü. 'O gece Kutsama'da sana o hırsız ellerini efendilerinden uzak tutmanı söylemiştim. Dinlemeliydin.

Mide bulandırıcı bir gümbürtü duyuldu, ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Luce, Morgan'ın parlak çizmesinin Samuel'e tekrar tekrar vurduğunu hayal ederken irkildi.

"Onu hazırlayın," diye nefes nefese kaldı Morgan. Luce *Lucinde*'e bindiğinden beri ilk kez sesi tamamen sakin değildi. "Döndüğümde onu sallandıracağız.

Merdivenlerde adımlar atıldı ve Morgan bir elinde fenerle sinsice yaklaştı. Kafesteki bir kuş olan Luce, Morgan ızgaranın önünde durup başını düşünceli bir şekilde eğdiğinde donakaldı.

"Artık o kadar konuşkan değilsin, ha?" Kapıyı sabitleyen keresteyi bir kenara itti ve kolu çevirdi.

"Senin için düşündüğüm bu değildi," dedi, depoyu onaylamayan bir *tsk* ile süzerek. Luce'ye elini uzattı. Bu su ve kanla parlıyordu. "Gelin. Biz Mösyö Thorner'ı eğlendirirken senin için daha rahat bir yer bulalım.

Daha az cereyanlı bir yer. Tam yerini biliyorum.'

Lucinde'nin geri kalanı gibi, kaptanın kamarası da denize indirildiğinden beri büyük ölçüde iyileştirilmişti. Yeni masanın yanı sıra, kitap rafları da duvarlara dizilmişti ve her birinin önünde, dalgalı denizlerde içindekilerin yere devrilmesini önlemek için dar bir çıkıntı vardı. Uzun bir Geceye karşı sıkıca kapatılmış olan pencerelerin altına bir bank inşa .

Luce, 'Yaptığın şeyi benden saklamaya çalışmana gerek yok,' dedi.

"Hadi ama Lucinde," dedi Morgan kayıtsızca. "İkimiz de sır saklayanın ben değil, sen olduğunu biliyoruz. Fenerini kamaranın ortasındaki masanın üzerine koydu ve odanın etrafını işaret etti bir güzelleme ile. "Kabin iyi gidiyor, değil mi?

"bir zamanda mobilyaları mı tartışmak istiyorsunuz?

Az önce yaptıklarından sonra nasıl bu kadar sakin, bu kadar nazik olabiliyordu? Luce o kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Luce'nin

Bones'un bedeninin güverteye inişinin sesi zihninde tekrar tekrar çalındı ve onun yere düşüşünün anısıyla birleşti

koyda kumların üzerinde onun yanında. O geniş, sıcak sırtışı ve her konuştuğunda başını ona doğru eğmesi, sanki

onun söyleyeceklerini dikkatle dinliyordu. *Lucinde*'ye ilk *bindiklerinde* onu arkasından nasıl ittiğini,

Onu kendi vücuduyla koruyordu. Zavallı, harap olmuş vücudu.

"Neden olmasın? Morgan odanın içinde dolaştı, oymalı panellere, mobilyalara hayranlıkla baktı. 'Duydunuz mu bilmiyorum ama fırtına taşımın yerini yeni keşfettim. Bu da anlaşılmamızın bana düşen kısmını yerine getirebileceğim anlamına geliyor.

'Masum bir adamı öldürdün - arkadaşım olan bir adamı

Onu bir geminin altına sürükleyerek,' diye tükürdü Luce. 'Eğer şimdi seninle evlenmeyi *düşüneceğimi* sanıyorsan ...'

Bir elini kaldırmış, pırıl pırıl parlayan bir kitaplığı sevgiyle okşuyordu. "Keelhauling hem İngiliz hem de Hollanda donanmalarında standart bir cezadır.

"Burası *Bretagne*.

Elini bıraktı, gözleri kısıldı. 'Çok yüksek ve kudretli. Yine de kendine bir bak Lucinde. Doğruca pislik sandığından çıkmış gibi giyinmişsin. *Birinin* sana sahip olması için şanslı olmalısın.

seninle evlenmeyi düşünmeye değer. O pislikle birlikte *görölmek* bile - hem de böyle bir durumda- itibarınızı yerle bir edebilir. Neyse ki ben bunun ötesine bakmaya hazırım.

"Ne kadar cömertsiniz.

Omuz silkti. 'Vizyonum büyük, planlarım geniş kapsamlı. Onlar benim için karımın bir ya da iki kaçakçıyla yatıp yatmadığından daha önemli. Dürüst olmak gerekirse, arada sırada kendim de kaçakçılık yapmaktan hoşlanırım.

Tekrar. Ve tekrar. "Her şey bittiğinde beni bağışlayıcı bir koca olarak bulacaksın.

"Belki de jartiyer kurdelelerinizle ilgilenmesi için fazladan bir uşak tutabiliriz," dedi Luce buz gibi bir sesle.

Neredeyse gülümsüyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sanırım Thorner o gece onları bu yüzden aldı. Seninkileri tanıdı. Suçlayamam gerçekten.' Adamın gülümsemesi Luce'un tüylerini diken diken etti. Omurga. 'Onu senden aldığım zamanı hatırlıyor musun? O merdivenlerde ne kadar harika görünüyordun.

"Nasıl unutabilirim ki? Luce, bir zamanlar onu alev alev yakan bu anıdan soğuyarak, "Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"O kurdeleyi her gün yanımda taşıdım, biliyorsun. "O kurdele ve yarım yüz tane daha.

Kıkırdadı. "Bu doğru. Kendime yardım edemiyorum. Kendime söylüyorum

sürekli çalmanın yanlış olduğunu, kurdeleleri geri vermem gerektiğini söylüyor. Ama asla yapmıyorum, Luce. Asla yapmam.'

'Sen aşağılık birisin. Samuel'e hakaret ediyorsun ama o senin olabileceğinden bin kat daha iyi bir insan.

'Dikkatli ol. Beni kıskandıracaksın. Morgan o kadar hızlı hareket etti ki Luce bunu zar zor fark etti. Bir eli ensesine doğru kaydı, saçlarından tutup yüzünü ona doğru eğdi. Masa uyluklarının arkasına çarptı. Fener tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. 'Seni buraya, cesur kaçakçına ne yapmak üzere olduğumu görmekten ve duymaktan kurtarmak için getirdim - bir çeşit düşün hediyesi. Sakın beni fikrimi değiştirim.'

"Taşını aldın," diye homurdandı. Adam boynunu demir gibi kavramıştı. 'Beni bırak, Samuel'i bırak, ben de seni *Lucinde*'nin kaptanı yapayım. İstedğin her türlü girişime yatırım yapabiliriz.

"Anlaştığımız şey bu değildi. Lucinde'yi masayla arasına sıkıştırmıştı, iki eli Lucinde'nin etrafında kenetlenmişti. "Bir anlaşma yaptık Lucinde. Senin gemin, benim taşım.

"Samuel'i şimdi öldürürsen taşı asla bulamayabilirsin. Luce ağırlığını masaya doğru kaydırды. Onun ve kendisinin gücünü test ediyordu. Morgan bunu fark ederek daha da yaklaştı ve kalçasını onun kalçalarının arasına soktu. 'O sana yalan söylemiş olabilir.'

"O . Morgan'ın dudakları o kadar yakındı ki, boynunu tutmasına rağmen onu öpebilirdi.

"Nereden biliyorsun?

"Çünkü bana gerçeği söylerse Kuzen Bones'u bağışlayacağıma söz verdim.

Luce hareketsiz kaldı. "Ve sonra onu yine de öldürdün. "Tabii ki öldürdüm.

Acımasızdı. Derinden, soğuk bir . Bu düşünce ona yeni bir güç verdi. Parmakları belinde asılı duran bıçağın sapını sıkıca kavradı. Morgan onun ne yapacağını sezmişti ama

Çok geçti-Luce bıçağı serbest bıraktı ve . Beceriksizce bir hareketti, zarif değildi ama görevini yerine getirdi: sert kırmızı bir çizgi ortaya çıktı Morgan'ın yanağında, saç çizgisinden burnuna kadar parlıyordu.

"Siktir!

Yüzünü tutarak geri çekildi ve Luce titreyen bir elinde tuttuğu bıçakla aralarına masanın genişliğini koyarak kaçmaya çalıştı.

Morgan sonsuz bir an boyunca kıpırdamadan durdu. Görmezden gelerek

Yüzünden akan ve kar beyazı cübbesini lekeleyen kan, Luce'yi korkunç bir niyetle izliyordu.

"Çok güzel bir bıçak," diye mırıldandı.

Sonra saldırdı. Iskaladı, Luce nefes nefese, dehşete düşmüş bir halde tökezledi ve kendini kapıya doğru attı. Adam saçlarını pençeledi, bir avuç yakaladı ve onu geri çekti. Luce bıçağı umutsuzca ona doğru savurdu, sonra bıçağı elinden bırakıp kapıya doğru tekrar hamle yaptı. Onunla birlikte gitti, hızlı ve hafifti, kaçışını kolayca engelledi. O Paltosunun eteğini yakaladı, sıkıca kavradı; bıçağının ulaşamayacağı bir yerde ve muzafferdi.

"Şu parlak bıçağı bana ver, Lucinde.

Kadın paltosundan sıyrıldı ve adam ani ağırlıksızlığın etkisiyle geriye düşerek masaya çarptı. Luce hiç vakit kaybetmedi: kamaranın büyük pencereleri ve onların ötesindeki deniz sadece birkaç adım ötedeydi. En yakın pencereye doğru koştu ve ve kalın camları tek eliyle iterek açtı. Morgan ayağa kalkmış, kanlar içinde ve hışımla kamaraya doğru fırlamıştı. Ona doğru hamle yaptı, öfkeli ve kanlı parmaklarıyla kavradı.

Ve havadan başka bir şey kavramadı.

Luce kendini pencerenin pervazına atmış ve gecenin içine dalmıştı.

"*Bulun onu!* Morgan'ın sesi limanın yüzeyinde yankılanarak *Lucinde*'nin gövdesine çarptı. Luce, pruvaya yaslanmış, uzun, perdeli parmakları ahşaplara yapışmış, güvertede gürleyen çizmeli ayakları dinliyordu. Fenerler suyun üzerinde sallanırken Morgan'ın adamları karanlığa bakıyordu.

"Kıyıya yüzdüğü kesin," dedi birisi.

"O zaman bir tekne al ve onu bul! Morgan tersledi. 'Onu geri getirene kadar durma. Çok uzağa gitmiş olamaz.' Zalim bir küçük kıkırdama. "O ayaklarla olmaz.

Geminin sancak tarafında bir hareketlenme oldu. Luce pruvanın etrafında sürükleniyordu, kuyruğu sessiz ve güçlü bir şekilde onun altındaydı. Pantolonu gitmişti, botları ve çorapları da yavaşça dibe batıyordu. Önemli değildi; ihtiyacı olana sahipti. Deniz ipeği tenine değmeye devam ediyor, kombinezonunun, kalçalarının ve caraco'sunun sınırları içinde güvendeydi, Aggie Ana'nın kemeri kalçalarının kuyruğa dönüştüğü sıkıca kısıtılmışken, deniz bıçağı pullara yaslanarak oraya ait olsa da.

Morgan'ın adamlarından birkaçı geminin kayıklarından birine tırmanıyordu. Kürekleri alarak *Lucinde*'den uzaklaştılar ve hızla kıyıya doğru kürek çektiler. İçlerinden ikisi kış ve pruvada durmuş, ellerinde fenerler, karanlık suyu araştırıyorlardı.

"Geri gelince," diyordu Morgan yukarıdaki güverteden. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Demir bloklar arasında hızla ilerleyen halat sesleri, çalışan adamların homurtuları geliyordu. Geminin bordasından aşağı iniyordu, Luce, Samuel'in avlunun hangi tarafına bağlı olduğunu görmek için .

Çok hızlı olacaktı. Hazır olmalı.

Sonunda Samuel'in ayaklarının ve bacaklarının tam altından sarktığı bahçe kolunu gördü. Baş aşağı. Belinden ötesini göremiyordu-

Geminin küpeştesi görünmesini engelliyordu ama bu kadarı yeterliydi. "Lucinde'e benden çaldığın için sana bunu ödeteceğimi söyledim," dedi Morgan konuşarak. 'Bunu iletmedi mi? Ne yazık.

"Bana söyledi," diye homurdandı

Samuel. "Ve sen yine de ona kulak asmadın mı?

"Böyle bir tehdidi ilk kez duymuyordum.

Samuel'i avlunun iki ucuna bağlayan halat ilerideki karanlığın içinden şaha kalkarak geminin yanına doğru kıvrıldı.

suyun içinde kayboldu. Samuel' kendisi ortaya çıkınca kıpırdanmaya başladı, adamlar onu suyun üzerine iterken sallanıyordu, uzun bacakları onu bileklerinden ve ayak bileklerinden bağlayan iplerin arasında gerilmişti. Paltosunu ve botlarını çıkarmışlardı. Hiçbir şey yoktu ama

Gömleğinin ince keteni ve pantolonunun yünü onu *Lucinde*'nin gövdesinden koruyacaktı.

"Tabii ki değildi. Morgan küpeşteye yaslanmış, kanlı bir mendili yanağına bastırıyordu. Luce gemiye doğru geri çekildi. "Ama eminim hepimiz bunun son olacağı konusunda hemfikirizdir.

Luce kendini ahşaplara yasladı, tüm kasları Morgan'ın bir sonraki sözlerine tetikteydi. *Onu aşağı gönder.*

Samuel de kendini hazırladı. Morgan'a, "Ruhunu kaybedeceksin," dedi. Bunu bilin. Deniz onu *Dauphin*'den almalıydı.

mahvoldu. Luce seni kurtardı ve bunu yaparken kendi ruhunu riske attı. Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Ya da bu gece yaptıkların için.'

"Gece henüz bitmedi," dedi Morgan neşeyle. "En azından bazılarımız için.

"Mürettebatın da seni asla affetmeyecek," diye düşündü Samuel. 'Onları alacakaranlıkta kıyıda yürürken gördüm. Seni arıyorum. Kendi adamlarını terk eden bir kaptan hakkında ne derler bilirsin-'

"Batıl inançlar ve aptallık," diye araya girdi Morgan. "Başka bir şey değil.

"Kaptanı tarafından ihanete uğrayan bir mürettebatın derinlerden yükseleceğine inanmıyor musunuz?

"Ben masallarla korkutulacak aptal bir güverte tayfası değilim!

"O gece ne oldu? Samuel daha yumuşak bir sesle sordu. "Bana anlatabilirsin, değil mi? Aşağıdaki karanlık sulara doğru başını salladı, sanki *birkaç dakika içinde ölmüş olacağım* der . *Bunun ne zararı olabilir ki?*

Morgan arkasındaki adamlara baktı, ellerinde gergin iplerle bekliyorlardı. 'Anlatacak bir şey yok,' dedi. 'Fırtına bizi aldı, yapılacak bir şey yoktu-'

"Saçmalık," dedi Samuel. 'Böyle on fırtınayı atlatacak kadar taş .

"Sanırım biliyorsunuzdur.

Sanırım öyle. Pilotunuz Malouin'di, değil mi? Şüphesiz o biliyordu adalardan ve kayalıklardan geçerek limana ulaşabilir mi? O büyüklükte bir gemi için, güzel havalarda bile gıdıklayıcıdır, ama duyduğuma göre

yeterince deneyimli.'

"Aptalın tekiydi," diye tısladı Morgan, Samuel ve Luce dışında kimsenin duyamayacağı şekilde küpeşteye yaklaşıp eğilerek. "Bana kanalları bildiğini ve bizi güvenle geçireceğini söylemişti.

"Ve mı? Samuel'in sesi kuşkuluydu.

"Zaman yoktu," diye mırıldandı Morgan. 'İngilizler peşimizdeydi, gemi hasar görmüştü. Ben yapmam gerekeni yaptım.

"Direksiyona kendin geçtin.

"Neden olmasın? O benim gemimdi, benim mürettebatımdı-'

"On yıl ya da bir süre Cádiz'de yaşadınız. Saint-Malo'ya giden bir gemiye pilotluk yapabilecek yeteneğe sahip olduğunuzu düşündüren neydi? Erkekler daha

"Senden daha tecrübeliler daha iyi havalarda başarısız oldular. "Haritaları inceledim-

"Haritalar suyla aynı şey değildir. *Lucinde*'nin yanına yapışmış olan Luce başıyla onayladı. "Yani, resiflere çarptınız. Sonra ne oldu?

"Ne demek istiyorsun, sonra ne

olacak?" "Mürettebatınız ne

olacak?

'Gemiye, kargoyu kurtarmaya çalıştılar, belli ki. Bir servet değerindeydi-'

'Ama sen onlara yardım etmek yerine ceplerini fırtına taşıyla doldurdun ve teknelerden birini denize indirdin,' dedi Samuel. 'Öyle değil mi? Ve fırtına kendini iyice hissettirip o bile battığında, kendini enkaza bağladın ve enkazın altında kalmamaya çalıştın.

geride bıraktığın mürettebatı düşün. Samuel'in sesi acımasızdı. 'Aslında, o günden beri her gün mürettebatını düşünmemeye çalıştın. Söyle bana, nasıl gidiyor?

Gövdeye yaslanmış olan Luce, Morgan'ın cevabını bekledi.

Hiç gelmedi. Bir an Samuel onun üzerindeydi, sonra düşüyordu, iplerin tıslaması gök gürültüsü kadar yüksekti. Suya çarptığında Luce daldı.

Karanlık. *Lucinde*'nin gövdesinin yaklaşan gölgesi. İleride, bir baloncuk dalgası, geminin altına dalan soluk bir figür.

Ona doğru ilerledi.

Bileklerindeki ip omurgaya doğru kıvrılmaya başladığında Samuel'e ulaştı. Gözleri kapalıydı, korkudan buruşmuştu ama Kadının ellerini üzerinde hissettiğinde gözlerini ardına kadar açtı. Neredeyse

önemli değildi; Luce karanlıkta onu göremeyeceğini biliyordu. İpler sallanmaya başladığında onu sıkıca kavradı, onu aşağıya, tekneyi kirleten kötü kabuktan uzağa çekti. Aggie Ana'nın bıçağı karanlık suda parlıyordu. Luce bıçağı Samuel'in bileklerindeki ipe doğru kaldırdı ve kesmeye başladı.

Sürükle, sürükle, sürükle.

Bıçak çok küçüktü, kesme işlemi çok yavaştı. Luce uzun zamandır Uzanıp halatı yakaladı, iki eliyle sıkıca tuttu ama bunu yapmanın Samuel'i geminin alt tarafında açıkta bırakacağını biliyordu.

Sürükle, sürükle, sürükle.

Artık geminin genişliğinin yarısına gelmişlerdi, neredeyse omurgaya varmışlardı.

Yukarıdaki adamların ritmi yoğunlaşarak Samuel'in suda ilerleyişini hızlandırdı. Luce onu daha sıkı tutuyor, kuyruğu onu tekneye doğru çeken halatlara karşı aşağıya ve uzağa çekmeye çalışıyordu. Adamlar daha hızlı çektikçe Samuel'in vücudu midyelere daha da yaklaşıyordu. Luce, Morgan'ın bunu bildiğini fark etti. Bu ilk hamlenin amacı boğmak değil, sakatlamaktı.

Kesmeyi bıraktı. Bıçağı tekrar belindeki gümüşü kemere soktu ve Samuel'i omuzlarından sıkıca kavradı, tüm gücünü kullanarak onu pislikten uzak tutmaya çalıştı. Ancak altı adamın gücüne karşı bir kişi vardı ve onun gerildiğini hissetti, sırtının ve omzunun Gövde. Suda kan çiçekleri açtı.

Sürükle, sürükle, sürükle.

Daha hızlı çektiler, daha hızlısanki Morgan adamları teşvik ediyormuş gibi. Midyeler Luce'un kollarına doğru tıslıyordu.

Samuel'in sırtına sarılmış, teninde hırıliyordu. Kadın bırakmadı. Ta ki geminin ağır şekli kaybolana ve Samuel'in bileklerindeki ip yukarı doğru eğilmeye başlayana kadar. Geminin karşı tarafında, gömleğinin yarısı yırtılmış halde yüzeye çıkışını izledi.

Sırtından kan damlayarak uzaklaştı, sonra pruvaya doğru yüzdü ve sessizce yüzeye çıktı.

"Aptallar! Morgan adamlarına şöyle diyordu. "Üzerinde neredeyse hiç iz yok!

"Bundan daha fazla yara bere içinde olmalıydı," diye onayladı birisi .

"İpler sıkıydı, kendim kontrol ettim!

"Tekrar kontrol et," diye homurdandı Morgan. "Ve onu aşağıya geri gönderin.

Şimdi ters yöne gidiyorlardı ve Samuel öncekinden daha da hızlı bir şekilde önce ayaklarından sürüklendi. Halatlar bu kez daha sıkıydı, Samuel'i gövdeye doğru sürükleyen basınç daha da şiddetliydi. İplerin amansız yukarı çekişine karşı sürüklenerek onunla birlikte kalmak Luce'un tüm gücünü aldı. Yine de, Samuel bir kez daha bu kâbusun başladığı tarafta yüzeye çıktığında, gömleği Gitmişti, sırtı kanlar içindeydi, pantolonunun bir tarafı yırtılmış uyluğuna doğru yırtılmıştı.

Samuel güvertede öksürüp sıçrarken Morgan onaylayarak, "Çok daha iyi," dedi. "Yine.

Bu, Samuel'in üçüncü koşusu için, bir kez daha suya önce elleriyle girdi. Luce ayaklarını bağlayan ipi yakaladı ve sıkıca tuttu. Onu geminin altına sürüklerken bir eliyle bıçağı kesiyordu. Bu sefer ipleri daha yavaş çekiyorlardı, belki de su başladıkları işi bitirecekti. Hızdaki değişiklik Samuel'in gövdeden öncekinden daha uzakta olduğu ve ısırtığının en kötüsünden korunduğu anlamına geliyordu. Daha da iyisi, bu Luce'a değerli bir zaman kazandırmıştı.

Omurgaya ulaştıklarında, Samuel'in ağzına iki kez nefes vermiş ve ayaklarını bağlayan ipi kesmişti. Luce bileklerine dolanan ipi çözmeye çalışırken bacakları ve vücudu gevşek bir şekilde aşağıya doğru sürüklendi. Çılgınca kesip biçiyordu, Kendi acısını görmezden geliyor, bıçağın içinde kalan büyüünün işini hızlandırmasını istiyordu. Geminin kenarı yaklaşıyordu, Samuel'in kalbinin her atışında daha da yaklaşıyordu.

Sonunda, tam açık suya ulaştıklarında, ip .
Luce, Samuel'i sıkıca kendine doğru çekip, onu sudan uzaklaştırırken,
kaba yontulmuş kenarının yüzeye doğru sıçradığını gördü.

Lucinde.

En yakın gemiye ulaşana kadar durmadı. Samuel kucağında, başı omzunda sallanırken nefesini tuttu ve gemiden yükselen panik ve karmaşayı izledi.

Lucinde'nin güvertesi. Bir sonraki gemiye ve bir doğru ilerledi,
Gölgelerin arasında durakladı, dinlenirken ve Samuel'in nefes almasına izin verirken tahtalara tutundu, onu daha fazla incitmemek için elinden geleni yaptı. Tekrar ve
tekrar, gemiden gemiye, Saint-Malo'nun ışıkları yıldızlar gibi parlayarak onu güvenli bir yere götürüyordu.

Lütfen, lütfen bize yardım edin.

Durmadı, Samuel'in solunumu sığlaştığında değil, kollarında üşüyüp hareketsiz kaldığında değil.

Bana yardım edin. Bize yardım edin, lütfen.

Sonunda tanıdık surların altındaki tanıdık bir sahile ulaştı.
Samuel'i de kendisiyle birlikte sürükleyerek sığ sulara daldı, Manche kalçalarından, sırtından akıp yaralarını yalarken Samuel'in üzerine yığıldı.

Ancak o zaman ağlamasına izin verdi.

Lütfen, lütfen gitme.

Birkaç uzun, yavaş deniz nefesi boyunca hiçbir şey. Denizden, aydan ve arkasındaki surlardan başka bir şey . Su Luce'nin kuyruğuna çarptı, uzun yüzgeçleriyle oynadı, gözyaşlarıyla karıştı. Ağrıyan tenine, sızlayan kalbine karşı kutsanmış bir soğukluk vardı.

Sonra groac'h'ın sesi geldi. "Bu ne?

BÖLÜM 3

*Dalgalar , büyük bulutlar
toplandı ve uzaklarda şimşekler çaktı. Ah,
korkunç bir fırtınanın içindeydiler.*

-Hans Christian Andersen, 'Küçük
Denizkızı'

Gelgitin Yolu

"Gittiğini sanıyordum," dedi Luce, groac'h'ın Samuel'in sırtını incelemesini izlerken. "Diğer Fae'ler gibi Saint-Malo'yu terk ettiğini sanıyordum.

"Henüz değil. Kıyıdaki kadının etekleri suda sürükleniyordu.

"Ona yardım edebilir misin?

Başını salladı. 'Gelgit hâlâ yükseliyor. Ve su onun yaralarını temizledi. Küçük bir melodi mırıldandı, parmaklarını Samuel'in yaralarının üzerinde hafifçe gezdirdi. "İyi iş çıkardın.

"Ben hiçbir şey yapmadım.

"Doğru değil. Onu kurtaran sen ve senin öpücüğündü.'

"Benim öpücüğüm mü?

Bilmiş bir bakış. "Onu öptüğünü inkar mı ediyorsun?

"Hayır, ama ... Aggie Ana, bir deniz kızının öpücüğünün Şans getirecekti - sakın denizler, adil rüzgarlar, iyi ticaret. 'Doğru mu peki? Bir denizcinin öpücüğü hakkında söylenenler?'

"Yeterince doğru.

Gece çanı Noguette katedralden çalarak saatin on olduğunu ve şehirde sokağa çıkma yasağının başladığını işaret etti.

"Daha fazlasını yapmalıydım," dedi Luce kırık bir sesle. "Onu gövdeden uzak tutmaya, korumaya çalıştım. Taze gözyaşlarını sildi. "Yeterince güçlü değildim.

Groac'h anlamlı bir şekilde Luce'nin kuyruğuna baktı, dalları sığ sularda parlıyordu. "Öğrenmen gereken çok şey var. Bu senin hatan değil.

Bir elini Samuel'in sırtına koydu, alçak, yumuşak mırıltısı giderek güçleniyordu. Luce, Samuel'in derisini yaralayan yaraların hafiflemeye, bir şekilde *azalmaya* başlamasını şaşkınlıkla izledi.

", " diye uyardı groac'h.

"Mükemmel olacak. Luce yutkundu ve Samuel'in saçlarını okşadı.

Gelgit-kadın dişlerinin altından gülümsemiş olabilirdi. İşte," dedi Luce'un yaralarını işaret ederek. "Sıra sende.

Luce'un da kanaması durduğunda, bakkal ayağa kalktı. 'Onun için burada yapabileceğimiz başka bir şey yok,' dedi. 'Dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı var. Gelin; küçük mağaranızda güvende olacak.

Luce perişan bir halde başını salladı. "Mağaraya geri dönemeyiz. Morgan-Morgan fırtına taşının orada olduğunu biliyor.' *Ve yine de Bones'u öldürdü*. İçinde taze bir keder kabardı.

"Le Bleu Sauvage yakınlarında birden fazla deniz mağarası var," dedi fae. Islık çaldı, Manche'in üzerinden geçen güzel, titrek bir notaydı. Luce küçük cadı teknesinin şeklini seçebildi.

karanlık suda, sahile doğru ilerliyordu. Kendini beceriksizce çekerek suyun içine doğru daha da kaydı, nasıl ilerleyebileceğini merak ediyordu Samuel de onunla.

Bir havlama sesi kumun üzerinde yırtıldı, pençelerin kayaya sürtünme sesi.

"Av köpekleri. Groac'h sinirlenerek çenesini sıktı. "Lanetli hayvanlar.

"Gitmeliyiz," diye tısladı Luce. Nesiller önce İngiltere'den ithal edilen mastif cinsi köpekler devasa ve ürkütücüydü. Onlar vardı üç ay önce bir askeri öldürdü, onu parçalara ayırdı. ve kalenin altındaki kumsalda yemişti. En kuru, en yüksek kumda aylardır kan vardı.

Tüyleri diken diken eden birkaç hırıltı sahile kadar taşındı. Uzun, dört-Bacaklı gölgeler kayaların ve kumların üzerinden ve surların altındaki gölgelerin arasından süzülüyordu.

Daha yakın, daha da yakın.

"Kokumuzu aldılar," diye fısıldadı Luce.

"Tekneye binin," diye emretti Fae. "Çabuk. Kollarını şaşırtıcı bir güçle Samuel'in omuzlarının altından geçirdi ve onu bekleyen tekneye doğru sürükledi. Luce suya daldı, kuyruğunu sertçe sallayarak deniz yatağı boyunca ok gibi ilerledi. Teknenin yanında su yüzeyine çıktı ve kendini tekneye çekti.

Köpekler görüldü, kocaman pençeleriyle kumu parçaladılar, ıslak kum yığınları arkalarından dağıldı. Heyecanla havladılar, hırılayarak ve koklayarak kanlı sığıklara daldı.

"Çabuk ol," diye seslendi Luce bakkala. 'Dürtü onları sürüklerse yüzecekler.

Deniz ipeklisini kombinezonunun içinden çıkardı ve dikkatlice karakolunun kıvrımlarına yerleştirdi. Dokunuşunun kaybolmasıyla Cildi, kuyruğu parıldayarak bacaklarına dönüştü, uyluk uzunluğundaki iç çamaşırının altında çıplaktı ve gece havasında üşümeye başlamıştı. Titreyerek ayağa kalktı, sonra teknenin yan tarafına eğilerek Samuel'in ağırlığını groac'h'tan aldı ve kendini hafifçe tekneye çekti. Samuel ise kararlı bir şekilde bilincini yitirmişti. Gözleri kapalıydı, teni korkutucu derecede solgundu. Birlikte ve azımsanmayacak miktarda Denizden yardım geldi, Samuel'i cadıların üzerine taşıdı. Teknenin yanına yanaşıp onu nazikçe teknenin karnına bırakan iki kadın onu yerleştirdi. Groac'h tekrar ıslık çaldı ve tekne döndü. Manche'nin açık sularına doğru hızla ilerliyor.

Luce kumsalın arkalarında kayboluşunu izledi. Tazılar hareket ediyor, Holland Bastion'a doğru tırıs gidiyorlardı. 'Gidiyorlar,' dedi.

"Geri dönecekler," diye cevap verdi bakkal. "Saint-Malo kıyıları geceleri asla güvenli değildir. Dümenin yanına yerleşti ama dümene geçmek için bir hamle yapmadı. "Bir zamanlar, uzun zaman önce, Fae Halkı burada şehrin insanlarıyla birlikte yaşardı. Bu kıyılar paylaşıldı ve büyü ile doluydu.

"Ne oldu? Luce sordu. "İşler neden değişti?

"Aramak ve istemek insanların doğasında var," dedi gelgit-kadın omuz silkerek. 'Önce, kutsal taşımızı yeraltından söküp aldılar. toprakları duvarlarını ve kiliselerini inşa etmek için kullandılar. Sonra gemileri için ormanlarımızı yerle bir ettiler, en yaşlı, en güçlü ağaçları katlettiler

Direkleri için. Halk ancak bu kadar fethi, bu kadar hırsızlığı kaldırabilir.

Luce Samuel'in üzerine eğildi. Gözleri hâlâ kapalıydı ama nefes alıyordu ve üzerini örten battaniye herhangi bir iz taşımıyordu.

Kanıyor.

'Çok soğuk,' diye mırıldandı.

Groac'h başka bir battaniye çıkarıp ona uzattı. "Eğer onu gerçekten ısıtmak istiyorsan, sadece doğru esintiyi çağırman yeterli.

"Doğru esinti mi?

Fae dudaklarını büzdü ve dişlerinin arasından hafifçe üfledi, nefesini avuçlarının içinde tuttu. Ellerini açarak Samuel'e doğru eğildi. Lezzetli, ılık ve kurutucu bir esinti hem onun hem de Luce'un üzerinde dolaştı.

"Bunu yapabilir miydim? Luce merakla sordu. Groac'h kıkırdadı. "Elbette.

Cadı teknesi kararlı bir şekilde yoluna devam etti, Clos-Poulet'ye doğru kıvrılmadan önce Grand Bé'nin etrafında süzüldü, gelgite ve kıyı kadınının şarkısına sadık kaldı. Dönerken biraz yuvarlandı ve Luce kollarını Samuel'e dolayarak onu destekledi.

"Böyle bir tekneyi kontrol etmek için sesimi kullanabilir miyim?" diye sordu.

Bir kıkırdama daha. "Sen, sevgili çocuk, bir *filoyu* kontrol edebilirsin. Groac'h başını eğdi, düşünüyordu. "Ama evet, başlangıç olarak. Bunun gibi bir tekne.

Bir filo. Luce'un içinde bir şeyler kıkırdandı. Sırların ve gölgelerin vaatleriyle ışıldayan gece, yıldızlar ve onların yansımalar, aniden sınırsız görünüyordu. Fae'ye baktı, küçük teknesini yelkensiz ve dümensiz yüzdürüyordu, yetenekli ve güçlüydü. Özgür.

'Zaten , değil mi? Ne olduğumu. Luce battaniyeye sarılmış bacaklarını işaret etti. "Ne *olduğumu*.

Yandan bir bakış. 'Uzun yıllar sizin koyunuzda yaşadım. Her şeyi görüyorum. Her şeyi hatırlıyorum.'

"Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Dinler miydin?

Luce hiçbir şey söylemedi. Yakın zamana kadar gelgit kadınından herkes gibi o da uzak durmuştu. Bretagne kıyılarında yaşayan herkese Fae'lere güvenmemeleri öğretilmişti. O zamana kadar

rahipler, masallar tarafından. Kasıtlı mıydı? Tehlikeli olduğuna inandığınız birinden çalmak daha mı kolaydı?

Halkın katlanabileceği sadece bu kadar fetih, bu kadar hırsızlık vardır.

'Peki ya Lutine? O da biliyor muydu?

"Muhtemelen.

"Jetinler mi?

"Kesinlikle. Sence neden sana hiç taş atmıyorlar?"

"Balodan önce bana bu yüzden mi yardım ettin? Omuz silkti.

Luce daha fazla soru soramadan Samuel hafifçe inleyerek kıpırdandı battaniyesinin altında. Elini tuttu, cadı teknesi koydaki kumların üzerine yavaşça çekilene kadar yatıştırıcı sözler söyledi.

Dove, Morgan'ın adamları üçünü de Saint-Servan'a götürmeden önce Bones'un demir attığı yerde duruyordu. Yaralı bir balina gibi, yıldız ışığında kasvetli bir şekilde solgun yatıyordu. Luce, kendisi ve groac'h Samuel'in karaya çıkmasına yardım ederken ona bakmamak için elinden geleni yaptı. Ancak Samuel uyuşukluktan uyandı.

"Güvercin mi?" diye homurdandı, karanlık sahili görmek için zorlanıyordu. "O burada," diye mırıldandı Luce, ona destek olarak. "O güvende.

Groac'h'ın mağarasının içinde Luce'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Beklediği loş, oldukça soğuk odanın yerine rahat ve konforlu bir evde duruyordu. Kumlu zeminler yıpranmış halılarla döşenmişti ve taş bir ocakta ateş çıtırdıyordu. Gemilerin fenerleri Her yerde büyümlü bir yumuşaklıkla parlayan taş duvarlar, eğimli tavan mekânı sıcaklıkla dolduruyordu.

Fae, Luce'un Samuel'i kurtarılmış yelkenlerden yapılmış bir perdenin arkasındaki daha küçük bir odaya götürmesine yardım etti. İçinde temiz çarşaf ve kalın yün battaniyeler bulunan alçak bir yatağın yanı sıra sığ bir kapta temiz su, temiz çarşaf ve şifalı bir merhem vardı. Küçük bir deniz sandığının üzerinde iki kase dumanı sıcak çorba, tahta kaşıklar ve iki küçük somun kahverengi ekmek bulunan bir tepsi duruyordu. Luce ve Samuel de battaniyelerin üzerinde düzgünce katlanmışlardı. Luce minnettarlıktan dili tutulmuş bir halde gelgitçi kadına döndü. "Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

Bakkal huysuz bir sesle, "Başa çıkabilirdin," dedi.
perde. Kıvrımlarının ötesinde, mağaranın kendisi uykuya hazırlanıyormuş gibi ışık azaldı.

Luce Samuel'in sırtını yıkayıp güzel kokulu merhemle kapladıktan sonra birkaç lokma çorba içmesine yardım etti.

"Luce?" diye mırıldandı, alnı acı ve yorgunlukla kırışmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Groac'ın mağarasındayız Samuel. Güvendeyiz. Luce onun saçlarını okşadı, temiz çarşafların üzerine karnının üzerine yerleşmesine yardım etti. Kendi çorbasını içti ve sonra, malouinière'e dönmeyi düşünemeyecek kadar yorgun ve endişeli bir halde, groac'h'ın kendisine bıraktığı taze iç çamaşırını giydi ve onun yanındaki yatağa kıvrıldı. Bütün gece onun elini bırakmadı ve uyandığında onun kendisini izlediğini gördü, yorgun ama

Uyarı.

"Bones'u öldürdüler," dedi sesi çatlayarak. Luce kollarını - nazikçe, çok nazikçe - ona doladı.

"Biliyorum. Onu kurtaramadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı. Ve sonra o ağlarken ona sarıldı.

Daha sonra, güneş batıya doğru kayarken ve hava yumuşarken, Luce Gelgitçi kadının mağarasından çıkıp denizi selamlamaya gitti. Kum çıplak ayak tabanlarına karşı serindi, Manş Denizi kıyıya huzurla vuruyordu.

Gün boyunca Samuel'in yanında kalmış, onu temizlemişti. Yaraları, Groac'h'ın sağladığı taze bandajlarla sardı. Fae'nin mağarası bir harikaydı, temiz ve düzenliydi, mobilyalar denizden kurtarılmış olsa da temiz ve rahattı ve rüzgârları yönlendirme yeteneği her zaman sıcak ve kuru olduğu anlamına geliyordu. Kaba taş ocağındaki küçük odun ateşi hiçbir zaman alevsiz kalmıyordu.

Ancak dünyadaki tüm sıcaklık ve konfor Bones'un gevşek, sıırıslıkam bedeninin hatırasını yok etti. Luce'un her düşüncesinde yankılanıyor, şeklini zihnine kazıyordu. Samuel'in de aynı durumda olduğunu biliyordu. Groac'h'ın büyüünün yardımıyla

vücudu iyileşiyordu. Ruhunun iyileşmesinin daha yavaş olacağından korkuyordu.

Su onu çağırıyordu. Luce deniz ipeğini bakkalın ona verdiği taze kombinezonun içine sokarak giydi; ipeğin işini yapması sadece birkaç adım alacaktı. Tuzlu suyun kendini onun üzerine bırakması için derisini pullara dönüştürüyordu. Kuyruğuyla bir kez ittiğinde daha derin sulara doğru yol alacaktı; suyun sessizliği onun üzerinde parlıyor, onu dünyadan saklıyor ve sıkıntılı kalbini yatıştırıyordu.

Suyun üzerindeki hareket gözüne çarptığında parmakları ödünç aldığı midyesini yerinde tutan paslı iğnelerle uğraşıyordu. Yelkenleri koyu çevreleyen kayalıkların tepelerinden esen bir ketch. Aceleyle mağaraya geri döndü, bir gözü teknedeydi.

Yelkenlere çarptı.

Groac'h mağaranın girişinde bekliyordu. "Arkadaşların mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, Luce aceleyle içeri girerken.

"Bundan çok şüpheliyim.

Birlikte ketch'in demir almasını ve birkaç iri yarı adam tarafından idare edilen bir jolly-boat'ı denize indirmesini izlediler. Luce gözlerini kıstı, Bunların Morgan'ın adamları olup olmadığını ve eğer öyleyse, ... olanlarla aynı kişiler olup olmadıklarını merak ediyordu.

"Değerli taşı için geldi zaman, öyle mi?

Luce daha önce Samuel'in sesinde hiç bu kadar acı duymamıştı. Döndüğünde onu taş duvara yaslanmış, solgun ve asık bir halde buldu.

"Dinleniyor olmalısın," dedi nazikçe.

"Yeterince dinlendim. Gözlerinde derin gölgeler vardı.

Üçü de görünmeden, adamların kıyıya ulaşmasını ve şenlik teknesini kumlara sürüklemesini izledi. Luce ve Samuel'in eski mağarasının girişini bulmaları uzun sürmedi. Büyük sepetler taşıyarak içeride kayboldular ve kısa süre sonra fırtına taşlarıyla yüklü olarak geri döndüler. Bu işlemi tekrarladılar, son taş da bitene kadar mağara ile jolly-boat, jolly-boat ve ketch arasında gidip geldiler. İçlerinden birkaçı mağaradaki viski fıçlarına, dantel ve ipek paketlerine de el attı. Hatta bir ya da ikisi Luce'un yetersiz hazinelerinden bazılarını aldı.

Bakışlarını üçüncü kez teknenin güvertesinde gezdirirken, "Morgan onlarla değil," diye mırıldandı.

"Neden ki? Samuel cevap verdi. "Başkalarına para onun yerine bu işleri yapabilecekken? Biraz ağır kaldırma, biraz cinayet. Böyle tatsızlıklardan kaçınmak çok daha iyi. Ağırlığını duvara doğru kaydırды, dişlerinin arasından keskin, acılı bir nefes çekti.

"Seni yatağına geri götürmeliyiz," dedi Luce, yüzünün ve nefesinin kesilmesinden hoşlanmamıştı.

"Ben yeterince iyiyim. Demir almış ve yavaşça koydan uzaklaşmakta olan teknenin ardından baktı. "Yine de belki biraz dinlenmek faydalı olabilir... Tökezledi ve Luce bir adım attı.

Bir omzunun altından tutup dik durmasını sağladı. Groac'h onun diğer tarafını tuttu. Birlikte, koridordan mağaranın sıcaklığına geri dönmesine yardım ettiler.

Samuel kendini yatağına göbek üstü yatırdığında, "Orada kal," dedi fae kararlı bir şekilde. 'Yaraların çok ağır. İyileşmeleri için zaman vermelisin.

Samuel yerleşirken yüzünü buruşturarak, "Zamanımız yok," dedi.

Luce kaşlarını çatı. "Yok mu? Ailesinin Nantes'tan dönmesine daha günler vardı. Onların yokluğunun ona sağladığı özgürlük, gecenin derinliklerindeki tek aydınlığı olmuştu.

Samuel'in yüzü yumuşadı. "Lulworth'ta öğrendiklerini unuttun mu, Luce? Bir gülümsemenin anısı. "Seni suçladığımı söyleyemem. O zamandan beri çok şey oldu.

Sonra her şey aklına geldi. Ani ve dehşet verici. "Marlborough Dükü.

Samuel yastığına doğru başını salladı. "Ve onun on iki bin adamı.

"İngiltere'yi terk ettiklerini mi düşünüyorsun?

Samuel omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek imkânsız.

"Kim bu dük? Bu konuşmayı sessizce dinleyen Groac'h, ay rengindeki tuhaf gözleriyle ikisine de baktı

"Bir İngiliz filosu Manche'yi geçmeye hazırlanıyor," dedi Luce ona. 'Şu anda bile yolda olabilir. Saint-Malo'yu ele geçirmeye kararlı bir ordu taşıyor.

Groac'h rahatsız olmamış görünüyordu. 'Böyle haberler şaşırtıcı değil. Saint-Malo, hatta tüm Bretagne zayıf. Toprakların bu kadar büyük bir kısmı kirletilmişken ve Fae'lerin birçoğu ayrılmışken başka türlü nasıl ?

"Bu sizi ilgilendirmiyor mu? Luce sordu. "Kendiniz için, türünüz için korkmuyor musunuz?

"Türümün çoğu yıllar önce bu kıyıları terk etti. "Sen neden kaldın? Samuel sordu.

"Sebepler," dedi groac'h ona omuz silkerek. 'Belki de burada çok oyalandım. Eğer bana söylediklerin doğruysa, kendi hazırlıklarımı yapmanın zamanı geldi.

"Nereye gideceksin?

Bir omuz silkme daha. 'Sadece gelgit söyleyebilir. Hala bir sürü yer var güzellik ve mucize dünyada kaldı. İnsanların ölüm gemileriyle yerler. Onları bulmak için gereken tek hafif bir esinti ve yıldızlardan oluşan bir yoldur.

"Yani öylece gidecek misiniz?" diye sordu Luce şaşıracak. "Evinizi, topraklarınızı savunmasız mı bırakacaksınız?

"Buralar artık benim topraklarım değil. Fae, Morgan'ın adamlarının fırtına taşı yükleriyle yelken açtığı koyu işaret etti.

'Saint-Malo'nun adamları almaktan başka bir şey yapmadılar. Şehirleri çalıntı taşlarla inşa edildi. Belki de bir şeyleri geri vermelerinin zamanı gelmiştir.

Çok şey çalındı. Bir şeyler geri verilmeli.

Luce yumuşak bir sesle, "Gelgitin yolu bu," dedi.

"Öyle. Groac'h başını eğdi, düşünüyordu. "Her zaman benimle gelebilirsin, denizci.

Güzel bir esinti. Yıldızlardan bir yol. Luce'nin teni karıncalandı, sanki uzaklardan esen bir rüzgar saçlarıyla, hayalleriyle oynuyordu. Böyle esintileri hissetmek nasıl olurdu? Yıldız ışığında yelken açmak?

"Ailem burada," dedi çabucak. Samuel'in bakışlarını üzerinde hissetti ve onunla karşılaşmamaya dikkat etti. 'Şehir düşerse onlara ne olur? Buradaki *tüm* insanlara ne olacak?

Yeni ayın karanlığı gelgit kadınının bakışlarında parlıyordu. 'Neden umursayayım ki? Neden *umursayasın* ki?

"Çünkü onlar benim ailem.

Gelgitçi kadının gözleri neredeyse belli belirsiz kısıldı. Sonra başını salladı. 'Filonun gemiye ulaşip ulaşmayacağını kesin olarak bilmenin bir yolu var.

Bu kıyılar,' dedi, perdeyi kenara çekip Luce'ye işaret ederek. "Gel.

Hikâyelere göre deniz kızları, Fae'lerin en güzelleri ama aynı zamanda en kibirlileriymiş. Denizden vazgeçip kıyıya yerleşen eski denizcilerin çoğunun paylaşacak bir karşılaşması vardı. Hikayeler Baştan çıkarma ve gizem, çekici şarkılar ve bir denizkızı görüldükten sadece birkaç dakika sonra ortaya çıkan ani, şiddetli fırtınalar. Bazıları hizmetçinin iyiliğinden, kendisine yardım teklif edenlerin dileklerini yerine getirme yeteneğinden bahsederdi. Diğerleri ise onun soğuk kalpliliğinden, acı ve boğucu öfkesinden bahsederdi. Ancak tüm hikâyelerde ortak olan bir ayrıntı vardı: deniz hizmetçisinin tarağı ve aynası.

Luce her zaman bu eşyaların bir fantezi olduğunu düşünmüştü, daha fazlası değil. Bir denizcinin tarak ve aynaya ne ihtiyacı olabilirdi ki? Elbette oturup boş boş saçlarını taramaktan daha önemli işleri vardı. Saçlar ki denize geri döner dönmez tuzla dolanıp düğümleneceğine hiç şüphe yok muydu? Bu yüzden groac'h yıpranmış bir deniz sandığını karıştırıp iki eşya çıkardığında -gümüş bir el aynası ve bir tarakla eşleşti - bir anlık şüpheyi biliyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Süslü sapı zamanla bükülmüş ve kararmış gümüş aynaya baktı ve bunun de Châtelaine balosuna götürdüğü ayna olduğunu fark etti. Tarak mükemmel bir uyum içindeydi, bahar yağmuru gibi gümüştü.

"Ben asla şaka yapmam.

Gelgitçi kadın ayna ile tarağın arasına baktı, sonra tarağı sandığa geri koydu ve mağaradan ayrıldı.

Luce'unkinin de onu takip edeceğine şüphe bırakmıyordu. Gün akşama dönmüştü ve Manche nehri kayalıklara sakın sakın vuruyordu.

Luce kararsız bir ifadeyle, "Gelgitler azalıyor," dedi. "Böyle şeyler için doğru zaman mı? Bakkalların da bir zamanlar

gelgit kronları olarak bilinir. Onların büyüğü tamamen denizin ritmi. Luce bunu baloda ilk elden tecrübe etmişti; büyüğü tekneyle koya geri döndüğünde, gelgit çekildikçe tekne ve elbisesi parçalanmıştı.

Benim için mi? Hayır. Ama senin için. . . deniz insanların büyüğü gelgite bağlı değildir. Bu kadar tehlikeli görülmelerinin nedenlerinden biri de budur.

Luce buna bir cevap bulmakta zorlandı.

Suyun kenarına vardıklarında, "İşte," dedi groac'h. 'Aynayı al. Bu şekilde tut. Şimdi sırtını denize dön.

Şaşkına dönen Luce kadının dediğini yaptı, yüzünü kayalıklara döndü ve aynayı göz hizasına kadar kaldırdı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Fae.

' . . kendim mi?' Luce yansımasına bakarak kaşlarını çatı. Alışılmadık derecede solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Geniş bir çürük - şüphesiz Morgan'ın adamının tökezlediğinde onu kelepçelediği yer

- Bir yanağı parlıyordu ve alnında kesikler ve sıyrıklar vardı. Omzunda ve kolunun ön kısmında, elbisesinin altında gizlenmiş daha fazlası vardı. "Daha da acısı.

"Çevir," dedi bakkal sabırsızca. "Bunun gibi. O eğdi Böylece Luce kendi yansımasına değil, omzunun üzerinde ayna gibi duran Manche'ye bakıyordu.

"Manche'yi görüyorum," dedi

Luce. 'Evet, evet. Başka bir şey var mı?

Luce gümüşü yüzeye baktı ve suyun üzerinde hafifçe kanat çırpın bir çift martı gördü. "Kuşlar mı?

"Denizin yüzü cam gibi parlar," diye açıkladı gelgitçi kadın. 'Tıpkı bir aynanın yaptığı gibi ışığı yansıtır. Ama altında, derinlikleri gölgelerle doludur. Karanlıktan korkmamalısın. Gerçekten de, en çok ihtiyaç duyduğun şeyi orada göreceksin.

"Anlıyorum," dedi Luce, kafası her zamankinden daha karışık bir halde.

"Kesinlikle değilsin. Fae usulca kıkırdadı ve bir elini uzatarak uzun parmaklarını Luce'un göz kapaklarının üzerinde gezdirdi. 'Kapat gözlerini Gözler. Filoyu düşün. Tehlikesini, gücünü düşün. Ailenizi, buradaki insanları ve filonun gelmesi halinde başlarına gelecekleri düşünün.

Luce itaat etti. Gözleri kapalı, kendini bir kez daha Dorset'te, Thorner ailesinin sofrasında hayal etti. Küçük Flora ve Tobias, Samuel'e büyük bir bağlılıkla sarılmışlardı. Kardeşi Thomas Saint-Malo'ya gitmekle tehdit ettiğinde duyduğu öfke ve orada olacağından duyduğu dehşet. Şehir düştüğünde. *Şehir*. Katedralin zarif kulesinin, dik çatıların, kalenin paramparça olduğunu hayal etti.

Yangın sokakları ve evleri, limanda demirli gemileri yiyip bitiriyordu. Ve insanlar, insanlar - şehir etraflarında çökerken, alev ve deniz suyu onları parçalamakla tehdit ederken, ailesinin sokaklarda dehşet içinde koşuşturduğunu, birbirlerine sarıldığını görmemeye çalıştı.

"Görüyor musun?" diye sordu bakkal. "*Hissediyor* musun?"

Luce başını salladı. Gözyaşları göz kapaklarının arkasında toplanıyor, serbest kalmakla tehdit ediyordu.

"Güzel. Gözlerini aç."

Luce gelgitçi kadının dediğini yaptı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ama onları hissetmedi bile. Sakin, akşamın yumuşak yansıması Manche gitmişti. Onun yerine tüm kuzey gökyüzü demir grisi bulutlarla kaplanmıştı. Ondan önce, rüzgâra binmiş İngiliz filosu geliyordu. Yüz ya da daha fazla gemi dalgaların üzerinde yükseliyor, askerler Güverteler, koyu geçip batıya, Saint-Malo'ya doğru hızla yol alırken.

Luce gözlerini kırptı ve filo, fırtına kayboldu. Aynayı indirdi, döndü. Aynı martılar, huzur içinde sürükleniyorlardı. Aynı dingin gökyüzü. Akşam bir kez daha hak ettiği yeri almıştı.

"Ne gördün?" diye sordu bakkal.

Luce yanaklarını fırçaladı. "Filoyu gördüm. Geliyor. "Ne zaman?"

"Hava döndüğünde. Belki bir hafta. Belki daha uzun. Sahil kadını başını salladı ve mağaraya geri döndü. Luce, takip ederek, istiridye ve midyeleri nemli kayalardan kazıyıp ağ eteğinin kıvrımlarına istiflemek için duraklamasını izledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Akşam yemeği, sanırım," diye cevap verdi bakkal. "Ben acıktım. İyileşmesi için fırtına dalgıcını da ara sıra beslemeliyiz.

"Peki ya filo?"

Omuz silkme. *Neden umursayayım ki?*

"Ama gerçekten gidecek misiniz?

"Yapacağım. Bir midye kümesinin üzerine eğilmiş olan kıyıdaki kadın başını kaldırmadı.

"Ne zaman?

"Sadece gelgit söyleyebilir.

Groac'h'ın bu konuda daha fazla konuşmayacağı belliydi. Luce kayalıklarda ona katıldı, aynayı kemerine soktu ve deniz bıçağını kavradı. Bıçağı en son ne zaman kullandığını düşünmemeye çalıştı.

Bıçağın Morgan'ın yüzünü keserken verdiği his ya da Samuel'i

Lucinde'nin karnına bağlayan ipler. 'Masallarda hep deniz kızlarının kibirli ve bencil oldukları söylenir. Ama onlar asla sadece yansımalarına bakmazlar, değil mi?

"Aynalar her türlü sebep için kullanılır. Midyeler bakkalın eteğine takırdadı. "Havanın şeklini görmek için, tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için. Ve başka şeyler için de. Bir denizci aynasına geriye doğru baktığında, orada ihtiyacı olan şeyi görür.

Luce bir istiridyeyi serbest bıraktı ve büyüyen yığına ekledi.

'Yapabilir misin? . . bana bu tür şeyleri daha fazla öğretecek misiniz? Ne hakkında

Eşleşen tarak mı? Ne yapabilir ki?'

"Fırtına koparmak için çok geç bir saat," dedi Groac'h yumuşak bir sesle. "*Fırtına* çıkarmak mı?

"Gerçekten de. Fae doğruldu ve dişlerinin üzerinden Luce'a baktı.

"Aslan seni gece karanlığından sonra saçlarını taramaman konusunda hiç uyarmadı mı?

'Tabii ki yaptı. Herkes bunu yapmaması gerektiğini bilir. Luce kıyıdaki kadına yan yan baktı. 'Batıl inançtan öte bir şey mi bu? Bir tarak - birinin saçı- *gerçekten de* havayı kontrol edebilir mi?

Groac'h avlarını onaylarcasına başını sallayarak mağaraya doğru ilerledi. 'Önce akşam yemeği. Sonra konuşuruz.'

"Elbette. Luce onu takip ederken aynayı kemerinden çıkardığını ve göğsüne doğru sıkıca, koruyucu bir şekilde tuttuğunu fark etti. Hemen kollarını açtı. "Özür dilerim. Al bakalım.

"Sende kalsın," dedi gelgitçi kadın, sallayarak. "O sana ait," diye itiraz etti Luce.

"Hayır," dedi bakkal, her zamanki gibi huysuzca. "O *sana* ait.

Aslan ve Kurt

Léon ailesi beş gün sonra Nantes'tan döndü. Yokluklarını Samuel'e bakarak ve deniz büyüğü hakkında bilgi edinerek geçiren Luce ve Le Bleu Sauvage'a sık sık dönerek varlığını -ve sahte hastalığından kurtulduğunu- domestiklerin arasında hissettiriyordu; şapelden çıkmış, sabahlığının kırıksıklıklarını düzeltiyordu ki arabanın sesini duydu.

Aceleyle kapıya doğru koştu, sessizce

Zekâsından dolayı kendini kutluyordu. Son bir iki gündür malouinière'de giderek daha fazla zaman geçiriyor, Samuel'i mağarada ziyaret etmek için erken kalkmak ve öğleden sonra nöbetinin bitiminden önce geri dönmek şeklindeki eski rutinine geri dönüyordu.

aile geri döndü.

Araba görüş alanına girdiğinde içini bir rahatlama kapladı. Babası eve döndüğüne göre, nihayet ona yaklaşan istilayı anlatabilecekti. Jean-Baptiste her zaman yaptığı gibi onu dikkatle dinleyecekti.

Kaşlarını çatar ve yaklaşırdı. *Emin misiniz, mon trésor?* Hemen şehre gider, Marki de la Châtre ile konuşurdu.

ve şehrin baş mühendisi Mösyö Mazin'in kendisi. Onlara strateji, mühimmat ve silahlar hakkında sorular soracaktı. Ve ailesinin güvende olmasını sağlayacaktı. Luce'nin bilgisinin yükünü artık tek başına taşımayacaktı. Ve sonra . . .

Morgan'ın adamlarının baskınından sonra deniz mağarasına dönmek için cesaretini toplaması günlerini almıştı. Yavaş da olsa yürüyebilen Samuel de onunla birlikte gitmiş, uzun zamandır mağarada asılı duran kanvas çantayı indirilişini sessizce izlemiş, uzun zamandır hayalini kurduğu ayrılış anı için hazırlamıştı. Kalbi ağırlıkla dolmuştu.

Sadece bir rüyaydı, başka bir şey değil.

"Şimdi düşünmek, istemek, ... ve hayal kurmak yanlış mı sence? Samuel sessizce sormuştu. 'Artık Bones gittiğine göre Yani.' *Şimdi hepsi benim hatam.* Kelimelerin altındaki sözleri, acı veren suçluluk duygusunu duydu.

'Başka türlü nasıl yapabileceğimizi anlamıyorum,' dedi. 'Düşünmek, istemek, hayal kurmak ... yaptığımız şey bu. Uyumaktan ya da nefes almaktan bir farkı yok.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu. *Şimdi her şey değişti.* Kadının elindeki çantaya bakıyordu.

giysileri, malzemeleri kontrol etti, onları büyük bir özenle yerleştirdi. Bir erkek çocuğu gibi giyinip denize açılma planlarını hatırlıyordu.

"Çok fazla şey var," demişti Luce iç çekerek. "O kadar çoklar ki hepsine zar zor anlam verebiliyorum. Sanki sürekli bir kalabalık var. insanlar zihnimde var oluyor, *benim* kelimelerimi, endişelerimi ve korkularımı konuşuyor. Ve suçluluk duygumu.' Bones'un güverteye düşme sesi ve Samuel'in ıstırabı. Demirin içinden geçen ipin tıslaması, kanlı karanlık

Lucinde'nin altında. Morgan'ın kızın boynunu tutuşu, kız ondan kaçtığında gözlerindeki öfke.

Samuel başını salladı. "Benim zihnim de aynı," diye itiraf etti. "Ama bazen hâlâ istediğimi fark ediyorum. Ve hayal ediyorum. Ve bu beni çok suçlu hissettiriyor, Luce, çok utanıyorum. Bundan zar zor bahsedebiliyorum.

Luce çantayı yavaşça ayaklarının dibindeki kumun üzerine bıraktı. "Ne istiyorsun Samuel?

Dürüstçe mi? Gitmek istiyorum. alıp gitmek istiyorum. Groac'h'ın yardımıyla Luce, döndüklerinin ertesi günü Güvercin'i koyun kayalık bir bölümüne bırakmıştı. Neredeyse bir hafta boyunca orada saklı kalmış, her tazı kadar sadık kalmıştı.

"Nerede?

"Kuzey mi?" Kırık bir sesle güldü. "Batı mı? Umurumda değil."
Luce yaklaştı ve ellerini onun göğsüne koydu. "Peki sen ne hayal ediyorsun?"

Yutkundu. "Gittiğimde, suya atladığımda senin de benimle olduğunu hayal ediyorum."

Başını sallamıştı. Kollarının ona dolandığını hissetti, kendini onun sıcaklığına bıraktı.

"Ben de seni hayal ediyorum," diye fısıldamıştı.

İşte oldu. Beş kelime ve çizilen yeni bir rota.

"Luce! Kapı açılıp Veronique güneş gibi parlak, mandalina rengi bir ipek telaşıyla dışarı fırladığında araba ancak durabilmişti. 'Luce! Ne olduğunu asla tahmin edemezsin!'"

Samuel mağarada, 'Dorset'e gitmemize gerek yok,' demişti. 'İster kabul edeyim ister , Thomas artık bir erkek. Able-Sorumluluklarımı üstlenmeye istekli. Onunla tanıştınız. İyi bir kaçakçı Gülümsedi, *Lucinde*'den döndüklerinden beri ondan gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu. Umudun kanatlarını açtı yelkenler. 'İstediğin yere gidebiliriz. Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil."

Luce başını salladı. 'Babama filodan bahsetmeliyim. İngilizler geldiğinde ailemin güvende olacağını bilmeliyim. Ama bir kez öğrendiğinde Samuel -güvende olacaklarından emin olduğumda-gidebiliriz."

Birlikte. Kuzey, batı ...' Eğildi ve onu öptü. "Belki de güzel bir rüzgâr bulur ve yıldızların yolunu izleriz."

Veronique çakılların üzerinden Luce'ye doğru koşuyordu. Yaz mevsimi gibi parlıyordu, yanakları pembeleşmişti. Arkasında, Jean-Baptiste, Gratienn'e arabadan indiriyordu. Luce'yi şaşırtan Charlotte da yeni kocasıyla birlikte onlarla birlikte dönmüştü. Adımları durakladı. *Charlotte neden buradaydı?* Yeni evlilerin Paris'e doğru yola çıktıklarını sanıyordu. Peki bu kimin atıydı? Yakışıklı gri at, arabanın arkasına bağlanmıştı.

Eyeri ve koşum takımı pırıl pırıl parlayan araba belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Sonra arabadan başka biri indi.

Bir yanağını kaplayan bandajla bile Morgan her zamanki gibi zarif ve yakışıklı görünüyordu. Doğrulurken , gözleri Luce'un gözlerinin içine bakarken parlıyordu.

Kanı buza dönüştü.

"Harika değil mi, Luce? Veronique heyecanla dalgalanan bir sesle konuştu. "Mösyö de Châtelaine ve ben evleneceğiz!"

Morgan Nantes'a gitmiş, Léon'ların nerede oda tuttuklarını çabucak keşfetmişti, Luce limonlu, böğürtlenli ve şekerli peynirli tartlarla servis edilen çayı dinlemişti. O kadar aşık olmuştu ki, uşağı ve tek bir laquais eşliğinde at sırtında gitmiş ve yolculuğu sadece iki günde tamamlamıştı. Kim olduğunu söyleyemediği birinin önündeki alçak masaya koyduğu tarttan tek bir ısırık bile alamayan Luce, geriye doğru sayarken yüzü kızardı. Morgan'ın

Lucinde'in güvertesinde böyle bir şiddet uyguladıktan hemen sonraki sabah Nantes'a doğru yola çıkmıştı. Veronique'in elini tutarken parmaklarında Bones'un ve Samuel'in kanının izleri kalmış olabilirdi. onun. Gabriel'in kolunu bir kardeş gibi sıkarken, yeni evlenmiş ve parlayan Charlotte'un parmağında gururla taşıdığı yüzüğe hayranlıkla baktı.

Luce titremesini güçlükle zapt edebildi.

Veronique, "Mösyö ve Madam de Châtelaine henüz onay vermediler," dedi. Büyük salonda Morgan'ın yanına oturmuş, elini onun koluna dayamıştı. Şimdi buraya geliyorlar. Akşam yemeğine kalacaklar ve biz de her şeyi düzenlemeler. değil mi, baba?"

Jean-Baptiste hoşgörüyü, 'Elbette, tatlım,' dedi. 'Castro ve Camille'in de en az kadar sevineceklerinden hiç şüphem yok. Gururla dolup taşarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. İmparatorluğunun büyük kızını en eski kraliçeyle evlendirerek güvence altına alan bir adam. ve Saint-Malo'daki en zengin gemi sahibi aile. Gülümsemesi, bunun olasılıklarla dolu, harika bir eşleşme olduğunu söylüyordu.

Luce'un karşısındaki Charlotte gözlerini devirdi.

Gün ilerledi, yavaş yavaş zengin bir akşama dönüştü. mum ışığı ve kızarmış et kokusu. Luce zamanının çoğunu yatak odasında ve dolabında geçiriyordu.

Morgan'la görüşmemeyi garanti etti. Konuşmak imkansızdı.

Morgan zaman babasının yanındaydı.

Luce korkaklığı, kendini küçük ve uysal görmesi ve Morgan'ın varlığının evine hükmetmesine izin vermesi nedeniyle kendinden nefret ediyordu. Samuel'le olan ilişkisini, Manche'yi gizlice geçtiğini biliyordu. Babasına onun maceralarını anlatır mıydı? Elbette hayır; bunu yapmak kendini birkaç misillemeye karşı savunmasız bırakmak olurdu.

Luce'un kendi ifşaatları. Gemide meydana gelen olaylar

Lucinde. Keelhauling ve Bones'un ölümü.

Görünüşe göre bir çıkmaza girmişlerdi.

Akşam yemeği başladığında, Luce günün sonunda bir olta ipi gibi gerilmişti. Yine de, özenle bir bornoz giydi.

Koyu yeşil ipekten bir française giydi ve Charlotte ile Gabriel'in arasındaki koltuğuna özenle yerleşti. Morgan'ın zarif annesi yemek masasını süsleyen taze çiçekler, kristal ve kaliteli porselenler üzerinde Veronique'in muhteşem mavi elbisesinin yanı sıra. Castro ise evlilik müzakerelerine başlamadan önce şarabın doldurulmasını zar zor bekledi. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Jean-Baptiste onu ağırlamaktan memnuniyet duydu ve canlı bir tartışma başladı. ilk servisin çoğuna hakim oldu. Morgan'ın sinsi ve kendini beğenmiş bakışlarının farkında olan Luce gözlerini tabağından ayırmıyordu.

"Peki gelinliğin hakkında hiç düşündün mü, Veronique? Camille de Châteline sıcak bir şekilde sordu.

Veronique ıstakoz grateninden başını kaldırdı. Mum ışığında pırıl pırıl parlıyordu, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. 'Ben "İpek şam kumaşını düşünüyorum, madam.

"Güzel bir seçim," dedi Camille onaylayarak. Sülünden narin bir ısırtık aldı, düşünceli düşünceli çiğnedi. "Gül pembesi mi?

"Evet. Ya da gümüş, belki.

"Bir yıldız gibi parlayacaksın.

Charlotte olabilecek bir ses çıkardı. Gabriel

Luce'un karşısından karısına baktı. Luce onun gözlerindeki parıltıyı kaçırmadı ve kayınbiraderine karşı bir sevgi dalgası hissetti. Daha önce Kendisi dışında masadaki hiç kimsenin onunla konuşmak istemediği acı bir şekilde belli oluyordu. Bu durum onu rahatsız etmiyor gibiydi. Gabriel'gözü Charlotte'tan başkasını görmüyordu,

Anne babasının ve kız kardeşlerinin, iyi ve nazik bir insan olmasına rağmen, sadece yalancı değil aynı zamanda katil de olan bir damada yaltaklanmaları, saygın bir adam değersiz görülmüştü ... Nefesini tuttu, kendini yemek yemeye zorladı.

Konuşmalar şapellere, çiçeklere, konuklara ve düğün ziyafetlerine döndü.

Morgan, 'Mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyoruz,' dedi. 'İ Yarın piskoposa gidip izin almak niyetindeyim. Eğer onaylanırsa, Veronique ve ben bu hafta içinde evlenebiliriz.

Veronique ona gülümsedi. Yüzündeki mutlu ve güven dolu ifade Luce'nin kalbini parçaladı. Charlotte'a baktı ve kendi duygularının orada da yankılandığını gördü. Gabriel bile Morgan'ı dikkatle izliyordu.

"Saint-Vincent'ta evleneceğiz elbette," dedi Veronique. 'Ve düğün kahvaltısını gemide yapacağız. Samimi bir ortam olacak. Çok şık. Ah, ama-' Luce'ye baktı, dudağını ısırdı ve yalvarırcasına Jean-Baptiste'e döndü. "Baba?

Endişelenmeyin, tatlım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Luce er ya da geç öğrenecek. Kaşığındı indirdi. 'Mon trésor, bizim-Nantes' yapılan görüşmelerde, *Lucinde*'nin çeyizinin bir parçası olarak Veronique'e gitmesine karar verildi.

Masanın karşısındaki Morgan kadehinden bir yudum aldı ve muzaffer sırıtışını zar zor gizledi.

Ah. Luce için gerçek, kırık bir aynanın parçalarının yeniden hizalanması kadar net ve keskin bir şekilde odak noktasına geldi. Morgan, *Lucinde*'i ele geçirmek için Veronique'in peşinden Nantes'a gitmişti. Bir gemi kazanmıştı,

ve Luce ile Samuel'den onu engelledikleri için intikam almak, tek bir zarif manevrayla.

Wolf, gerçekten.

Luce'un yanındaki Charlotte derin ve tiksintili bir iç çekti.

"Başka gemiler de olacak, mon trésor," diye söz verdi Jean-Baptiste Luce'ye nazikçe. 'Önümüzde inşa etmemiz gereken yıllar ve yıllar var. planı . . . '

Luce hiçbir şey söylemedi. Kızgın ya da kırılgan olmalıydı ama ikisinin de olmadığını fark etti. *Lucinde*, Bones'un öldüğü gece güzelliğini kaybetmişti -daha doğrusu Morgan onu çalmıştı. Bir zamanlar sunduğu umut, özgürlük vaadi gitmişti; sadece keder ve

açgözlülük kaldı. Ayrıca, Luce'un loş, yeni bir parçası fısıldadı.

Böyle bir ihanet Samuel ile ayrılmanızı kolaylaştıracaktır.

"Yıllar ve yıllar mı, baba? Charlotte kaşlarını çatarak söyledi. "Ne biçim . Sanki Lucinde'nin asla evlenmeyeceğini ya da kendi mutluluğunu bulamayacağını düşünüyorsun.

Masanın üzerine derin ve nefes kesici bir sessizlik çökmüştü, öyle ki duvarlardaki fırtına taşlarının gümbürtüsü uzak bir fırtına gibi görünüyordu. Taze şarap şişeleri hazırlamak ve ailenin kullanılmış kadehlerini durulamakla meşgul olan laquais bile sustu.

Jean-Baptiste'in ifadesi tamamen soğuktu. 'Eğer "kendi mutluluğunu bulmak" derken Luce'un gecenin köründe kendisinden her yönden aşağı bir adamla bu evi terk edeceğini, annesinin kalbini kıracağını ve ailemizin itibarını tehdit edeceğini kastediyorsan, hayır Charlotte, bunu beklemiyorum.

'Jean-Baptiste . .' Gratiene, de Châtellaines'e gergin bir bakış atarak, "Jean-Baptiste," dedi.

Sessizlik, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da kalınlaştı. Luce babasına baktı, gözlerindeki öfke ve soğukluk karşısında şok olmuştu. Bu masada oturan herkesin gözünde Gabriel'den bile daha az dikkate değer bir adam olan Samuel ile Saint-Malo'dan ayrılma planlarını öğrenirse ne derdi? Ağır bir yük hissetti Morgan'ın onu izlediğini ve düşüncelerini biliyormuş gibi hafifçe sırtıttığını görmek için başını kaldırdı. Oturduğu yerde doğruldu, çenesini kaldırdı.

'Bir İngiliz filosu Manche'i geçip şehre saldırmaya hazırlanıyor,' diye duyurdu boşluğa. "İyi haberlerim var.

Amiral Howe adında bir İngiliz komutanın

Solent'te gemiler topladı ve on iki binden fazla adamı kıyılarımıza taşıyacak araçlar sağladı. Jean-Baptiste'e döndü. "Baba, komutanı uyarmalısın. Howe şu anda burada olabilir, Bir iniş noktası için sahili keşfe çıkıyorum.'

"Ne? Veronique gözlerini kocaman açarak masanın etrafına baktı. 'İngilizler mi? Burada mı?'

"Savaşta'yız, Vee," dedi Charlotte. "Bu gerçekten o kadar şaşırtıcı mı?" "Ama... düşün ne olacak?

Luce, 'Onların asıl endişesinin sizin düğününüz olduğunu sanmıyorum,' dedi. 'İngilizler yıllardır kıyılarımızı işgal etmekle tehdit ediyor.'

Yıllardır,' dedi Mösyö de Châtelaine havalı bir şekilde. 'Bu gibi söylentiler savaşın tamamen normal bir parçasıdır. Endişelenmeyin, matmazel. Şehir düşemez.'

"Her şehir düşebilir," dedi Luce ona, sonra babası kıkırdarak koltuğuna geri yaslanınca irkildi.

"İşte *bu* yüzden sana tapıyorum Lucinde. Mösyö de Lucinde'e döndü. Châtelaine sırtarak. 'Bunu duydun mu, dostum? Akşam yemeğinde genç bir hanımdan hiç böyle sözler duydunuz mu?'

Castro kadehini Luce'ye doğru kaldırırken odadaki gerginlik azaldı, tıpkı oğlununki gibi gözleri parlıyordu. "Asla!

Luce kafası karışmış bir halde ikisinin arasına baktı. 'Ama sen değil misin

Endişeli misin, baba? Komutana ve başmühendise haber göndermeniz gerekmez mi?

"Marki biliyor," dedi Jean-Baptiste, Jean-Pierre'e başını sallayarak ve kadehini kaldırarak laquais'nin yeniden sağladı. 'Mazin de öyle. Le Châtre, İngiliz seferinin Saint-Malo'ya değil, Brest'e yöneleceğini söylüyor. Korkularınız yersiz, mon trésor.' Bileğiyle gümüş bir tepsiye vurdu. taze deniz ürünleri. "Al, biraz istiridye ye.

"Emin misin, baba? Veronique endişeyle sordu.

"Bunun üzerine hayatım üzerine bahse girerim, mad chère. Jean-Baptiste, St. Jean aceleyle öne atılıp gümüş tabağı kaldırırken başını kaldırıp bakmadı bile.

eldivenli elleriyle Luce'a uzattı. 'Biz Malouin değil miyiz? Denizin kralları mı? Şehrimiz ne düşman gemilerinin ne de ordularının gelmesine izin verir.

Buna karşı. Söz veriyorum.'

Luce kabuk şeklindeki bir çift maşayla yarım ağızla tabaktan bir istiridye aldı. "Ama, baba-

Morgan onun sözünü kesti. "Bu bilgiyi sana kim verdi? Kibarca. Merak ettim.

"Domestiklerden duydum," dedi Luce soğukkanlılıkla. *Onlar* da balıkçılardan duymuşlar.

Morgan hâlâ onu izliyor, düşünceli düşünceli şarabını yudumluyordu.

"Kadeh kaldıralım," dedi Gratienne ayağa kalkarak. Boynunu, bileklerini ve karnını saran mücevherler ,

Bu hareket büyük bir çaba gerektiriyordu. "Güzel kızım Veronique ve müstakbel yakışıklı kocasına. Masadakilere gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Torunlarımızın ne kadar güzel olacağını bir hayal edin!

Kahkahalar kristal ve gümüş takımların üzerinde çınladı. Charlotte kaldırdığı bardağının arkasında yüzünü buruşturdu.

Jean-Baptiste kendi kadehini kaldırarak, "Sonunda birleşen aslan ve kurda," diye ekledi.

"*Aslana ve kurda!*

Akşam yemeği bittiğinde Luce izin koya indi. Suyun kenarında tek bir ince siluet duruyordu, gümüş saçları ay ışığında parlıyordu. Luce yavaşça mağaraya doğru ilerlerken groac'h arkasına baktı ama olduğu yerde kaldı.

"Samuel.

Karnı aşağıya dönük uyuyordu, saçları vücuduna dökülüyordu. yanak. Ancak onun sesiyle kendine geldi ve gözlerini açtı. "Luce? Her şey yolunda mı?

"Pek sayılmaz, hayır. Yutkundu, nereden başlayacağından emin değildi, sonra

ileri atıldı. Ailem geri döndü. Morgan-Morgan

Onları. Onları Nantes'a kadar takip etti, Samuel. *Lucinde*'den hemen sonraki gün.

Saçlarını uykulu bir şekilde geriye itti, oturmak için kendini kaldırdı. Duygu karmaşasına rağmen, Luce onun hareket ettiğinde yüzünde oluşan olağan acı ifadesinin azaldığını fark etti. "Bunu neden yapsın ki?

"Kız kardeşim için. Daha doğrusu *Lucinde* için. Ona nişanı ve babasının Veronique'in çeyizinin bir parçası olarak gemiyi Morgan'a verme kararını anlattı. Veronique'in sevincini ve Morgan'ın hesaplanmış çekicilik. 'Morgan ve ailesiyle düğün detaylarını konuşmak için az önce bir aile yemeğine katıldım. Morgan, Veronique ile bu hafta içinde evlenmeyi planlıyor.

"Lanet olsun ruhuma. Samuel yüzünü ovuşturdu. "Bu piçin kararlılığına hayran olmak gerek.

"Daha da kötüleşiyor. Babama ve Mösyö de Châtelaine'e filodan bahsettim.

"Nasıl gitti?

Kötü bir şekilde. Mösyö de Châtelaine bunu sadece bir söylenti olarak değerlendirdi. Babam da Saint-Malo'nun kutsanmış olduğunda ısrar etti. "Biz Malouin değil miyiz? Denizin kralları değil miyiz?" dedi. Ve Samuel, Marki de la Châtre ve Mösyö Mazin'in zaten bildiğini söylediler. Biliyorlar ve Howe ile Marlborough'nun Brest'e saldırıyor, Saint-Malo'ya değil.'

Samuel kıpırdamadan duruyordu. "Aptallar," dedi usulca, elini sallayarak

Başını. 'Sanırım daha fazlasını yapmam için çok geç değil. Şehirdeki bağlantılarımla, garnizonla tekrar konuşun. Doğru kelimeyi doğru kişiye kişi tüm farkı yaratabilir.'

Ne? Hayır! Luce, Morgan'ın nişan yemeğindeki boş bakışlarını, sakinliğinin altında gizlenen karanlık öfkeyi hatırladı. "Bildiğimiz kadarıyla kellene hala ödül konmuş durumda.

"Tedbirli olurum. Eğildi ve onun elini tuttu. "Yakın zamana kadar Saint-Malo bana iyi davrandı. Öylece çekip gidemem ve onu kaderine terk edemem.

Çektiği çile sırasında kırlangıç dövmelerinden birini kaybetmişti. Luce başparmağını hafifçe yarı iyileşmiş kabukların üzerinde gezdirdi. Kalan kuş, Samuel'in zarar görmemiş başparmağının dibinde tek başına duruyordu,

Kaybının yasını mı tutacak?

"Ben-biz ... Nefes aldı, kendini konuşmaya zorladı. "Seninle gelemem Samuel. Veronique kendini buna zincirlemek isterken olmaz... Başını iki yana salladı. "Ve eğer babam

Filo konusunda bana inanın, anneme ve kız kardeşlerime ne olacağı belli olmaz. Onları bırakamam. Güvende olacaklarını bilene kadar olmaz.

Başını salladı. "Anlıyorum.

Gözyaşları tehdit ediyordu - hayal kırıklığı ve daha fazlası. 'Daha sonra seni takip edebilirim. İyi olacaklarını bildiğim zaman. Dorset'e geçebilirim-'

"Ne?" Yastıklara yaslanarak doğruldu, ona doğru uzandı, sonra dondu kaldı, acıyla irkildi. "Gerçekten sensiz gideceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Ama yapmalısın. Morgan elinden gelse seni öldürecek, bundan eminim. Filo geliyor, askerler-'

'Ve seni tüm bunlarla yüzleşmen için yalnız bırakacağıma mı inanıyorsun?

Luce gülümsedi. "Sırtını incitmekten bu kadar endişelenmeseydim seni öperdim, biliyorsun.

"Sırtımın gayet iyi olduğunu bilmenizi isterim.

"Yalancı. Buna aldırmadan eğildi ve ağzını onunkine bastırdı, onu içine çekiyordu. Kollarını ona doladığında nefesinin acı veren kesikliğini ya da parmaklarının yanağındaki soluk çürüğe hafifçe dokunuşunu fark etmemeye çalışıyordu. Sanki şeklini, boyutunu işaretliyordu. Her ayrıntıyı hatırlıyordu.

"Belki benim yapabileceğim bir şey vardır," diye mırıldandı Luce onun ağzına karşı.

"Hmm? Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum ...'

Sırtarak geri çekildi ve adamın gezinen ellerini kenara itti.

', değil mi? Ne yazık ki ihtiyacım olan kişi sen değilsin.' "Ouch.

"Kesinlikle. Eğildi ve onu usulca öptü. "Uyumaya devam et.

Groac'h hâlâ su seviyesinin yakınındaydı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Luce ona, "Bana nasıl fırtına çıkarılacağını göstermeni istiyorum," dedi. Bu cesur bir istekti. Son beş gün boyunca fae ona Denizin hareketleriyle nasıl bütünleşeceğini, ruh halini nasıl hissedeceğini. Luce hızla öğreniyordu, ama yine de hiç şüphesi yoktu. Fırtınalar ve onların çağırılması hakkındaki dersten çok uzaktı.

Gelgitçi kadın bakışlarını sudan ayırmadı. 'Saint-Malo'yu düşmanlarından kurtarmayı mı düşünüyorsun? Zamanınızı boşa harcıyorsunuz.

'Belki de değil; ben iyi bir öğrenciyim. Bunu kendiniz söylediniz.'

Groac'h ona kuşkulu bir bakış fırlattı. Sonra acı dolu bir iç çekti ve elini eteklerinin arasına sokarak gümüş tırağı çıkardı. "Buna ihtiyacın olacak.

Luce tarağı aldı. Beklediğinden daha ağırdı, parmaklarına serin geldi. "Sadece bu mu?

'Senin bıçağın da. mı?'

Luce başını salladı. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı -belki *de Lucinde* gecesinin hâlâ çok yakın olan anısı ya da garip bir şey, Bu eşyalar ona tarifsiz bir rahatlık veriyordu; şimdi Aggie Ana'nın bıçağını, bakkalın aynasını ve deniz sütünü yanında taşıyordu.

Sürekli olarak, ilki eteklerinin altındaki deniz ipek kemerinin içine sokulmuş, ikincisi ise her zamanki yerinde, göğüslerinin arasında.

Fae, Luce'un başının arkasında zarif bukleler halinde tutturulmuş saçlarına baktı. "Saçını açman gerekecek.

Luce iğneleri serbest bırakmaya başlamıştı bile. "Teşekkür .

"Dediğim gibi. Gelgitçi kadın denize geri döndü. "Zaman kaybı.

Balo için yapılan hazırlıklar çılgınca göründüyse de

Veronique ve Morgan'ın düğünü için yapılanların yanında hiçbir şeydi. Bir an önce evlenmek için izin alan ve böylece normalde düğün ilanının verileceği üç Pazar gününü bekleme zorunluluğunu ortadan kaldıran Veronique

olağanüstü bir gayretle. Gümüş rengi ipek şam kumaşından uygun zenginlikte bir elbise sipariş edilirken, gardırobunun içindekiler - çarşaf, masa örtüleri ve Paris'in en iyi ipeklerinden yapılmış gecelikler - çıkarıldı, yıkandı ve ütülendikten sonra sevgiyle tekrar içine yerleştirildi. Gratiene yeniden

Değerli vaftiz elbisesi üzerinde çalışılıyor ve *Lucinde*'de görkemli bir düğün ziyafeti planlanıyordu. Geminin kendisi, yelkenleri de dahil olmak üzere son teçizatını alıyordu.

Charlotte nişan yemeğinden bir gün sonra Luce'a, "Babamın Morgan'a senin gemini verdiği hâlâ inanamıyorum," dedi. Luce'un dolabındaki şezlonga yayılmıştı. Küçük, konforlu oda azımsanmayacak bir mahremiyet sundu. "Yine de dürüst olmam gerekirse Luce, kendimi suçladığımı itiraf etmeliyim. En azından kısmen.

"Kendini mi suçluyorsun? Yazı masasındaki küçük sandalyeye tünemiş Luce kız kardeşine döndü. "Neden?"

"Morgan o gemiyi istemekle ilgili hiçbir iddiada bulunmadı. Ve o Gabriel'le evliliğimi -yani skandalını- daha büyük bir çeyiz için koz olarak kullandı.

"Gemi büyüklüğünde bir çeyiz demek istiyorsun.

"Kesinlikle. Charlotte açık kapıdan Luce'un yatak odasına baktı ve boş olduğundan emin oldu. "Nantes'daki görüşmelere kulak misafiri oldum," dedi komplocu bir tavırla. "Morgan ailemizin neden aceleyle gittiğini bildiğini açıkça belirtti - burada olduğunu söyledi

O gün, babam Gabriel'le beni bulduğunu haber verdiğinde. "Öyleydi,"

diye itiraf etti Luce, elindeki kırık vazoyla oynarken

Masa. Sayısız tonda kuş tüyüyle doluydu. Annem saklamaya çalıştı.

Babamın bir çift eşleşen yan yastık bulduğunu söyledi.

masalar.' O zamanlar bu numara eğlenceli görünüyordu.

"Morgan, Veronique'i ancak gemi de teklifin bir parçasıysa alabileceğini söyledi. O zaman gemiyle daha çok ilgilendiğinden şüphelenmiştim.

Lucinde' daha fazla.' "Peki ya

şimdi?

"Ve şimdi, ondan şüphelenmeye hakkım olduğundan şüpheleniyorum. Charlotte yüzünü buruşturdu. "Morgan'ın kardeşimizin iyiliğini düşünmediğini hissetmekten kendimi alamıyorum, Luce.

"İtiraf etmeliyim ki ben de aynı şeyi hissediyorum. *Keşke bilseydin*.

'Vee'yi pek tanımıyor, baloda yüzüne bile bakmadı ve yine evlenme teklif etmek için Nantes'a kadar geldi? Ve oraya Rıhtımdaki bıçaklı kavgadan yeni gelmiş olmasına rağmen. "Yüzüne ne oldu?

"Önemli bir şey değil. Luce Charlotte'un endişesini elinin tersiyle itti. "Merdivenlerde ayağım takıldı. Ayaklarımın nasıl bilirsin. Aynı , Luce'un ayaklarını görünce dehşet içinde nefesi kesilen annesine de söylemişti. ve öfkeyle bir açıklama talep eden babası.

Charlotte iç çekti. 'O geminin senin için ne anlama geldiğini biliyorum, Luce. Bir figürden, bir isimden çok daha fazlasıydı. Çok üzgünüm. Ben olmasaydım, Morgan babamdan böyle taleplerde bulunmaya asla cesaret edemezdi.

Luce ayağa kalktı. İçeride adım atacak yer bile yoktu. ama yine elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. 'Geminin artık bir önemi yok,' dedi. 'Şimdi düşünmemiz gereken Veronique. Artık çok geç değil,

Charlotte. Onunla konuşabiliriz. Kuşkularımızı açıklarız.'

"Deli misin sen? Charlotte talep etti. 'Veronique ile *konusmak* mı? Kız kardeşimizi gördün mü? Kendinden geçmiş!'

"İyileşecek," dedi Luce kararlılıkla. "Zamanla.

'Evet, ama ya geri kalanımız? Aslan ve kurt birleşti, değil mi? Eğer babam ve annemin bu düğünü iptal *etmeyi düşüneceklerini* düşünüyorsanız... sizce bu aile daha kaç skandala dayanabilir?

'Kız kardeşimizin böyle bir adamın merhametine kalmasındansa başka bir skandal daha iyidir.

"Öyle bir adam" derken genç, yakışıklı ve zengin birini kastettiğinizi varsayıyorum. Charlotte dedi ki. 'Çünkü sen, ben ve Gabriel dışında herkes Morgan'a baktığında sadece bunları görüyor. *Özellikle* de kız kardeşimiz.

"Morgan'ı tanımıyor," dedi Luce. Yanındaki kitap rafında, avuç içi büyüklüğünde yanardöner bir kabuğun içinde üç siyah inci duruyordu. Dalgınca birini kaldırdı, parmaklarının arasında yuvarladı. 'Değil Gerçekten. Öyle olsaydı, bunu asla kabul etmezdi.

Charlotte gözlerini kıstı. "Bu hikayede daha fazlası var, değil mi? Luce'un her ayrıntısına dikkat ederek başını değerlendirci bir şekilde eğdi. -Yüzü, koyu renk yünlü elbisesi, elindeki inci. Sonra, 'Aman Tanrım,' diye , doğrulup. "Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum. Balodaki *sendin*. Morgan'la dans eden kadın sendin!

"Saçmalama! Luce inciyi fazla kızarmış parmaklarıyla kabuğuna geri soktu. İnci düştü, bir kez zıpladı ve yuvarlanarak ahşap zemin. Ona doğru hamle yaptı ama Charlotte çok hızlıydı. Minik küreyi aldı ve önünde tuttu, böylece onun açısından mürekkep parlaklığı Luce'un yüzüne yakındı.

"Kesinlikle öyleydi," dedi kararlı bir şekilde. "Nasıl oldu da kimse bilmedi?" "Lütfen, Cee. Luce inciyi almak için elini uzattı.

'Ama o elbiseyi nereden aldın? Bu muhteşem *ayakkabıları*?'

"Cee. Luce parmaklarını kıvrarak Charlotte'un inciye geri vermesini ve sorgulamasına son vermesini işaret etti.

Charlotte'un ses tonu değişti. "Bana güvenebileceğinin farkındasın, değil mi Luce? Tabii eğer hala mavi elbiseni *benim* çaldığımı ...'

"Hayır," dedi Luce yavaşça. "Hayır, öyle düşünmüyorum.

Doğrusu, kız kardeşine her şeyi anlatmayı çok istiyordu. Yine de ona balodan bahsederse, groac'h'tan da bahsetmek zorunda kalacaktı. Bu da Samuel'i tehlikeye atabilecek bir bilgiydi. Sırlar içinde sırlar vardı ve hiçbirinin çözülmesini göze alamazdı.

'Belki bir gün sana hikayeyi anlatırım,' dedi. 'Şimdilik sana güvendiğimi bil, Cee. Ve arkamıza yaslanıp Vee'nin Morgan'la evlenmesine izin veremeyeceğimizi söylediğimde *bana* güveneceğini umuyorum. O ... o iyi bir adam değil.

"Seni bu konuda tutacağım. Charlotte boyun eğerek inciye Luce'un avucuna koydu. "Morgan'a gelince... Luce, bu düşünle ilgili duygularımızdan kimseye bahsedemeyiz. Ne Veronique'e ne de annemle babama. Söylesek bile çok geç olur. Sözleşmeyi çoktan imzaladılar.'

"Öyle mi? Luce gözlerini kırptırdı. Çiftlerin evlilik sözleşmesini törenden bir ya da iki gün önce imzalaması alışılmadık bir durum değildi.

Charlotte başıyla onayladı. 'Akşam yemeğinden sonra, de Châtelaines en son buradayken yaptılar. Bu kadar erken çekilmemiş siz de görürdünüz.

Koydaydım, Luce söylemek istedi. Fırtına çıkarmayı öğreniyordum, böylece İngiliz filosu geldiğinde hepinizi koruyabilirdim.

"O zaman gerçekten yapabileceğimiz bir şey yok," dedi . Sözleşmelerin imzalanmasıyla Veronique ve Morgan artık evli sayılırlardı.

Artık hiçbir filo, hiçbir fırtına kız kardeşini koruyamazdı.

Diğer Şeyler, Ayrıca

Veronique Léon ve Morgan de Châtelaine güneşli, Bretagne mavisini bir sabah katedralde evlendiler. Léon sıralarında ailesiyle çevrili Luce, Veronique'in hatırı için, kız kardeşinin yemin edişini izlerken neşeli ve sakin görünmeye dikkat ediyordu.

Bones'u kurtaramadığı gibi onu da Morgan'ın elinden kurtaramadığı için duyduğu pişmanlık kalbinde amansız bir sızıya dönüşmüştü.

Öğleden sonra erken saatlerde, aralarında şehrin komutanı ve eşinin de bulunduğu Saint-Malo sosyetesinin önde gelenleri, kendilerini *Lucinde*'deki düğün ziyafetine götürecek teknelerin beklediği rıhtıma doğru yürüyorlardı. Daha doğrusu *Veronique*. İsmi yeni değiştirilen fırkateyn Saint-Servan'daki demir yerinden taşınmıştı ve şimdi limanın mavi sularını süslüyordu; armaları, serenleri, direkleri ve rayları çiçekler ve kurdelelerle süslenmişti. Bir müzisyen dörtlüsü çoktan güvertede yerini almıştı; konuklar güverteye tırmanırken ya da bayanlar güverteden inerken Vivaldi'nin tatlı notaları suyun üzerinde süzülüyordu.

geniş eteklerinin sığabileceği özel olarak yapılmış koltuklarda yukarı doğru çekiliyordu. Mavi elbisesi içindeki koyu renk saçlı figüran yeniden boyanmıştı: sarı saçlar ve gül pembesi bir elbise Veronique'e benzetilmişti. Luce garip bir rahatlama hissetti.

Belki de Morgan yeni karısının duygularını dikkate almak istiyordu.

Luce ve ailesini taşıyan tekne geminin yanına yanaştığında, göğsünde korkunç bir korku yükseldi. Bir zamanlar, o şık, karanlık gövdeyi görmek onu umutla doldurmuştu. Şimdi onu görmek, elinden alınmıştı,

bir başkasına hediye edilmiş olması kalbini kırmalıydı. Ancak Luce, Samuel ya da Bones'un geminin yanında asılı durduğunu, ellerinin bağlı olduğunu, vücutlarının parçalandığını ve yüzeyin altına daldıklarında damladıklarını görmeden gemiye bakmadığını fark etti.

Charlotte Luce'un elini tutarak, "Gel o zaman," dedi. Başını eğip gemiye, sonra tekrar Luce'a bakarken şapkasındaki kurdeleler dalgalandı, gözleri sanki "*işte buradayız*" der gibi genişledi. *Tadını çıkaralım bari.*

Veronique'in yeni temizlenmiş güvertesinde kan izi yoktu. ve şiddet. Çelenkli sandalyeler, lezzetlerle dolu uzun masaların yanına kümeler halinde dizilmişti: kremalı deniz tarağı, taze istiridye ve haşlanmış trüf mantarı, marmelatlı ve lavanta kremalı milföy, ıstakoz ve yengeçlerle dolu tabaklar, ördek balotini, bıldırcın kekikle doldurulmuş, portakal çiçekleriyle süslenmiş köpüklü şarap, bütün ananaslar ve krem şantiyle doldurulmuş zarif bezeler. Konuklar şıklıkları içinde, krallar kadar şık ve kendinden emin bir şekilde yemek yedi ve sohbet etti.

Malouin filosu, olası bir İngiliz işgali konusunda son derece endişesizdi. Sonuçta, neden olsunlar ki? İngilizler

Brest'i hedef almaya kararlı komutanlar? Ayrıca Saint-Malo savunmasız değil miydi? Şu anda bile liman gemilerle kaynıyordu, Jean-Baptiste'in en değerli üç gemisi - *Lionne*,

Thétis ve *Fleur de Mer* bunların arasındaydı. Deniz, Saint-Malo'nun seçkin ailelerine nesiller boyu cömertliğini sunmuştu: gemiler ve yükler, ticaret ve zenginlik. Şimdi de onları terk edecek değildi ya?

Morgan bir gösteri yaptığında herkes sevinçle alkışladı. Veronique'in ayakkabılarından birini, ipek çoraplarını ve adet olduğu üzere jartiyer kurdelelerini çalmıştı. Luce, Morgan'ın elinde fethin her tonunda *başka* jartiyerler hayal etmemeye çalıştı ve başaramadı.

Veronique,

Sevinçten parlıyordu, Morgan yanına gidene kadar güvertede topalladı. ona yardım etti. Adam güzel gelinini öperken, gelin de gülümseyerek onun siyah saçlarını okşadı. Luce bir an daha izlemeye dayanamayarak Sert. Umduğu gibi, orayı mutlu bir şekilde terk edilmiş buldu.

Veronique'in giymesi için ısrar ettiği ince topuklu düğün ayakkabılarının içinde inleyen ayaklarıyla güvertelye geçti ve küpeşteye yaslanarak terliklerini çözdü.

"Lanet olsun ruhuma. İç geçirdi, çoraplı tabanlarına değen serin kerestenin verdiği hissin tadını çıkardı. Saçma, düğün konukları portakal kokulu şarap içiyor ve hamur işleri yiyor olmalıydı, oysa şu anda bile bir İngiliz gemi filosu köpekbalıkları gibi sahil. Bakışlarını ufuk boyunca sürükledi. O sabah sakın ve mavi olan su şimdi çelik grisiydi, kuzeyden yoğun bir şekilde gelen bulutları yansıtıyordu.

Hava döndüğünde, demişti ayna ona ve bakkal da kabul etmişti. Belki bir hafta. Belki daha uzun.

Hava yaklaşıyordu, bunu inkâr edemezdi. Bunu havada ve teninde hissedebiliyordu, fırtına taşı yaklaştığında hissettiği aynı garip, hafif karıncalanmayı. Luce hislerini Manche'ye yöneltti, ruh halini ölçmeye çalıştı. Nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi.

Hava döndüğünde.

Omzunun üzerinden baktı. Arka güvertede tamamen yalnızdı, hâlâ orta güvertede toplanmış olan diğer misafirlerden, aşağıdaki çeyrek güvertenin yüksekliği, mizana direği ve katıksız mesafe tarafından gizlenmişti.

Havanın şeklini görmek, tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için.

Ve şeyler de var.

Emin olmak için yeterince zaman vardı. Ayrıca, hem Marki de la Châtre hem de Mösyö Mazin gemideydi. Eğer filo yaklaşıyorsa, Saint-Malo'nun komutanı ve başmühendisi sadece birkaç adım ötedeydi.

Kararını veren Luce ceplerini karıştırdı -belindeki deniz ipeğinden kemere gizlice erişebilmek için ipeğe delikler açmıştı- ve aynayı çıkardı. Sırtını denize dönerek aynayı havaya kaldırdı.

Bir denizci aynasına geriye doğru baktığında, orada ihtiyaç duyduğu şeyi görür.

Düşüncelerini filoya, şehre ve ailesine odaklayarak, "Onun istediği şey," diye fısıldadı. Bir anda camdaki yansıma ayna değışti. Arkasında parlayan bulutlar

tehditleri, hem demir grisi hem de yanardöner bir fırtınaya dönüştü. Martılar dönüyor, güneş ışığının son notaları solgun kanatlarında sertleşiyordu. Ve sonra-

Luce'un nefesi kesildi. Artık şehre çok daha yakın olan yelkenler Fırtına bulutlarına karşı martılar kadar beyazdı. Filoyu bütünüyle görebilmek için aynayı yavaşça çevirdi. Yüzden fazla Samuel'in söylediği gibi yelken açtılar. En az yirmi beş hat gemisi, sayısız fırkateyn ve üç ya da dört bomba gemisi, havan topları sonsuz bir tehditle açılmıştı. Birçok küçük gemi vardı. gemiler de vardı. Belki de ateşe verilip düşmana doğru yelken açılacak ateş gemileri ya da nakliye gemileri. Luce'un niyeti Filonun her ayrıntısına öyle dalmıştı ki *Lucinde*'nin güvertesinin arkasından görünen şeridini göremedi. Ya da üzerinde duran figürü.

Sonunda babasını fark *ettiğinde*, suçlulukla irkildi ve aynayı aşağı çekmeye gitti. Ancak o anda, onun *Lucinde*'nin arka güvertesinde, yaklaşan fırtına bulutlarına karşı bahçelerini süsleyen çiçeklerin ışıltısında değil, masmavi bir gökyüzünün altındaki kayalık bir sahilde durana kadar düşünceleri dalgalandı. *Lucinde*'nin güvertesinden düğün sesleri yükseliyordu: kahkahalar, sohbet, Bach'ın zarif tınıları -Jean ile birlikte- Baptiste'in işlemeli frakı, saten pantolonu ve beyaz çoraplar. Onun yerine kullanışlı bir gömlek, geniş bir denizci pantolonu, ağır bir palto ve çatlamış deri çizmeler giymişti. Modaya uygun, pudralı peruğu gitmişti. Saçları mürekkep siyahıydı ve Luce'un hiç görmediği kadar kısaydı. Ancak belinde asılı duran silahlar tanıdıktı. Onları Saint-Malo'daki belediye binasının altındaki depolarda paslanmış ve unutulmuş olarak birçok kez görmüştü. İyi yağlanmış bir tabanca; kısa saplı bir balta; bir dövüş kılıcı. Onun bir Bir omzuna da kanvas bir çanta asmıştı; denizcilerin kıyıda yiyecek aramak için kullandıkları türden.

Luce tüm bunları nefes alıp vermek için geçen sürede not etti. Gözlerini kaçıramadan, babasının tuhaf, genç versiyonunun yabancı kumsalda ilerleyişini izledi, sadece onun için tasarlanmış küçük bir sahnede küçük bir aktördü. Arkasındaki su bir

gerçeküstü turkuaz mavisi, temiz ve beyaz kum. Luce kaşlarını çatı. Burası neresiydi? Ve neden sanki biliyormuş gibi hissediyordu?

İlerideki kumların üzerinde küçük bir şey belirdi. Babası yaklaştıkça Luce bunun bir ya da iki yaşlarında küçük bir çocuk olduğunu fark etti. Çıplaktı, hafifçe kıvrılmış siyah saçları vardı. Babasının yaklaşmasıyla başını kaldırdı ve Luce gözlerinin ürkütücü ve tanıdık bir mavi tonu olduğunu gördü.

Şok olmuş nefesinin sesi kulaklarında keskin bir şekilde yankılanıyordu. "Lucinde? Jean-Baptiste'in sesi güvertede taşıdı, nazikçe

ve meraklıydı ama Luce arkasını dönmedi. Aynadaki babası küçük kıza yaklaşp yanına çömeldiğinde hiçbir şey yapamadı.

Çocuk -Luce- suyun kenarında oturuyordu. Su çıplak ayaklarına ve bacaklarına vuruyordu, Luce acıyla gördü ki bunlar mükemmel bir şekle sahipti. Bütündü. Deniz bir parça yanında suyun içinde sürükleniyordu, mavi-yeşil kıvrımları o çirkin suda zar zor görünüyordu.

Güvenle Jean-Baptiste'e baktı ve gülümseyerek ona bir kabuk uzattı. Jean-Baptiste de gülümsedi, yüzü yumuşadı. "Annen nerede ufaklık? O anda su, ipeği çocuğun çıplak bacaklarına doğru itti. Jean-Baptiste, elini uzatıp

kabuk, dondu kaldı, bakışları bacaklarının yerini alan minik, parıldayan kuyruğa takıldı. Duyguları yüzünde hızla oynaştı-Luce

bir şey dikkatini dağıtmadan önce şaşkınlık ve hayretle not etti. O tam zamanında döndü ve bir kadının -hayır, bir deniz kızının, saçları Luce'un ki kadar siyah, yüzü acı verecek kadar benzerdi- sanki okyanus onun emriyle yükselmiş gibi kendini sudan fırlattığını, görkemli altın yeşili kuyruğunun öfke ve deniz suyu dalgalarını

Sahil, çocuğu ve ona yaklaşmaya cüret eden adam.

Luce'nin annesinin elinde bir deniz bıçağı vardı ve yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı.

yüzünde. Kumların üzerine kıvrıldı, Luce'yi koruyucu bir şekilde kollarının arasına aldı ve tısladı.

Jean-Baptiste'in gözleri dehşet içinde açıldı. Sonsuz bir an için geri çekilebilir gibi göründü. Anne ve çocuğu huzur içinde bırakıp gemisine dönebilirdi.

Sonra bir silah sesi havayı deldi. Luce irkildi.

"Luce? Babası ona doğru bir adım daha atmıştı. 'Çok güzel görünüyorsun, seni temin ederim. Şunu bir kenara bırak ve partiye geri dön.

Luce onu görmezden geldi, hareketsiz deniz kurbanından ve kumu boyayan kandan başka bir yere bakamıyordu.

Genç Jean-Baptiste'in yüzünde bir spekülasyon ifadesi belirdi. Luce bunu çok iyi biliyordu. *İşte*, diyordu, *bir fırsat*.

Kemerinden baltasını çıkardı.

Adam annesinin elini bileğinden keserken Luce başka tarafa bakmadı, sonra baltayı kullanarak annesinin pullarından bazılarını kopardı ve kanlı ve garip bir şekilde renksiz olan pulları artık annesinden ayrıldıkları için kanvas çantaya koydu.

Bir aslan merhamet nedir bilmez.

"Lucinde? İyi misin?"

Luce, annesinin katilinin belindeki kemere asılı tarağı ve aynayı kurcalayışını, ardından kemerin kendisini inceleyerek daha yakından bakmasını nefes almakta zorlanarak izledi. *Deniz ipeği*. Dudaklarının sesi şekillendirdiğini duymak yerine gördü. Çekip çıkardı, Kanlı kumların üzerine düşen kararmış ayna ve tarağa kayıtsızdı. Kendisinden önceki pek çok erkek gibi o da bunları kadınların biblolarından başka bir şey olarak görmemişti ve bu yüzden de değersizdi.

Her şeyi aldıktan sonra Jean-Baptiste gitmeye karar verdi. Ölü annesinin yanında oturan çocuğa dönüp bakmadan önce üç ya da dört adım attı. Yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Aceleyle geri döndü, çocuğu kaptığı gibi kumsal boyunca taşıdı.

Kayalık bir burnun ötesinde bir korsan demir atmış, yelkenleri fora olmuştu. Belki Luce o gemiyi tanıyordu; belki de başındaki figürü tanıyabilirdi. Hal böyleyken, gözlerini hâlâ küçük kızın bacaklarına dolanmış olan mavi yeşil deniz ipeğinden alamıyordu. Küçük kızın bacaklarına

Jean-Baptiste eğildi ve onu kabaca . İrkilen çocuk ağlamaya başladı. Omzunun üzerinden uzandı, küçük, denizyıldızı ellerini annesine doğru uzattı.

Jean-Baptiste'in attığı her adımda. Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ona sıkıca sarıldı ve ipek parçasını cebinin derinliklerine soktu.

'İşte, işte, mon trésor,' dedi saçlarını okşayarak. 'Seni sevecek yeni bir ailen olacak, ha? Bir anne ve bir baba. Ve iki kız kardeş!

"Mon trésor?"

Şimdi tam arkasındaydı. Luce aynayı daha yükseğe kaldırdı, böylece kendisinin gördüğü şeyi o da görebilecekti: altından bir adamın cansız bedeni

Kuyruklu seamaid, kanı gittikçe genişleyen bir yay çizerek kumu ve denizi boyuyordu. Onun gördüğünden emin olduğunda Luce arkasını döndü ve aynayı indirdi.

Babasının yüzü kansızdı. "Mon trésor-

"Ben senin hazinen değilim. Ve sonra, adam başka bir yalan daha söyleyemeden, kendini küpeştenin üzerinden aşağıya salladı ve denize düştü.

Öğleden sonra boyunca hava daha da kötüleşti. Rüzgâr Manche'nin yüzünü çılgınlığa sürüklerken, dalgalar Sahil, mağaralara ve koylara dalıyor, taşı oyuyor.

Luce denizin çalkantısından zevk alıyordu. Kendisini tüketmesine izin verdi, karanlık derinliklerine memnuniyetle battı ve sonra, nefes almadan bir an daha hayatta emin olduğunda, onu yüzeye geri itmesine izin verdi. Serpintinin içinde soluk soluğa Soğuktan titreyerek bir nefes aldı ve kendini karanlığa bırakarak bir kez daha aşağıya daldı.

Elbisesi ve iç çamaşırları çoktan gitmiş, *Lucinde*'nin altına atılmıştı. Pullu kuyruğu ve Aggie Ana'nın kemeri dışında, o üç değerli -bıçak, ayna, tarak- düğümlü deniz ipeğinin yanına sabitlendiği yerde çıplaktı. Çıplak göğüslü ve vahşi, tıpkı Renard'ın *Poissons, Ecrevisses et Crabes*'inde gördüğü denizkızının resmini.

Kalbinde bıçak gibi keskin bir acı. Bir kez daha daldı Çalkalanan suların altında, bedenini ve ruhunu yutmalarına izin verdi.

Bir şekilde kendini tekrar koyda buldu.

Kıyıya yüzmeden önce tereddüt etti. Kürek çekerek Manche'nin dalgalı yüzeyinde -kocaman kuyruğu altında çalışarak onu kayalardan uzak tutuyor- tuzlu unutulmuşluk ile kuru toprağın rahatlığı. Devam etmek nasıl bir duygu? Tekrar dalmak

ve tekrar, Saint-Malo, Bretagne'in kendisi gözden kaybolana arkasına bakmadan.

Sadece Samuel'in nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bilmeden onu beklediği düşüncesi onu durdurdu.

Sonunda onu kumsalda, bitkin ve taş gibi soğuk, uzuvları otların arasında, fırtınada ürkütücü bir şekilde vahşi halde bulan oydu-ışık.

Luce? Nesin sen, lanet olası *İsa!*

Elleri çok sıcaktı, çok sıcak. Kumun üzerinde kıpırdamadan uzandı, adamın deniz ipeğini kemerinden nazikçe çözmesine izin verdi, kaldırdı -Tıpkı eski bir masalda bir balıkçının denizkızını oltadan kurtarması gibi.

"Sana üç dilek hakkı vereyim mi?" diye mırıldandı. "Nezaketin için mi?"

"Donarak ölmemen beni tatmin ederdi," diye homurdandı, İpeği cebine koydu ve kollarından birini onun boynuna doladı. Bacaklarının geri dönmesiyle soğuk daha da şiddetlendi. Luce titredi Onu kendine doğru çekerken kontrolsüzce, sonra da kendini ayağa kaldırdı. Onun gerildiğini hissetti, hâlâ iyileşmekte olan yaralarını zorlarken keskin nefes alışlarını duydu.

Gıcırdayan dişlerinin arasından 'Sırtını inciteceksin,' dedi. "Sırtımı sikeyim.

Hareket, sonra. Hızlı, sert. Akşamın soğuk gümüşü Karanlığın yerini taşın loşluğu, deniz yarası fenerlerin sıcaklığı ve tuzlu ateş ışığı aldı. "Onu sahilde buldum, Samuel göğsünü Luce'un kulağına dayayarak konuşuyordu. "Yüzerek geri dönmüş olmalı. Groac'h'in sert ve sitemkâr sesi cevap verdi -Luce yumuşak bir yere -Samuel'in yatağına- yatırılmadan ve sıcaklıkla önce -'henüz böyle mesafelerde ve böyle denizlerde yüzecek kadar güçlü değil'. Minnettarlıkla içine gömüldü, ayaklarını Sadece ısıtılmış taşlar olabilecek şeylerin mutlak lezzeti. "Tarağını bana ver," dedi bakkal.

"Tarağı mı? Luce, Samuel'in sesindeki kafa karışıklığını duydu.

"Saçını kurutmak için," dedi groach'h. Ve sonra, daha alçak sesle, 'Ve belki de bu havaya yardım etmek için,' dedi.

Nazik eller Luce'nin alnını düzeltti ve ardından tarak saçlarında gezindi. Derin bir nefes verdi, sanki

Tüm şokunu ve öfkesini ciğerlerinde depolamıştı ve gelgit kadınının dokunuşu yeniden nefes almasını sağlamıştı.

Groac'h şaşırtıcı bir şefkatle, "Uyu, denizci," dedi.

Luce mağaranın dışındaki rüzgârın hafiflediğini belli belirsiz duydu, Manche'nin durulmaya başladığını hissetti. 'Uyandığında, neler olduğunu konuşacağız.

seni rahatsız etti.'

"Biliyorsun. Luce, bir sıcaklık unutkanlığına gömüldü ve Yorgunluk ve kalp ağrısı, kelimelere tutundu, ulaşılamadan önce onları mırıldandı. "Sanırım her zaman biliyordun.

Ondan Sonra, Yıldızlar

Luce'un ne kadar uyuduğunu söylemek imkansız. Bir saat mi? Bir hafta mı? Uyanıklığa doğru sürüklenirken duyduğu ilk şey Samuel'di. 'Eğer bunun o piç de Châtelaine ile bir ilgisi varsa...'

"Sana üç kez söyledim, fırtına dalgıcı," dedi groac'h sabırla. "Öyle değil.

O halde bir hafta değil, kesinlikle öyle hissettirse de. Luce'un vücudu çapa ağırlığındaydı, zihni yorgunlukla örtülüydü. Yine de denizin sesi, göz kapaklarının ardındaki mağaranın duvarlarının rengi, Samuel'in onu kıyıda bulmasından bu yana sadece bir ya da iki saat geçtiğini gösteriyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Luce, Samuel'in yatağın yanında oturduğu yerden huzursuzca kalktığını hissetti. Kendisi de aynı koltuğa oturmuştu -yıllar önce sahile vurmuş, çizik ve soluk bir koltuk-.

Lucinde'den sonraki ilk günler.

"Sebepler.

"Sebepler mi? Bundan daha iyisini yapmalısın, Margot.'

Margot mu? Luce kıpırdandı, artık tam uyanıklığa daha yakındı.

Samuel ile gelgitçi kadının -ya da görünüşe göre Margot'nun- aralarında bir dostluk oluştuğunu biliyordu. Çoğu zaman mağaraya vardığında onları dostça bir yemeği ya da bir demlik çayı paylaşıırken bulurdu.

Samuel önce hareket edebilecek kadar güçlendi ve mağaranın ağzında güneşin altında dinlenmeye başladı. Gözlerini açtı ve ayağa kalktı, battaniyeleri çıplak göğsüne doğru çekti ve yaralı bir bakış. "Bana adının Margot olduğunu hiç söylememiştin.

"Hiç sormadınız. Sahil kadınının bu konuda başka bir şey söylemeyeceği belliydi. Sadece Luce'ye bir bardak su uzattı ve o içerken her zamanki gibi sabırlı bir şekilde bekledi.

"Nasıl hissediyorsun? Samuel boş fincanı aldı, masa görevi gören küçük bir çay sandığının üzerine koydu ve dikkatlice masanın kenarına oturdu.

yatakta. 'Tanrı aşkına ne oldu, Luce? Düşünde bir şeyler mi ters gitti?'

"Öyle de denebilir. Luce Margot'ya döndü. "Sen . . ?' O da Tereddüt etti, bir yandan gerçeği duymak için yanıp tutuşuyor, bir yandan da ısırmasından korkuyordu. "Balo günü mavi elbisemi kimin parçaladığını biliyor musun?

Margot başını salladı.

"gördün mü? Bir baş sallama daha.

Luce yutkundu. "Charlotte muydu? Margot başını yavaşça salladı.

Luce yutkundu, ağzı aniden kurudu. Bir süredir kendisine ihanet edenin Charlotte olmadığından şüpheleniyordu. Bu da demek oluyordu ki . . .

"O zaman kim?" diye mırıldandı. Şimdi bile gerçeği kabul etmek istemiyordu.

Mağaranın ötesinde deniz hüznüyle iç çekti.

"Zaten biliyorsun," diye yanıtladı Margot. 'Deniz sana sırlarını anlattı, değil mi? Yoksa neden buraya ki? Yaralı ve ihanete uğramış olarak?

"Bunu senden duymak istiyorum," dedi Luce. 'Ne *yaptığını* bilmek istiyorum

Biliyorum.'

Rüzgâr geçit boyunca hızla esiyor, taş duvarları kaplayan ipliksiz asmaları, yatağın yanındaki perdeleri rahatsız ediyordu.

Yine de o da cevaplar arıyordu.

"Mavi elbiseyi kimin çaldığını zaten biliyorsun," dedi Margot. 'O bir *seni* çalan kişiyle aynı kişi. Bir deniz çocuğunun ne büyük bir nimet olacağını biliyordu. Gemileri en sert fırtınalarda bile güvende olacaktı. Yükleri bozulmadan kalacaktı. Ne hava, ne düşman, ne de kötü şans.

ticaretini tehdit edecekti. O ve ona ait olan her şey Sanki deniz tanrıları emretmiş gibi okyanusların yüzeyinde güvenle ilerliyor. Annenin sana değerli hediyesi olan deniz sütünü kimin sakladığını biliyorsun. Ve her adımını kimin attığını biliyorsun. acı çekersin. Tüm bunları bencillik ve açgözlülük için yaptı. Seni yakınında tuttu, denize dönmeni engelledi.

Varlığın, büyü, fırtına taşı ve servetini besleyecekti. Onu terk etmeyeceğinden ve güçlerini rakiplerinden herhangi birine ödünç vermeyeceğinden emin olmak için elbiseyi aldı. Sahip olduğu her şey senin sayende onun oldu. Sen onun en büyük hazinesisin.

Samuel'in gözleri büyüdü.

"Aynada annemi gördüm," dedi Luce. *Kendimi* onunla birlikte gördüm. Onun ölümünü izledim.

Margot başını salladı. 'Hepimiz annenin yasını tuttuk. Ama hiç kimse baban kadar yas tutmadı.

"*Babam* mı?

'Senin gerçek baban. Anneni Chausey'de kıyıda bulduğunda duyduğu keder sınırsızdı.

Senin gerçek baban.

"Chausey mi dediniz? Samuel sordu. "Fırtına Adaları'nı mı kastediyorsun?

Margot ona, "Burası bir zamanlar deniz insanların kalesiydi," dedi. "Birçoğu orada yaşardı.

Başıyla onayladı. "Adalar'da çıkarılan fırtına taşının en iyisi olmasının nedeni budur.

'Deniz halkının ayrılmayı seçmesinin nedeni de bu. Luce'un ailesi kalan birkaç kişi arasındaydı. Margot yorgun bir iç çekişle Luce'ye döndü. "Baban geri döndüğünde annenin cesedini kumsalda, tarağı ve aynasıyla birlikte bulduğunda

Kederi sadece öfkesiyle eşleşiyordu. Önce geminin, sonra da seni çalıp bu koya kadar takip eden adamın adını öğrendi. Erkek deniz ipek taşımaz, kadınlar gibi şekil değiştiremezler. Karada yürüyüp seni geri alamazdı ve senin yüksek duvarların arkasında olduğunu biliyordu. Ulaşılabilir. *Herkesin* ulaşamayacağı bir yerde. Baban yıllarca bekledi, seni geri almak için bir şans umdu, hatta denizin giderek daha fazla-

halk bu kıyıları terk etti. Ta ki bir gün, geriye kalan tek kişi o olana kadar. Keder ve yalnızlıkla baş edemeyince, sonunda burayı terk etti. Bretagne. Annenin tarağını ve aynasını bana emanet etti ve karşılaşma şansımız olursa onları sana vermemi istedi. I Ona bunu yapacağıma ve onun yerine sana göz kulak olacağıma söz verdim.

Luce, "Bütün bunları bana uzun zaman önce anlatmalıydın," dedi.
Gerçek baban.

Bana inanır mıydınız? Kısa bir süre öncesine kadar herkesten çok sevdiğiniz bir adamın yerine benim sözüme inanır mıydınız? Hayır; Jean-Baptiste Léon hakkındaki gerçeği kendiniz öğrenmeniz sizin için çok daha iyi olur. Luce

Le Loup Blanc'daki tuhaflıklar dolabındaki eli düşündü.

Bunun annesine ait olduğundan ve bunu Mösyö de Châteldaine'e hediye eden arkadaşının ondan başkası olmadığından hiç şüphesi yoktu.

Jean-Baptiste. O da taş duvarlar arasına gizlenmiş deniz sütünü - denize dönmek tek yolu - düşündü. Jean-Baptiste'in

Lutine ve ona karşı her zaman çok nazik olan jetinler şüphesiz gerçeği biliyorlardı. *Hırsızlık*, diye bağırıyordu su perileri, tekrar ve tekrar. Luce kendilerinden çalmasından korktuklarını düşünmüşlerdi, ama şimdi babasının -ona değer verdiğini iddia eden adamın- ne yaptığını anlatmaya çalıştıklarını fark etti.

Herkes bir ısırık istiyor.

Ellerini karnının etrafında kavuşturdu, acaba
Hasta.

"Denizcinin öpücüğü," dedi Samuel yavaşça. 'Luce her öptüğünde babasına iyi geceler diliyor ya da bir hediye veya iyilik için teşekkür ediyordu.

Babana bir öpücük ver.

Luce'u izleyen Margot başını salladı. 'Sen de deniz kızının öpücüğünden faydalandın, fırtına dalgıcı. Seni kurttan kurtardığında bir geminin altına dalmaktan çok daha fazlasını yaptı.

Luce, *Lucinde*'nin altındaki kanlı gölgelerde ağzını Samuel'*inkine* bastırıyor.

Morgan, kumların üzerinde yataarken gözlerini açtı. Ona nasıl da merak ve açgözlülükle bakmıştı.

Gerçekten mi? Bir an için senin bir seamaid olduğuna inandım.

"Bir fırtına taşı meselesi var," diyordu Margot.

"Jean-Baptiste Léon, ne kadar az bulunursa bulunsun, ne pahasına olursa olsun en iyisine sahip olmasıyla tanınır.

"Gemilerinde ona yardım etmene izin verdi," dedi Samuel, sesi dehşetle yumuşamıştı. 'Seni tersanede ona katılmaya davet etti, gemilere göz atman için.

inşaat. Sizi fırtına taşının depolandığı ambarlara götürdüm...'

Luce ona baktı. İçindeki korku canlı bir şeydi, soğuk ve yapış yapıştı.

"Fırtına taşını güçlü tutmak için seni kullanıyordu," dedi Margot. 'Neden, sadece onun evinde yaşayarak bile onu koruyordun.

İhanet, Luce'un hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Denizcilik ve ticaretle ilgili her konuşma, ona hediye edilen her harita ve kitap, babasının onu gururla incelemeye götürdüğü her yeni gemi, kendi çıkarı içindi. Babasının hiçbir zaman

Lucinde'de yelken açmasına izin verdim. Onun gitmesini hiç istememiştim. *Her yerde*. Verdiği her söz, söylediği her kelime yalandı.

Bugün herhangi bir macera yaşadınız mı, mon trésor?

Ve o, sadece bir çocuk, ona güvenmişti. Onu sevmişti.

Babana bir öpücük ver.

Konuşmak için ağzını açtı ama top ateşinin sesi onu durdurdu: uzaklardan gelen üç *patlama* sesi.

Samuel yumuşak bir sesle, "İle Harbour'daki toplar," dedi.

"Erkekler ve onların g-" Margot homurdanmaya devam edemedi, çünkü üç el daha ateş edildi ve ardından üç el daha ateş edildi.

"La Conchée ve La Varde," dedi Luce, kalelerdeki askerlerin topları doldurmak için acele ettiklerini ve ateşe hazırlandıklarını hayal ederek, mazgalların üzerinden duman yükseliyordu. Bekledi ve bir tekrar daha duydu, bir tekrar daha - Cancale'e kadar sahili süsleyen kaleler sinyali tekrarlıyordu.

Samuel, 'Düşman yelkenlilerini tespit etmişler,' dedi.

"Evet. Jean-Baptiste ona uyarı sistemini açıklamıştı. çocukken. 'Kıyıdaki bir kale bilinmeyen bir yelkenliyi görür görmez, üç kez top atışı yaparak işaret verir. Onlar

doğu ve batıdaki en yakın iki kale bunu tekrarlayana kadar her saat üç atış yapmaya devam edecek. Ve devam, ve devam.'

"Peki ne zaman duracak? Luce tedirgin bir şekilde ona sormuş, bir top daha gürlerken irkilmişti.

Boom, boom, .

"Tehdit geçtiğinde ya da gemiler karaya çıktığında durur. Jean-Baptiste söylemişti. Luce'nin gözlerindeki korkuyu görünce eğilmiş ve kolunu ona dolamıştı. 'Korkmayın, mon trésor. Bize hiçbir zarar gelmeyecek.

"Neden, baba?

Çünkü biz *Léons*'uz, ma chère. Deniz tarafından kutsanmışız. Bizi her zaman koruyacaktır.

Boom, boom, .

Yeni bir top uyandı, diğerlerinden daha sessiz ve daha . Son darbeler de etkisini , tüm sahil Saint-Malo ve Cancale arasında bir yer olsaydı, tehlikenin farkına varırdı.

"Luce? Samuel onun koluna dokundu. "Bana ne yapmak istediğini söyle.

Margot'nun evindeki hava değişmişti. Huzur ve rahatlık duygusu -basit, gizli bir hayatın yavaş gelgitleri ve akışı- Gitmişti. Perdelerin ardında Margot kendi kendine mırıldanarak hareket ediyor, aceleyle bir şeyler topluyor ve onları bir çift kanvas çuvala istifliyordu.

"Ne yapıyorsun? Luce kıyıdaki kadına sordu.

"Ayrılıyorum," diye yanıtladı basitçe. 'Türümüzün geri kalanı gibi. Bretagne'da yaşama zamanı sona erdi.

Boom, boom, .

"Gidiyor musun? mi?"

Margot basitçe, 'Eğer kalırsam öleceğim,' dedi. 'Toprak zayıf, büyüğü azalıyor. Babana verdiğim söz tuttu. Sana gerçeği söyledim, annenin eşyalarını verdim. Beni buraya bağlayan tek şey sözümüdü. Samuel'den Luce'a baktı. "Benimle gel," dedi. dedi. 'Dünya büyük, okyanuslar sonsuz. İçinde hâlâ sihir var. Onu bulalım.

Gözlerini kırptırdı, dişleri fener ışığında inci gibi parlıyordu. Sonra uzaklaştı, hazırlıklarıyla dikkati dağılmıştı.

"Ne yapmak istiyorsun, Luce? Samuel sordu. 'Söyle, ben *de Dove'u* hazırlayayım. Batıya, Saint-Malo'ya yelken açabiliriz; ailenizi kontrol eder, yardım etmek için elimizden geleni yaparız. Ya da kuzeye doğru gidebiliriz.

Dorset. Kardeşimle konuşup ayarlamaları yapmam gerekecek. Ama ondan sonra? Her yere yelken açabiliriz. Margot'yla git; güzel bir esinti ve yıldızlarla dolu bir yol bul. Nasıl istersen.'

Luce ona baktı. Omzunda hâlâ iyileşmekte olan yaralara, gömleğinin yakasının altından görünüyordu. Güzel gözlerinde, altın sarısı ve gri.

Dünyada hâlâ güzel ve harika yerler var. Ölüm gemilerindeki insanların yerler. Onları bulmak için tek gereken güzel bir esinti ve yıldızlardan oluşan bir yol.

Boom, boom, .

Ne yapmak istiyorsun, Luce?

Battaniyeleri kenara iterken bunu düşündü ve Margot'nun sandalyenin üzerine bıraktığı kurtarılmış giysilere uzandı. Samuel'e karanlıkta eşlik edip denizci çantasını ve hazinelerini -uzun zaman önce koyda bulduğu sekstantı, Samuel'le fırtına dalışından kazandıklarını, haritalarını ve haritalarını- deniz mağarasından çıkarıp *Dove'a* yerleştirirken. O sırada Kötü bir şekilde yıpranmış üç köşeli atkısını ve paltosunu topladı, sıkıca sararak üstüne koydu. Deniz bıçağı, tarak ve aynanın asılı olduğu belindeki kemeri kontrol ederken.

Ne yapmak istiyorsun?

Soru basitliği içinde eziciydi. Yıllar boyunca pek çok kez kendisine sorulmasını istediği şey buydu. Ve Elbette cevabı biliyordu. Duvarlardan, kendisini ve kız kardeşlerini dar sınırlar içine hapseden hayalperest ama boğucu toplumdan, kalçalardan, çantalardan, minik ayakkabılardan bıkmıştı. Jean-Baptiste Léon'un yalanlarından da bıkmıştı. (Ona bir daha asla 'baba' demeyecekti.) Kendi rotasını çizmeye, uzun zamandır arzuladığı ufkun peşinden gitmeye hazırdı.

Gitmek için her türlü hakkı vardı.

Yine , Samuel' römorkörü hazırlamasına yardım ederken, Manche ve erken yıldızların örtüsü umutla parıldarken, şüphe adımlarını gölgeledi. Onu bir kenara itti. Saint-Malo'ya hiçbir şey borçlu değildi. *Jean'a* borçluydu.

Baptiste hiçbir şey. Varlığını onun hayatından ne kadar çabuk çıkarırsa -Ve ona bunca yıldır kazandırdığı servet dağılmaya başladığında daha mutlu olacaktı.

Ve yine
de.

Ve yine
de.

Saint-Malo'dan ayrılmasından etkilenecek tek kişi Jean-Baptiste değildi. Annesi ve kız kardeşleri de şehirdeydi. Liderlerinin ihmalkârlığı ve kibri yüzünden

Onu çalan adam da dahil olmak üzere

İşgal. Doğru, surlar yüksek, taşlar sağlamdı -Luce, Jean-Baptiste'in limana girip çıkan gemilere hayran hayran bakıyormuş gibi yaparak kendisiyle surların etrafında dolaşmasını istediği zamanları düşünmemeye çalışıyordu- ve garnizon iyi donatılmıştı. Takviye birlikler gelecekti. Ailesi surların içinde kalacaktı. Ve İngilizler hem karadan hem de denizden bombardımana başladıklarında, merdivenlerini çekip kılıç ve tabancalarıyla surların tepesine tırmandıklarında surlar dayanacaktı.

değil mi?

"Hazır mısınız? Samuel tekneyi sığığa itti. Kaldırdı

Luce tekneye bindi, düğümlemiş eteklerini suda sürüklenmeden önce yakaladı. Eski bir alışkanlıktı; Luce'nin giysilerinin ıslanmasının, onunla birlikte suya girdiğinin bilinmesinin artık bir önemi yoktu.

O özgürdü.

Pruvanın yanındaki her zamanki yerine yerleşti ve yola çıkmaya hazırlanmak için flok yelkenini açtı. Margot'nun küçük siyah cadı teknesi çoktan koyun kayalık kucağının ötesindeki karanlıkta sürüklenmeye başlamıştı. *Güvercin* hareketsiz kalınca Luce kış tarafına baktı ve Samuel'in sığılıkta durduğunu gördü.

'Duruşumuz hakkında karar vermeden önce,' dedi sessizce, 'istilanın Saint-Malo halkı için iyi gitmeyebileceğini bilmeniz gerekir. Özellikle de kadınlar için.

Çarşaf Luce'un parmaklarının arasından kaydı. Şehir düşerse Gratienn'e, Veronique ve Charlotte'a ne olacaktı?

Jean-Baptiste onları koruyacak mıydı? Bir zamanlar Luce ona kendi hayatı ve onların her birinin hayatı için güvenebilirdi ama şimdi ...

Samuel lugger'ı suya iterek kendini gemiye çekti.

"Yine de seçim senin Luce," dedi dümene yerleşerek. 'Batı dersen batıya gideriz. Kuzey dersen kuzeye gideriz.

Alacakaranlık ufuk onundu. Son ışık, rüzgârdaki tuz kokusu. *Güvercin* titredi ve gıcırdadı, sabırsızdı.

Luce, "Annemin ve kız kardeşlerimin güvende olduğundan emin olmak istiyorum," dedi.
sonuncusu. 'Ve sonra, uçsuz bucaksız okyanusları görmek istiyorum.
Dünyada kalan sihri bulmak. Seninle birlikte.

"Batı o zaman. Gülümsedi. Kalbini kıran o yeni, dikkatli gülümseme. "O zaman kuzey.

"Sonra kuzeye. Luce alçak ve tatlı bir ısıklık çaldı ve rüzgâr yelkenleri doldurdu. "Ve ondan sonra, yıldızlardan oluşan bir yol.

Keskin Dişler

Saint-Malo karanlığa , kendini savunmaya .

Şehri anakaraya bağlayan tek yol olan Sillon neredeyse tamamen kesilmişti; sadece dar ve dağınık bir insan kuyruğu vardı.

Kırsal bölgeden kaçanlar hâlâ karşıya geçebiliyordu. Askerler fener ışığında rıhtımlara havan topları yerleştirmek için çalışıyorlardı. Surlar, askerler ve gönüllüler sağa sola koşuştururken bir o yana bir bu yana hareket eden titrek meşalelerle aydınlanıyordu,

Topları hazırlıyorlardı. Gelgit bile yükseliyor, sanki o da bir düşmanın yaklaştığını biliyormuş gibi kumları kaplıyordu.

Luce ve Samuel *Dove*'u Rocabey sahilinde emniyete aldıktan sonra şehre akın eden dehşet içindeki insanların arasına katıldılar. Luce taradı Fort Royale'in ötesindeki sulara doğru ilerlediler; Margot ve cadı teknesi onları orada bekliyordu. Kıyıdaki kadın şehrin yakınına kadar gitmeyi reddetmişti. "Saint-Malo yanacak," demişti.

Luce'a sessizce, onu terk etmeden önce. 'Deniz, gökyüzü, taş... hepsi alev ve harabe olacak. Ben bunu gördüm. Sesini alçaltarak eğilmişti, öyle ki *Dove*'daki cadı teknesinin yanında oturan Luce küçük gemiyi daha yakına çekmek zorunda kalmıştı. "Fırtına dalgıcına dikkat et. İçinde yeni ve çok eski bir karanlık var.

Açık kalan son kapı olan Saint-Vincent Kapısı'nda, bir kısmı atlı gönüllülerden oluşan bir bölük beklerken beklemek zorunda kaldılar.

Luce, Le Bleu Sauvage'daki resepsiyonlardan ve akşam yemeklerinden tanıdığı Sillon'u savunmak için yola çıktı. Çift namlulu tüfeklerle silahlanmışlardı,

tabancalar ve kılıçlarla kaçan köylüleri acele etmeye çağırıyorlardı.

Sillon'un sonuna ulaştıklarında, onu tamamen keseceklerdi.

Duvarların içinde sokaklar mobilyalar, arabalar ve fiçılarla barikatlanmıştı. Korku havada yoğun ve çorba gibi asılı duruyordu. Luce ve Samuel meşalelerle aydınlatılmış kaldırımlarda aceleyle ilerliyor, boş balıkçı dükkanlarının önünden geçiyorlardı.

Pazar ve Meryem Ana'nın Kapısı. Orada bir kalabalık toplanmış, kapının üstündeki nişinde yer alan Leydi'nin mermer heykeline dua . Luce'un katedralin ya da şehrin küçük şapel ve kiliselerinden herhangi birinin yakınına gitmesine gerek yoktu.

Malouin'ler böyle bir rahatlık ararken. İç çekti. *Aptallar*.

"En iyisini yaptıklarını düşünüyorlar," diye mırıldandı Samuel, kaygan kaldırımlarda tökezlerken ona destek olarak.

"Margot doğruyu söyledi," dedi acı acı. "Onlar Fae'lerin korumasını hak etmiyorlar.

İlerlemeye devam ettiler. Kale ve Sillon yakınlarındaki hareketliliğin dışında, şehir ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Saint-Philippe Caddesi kargaşa içindeydi, zarif cadde aceleyle inşa edilmiş barikatların altına gömülmüştü. Luce aceleyle

Léon konağının açık kapıları, küçük bahçeden geçip kıvrımlı

merdivenlerden büyük salona çıktı. Güzel oda sessizdi.

ve loştu, mumlar yanmıyordu, şömineler gri ve soğuktu. Diğer odaları da

kontrol etti ve hepsini boş buldu. Tablolar, şömineler

Şamdanlar ve en iyi mobilyalar kaldırılmış, şüphesiz mahzenlere

kilitlenmişti.

"Anne?" diye seslendi antreden. "Veronique? Cevap gelmedi.

Panik içinde sokağa koştu, Samuel de arkasından. Nemli havada

meşaleleri titreyen bir grup asker hızla yanlarından geçti. Onlar

yukarıdaki surlara çıkan dik merdivenlere ulaştı ve tırmanmaya başladı.

Arkalarında bir avuç silahlı Malouin vardı; Luce, kırık bir yemek masasını

ve üç eski sandalyesini iterek ilerliyordu,

içlerinden birini tanıdı.

"Gabriel!

Merdivenlerden döndü, karanlığın içine baktı. 'Lucinde? Tanrıya şükür. Charlotte çok endişelendi.

Düğün. *Hepimiz . . '*

"Kız kardeşlerim nerede, Gabriel?

Onlar güvende. Yukarıda, duvarların üzerindeler. Baban bir yaylın ateşi ihtimaline karşı evden uzak durmanın en iyisi olacağını düşündü.

"Ev Saint-Malo'daki en iyi fırtına taşından yapılmış," dedi Samuel, Luce'a yan gözle bakarak. "Evin koruyuculuğuna inandığı kesin değil mi?

Gabriel ona kaşlarını çattı. Farklı koşullar altında mı tanışmışlardı? Luce, Samuel'in tam olarak kim olduğunu öğrenmek isteyeceğinden emindi. "Belki de ailesi -ve karım- içerideyken taşın gücünü test etmemenin en iyisi olduğunu düşündü.

Belki de denizin ve fırtınanın onu artık koruyamayacağından korkuyordur.

"Babam da onlarla mı Gabriel?

'Hayır. Son gördüğümde kalede topçulara yardım ediyordu-'

Yukarıdaki mazgallardan bir bağıriş korusu yükseldi. Üçü de yürüyüş yollarının kalabalık olduğu merdivenlerden aceleyle yukarı çıktı askerler ve Malouin gönüllülerinin yanı sıra kadınlar ve çocuklar da vardı. Görünüşe göre, İngiliz bombardımanından korkan tek kişi Jean-Baptiste değildi. Doğuda, bir meşale hattı limanın yukarısındaki yamaçta belirdi. Bağırarak verilen komutların ve savaş davullarının sesleri rüzgârda sürükleniyordu.

"Buradalar," dedi Luce.

Samuel onun elini tuttu. ". *"Luce!*

Charlotte kalabalık geçitte ilerledi ve Luce'yi sert bir şekilde kucakladı. 'Çok endişelendim, düğünde ortadan kayboldun! Basitçe *kayboldu!* Sanki

"Sanki denize düşmüşsün gibi! Luce'yi bıraktı ve geri çekildi, keskin bakışları Samuel'in üzerinde geziniyordu.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Luce'a anlamlı bir bakış atarak.

"Mösyö . . .?'

"Samuel Thorner, madam. Boğazını temizledi. "Hizmetinizdeyim.

Luce'un kalbi korumacı bir şekilde sıkıştı. Her şeye rağmen, o sinirliydi. Samuel'i kız kardeşinin görebileceği gibi görmeye çalıştı -saçları çözülmüş, Luce'un deniz mağarasından kurtarılmış, hırpalanmış bir palto. Loş kıvrımlarının altında bir tabanca, bıçak ve kılıç taşıyordu.

Charlotte şok olduysa da bunu iyi sakladı. "Bu gece kız kardeşimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Mösyö Thorner," dedi kibarca.

"Doğrusu, madam, benimle ilgilenen o oldu.

Bir bölük asker hızla yanlarından geçerek hepsini bir araya toplanmaya ve yol açmaya zorladı.

Charlotte o karmaşa sırasında Luce', "Bir gün bana *her şeyi* anlatacaksın, kardeşim," diye tısladı.

"Bir gün," diye kabul etti Luce.

Charlotte daha yüksek sesle, "Annem ve Vee çok değiller," dedi. 'Görünüşe göre hepimiz geceyi burada geçireceğiz. Hayal edebiliyor musunuz?' Onları surların korunaklı bir bölümüne götürdü.

Gratienne ve Veronique, etraflarında hizmetçileri ve laquais ile birlikte battaniye ve minderlerden oluşan bir yuvaya yerleşmişlerdi. Her ikisi de Kadınlar Luce'yi gördüklerinde ayağa fırladılar ve Gratienne onu kollarına aldı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Çok endişelendik.

"Ben iyiyim anne.

"? Ve ne *giyiyorsun?*"

Dikkat çekmeyecek bir duran Samuel kıkırdamasını bastırdı.

"Düğün berbat oldu, Luce. Veronique'in sesi ağlamak üzereydi.

'Ve çok da mükemmeldi ...'

"Biliyorum, Vee. Luce kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm.

Veronique burnunu çekti. "Teşekkür . Morgan ve benim sabah Paris'e doğru yola çıkmamız . Ve şimdi o kalede şehri savunuyor ve *ben* bir duvarın tepesinde uyuyorum! Ben Gerçekten şaşırdım.'

Samuel'e bakan Luce onun gerildiğini gördü. Morgan'dan hiç ismiyle bahsetmemişti -Lucinde gecesinden beri bahsetmemişti- *ama* bakışlarının kuzeydoğuya, kalenin bulunduğu yere kaydığını gördü.

Adamın yüzündeki bir şey, sert ve niyetli, onu derinden rahatsız

etti. "Gerçi," dedi Gabriel temkinli bir şekilde, "bu *tam olarak* Morgan yapıyor.'

Veronique kaşlarını çatdı.

Gabriel, 'Saint-Servan, Trichet ve Val'de demirlemiş yüzden fazla gemi var, aralarında babaninkiler de var,' diye açıkladı. 'İngiliz Donanması'nın peşini bırakmayan gemiler. Onları savunmasız bırakmak, kesin bir yıkıma mahkûm etmek olur. Morgan, kardeşleri ve diğer birkaç kaptan Trichet'ye gittiler. Gelgit yükselirken gemileri hareket ettirmeyi planlıyorlar.

Luce, 'İngilizler çoktan oraya varmış olabilir,' dedi.

Gabriel, 'Bu göze almak istedikleri bir şans,' dedi. 'Bu kadar çok kişiyi kaybetmek yıkıcı olur. Ayrıca Lucinde -yani orada. Morgan onu terk etmeyi reddetti.

Charlotte alaycı bir tavırla, "Tabii ki öyle," dedi.

Veronique kız kardeşinin ses tonunu yanlış okuyarak, "Limandan sağ salim çıkabilecek kadar iyi biliyor suları," dedi. "Hiç korkmayın.

Morgan'ın navigasyon yeteneklerini tartışmak istemeyen Luce sessiz kaldı.

"Ondan şüphe mi ediyorsunuz? Veronique hepsine ters ters bakarak sordu. "Bir gemi için kendini riske atacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsunuz?

"Kimse bunu önermedi," diye yatıştırdı Gabriel.

"Peki ya sen? Veronique ona doğru döndü. "Neden ona yardım etmeye gitmedin? Kendisi ve yeni eşi için korkmuştu.

Kocası. Gabriel bunu anlamış gibiydi, çünkü sabrı hiç sarsılmamıştı.

"Korkarım böyle bir çabada pek işe yaramam. 'Gabriel bir bilgin, Vee. Denizci değil,' diye tersledi Charlotte.

"Ayrıca," dedi Gabriel Veronique'e, yatıştırıcı bir el kaldırarak.

"Morgan benden geride kalıp seni korumamı istedi.

Bir yalan. Luce onun gözlerinde acıma duygusuyla birlikte bunu da gördü. Ancak Veronique yumuşamıştı. "Öyle mi yaptı?

Kaşlarını çatma sırası Charlotte'a gelmişti. 'İşler o noktaya gelmeyecektir herhalde?

Şüphesiz İngiliz komutan-' 'Lord

Marlborough,' diye önerdi Luce.

"Şüphesiz Lord Marlborough pazarlık yapmaya çalışacaktır.

"Öyle yaptı," dedi Gabriel. "Marquis de la Châtre'a bir çağrı göndererek şehri teslim etmesini ya da teslim olmasını istedi.

"Ve?

"Marki, teslimiyetin topun ağzında olduğunu söyledi.

Surlarda yankılanan bağırılar ve ayak sesleri, uzaktaki davulların vuruşları ve aşağıdaki denizin gergin iç çekişiyle noktalanan bir sessizlik vardı. En yakındaki meşalelerin ışığı ürkütücü bir şekilde dalgalanıyordu. Veronique duvarların tepesinde uyumaktan şikâyet etmişti ama Luce bu gece dinlenmenin mümkün olmayacağını düşünmeden edemiyordu, hele de İngiliz toplarının tehdidi bu kadar yakındayken.

Annesinin yanına gitti. "Senin için bir şeyim var anne.

"Ah? Gratiennne'in gözleri yarı karanlıkta küçük ve zayıf görünüyordu.

Luce annesinin ellerine yumuşak bir şey tutuşturdu. "Bu senin vaftiz elbisen, anne.

Gratiennne kaşlarını çatı, elbiseden Luce'nin yüzüne baktı ve tekrar baktı. "Bunu nasıl aldınız?

"Artık bir önemi yok. Luce annesinin değerli elbisesini almak için malouinière'e döndüğünde domestiklerde büyük bir kargaşa yaşanmıştı. İngilizlerin karaya çıktığı haberi gelmişti.

Cancale ve Clos-Poulet boyunca yürüyor, önlerine çıkan her şeyi yakıyor ve yağmalıyorlardı. Annesinin gardırobundan elbiseyi aldı ve kalan domestiklere kapıları kilitlemelerini ve Luce'un Le Bleu Sauvage'da yapacağı son şey kendilerini güvene almaktı.

"Sanırım öyle değil. Gratiennne onu uzun bir kucaklaşmanın içine çekti. "Teşekkür ederim.

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim

anne. "Gerçekten mi? Ne için?"

Bir yabancınnn çocuğunu sorgusuz sualsiz evinize kabul ettiğiniz için, hatta kocanızın

sana sadakatsizlik ettiğı için. Ona baktığın, onu sıcak tuttuğun, beslediğin ve

giydirdiğiniz için. bir dünyada ona verebileceğiniz en iyi ve tek hediye olan güvenli ve güçlü bir evlilik şansına sahip olmasını sağlamak için elinizden gelen her şeyi yaptığınız için. Onu kendi çocuğunuz gibi için.

"Her şey için.

"Bu annemin vaftiz elbisesi mi? Veronique yaklaşarak sordu. Uzanıp ince kumaşa dokundu. "Bunu onun için mi sakladın, Luce?"

Charlotte da . Kollarını Luce ve Gratienne'e dolayarak, "Bunu *bizim* için sakladı," dedi. Veronique de aynısını yaptı ve dört kadın başlarını eğerek birbirlerine sıkıca sarıldılar. Bir topun iç burkan gümbürtüsü geceyi yırtıp geçti. Panik çığlıkları şehrin üzerinde dalgalandı. İnsanlar neler olduğunu görmek için akın ettikçe duvarlarda bir hareket dalgası oluştu.

Boom, top gitti. *Bum, bum*.

"Burası Royale Kalesi," dedi Luce. Durdukları yerden bakıldığında şehrin kuzey tarafında, hem Sillon'u hem de şehrin güney yüzünü kapsayacak şekilde tasarlanmış olan kaleyi görmek imkânsızdı. Eğer oradaki topçular ateş ediyorsa, İngilizlerin Sillon'a ulaşmış ve geçidi geçmeye çalışıyor olma ihtimali çok yüksekti.

"Sillon'da olmalılar. Gratienne de aynı sonuca varmıştı. Sesi korkuyla titriyordu.

"Geçitten geçemeyecekler, anne," güvence verdi Luce. "Royale Kalesi Sillon ve Saint-Vincent Kapısı'nı gayet iyi koruyabilir.

Kemikleri sarsan *bir patlama daha*, sonra bir tane daha. Luce, Gratienne'in omuzlarını rahatlatıcı bir şekilde sıkarak Samuel'i aradı.

O gitmişti.

Kalabalığın arasında ilerleyerek onu aradı, bulunamayacağına dair korkunç kesinliğe karşı umutla savaştı. Taktığı silahlar, Luce'yi şehre dönmemesi için ikna etmeye çalışmaması, tehlikeye ve ikisi için de riske rağmen. Yaptığı yol Veronique ve Gabriel'in Morgan'ın nerede olduğunu konuştukları zamana baktı.

Fırtına dalgıcına dikkat et, diye uyarmıştı Margot. *İçinde yeni ve çok eski bir karanlık var*.

Luce bu karanlığı iyi biliyordu. Onun da içindeydi, uyanıkken düşüncelerinde, rüyalarında her zaman mevcuttu. Kadim bir baştan çıkarıcı, tatlı bir siren şarkısıyla onu çağırıyordu. Adı neydi?

İntikam.

Luce, Trichet'de demirlemiş gemilerin arasında yüzüyordu. kuyruğuna yapışmıştı. Samuel yakınlardaydı; bundan emindi. Morgan'ı bulmanın, Bones'a, Samuel'in kendisine, hatta Luce'a yaptıklarının bedelini ödetmenin cazibesi fazla gelmişti.

Çok fazla.

Bazı gemilerde adamlar vardı. Malouin, onların sesler. Onları duyabiliyor, güvertedeki çizmelerinin titreşimini hissedebiliyordu. Karanlıkta gizlice çalışıyorlar, gemileri yelken açmaya hazırlıyorlar, bir avuç gemi teknesi gölgelerde sallanıyordu.

Veronique diğerlerinin arasından sıyrılmıştı, arması hala kalındı. çiçekler ve kurdelelerle süslenmiş, düğün kutlamalarından kalma merdivenler hâlâ yerinde duruyordu. Luce'un kalbi yalnız bir gemi teknesi gördüğünde çarptı yan tarafına yapıştırılmış.

Samuel zaten gemide miydi?

Suyun üzerinden gelen mırıltılar, küreklerin ritmik şakırtılarıyla noktalanıyordu. Morgan ve bir avuç adam yaklaşırken *Veronique*'in kık tarafındaki gölgelere doğru yüzdü. Tekneyi hızlandırıp tırmanmaya başladılar ve yukarıdaki karanlığın içinde kayboldular.

Luce deniz ipeğini kombinezonundan çıkardı ve çıplak teninden uzakta, kemerinin içine soktu. Böylece bacakları ona geri döndü. Morgan'ı merdivenden yukarı kadar takip etti, yolculuğu kısa kesti ve Onunla doğrudan karşılaşmaktan kaçınarak kendini açık bir top limanına çekti. İçeri girdikten sonra usulca top güvertesine çıktı, sonra da ıslak iç çamaşırlarının içinde soluk soluğa yattı, kanı deli gibi akıyordu. Yukarıdaki adamlar onu duymuş muydu? Kıpırdamadan yattı ve gemiyi hazırlayan adamların alçak seslerini dinledi.

Güvendeydi.

Avuçlarının içine sıcak bir esinti üfleyerek kombinezonunu, etekliklerini ve kombinezonunu hızla kuruttu. Artık kuru olan ipeği Bir kez daha göğüslerinin arasından geçirdi ve ayağa kalkarak bıçağının kolayca ulaşılabilir bir yerde olduğundan emin oldu. Sonra da olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden geminin ortasına doğru tırmandı.

Yakınlarda adamlar vardı. Onları duyabiliyordu, acil seslerini. fısıltılar, çalışırken halat ve yelken gıcırıltıları. *Samuel de aralarında mıydı?*

Ana direğin yakınında bir yumruğun ete çarpma sesi duyuldu, ardından acı dolu bir homurtu geldi. Ağır bir şey, belki de baygın bir adam.

-Güverteye vur.

Evet. Evet, öyleydi.

Luce, Samuel'i orada bulmayı umarak ana direğe doğru süzüldü. Ancak güverte boştu. Güverteden gelen bir iki iniltinin yanı sıra başka itiş kakış sesleri de duydu. Aceleyle oraya doğru koştu, bir bağırışla irkildi ve hemen sustu, sessizliği bozdu.

Güverte de terk edilmişti. Subayların kamerasına giden geçidi açtı, içinde bir önsezi ürpertisi dalgalanıyordu.

Tekrar güvertenin altında kilitli kalmaya hiç niyeti yoktu. Kapıyı kapattı, orta güvertenin göreceli güvenliğine doğru geri çekildi ve dondu kaldı.

Samuel ana direğin yanında duruyordu. Elinde, demir kabzası yarı karanlıkta parıldayan bir tabanca vardı.

Namlu Morgan de Châtelaine'in göğsüne dayandı.

Morgan, "Bunun için zamanımız yok, Thorner," dedi. Sanki söylediğini kanıtlamak istercesine doğuda bir patlama gürledi. Luce küpeşteye koştu ve Talards ile gemi arasındaki suya alevlerin bulaştığını gördü. İngiliz askerleri adaya ulaşmışlardı.

bir halat fabrikası, tersaneler ve bir barut deposu içeriyordu. Şimdi yanmakta olan bu sonuncusunun patlamanın kaynağı olduğuna şüphe yoktu. "O kırmızı ceketli piçler geliyor.

Bu gözlemden etkilenmemiş gibi görünen Samuel, Morgan'ın göğsüne bir ip itmekle yetindi. "Bunu ayaklarına bağla. Luce baş güverteden boğuk bir inilti duydu. Samuel gerçekten silahsızlandırılmış mıydı?

Morgan'ın gemiyi taşımasına yardım eden adamların her biri

mi? "Samuel," dedi huzursuzca. "Ne yapıyorsun?

Onu görmezden geldi. İntikamın siren şarkısına kendini tamamen kaptırdı.

Morgan ağzı açık kalmıştı. *Lucinde?* Sen ne halt ediyorsun-'

"Ayağına bağla," diye tekrarladı Samuel. Tabancayı kurarken keskin bir tıkırtı duyuldu. "Şimdi.

"Delirdin mi sen? Morgan kendini tutmaya çalışıyor ve başaramıyordu. tahriş. "Altımızdaki gemiyi yakacaklar! Luce'a döndü. "Tanrı aşkına, Luce. Söyle ona.

"Lanet olası ipi ayaklarına bağla," dedi Samuel. O sıcaklık, o ışık, o gülümseme gitmişti. *İçinde yeni ve çok eski bir karanlık vardı.*

Luce'un bakışları ipin uzunluğunu izledi.

Avlu kolunun ucundaki bloğa sabitlenmişti. "Ah, Samuel, hayır," dedi dehşet içinde.

"Onu dinle Samuel. Morgan da Luce ile aynı şeyi fark etmişti. Kızgınlığın yerini endişe almıştı; Talard'lardan gelen ateş ışığında yüzü ciddiydi.

Luce Samuel'e nazikçe, "Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun," dedi.

"Ama ben biliyorum, Luce. Tek üzüntüm, önce onu o güzel salmanın üzerinden bir iki kez geçirmeme yardım edecek adamlarımın olmaması. Tabancayı ipe doğru salladı. *"Ayaklarına bağla.*

Morgan çıkış yolu olmadığını anlamış gibiydi. Kendini yavaşça güverteye indirdi, sonra ipi ayak bileklerine bağladı.

"Daha sıkı," diye emretti Samuel. Çömeldi ve ipi kontrol etti, tabanca Morgan'ın göğsünden hiç ayrılmadı, sonra itiraz ederek tıslayan esirini ayağa kaldırdı.

"zamanı," dedi ve Morgan'ın çenesine sert yumruk indirdi. Morgan'ın başı geriye doğru sallandı. Bir, iki, üç adım sonra Samuel onu topallayarak ve inleyerek küpeşteye sürükledi. Morgan'ı Morgan tereddütsüz bitti.

Her şeyin bir rüya gibi yavaşça gerçekleşmesini izleyen Luce, Morgan'ın bedeninin suya çarpışını, boğuk çığlığını değil, Veronique'in hıçkırıklarının sesini duydu. Samuel'in gazabını değil, kendisini saran keder ve öfke ateşinden uyanıp ne yaptığını anladığında duyduğu pişmanlığı hissetti.

Kendi başına bir iki adım attı, bir an serbest düşüş yaşadı ve denizin içindeydi.

Morgan'ı görmeden önce hissetti, panik içindeki çırpınışları tenine batıyordu. Bu hisse doğru yüzdü ve

Morgan karanlığın içinde belirdi, deniz gözleri alıştıkça daha da keskinleşiyordu. Samuel'in darbesiyle sersemlemiş olan Morgan zorlukla mücadele ediyordu, bağlı ayakları batarken işe yaramaz bir şekilde seğiriyordu.

Luce ipi yakaladı. Kılıcını çekti, hınzır güzelliği yüzünün parçalarını ve uçuşan saçlarını yansıtıyordu. Belki de . . .

Belki de Samuel haklıydı. Belki de Morgan'ın

Hak etmişti. Yaptığı onca şeyden sonra hak ettiğinden çok daha iyisini.

Luce'un içinde yeni ve çok eski bir karanlık uyanıyordu. Kuyruğuyla hiçbir ilgisi olmayan, açlık ve arzudan doğan bir içgüdü. A

Deniz kadar eski, coşku ve yıkım vaat eden bir şarkı. Onu sardı

Uzun, perdeli parmaklarını Morgan'ın sokup göğsüne bastırdı. Gözlerini açtı, onu gördü, tanıdı ve sonra içinden dehşet fışkırdı. Luce gülümsedi.

Keskin dişler.

Bir keresinde, deniz kemiklerinin iliğini emecekken onu kurtarmıştı.

Manche'nin içine dalmış ve onu pençelerinden kurtarıp ışığa doğru çekmişti. Şimdi, olduğu her şey, olduğu her şey altüst olmuştu, sanki kendini bir aynanın içinden karanlık bir şekilde gördü.

Luce daldı. Kuyruğunu kıvrarak, yüzgeçlerini açarak, kalbini ölüm düşünceleriyle doldurarak Morgan'ı gölgenin içine daldırdı ve onu aşağıya çekti.

Aşağı, aşağı.

Aşağı.

Fırtınada Bir Işık

"Luce!

Fırtınanın kararttığı suda onun adı ışıktı. Kırnak Luce yüzeye doğru yüzdü. Samuel *Veronique*'i terk etmişti ve bir elinde fenerle geminin botlarından birinde duruyordu.

"İyi misin?

"Evet. Gevşek ve ağır Morgan'ı kendisiyle birlikte sürükleyebilmek için vücudunu hafifçe eğdi.

"O-

"O yaşıyor.

Zar zor. Deniz onu arzulamış, yalvarmış ve ağlamıştı. Ne de olsa bir numarası olmalıydı. Ve uzun, korkunç bir an boyunca Luce onu şımartmaktan çok mutlu olmuştu. Veronique olmasaydı, bunu yapabilirdi.

Sahilde nal sesleri ve sesler duyuluyordu. Alevleri üzerinde sıçrayan meşaleler, yarı bitmiş gemilerin kaburgaları arasından İngiliz askerlerinin kıpkırmızı paltolarını ortaya çıkarıyordu.

Luce'un kulağında irkilmiş bir nefes tıslaması. Döndü ve Morgan'ın gözlerinin ona, onun imkânsız, ışıltılı uzunluğuna hayretle sabitlendiğini gördü.

"Biliyordum," diye mırıldandı. "Terliğin ellerimde suya dönüştüğünde anlamıştım.

Son bir hain öpücük çalacakmış gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Aşağıdaki karanlık suda bir şey Luce'nin kuyruğunun kanatlarına süründü. Aşağıya baktı. Suyun içinde şişmiş ve görmeyen yüzler vardı, çürüyen eller kavırıyordu. Karanlıkta giderek daha fazla adam belirirken panik içinde bağırdı.

Derin.

"Luce! Samuel de onları görmüştü. "Luce, ondan uzak dur!" "Beni bırakma! Morgan dehşetten boğuluyordu. Pençeleriyle Luce boğulan bir adam gibi. Onu o iğrenç şeylerin içine , şişmiş yüzler ve momentumu kullanarak kendisini *Veronique*, umutsuzca geminin bordasına tutunuyor.

Dauphin'in mürettebatı Luce'a zar zor baktı. Hep birlikte Morgan'ın peşinden sürüklendiler.

Kumsalda alevler titriyor ve dans ediyor, büyüyor ve yayılıyordu. Askerler stoklarındaki gemileri, halat atölyelerini ve kereste fabrikasını ateşe veriyordu. Diğerleri ise karaya oturmuş bir dizi balıkçı teknesini devirip suya taşıyordu.

Veronique'in yelkenlerinde bir şey parladı. Alev tuvali öptü.

Hâlâ kendini kurtarmaya çalışan Morgan, ateş gemiyi boydan boya geçerken, serenleri yalayıp armaya sataşırken dehşet içinde yukarı baktı.

Yukarıda ateş, aşağıda karanlık.

Boğulan mürettebat Morgan'a ulaşmış, çürüyen ellerini ayak bileklerine, beline dolamış, onun çığlıklarından, *Veronique*'in güvertesine yayılan alevlerden habersizdi. Onlara tekme ve yumruk attı, çığlık attı, su sıçrattı ve dövüştü ama faydası olmadı. Ölülerin gücü onlarla birlikteydi.

"Geri çekil, Luce," diye uyardı Samuel. 'Borç ödenmeli; sen şimdi durduramazsın.' Onun sözlerinin doğruluğunu hissetti. İstese bile denizin kadim hesaplaşmasına müdahale edemeyeceğini anladı.

Morgan dehşete düşene kadar onu aşağı çektiler. gözleri ve beyaz yüzü yüzeyin altında kayboldu; ta ki o sakinleşene kadar

Ellerinin altında, boğulurken zarıftı ve karanlık onu bütünüyle yuttu.

Böyle bir kayba tanık olduktan sonra sarsılmamak mümkün değil. kaybolan kişi Morgan de Châtelaine olduğunda. Luce o karanlık sudan bir an önce çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

mümkün. Kuyruğunu güçlü bir şekilde iterek yüzeyin altına daldı ve hızla geminin teknesine doğru yaklaştı. Bir solukla onun yanından çıktı ve yukarı uzandı. Ve orada, ona doğru uzanıyordu,

Her zaman olduğu gibi, her zaman olacağı gibi, Samuel'di. Luce'u sudan çıkarıp teknenin karnına çekti. Onu tekneye doğru çekti.

Suya, soğuğa ve yüzgeçlere aldırmadan ona . "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm.

Limanda esen bir rüzgâr, alevleri gemiden alıp götürüyordu.

Veronique ve onları şakacı bir şekilde bir sonraki geminin armasına fırlatarak

gemi. İngiliz askerleri de gemiler arasında neşeyle dolaşüyor, güvertelere alevli demetler fırlatıyor ve palamarları koparmakla meşguldü. *Veronique* ve kız kardeşlerindeki Malouin gönüllülerinden dehşet çığlıkları yükseliyor, büyüyen alevlerden kaçmak için denize atlayanlar su sıçratıyordu. Saint-Malo'nun gururu, güzel korsanları -Jean-Baptiste'in en iyi yedi ya da sekiz

bir yangın gemisi filosuna dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Hiçbir şey, hatta birçoğunun loş, nemli karınlarında taşıdıkları fırtına taşı balastı bile onu durduramazdı.

. . .

Samuel parmak uçlarıyla Luce'nin kemerindeki tarağı okşadı.

"Yapacak mısın?

Adamın ne istediğini biliyordu. Bir fısıltıyla, bir ya da iki kelimeyle rüzgârı durdurabilir, *Fleur de Mer*, *Lionne* ve *Thétis de* dâhil olmak üzere o gemilerin her birini kurtarabilirdi. Herhangi birini de kurtarabilirdi.

Ambarlarında boşaltılmamış halde duran değerli kargolar, daha fazla servet ve gücü Saint-Élysée beyefendilerinin ceplerine akıtmaya hazırdı.

Malo. Ve daha da kıymetlisi, fırtına taşı balastları. Her parçası

Fae'lerden, toprağın kendisinden alınmış.

izin veya ödeme.

Her parçası çalındı. "Hayır,"

dedi Luce.

Çok fazla şey alındı.

Yumuşak ve baştan çıkarıcı birkaç nota ısıklık çaldı ve esinti küçük tekneyi kaldırarak şehre doğru itti. Birlikte alevlerin gemilere yayılışını izlediler. Kıyıda,

evler, mağazalar ve tersaneler alev alev yanıyordu.

Saint-Malo'nun topları gürlerken Luce irkildi.

Samuel ayağa kalkarak, "Yine şehri ele geçirmeye çalışıyorlar," dedi. Luce, deniz ipekli elbisesini çıkararak aynısını yaptı. Luce Sillon asker kaynıyordu, kıpkırmızı paltoları yüzlerce meşalenin arasında pırıl pırıl parlıyordu. Bağırışlar ve emirler suyun üzerinde yuvarlanıyordu. Askerler toprağı kazarak harıl harıl çalışıyordu, topları atlardan indiriyor ve yerlerine yerleştiriyorlardı. Daha fazla top ateşi, Royale Kalesi'ndeki toplar olayların bu şekilde gelişmesinden duydukları hoşnutsuzluğu belli ederken donuk bir gümbürtü. Toprak, ceset, duman ve taş patlaması oldu. Yaralı bir adamın yüksek perdeden çığlıkları. Kalan askerler, Bununla birlikte, görevlerine kararlılıkla devam ettiler ve kaleden gelen saldırılar arasında kendi toplarını şehrin surlarına doğru yönelttiler. Kaynayan, dumanlı sisin arasında kalan Luce birkaç devasa kuşatma merdiveni gördü.

Samuel dehşet içinde Sillon ve yanan gemilerin arasına bakıyordu. "Durmayacaklar, Luce.

'Evet,' diye sakince cevap verdi. "Öyleler.

Bu bir nefes meselesi, bir fırtınanın yükselişi. Nefes ve su, niyet ve irade.

Yavaşça başlar. Sığıklarda dönen bir bıçak. Bir fısıltı.

Uyan.

Bu da ne? Ritminden sıyrılan deniz cevap veriyor. Planları vardı.

Amacı. Sadece aya, gerçek ve kadim sahibesine sadıktır.

Sen benim metresim değilsin.

Israrcı olmalısın.

Evet, öyle.

Sonra hava gelir. Hafif bir nefes, bir fısıltı, rotasını değiştirmek için. Çağırmak için.

Özgürlüğünü seviyor, rüzgâr. Hep sevmiştir. Geniş gökyüzüne tutunur. Metres istemez, metrese ihtiyacı yoktur.

Evet, öyle diyorsun. Öyle diyorsun.

Islıkla çalınan notalar, tatlı sözlü bir şarkı; seçim sizin. Müzik bir sessizlik, bir sakinlik getirir. Yıldızlar dinlemek için parıltılarını keser.

Dünyanın dokumaları nefesinizle karışıyor.

Dalgalar yükseliyor şimdi, durgun sularda bir deniz bıçağının dönüşüyle, dönüşüyle çağrılıyor.

Bunun gibi mi? Yeni ritmini bulan deniz soruyor. şimdi memnun etmeye hevesli, titriyor ve yuvarlanıyor.

Evet.

Rüzgâr da şarkı söylüyor, ona verdiğınız notaları haykırıyor, dalgaları kamçılıyor. Püskürtme ve tuz, kükreme ve kabarma.

şimdi beni dinle.

Bağlanmamış saçlar ve gümüş bir tarak. Dalgalanmalar ve kıvrımlar, dokumalar ve düğümler.

Denizin gücü sıkılmış bir yumrukta yatıyor.

Uyan.

Gökyüzü kararırken ve bulutlar çalkalanırken tutunduğunuz şey budur. Gün geceye dönerken ve okyanus dişlerini gösterirken.

Nefes ve su. Niyet ve irade. Işık.

Karanlık. Güzellik. şiddet.

Ve sonra yağmur gelecek.

Deniz iyice coştuğunda, yağmur çatıları ve katedralin yalnız kulesini kapladığında, Luce bir dalga çağırdı. Dalga onu itaatkâr bir şekilde yukarı taşıdı, bir dans partneri kadar kibar bir şekilde adım atmasını beklemeden önce onu surların üzerine itti.

surların üzerine düştü. Ancak o zaman paramparça oldu ve aşağıdaki çalkantılı girdaba geri daldı. Luce bir tane seçmişti

Özellikle duvarın ne Sillon'a ne de limana bakan ve rüzgâr, yağmur ve geminin teknesinden çaldığı şüpheli pantolon, gömlek ve paltoyla gizlenerek görünmemeyi başardığı ıssız bir bölümü.

Bu gerçek onu hayal kırıklığına uğratmıştı -Margot ve Samuel ona kesinlikle inanmayacaklardı- surlar boyunca aceleyle ilerleyerek doğu surlarında toplanan sırlıklam kasaba halkının arasına karıştı. Saint-Malo'nun tüm nüfusu oradaymış gibi görünüyordu, yağmura karşı kamburlaşmış, çalkalanan denizi izlerken endişeden sırlıklam olmuşlardı.

yanan gemiler ve Sillon'da yaşanan dehşet.

Luce'un bunun nedenini anlaması sadece bir an sürdü. Neden duvarlarda kalmayı tercih ediyorlardı - yaşlı halklarını ve Altlarındaki sokaklar boş, evler kepenkli ve loşken, çocuklar havaya aldırış etmiyordu.

İngiliz askerleri yakında şehri bombalayacak ve surlara tırmanacak kadar yaklaşacaklardı.

Luce'un çağırdığı rüzgâr ve yağmur -ki birkaç dakika önce çok güçlü, çok acımasız görünüyordu- Lord Marlborough'yu caydırmaya yetmemişti. Atışlar arasında duman dağılırken

Hem kaleden hem de Saint-Malo'dan sağır edici top atışları yapılırken, Luce kırmızı ceketlileri açıkça görebiliyordu. Çamurda debeleniyor, yağmurda kayıyor, kazdıkça birbirlerine kükrüyorlar mıydı? Evet, öyle. Kanayan ve çığlık atan, bir top aralarından geçerken düşen? Kuşkusuz. Ama durmak? Geri çekilmek?

Hayır.

Saint-Malo yanacak, demişti Margot. Deniz, gökyüzü, taşlar... hepsi alev ve harabe olacak. Bunu gördüm.

Luce şimdi Groac'h'ın varlığını özlüyordu. O, Luce hâlâ Royale Kalesi'nin deniz tarafında bekliyordu. Samuel ise çalıntı tekneyi istiflemiş ve kapıları savunmaya hazırlanan Malouin gönüllülerine katılmaya gitmişti. "Siz bütün işi yaparken benim kabuksuz bir yengeç gibi saklanmamı bekleyemezsiniz," demişti. onu sahilde bırakmadan önce söyledi.

O haklıydı. O da bunu biliyordu. Yine de, şehri savunmak için savaştan Saint-Malo *halkının* -kendi halkının- yanında durduğunu düşününce Luce'nin göğsü sıkıştı. Önündeki duvara dokundu,

onun alçak, tanıdık uğultusuyla, tenindeki hafif karıncalanmayla rahatlıyordu. Onun varlığı sayesinde şehrin fırtına taşı kaynağı güçlüydü.

Ama yeterince güçlü müydü?

Sanki cevap verir gibi, mazgalları süpüren fırtına hafiflemeye başladı. *Hayır, hayır.* Luce azalan gücünün son damlalarını da gökyüzüne, suya doğru savurdu. İşe yaramadı. Fırtına soluyordu. Tüm gücü, tüm ihtiyacı yeterli olmamıştı.

"Ey Tanrım," diye mırıldandı biri sessizliğin içinde. 'Leydimizin Deniz Yıldızı olarak parlamasını ve fırtınalı dalgalarda savrulan bizler için koruyucu olmasını diledin...'

İkinci bir ses, duvarın daha uzağından. 'Deniz Yıldızı Meryem Ana, fırtınada bir ışık sağladın ...'

Sonra bir üçüncüsü: 'Bu zamanlarda seninle birlikte güvenli sığınağımıza ulaşmak için bir rota belirleyebilmemizi sağla. . .'

Bir dua daha ve bir dua daha. Topların gümbürtüsü, limandaki gemilerin üzerindeki alevlerin uğultusu onları bastıramıyordu.

'. . onun yardımı ve yönlendirmesi sayesinde ruh ve beden tehlikelerinden korunabiliriz...'

'. . fırtınalı dalgalarda savrulan bizler için koruyucu...'

Sillon'un aşağısında, kırmızı ceketli askerler geçici olarak geçide doğru ilerliyordu. Aralarında birkaç merdiven uzanıyordu.

Daha fazla ses yükseldi, buğulu yağmurun altında yumuşak bir dua ayini. '. . . korunmak için sana dönüyoruz.'

'. '...Deniz Yıldızı gibi parla...' '...bizi her tehlikeden koru...' . bizi her tehlikeden koru ...'

Luce birçok yüz arasında annesini ve kız kardeşlerini gördü. Solgun ve perişan bir halde birbirlerine sarılmışlardı. Ve sonra, onların yanında Jean-Baptiste'i gördü. Sillon'u değil, onu izliyordu. Sanki kalabalık mazgallarda sadece ikisi varmış gibi, En büyük tehdidi ise yaklaşan askerler değil, Luce'du. Luce aniden şehri terk etme dürtüsüne kapıldı. Denizin kucağına adım atmak ve artık kendinden vazgeçmek. Sadece varlığı

Kız kardeşleri, annesi ve etrafındaki diğer masum insanlar onu durdurdu.

' . . fırtınada bir ışık . . . '

' . . . Deniz Yıldızı ... ' 'Kurtar

bizi, yoksa yok oluruz ... '

Havayı yükseltmek Luce'un sahip olduğu her şeyi almıştı; tüm becerisini, tüm gücünü ve yine de yeterli değildi. Margot bir keresinde bir filoyu kontrol edebileceğini ama bunun zaman alacağını söylemişti.

Böyle bir sihirde ustalaşmak için pratik yapmalıydı. Limanda alev alev yanan gemilere, Sillon'u kaplayan yoğun dumana ve şehrin kapılarına doğru emin adımlarla ilerleyen adamlara çaresizce baktı ve şöyle diledi Her ikisinden de daha fazlası için hararetle. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, fırtına taşı parmak uçlarına hafifçe battı. Uzak gök gürültüsü; tehdit ve söz veriyorum.

' . . . koruyucusu . . . '

' . . fırtınada ışık . . . '

' . . . parlayın . . . '

Ve orada, kalabalık surların üzerinde, yağmurdan ıslanmış taşlar etrafındaki ateşli gece gibi parıldarken, ne yapacağını biliyordu.

Yıldızların Yolu

Luce daha önce hiç katedralin kulesinin tepesine tırmanmamıştı. Merdivenler yıllar boyunca onunla sık sık alay etmişti. Şimdi, şehri kurtarmakla düşüşünü izlemek arasında duran tek şey onlardı.

Surlardan Saint-Vincent'a koşmuştu ve bir avuç dindar ruh dışında sessiz olan karanlık kiliseye girerken acı onun sadık yoldaşıydı. Gecenin yağlı karanlığına, havadaki silah dumanı ve dehşet kokusuna rağmen Yukarıdaki pencereler yanan filodan gelen cehennem ışığıyla dalgalanırken derin bir dua içinde, başlarını eğmişlerdi. Luce topallayarak neften geçip kuleye girerken kimse başını kaldırıp bakmadı. Kimse onu durdurmadı.

tırman.

Her adım yeni bir yıkımdı. Dudağını ısırmasına ve yuvarlak duvara yapışmasına neden olan enfes, kemikleri kesen bir acı. Her Parmak uçlarının altındaki taş onunla acımasızca alay ediyordu. Her dönüş onu geri dönmeye, geri dönmeye zorluyordu. Kapıdaki Samuel için endişeleniyordu.

surlardaki aile, onu ilerletti. Evet, Royale Kalesi'ndeki ve surlardaki fırtına taşı ve toplar İngilizleri caydıracaktı.

askerler, ama ne kadar süre için? Ve kaç kırmızı ceketlinin duvarları tırmanıp kapıları açması ve vatandaşlarının içeri akın etmesi gerekecekti? Bir düzine mi?

Az mı?

Sonunda kulenin tepesine ve gecenin yağmurla kayganlaşan soğuşuna ulaştı. Etrafında, Saint-Malo'nun çatıları gümüş ve altın, fırtına ve ateşle parlıyordu.

Çok mu geç kalmıştı? Askerler içeri girmiş miydi? Sahanlık boyunca sendeleyerek yürüdü, çan kulesini çevreleyen taş parmaklıklara ağır ağır yaslandı ve doğuya baktı. Sillon tıpkı surlardan ayrıldığı zamanki gibi görünüyordu, bir duman ve top ateşi kaosu, Kıpırmızı giysili asker yığınları çılgınca çalışıyordu. Güneyde, cehennem gemilerinden oluşan bir donanma limana hükmediyordu, kızıl dalgalar alevleri yansıtıyordu. Yanan bir gemi patlarken, direği kendi yanan gövdesine çarparken, yaralı bir gemi gibi inlerken . leviathan. Bu sırada sayısız geminin silahları ateş ediyor ve cephanelerini cehenneme .

"Tanrım," diye fısıldadı, kendini başka tarafa bakmaya zorlayarak.

Odaklanmak için

Şehrin üzerinde dolaşan fırtına bulutları, yüzüne hafifçe vuran yağmur.

İçinin sızısı şimdi çok fazlaydı; daha önce hiç bu kadar çok fırtına taşı görmemişti. Üstünde, kulede; etrafında, kulede; altında, kilisenin kendisinde ve çevresindeki evler. Kale ve duvarları, surlar, burçlar ve kuleler. Hepsi çalıntı güçle olgunlaşmış.

Çok fazla şey alındı. Bir şeyler geri verilmeli.

"Parla," diye fısıldadı Luce. Avuçlarını önündeki taş parmaklığın üzerine koyarak ruhunun derinliklerinden bir nefes çekti. Güç, sanki taştan kurtulmak *istiyormuş* gibi istekli bir telaşla içinde çatırdadı. Ellerine, kollarına ve vücuduna doldu. Rüzgâra doğru eğildi ve onu bir kez daha yükselmeye çağırdı.

Şimdi beni dinle.

Bu sefer ne tereddüt ne de soru vardı. Rüzgar Şarkısına hemen cevap verdi, kendini kuleye, denize ve saçlarına doğru savurdu. Aşağıdaki su kabardı ve soluk soluğa kaldı.

Nefes ve su. Niyet ve irade.

Bize şarkı söyle.

Luce saçlarını topladı. Karmakarışık uzunlukları avucunda sıkı ve buruşturdu. Aşağıda, su her düğümü ve hırıltıyı yansıtıyordu,

rihtımlara ve duvarlara karşı kaynıyor.

Fırtına taşının nerede bittiği ve Luce'nin nerede başladığı belli olmayana kadar büyü taşın içinden ona doğru akmaya devam etti.

"Lucinde.

Dikkati dağılmış bir halde başını çevirdi ve bulanık gökyüzünün Jean-Baptiste'i gördü. Bitkin görünüyordu, giysileri ıslak ve kirliydi.

Tırnakları baruttan simsiyah olmuş bir tüfek tutuyordu.

"Yapma bunu," dedi usulca. "Lütfen, mon trésor.

Luce'un üzerine farklı türde bir öfke çöktü. Ellerini taştan, saçlarından çekti. Etrafında yükselen fırtına bir ritim tutturmuş, şarkısına devam etmesini bekliyordu. *Sabırlı ol*, dedi ona

Sessizce. *Söylenecek şeyler var*.

"Ben çocukken," başladı, yüzünü tamamen ona dönerek, "ve işini bitirdiğinde, çalışma odana giderdim. Güneş batıdaki tarlaların üzerinde batıyor olurdu, ışık bal gibi olurdu. Günün en sevdiğim zamanıydı.

Hatıra, parlayan gökyüzüyle, kötü huylu bulutlarla sert bir tezat oluşturuyordu.

"Mon trésor," derdiniz, diye devam etti. "Gel, gel! Bana gününüzü anlatın. Herhangi bir macera?" Kucağınıza tırmanırdım ve size yaptığım ve gördüğüm her şeyi anlatırdım: evi ve mutfaklar, meyve bahçeleri ve tavan araları, ahırlar ve bahçeler; tüm bunlar benim küçük dünyamı oluşturuyordu.

"Benim de günün en sevdiğim zamanıydı. Jean-Baptiste endişeyle yanan limana, çalkalanan denize, çalkalanan gökyüzüne baktı, sanki Luce'nin dünyasının nasıl ve ne zaman bu kadar büyüdüğünü ve güçlendiğini merak ediyordu.

"Büyüdükçe," dedi Luce, "daha uzağa gitmeye cesaret ettim. Bir gün, açık kapılardan çıkıp ormanın içinden koya doğru yürüdüm. Bir sonraki sefer daha da uzağa gittim. Ve tekrar, ve tekrar, ta ki manastıra bakana kadar.

Mont Saint-Michel'i loş mavi bir mesafeden izledi ve fark etti ki Kıyı ve deniz, sandığımdan çok daha büyüktü. "Yaptığım her şeyi seni korumak için yaptım," diye ısrar etti Jean-Baptiste. "Sen

"Sizi güvende tutmaya çalıştığım için beni suçlayamazsınız!

"Sana ne yaptığımı söylediğimde kaşlarını çatmıştın," dedi Luce, onu görmezden gelerek. "Ama bu çok uzak, mon petit oiseau," dediniz.

"Ne

sana bir şey olsaydı? Hazinem olmadan ne yapardım?"

Kırık bir kahkaha attı. Acı dolu soğuk bir rüzgâr çan kulesinin etrafında dönüyordu.

"Ondan sonra kapılar hep kilitliydi. Önemli değildi; uzun süre malouinière'in duvarlarından çıkmaya cesaret edemedim. Bu yüzden Yüzündeki ifade -korku ve endişe- kalbimi sıktı. Seni çok sevdim. Sesi ihanet karşısında çatladı.

Sevginin ve güvenliğin anısı kayboldu.

Jean-Baptiste onun sözünü kesecekmiş gibi elini kaldırdı, kendini açıklamak için. Luce kendi elini kaldırdı ve fırtına bulutları gürleyerek onu susturdu.

"Ama aşk sana verdiğim sözden pişman olmamı engellemedi. Luce devam etmek için kendini zorladı, kalbinin paramparça oluşunu bastırmak için. "Boyum uzadıkça, ev ve mutfak, meyve bahçeleri ve tavan araları , ta ki kırmaktan başka çarem kalmayana kadar. O zamana kadar

Elbette, nasıl dağıtacağını öğrenmiştin. Kitaplar ve öğretmenler. Müzik ve haritalar. Ulaşmama asla izin vermeyeceğin ufukların hayalleri.

Ona doğru ilerledi. 'Belki bir gün birlikte denize , mon trésor-'

"*Bana öyle deme!*

Rüzgar çıktı, biberli saçlarını savurdu, onu itti. kabaca taş parmaklığa çarptı. Kendini tuttu ve korkudan bembeyaz kesilmiş bir halde ona döndü.

'Bana kaç tane yalan söyleyecektin? Ne sebepler, ne Beni duvarlarınızın içinde tutmak için bahaneler bulur muydunuz? Annemi suçlar mıydın? *Ayaklarımı* mı suçlardın?'

Derin bir iç çekti. "Çok üzgünüm, mon trésor.

Ne için? Beni kilitlediğin için mi? Ayaklarımı mahvettiğin için mi? İçin Baloya gitmemi istiyormuş gibi mi yaptın? Bana o mavi elbiseyi verdin ve sonra onu denize attın!'

Rüzgâr artık kendi isteğiyle yükseliyordu. Aşağıda, limanda, Manche nehri tehditkâr bir şekilde şehrin surlarını yalıyordu.

'Ya da belki de *Luc'yi*, o lanet Veronique'i Morgan de Châtelaine'e *verdiğiniz* için üzgünsünüzdür. Bu sizin için ne kadar uygun olmalı.

"Başka gemiler de olacak, mon trésor,"

taklit etti. "Önümüzde inşa etmemiz gereken yıllar ve yıllar var. planı . . ." Beni bırakmaya hiç niyetin yoktu. Bana ihtiyacın vardı, fırtına taşını korumak için benim iyiliğime ihtiyacın vardı.

Rüzgâr katedralin kulesinin etrafında açgözlülükle uğulduyor, istediğini elde etmek sabırsızlanıyordu. Jean-Baptiste korkuyla bulutlara baktı.

"Hayır, Lucinde. Bir adım daha yaklaştı, kendini tuttu. "Ben seni sevdim.

'Sana getirdiğim şeyi sevdin,' dedi Luce. 'Güzel hava. İyi talih. Denizin kutsaması. "*Babana bir öpücük ver, mon trésor.*" Sözcükler hırıltıyla çıktı, kötülükle karanlıktı. Yukarıda, fırtına onayını mırıldandı. Yağmur sızdırdı.

'Elbette o şeyleri sevdim,' dedi. "Ama ben seni daha çok sevdim!"

"Aşk, öyle mi? Bu yüzden mi annemi öldürdün ve arkadaşlarına anlatır mısınız?"

Küçük bir korku ve hayranlık denizinde yüzen perdeli bir el.

Jean-Baptiste'in yüzü buz rengine dönmüştü. "Bundan her zaman pişmanlık duydum," dedi. "Gençtim ve aptaldım.

Benden *her şeyimi* aldın. Verdiğin her söz, söylediğin her kelime yalandı. Eğer onu bulmasaydım, deniz ipeği sonsuza dek saklı kalacaktı. Hayatımın sonuna kadar beni yanında, kapana kısılmış halde tutacaktın.

"Hayır!

"*Evet!*

Bum.

Limanın aşağısında, bir başka yanan direk devrildi ve altındaki gemi alevler içinde kaldı.

"*Fleur de Mer'e* benziyordu," dedi Luce soğuk bir sesle. "Umarım öyledir.

Jean-Baptiste tekrar ona yaklaştı, avuçlarını kaldırdı. 'Söylediklerin doğru Lucinde. Bütün bunları ben *yaptım*. Ama bunun için her gün acı çektim. Sana her baktığımda. Senden ne aldığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir canavar olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Omuz silkti, çaresizdi. "Ama . . . Seni seviyorum, mon-Lucinde. Her şeyden çok. Kanım üzerine yemin ederim. Kemiklerim üzerine. Ruhum üzerine.'

Her şeye rağmen Luce tereddüt etti. Karşısındaki adam bir canavardı. Annesini öldürmüştü. Luce'u denizden uzak tutmuştu. Yıllar boyunca onun varlığından yararlanmıştı. Ona binlerce küçük yalan söyledi. Ama o biliyordu ki -kemikleri, kanı, ruhu- Binlerce küçük gerçeği de. Onu sevdiğine inanıyordu, gerçekten inanıyordu.

Aggie Ana'nın büyük büyükannesi hakkında söylediklerini düşündü, denizci bir kadın için denizden vazgeçmişti. balıkçı. Luce gibi, onun da hayatındaki varlığı Nimet. *Büyük büyükbabamın onu, eğer isteseydi izin verecek kadar sevdiğini düşünmek istiyorum. Ama bunu söyleyemem. Kesin olarak değil. O bir erkekti ve her erkek gibi o da böylesine değerli bir şeyin gitmesine izin vermek istemezdi.*

Luce Jean-Baptiste'e, 'İşte burada yanıyorsun,' dedi. 'Sen beni hiç sevmedin. Gerçekten sevmedin.

Adam dehşet içinde ona baktı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü söyleseydin beni serbest bırakırdın.

Yüzünde gözyaşları vardı. Keder ve pişmanlık, yağmurun kalıntılarına karışıyordu. Fırtına zevkle uğulduyordu.

'Her halükarda, artık bir önemi yok,' dedi Luce. 'Seni bir zamanlar sevmiştim Jean-Baptiste Léon. Diğerlerinin hepsinden çok. Ama artık değil.

Yanaklarını fırçaladı, Luce'un onu hiç görmediği kadar yaşlı ve kırıktı. Sonra öfke parıladı, katedralin üzerinde dönen bulutlar gibi isyankârdı.

'Benden nefret et o zaman,' dedi. Bunu hak ediyorum. Ama burada, havaya ve taş a ne yapıyorsan yapma. Şehri mahvedeceksin. Asla iyileşemeyeceğiz. Bizim korumamız, bizim gücümüz gitti.'

Luce acı acı gülümsedi. *Elbette*. Marlborough Dükü'nün adamlarının tam şu anda merdivenlerle Sillonu geçip surlara tırmanıyor olmaları onun için önemli değildi. Saint-Malo ve Royale Kalesi'nin topları onları ancak bir yere kadar durdurabilirdi. aracılığıyla. Karısının ve kızlarının, şehirdeki herkesin hayatının tehlikede olduğunu. Neden olsun ki? Tüm aile, tüm ev halkı, tüm Bretagne -hatta tüm dünya- onun kibri ve zevki için mi ayarlandı?

'Bu hiçbir zaman *senin* gücün olmadı,' dedi. "Her şeyi çaldığın gibi onu da çaldın.

'Ama eminim İngilizlere yardım etmek istemiyorsunuzdur? Şehri savunmasız bırakmak mı?'

Luce ona, 'Yaptığım her şeyi Saint-Malo'yu ve halkını kurtarmak için yapıyorum,' dedi. 'Düşman bu gece şehri ele geçiremeyecek; bunu göreceğim. Ama şunu bilmelisin ki Saint-Malo yanacak. Bu gece değil. Belki yüz yıl sonra bile. Ama yanacak. Üzerine denizden ateş yağacak.

ve gökyüzü. Ve onu koruyacak ne bir fırtına taşı, ne de bir Fae kalacak. Yaptığın her şey, inşa ettiğin her şey küller.'

Jean-Baptiste'in gözleri onun gerçek yüzünü, zapt etmek için o kadar uğraştığı yaratığın vahşiliğini görünce büyüdü. Güzellik ve şiddet. Dehşet ve öfke. Ve başka bir şey . Karanlık suda bir ışık parıltısı.

"Çok fazla şey alındı," dedi Luce rüzgârın korkunç çığlığının üzerinde. Deniz bıçağı elinde parlıyordu. 'Bir şeyler olmalı geri verildi.' Jean-Baptiste onu durduramadan, bıçağı çan kulesinin taşına .

Saint-Malo'nun üzerinde bir gök gürültüsü patladı, herhangi bir toptan ya da yanan bir gemiden daha yüksek bir sesle.

Büyü dünyanın yüzeyinde dalgalandı. Yıldırımlar gökyüzünü yerle bir etti.

Saint-Malo'da daha korkunç bir hava hiç görülmemişti. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ve fırtına o kadar şiddetliydi ki -gök gürültüsü ve denizin gürültüsü, limanda yanan gemiler, muazzam kırmızı alevlerle alevlenen dalgalar- İngiliz askerleri gemilerine dönmek zorunda kaldılar, kuşatma merdivenleri yıkandı, fetih umutları da onlarla birlikte yok oldu. Katedralin çanları canlanıp şehrin zaferini ilan ettiğinde, Luce havaya tutunmayı bıraktı ve yaşlı aslana zar zor bakarak kule merdivenlerinden topallayarak indi

Sunağın önünde yalnız ve yaslı bir şekilde yığılmıştı. Kiliseden çıkıp şafağa ve Samuel'in kollarına doğru adım attı.

Groac'h söz verdiği gibi onları Royale Kalesi'nde bekliyordu. Fırtına son demlerini yaşıyordu, son dalgalar kayalık küçük adasındaki kaleye çarpıyor, kıyı boyunca kırbaçlanıyordu.

Manche, ama cadı teknesi, *Dove* gibi, rahatsız edilmeden kaldı. Birlikte kuzeye doğru yelken açtılar, Bretagne kıyılarının giderek uzaklaşmasını ve Luce'nin annesi ile kız kardeşlerinin de onunla birlikte uzaklaşmasını izlediler. Luce

Charlotte'u ve kız kardeşinin Luce'un cebine koyduğu mektubu bulup bulmadığını düşündü.

Surlar.

Bir gün bana her şeyi anlatacaksın.

Luce bunu aceleyle, tuzla lekelenmiş bir kâğıda yazmıştı: Ailesinden vahşice çalınan bir çocuğun hikâyesi. Dünyevi kız kardeşler arasında büyüyen bir deniz kızının. Bir gemi kazasının, denizdeki gözyaşlarının ve bir çift deniz camı terliğinin. Bir aslanın, bir kurdun ve bir kaçakçının. Ve Charlotte, hiçbir zaman gözde olmamıştı, mektubu ilk okuyan olacaktı. Gerçeği ilk öğrenen. Luce onu seviyordu, Gratienne ve Veronique'i sevdiği gibi. Ve belki de bir gün hepsini tekrar görecekti.

Parçalanmış bulutlar kısa sürede dağıldı. Manche, büyük bir ayna, altın ve leylak renginin her tonu parlıyordu. Luce *Güvercin*'in yanına eğildi ve parmaklarını spreyin üzerinde gezdirdi.

"Kuzey," dedi Samuel, dümenin başında.

Omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Ve ondan sonra, yıldızlar.

Bir deri bir kemik kalmıştı, gözleri uykusuzluktan ama sırtımayı başarıyordu.

"Çok güzel bir gece oldu. Luce yorgun şekilde doğruldu ve denge için direğe tutundu. "Sen-biz-dinlenmeliyiz.

"Dinlenmek mi? Belli belirsiz gülümsedi. "Fark etmediysen diye söylüyorum, İngiltere'ye gidiyoruz.

"İnanın bana, fark ettim. *Dove*'un battaniye deposunu bir bankın altından çıkardı ve tahtaların üzerine yerleştirdi.

"Luce? Samuel şaşkınlık ve endişe arasında bir yerdeydi.

'Manche'nin ortasında yatamazsın. Sana ihtiyacım olabilir.

"Yapabilirim," dedi ona, esneyerek. "Ve sen de yapabilirsin. "Ama-

Margot teknelerin arasından, 'O bir denizci,' diye seslendi. 'Ve sen emin ellerdesin. Uyu, fırtına dalgıcı.'

Luce battaniyeye sarınmış, denizin kenarında sürükleniyordu. Samuel' isteksizce yanına uzandığını hissettiğinde uyandı. "Eğer tekne bir şey olursa..."

"Uyu, fırtına dalgıcı," diye mırıldandı gülümseyerek. Onu kendine doğru çekti, kendisi de uykuya dalarken homurtuları azaldı.

dakika sonra, *Dove*'un omurgası ritmik bir şekilde pürüzsüz, çakıllı bir kıyıya vurdu. Luce irkilerek uyandı ve battaniyeleri itti. Samuel gitmişti.

Dove'un çapa gergin. Yükseklerde, yumuşak bir akşam göğü. "Samuel?"

Yan tarafa baktı ve tanıdık bir koy gördü.

Yumuşak beyaz kayalıklarla çevrili çakıllı plaj mükemmel bir yarım daire şeklindeydi ve su, solan ışıktaki bile berrak bir mavi-yeşildi.

Yakınlarda, tıpkı *Güvercin* gibi sahile çekilmiş olan Margot'nun cadı teknesi duruyordu.

Dorset, o zaman. Gün boyunca olaysız bir şekilde yelken açmışlardı. Luce sırtarak tekneden atladı. Samuel ve bakkal kıyıda daha uzaktaydı. Çakıl taşları küçüktü ve çıplak ayaklarının üzerinde nefis bir şekilde pürüzsüzdü. Bir avuç almak için durakladı: gri ve karamel-kahverengi, beyaz ve yanık krem. Saint-Malo'nun kumlarından çok farklıydı. Avucundaki çakıl taşlarını, güzel koyu ve altın rengi havayı görünce gözleri yaşardı.

O özgürdü.

Bu zevki dizginlemek mümkün değildi; saf, vahşi ve neşeliydi. Taşları bir çocuk gibi dikkatsizce akşam rengindeki suya attı ve dalgalanıp batmalarını izledi.

Samuel ve Margot'nun kafaları ona doğru döndü.

Konuşuyorlardı, diye fark etti Luce, onları ilk kez doğru düzgün görüyordu. Samuel kumsalda oturuyordu, başı aşağıda, dizleri Eğilmiş, bükülmüş kollarını yorgun bir şekilde üzerlerine dayamıştı. Margot ellerini iki yana açmış, onun başında duruyordu. Sanki ona bir şeyler açıklamak için elinden geleni yapıyordu ve o da dinlememek için elinden geleni yapıyordu.

"Her şey mı? Luce aceleyle onlara doğru koştu. Belki de teknede bir sorun vardı? Ya da Samuel'in ailesiyle? Samuel? Her şey yolunda mı? -"

"Her şey yolunda, Luce. Samuel ona baktı, sonra hızla uzaklaştı. Luce dondu kaldı. Gözlerinde yaş var mıydı?

Margot da sıkıntılı görünüyordu. Samuel'i izliyordu. endişeyle baktı. Onunla göz göze gelmeyeceğini anlayınca derin bir iç çekti ve Luce'nin elini okşayarak teknelere doğru yürüdü. koluna girdi. Jestinde tuhaf bir şey vardı, neredeyse özür dileyen bir şey. Luce onun gidişini izledi, tedirgindi. Karnının derinliklerine demir atıyor.

'Ne oldu Samuel? Neyin ?'

Sanki bu çaba ona pahalıya mal olmuş gibi ayağa kalktı.

"Az önce Margot ile konuşuyordum," dedi.

Sıgılıklarda bir gıcırta. Luce dönüp cadı teknesinin kıyıdan ayrıldığını, yelkenlerinin büyüğü bir esintiyle yavaşça dolduğunu gördü. Luce bu mesafeden bile gelgit kadınının onları yakından izlediğini görebiliyordu.

Yutkundu, gergindi. "Samuel?"

"Seninle gelemem, Luce.

Bunun şoku yüzündeki kış deniziydi, nefes almadan önce ani bir dalganın ağır kabarmasıydı.

"Ne? Ona, gözlerindeki hüzne baktı ve okyanusların ağırlığını hissetti.

"Ne diyorsun sen? Çırpınıyor, çırpınıyor, çaresizce nefes almaya çalışıyordu. "Benimle gelmek *istemiyor* musun?

"*Tabii ki* biliyorum. Onun ellerine uzandı. O yalnız kırlangıç, sönmekte olan ışıktaki kederli.

"O zaman neden-

"Çünkü Margot az önce bana bunun imkansız olduğunu söyledi.

Çok sakindi. Öfke üzüntüyü pençeleyerek onun yerini aldı. 'Ama bunu neden yapsın ki? Neden sadece fikrini değiştirmek için onunla gitmemizi istedi?

"Bana hiç sormadı," dedi Samuel. 'O gece oradaydım, bu doğru. Ama *seninle* konuşuyordu, Luce. Benimle değil. Asla benimle değil.

"Hayır. Luce buna inanmak istemeyerek başını salladı. "Hayır. Margot Samuel'i severdi. *Lucinde*'den sonra onu iyileştirmişti. Ona güvenirdi.

Sana ne dediğini , değil mi? "Dünyada hala güzel ve harika yerler var. Ölüm gemilerindeki insanların yağmalamadığı yerler. Onları bulmak için tek gereken güzel bir esinti ve yıldızlardan oluşan bir yoldur."

"Ölüm gemilerindeki adamlar," diye Luce, çarpılmıştı.

"Ölüm gemilerindeki adamlar.

Koyun soluk, kıvrımlı kollarının ötesinde, güneş batıya doğru hızla ilerliyor ve suyu boyuyordu.

"Ama *Dove* bir balıkçı teknesi," dedi Luce. "Gemi değil. Ve siz de kimseye zarar vermek istemiyorsunuz.

Margot'ya da böyle söyledim. O da kabul etti ama yine de bir şey fark etmedi. Ben senin gibi değilim, Luce. Ben Fae değilim.'

Hüzün Luce'yi içine aldı, onu sıkıca bağladı. Bacakları işe yaramaz, uzuvları ağır, kalbi kırık bir halde çakıl taşlarının üzerine yığıldı.

'O zaman ben de gidemem,' dedi. "Sensiz gidemem. "Evet, yapabilirsin. Adam onun yanında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Kapat. "Yapabilirsin. Ve

yapacaksın.' "Hayır-

"Evet.

"Hayır! Luce'un aklına yüzlerce anı geldi. Samuel'in onu *Dove*'a çekmesi; ağrıyan ayakları için battaniye uzatması; şafak vakti onu sık sık beklemesi. Ona rüzgarı ve suyu okumayı öğretmek. Her kelimesini dinlemek, ona bakıcılık yapmak acıtır, onu güldürür. Karanlıkta bir ışık, sonsuz sabır. Kardeşlerinin bu kadar çok para harcadığı için onunla nasıl alay ettiklerini düşündü.

Saint-Malo'da çok zaman geçirdi. Luce'ye yakın olmak için evini, ailesini terk etmişti. Luce gözlerinin önünde bir denizkızına dönüştüğünde, ondan yüz çevirmemiş, ondan nefret etmemiş ya da korkmamıştı.

Onu paltosuna sarmış, kucağına almış ve cevapları bulacaklarına söz vermişti. Birlikte.

"Her şey yolunda," dedi onu sallayarak. "Her şey yolunda.

Kaçakçının mağarasını, vücudunun onunkine nasıl yapıştığını, onun etrafında nasıl kıvrıldığını düşündü. Onu nasıl sertçe yakaladığını

Her şey bittiğinde ona öyle sıkı sarıldı ki, onu asla bırakmayacağından emindi.

'Seni bırakamam,' diye fısıldadı gözyaşlarının arasından.

"Evet, yapabilirsin. *Yapmalısın*, Luce.' Çenesini kavradı, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. 'Baban -gerçek baban- dışarıda bir yerlerde. Belki diğer ailen de. Onları bulmalısın. Ve o ...' Cadı teknesini ve ötesindeki parlayan suyu işaret etti.

'İstediğin her şey *bu* Onu almalısın, Luce. Kabul etmelisin. Burada benimle kalırsan, bir süreliğine mutlu olabiliriz. Ama bir her zaman ne olabileceğini merak ederdi. Ve bir gün, Belki de düşündüğünden çok daha kısa bir süre sonra, seni bundan vazgeçirdiğim için bana kızacaksın.

'Hayır, yapmazdım-'

'Evet, öyle. Aggie Anne'nin bize deniz kadını hakkında anlattıklarını hatırlıyorsun, değil mi?

Bir deniz kadını her zaman iki kıyı arasında sıkışıp kalır - biri güneşte, diğeri derinlerde - ve her ikisine de duyduğu arzu her zaman mevcuttur.

"Aggie, büyük büyükbabasının karısını, eğer isteseydi denize dönmesine izin verecek kadar sevdiğini düşünmekten hoşlandığını söyledi. Samuel'in yanaklarından yaşlar süzüldü. "Seni yeterince seviyorum, Luce.

Bu bir zevk. Ve belki de benim kıyametim.

Manche keder ve deniz kadınları hakkında fısıldıyordu. Kıyı boyunca kayıyor, Luce'un çıplak ayak parmaklarına vuruyordu. Luce'un bildiği gibi, ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Cesur ol.

Özgür ol.

"Seni bekleyeceğim. Samuel onu yumuşak bir şekilde öptü. Gözyaşlarını sildi. "Git, Luce.

Onun kaybolan ayak seslerini dinledi. Kendine tekrar tekrar kalkıp onu takip edeceğini söyledi. Ve yine de, sonunda *yaptığında* yükselmek, çalıntı ceketini, gömleğini ve pantolonunu silkmekti. Su sakindi, yıldızların ilk ışıklarıyla beneklenmişti.

Bir, iki, üç adımda ayaklarının . Dört, beş, altı ve pulların soğuk parıltısı uyluklarını sürükledi. Etrafını saran su, gözyaşlarına karıştı. Kollarını açtı ve

Küçük siyah bir teknenin yıldızlara giden yolu kestiği ufka doğru süzülerek onları geri aldı.

Arkasında, boş kumların üzerinde, suyun kenarında son bulan bir ayak izi. Tuz ve zamanla kararmış bir giysi birikintisi. Ve deniz köpüğü, mavi, mavi bir elbisenin üzerindeki dantel kadar narin.

Sonsöz

Zaman asla tam anlamıyla kontrol altına alınamaz. Deniyoruz elbette. Gemi saatleriyle ve kum dolu bardaklarla; saatlerle ve kilise çanlarıyla. Kutsal günleri, ayları, mevsimleri adlandırırız; yılın dönümünü işaretleriz. Zamanı adlandırarak onu yakaladığımıza, bize boyun eğmeye zorladığımıza inanıyoruz.

Gerçekte, *ona* boyun eğen *biziz*.

Gelgit bile bir dereceye kadar komplo kuracak; bir düzen, bir zamanlılık yanılsaması sunacaktır. Gelgit. Akıntı. Ölü gelgit. Ve yine de o da kaçınılmaz olarak bizi terk edecek, kontrol edilmek istemeyecektir. Zaman gelgitlerin içinden ve ötesinden geçer. Ayın dönüşlerini, gümüşü, değişken yüzünü geçer. Aydınlıktan karanlığa ve tekrar geriye. Düşen yaprakları, sisli donları, ısınan güneşi geçer.

Sonsuz bir ağ, zamandır. Hiçbir şey yakalayamazsın.

Yapabildiği tek yolla onun geçişini işaretledi. Her gün, her gün, her gün. Her sabah kayığını denize sürüp balık avlıyordu. Öğleden sonra ağlarını kurutur ve onarırdı. Bazen diğer balıkçılarla bir iki kelime konuştu.

Diğer zamanlarda ise

ve oradaki kutlamalara katıldılar. Düğünler ve vaftizler. Cenazeler ve bayramlar. Ama her gün batımında mutlaka kıyıya, onun en son durduğu yere iniyordu. Toplandı

bir ateş yaktım. Menekşe rengi alevlerin akşam gökyüzünde dans edişini izledim.

Kendi küçük mevsimleri.

Karanlıkta kendi ışığı.

İlk başta ağladı. Ya da daha kötüsü, kırık bir sessizlikte oturmuş, gözyaşlarının okyanusu kurumuştı. Gelgitler geldi ve gitti, ve ay döndü tekrar ve tekrar ona geri döndü. Hikâyeler hep erkeklerin denize açıldığı, kadınların ise geride bırakılarak hasret ve endişeyle baş başa kaldığı, çocuklarıyla ve bir kocanın ya da bir sevgilim sonsuza kadar uzakta kalamaz. Bir gün gelecek. tekrar evlerine döneceklerdi. Bu kadınlar, denizcileri güvende tuttuğu bilinen Eski Yollar'a uyacaklardı: gündüzleri köy kilisesinde dua etmek ve geceleri saçlarını taramaktan kaçınmak. Ateş yakmak. Denizin çalkalandığı ve rüzgârın pencereleri sallayacak kadar şiddetlendiği fırtınalı bir akşamda mum. Kayıp ruhlar için bir ışık.

Onun için böyle bir teselli yoktu. Kendi çocukları yoktu, sevgilisinin dönüşünü hızlandıracak ne şarkılar ne de dualar. Hiçbir fırçanın ya da bıçağın onu tehdit edemeyeceğinden emin olmasına rağmen saçları uzamış, sakalları gürleşmişti. Işığa ihtiyacı yoktu, kaybolmamıştı ama yine de fırtınalı gecelerde küçük kulübesinin penceresinde bir mum yakıyordu. Dar yatağında tek başına uyudu, küçük altın titreşiminin ona hala beklediğini göstereceğine kendini ikna etti.

Yıllar geçti. Günler, günler, günler. Ve sonra, bir yaz sonu.

Bir şeyler.

Gece serindi, sonbaharın nefesi sırtındaydı. Ateşle uğraşıyor, onu canlandırmaya çalışıyordu ki, alacakaranlıktaki en küçük hareket - dünyasının çözgü ve atkılarındaki bir rahatsızlık- başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Vahşi bir şey ona baktı. Yarısı suyun içinde, yarısı dışında, kuyruğu sığıllıklarda kıvrılmış, saçları geceden bir peçe. Kız. Ay ışığı ve güneş ışığı birlikte. İnci ve fırtına. Rüya ve kabus. O kadar fae, o kadar *öteki* ki, bir anlık korkunun farkındaydı. Buraya geldiğinden beri altı yıl geçmişti. Onu hatırlıyor muydu acaba? Yoksa karanlık ve aç bir içgüdü mü onu bu kıyıya çekmişti?

O bir avcı ve o da sadece onun avı mıydı?

Umurunda olmadığını fark etti. Uzun zamandır hayalini kurduğu her şey ondaydı. Çıplak omuzlar ve pürüzsüz kollar; uzun gövde, biçimli kalçalar. Deniz suyu ve sihirle parıltıyan bir ten. Saçlarında inci ipler ve bileklerinde deniz kabukları vardı. Göğüslerinin kıvrımı,

Onları bağlayan deniz ipeği katmanlarının altından neredeyse görünüyordu, onu çözüyordu. Güzelliği ve dehşetiyle muhteşemdi.

Sevinç ve kıyamet.

"Luce? Onun adı, hiç bitmeyen karanlıkta bir ışık.

Yavaşça, acı çekerek ayağa kalktı, bir avucunu kaldırdı. *Zararı yok. O vardı*

Yanında battaniyeler. Sıcak giysiler ve yiyecek; her ihtimale karşı bir sepet. Bir battaniyenin köşesinden tutup çekti.

"Luce?

Kadın onu korkutuyordu: bunu inkâr etmek mümkün değildi. Zaman ve deniz onu değiştirmişti. Gözleri iri ve karanlıktı, vahşiliği ve faeness, bir uyarı. Boğulma masallarını düşündü: cezbeden ve alan deniz kızları. Öpüşleri bir lanet, güzellikleri bir tuzak.

Sevinç ve kıyamet.

O zaman öyle olsun.

Bir, iki, üç adım sonra sahilin yarısına gelmişti. Kalbi bir çocuğunki gibi güm güm atıyor, bacakları titriyordu. Battaniye kumda iz bırakıyordu.

Dört, beş, altı ve onun pullarının, gözlerinin soğuk parıltısı ruhunu sürüklüyordu. Belinde deniz bıçağı, aynası ve tarağı vardı. Kendini hazırladı. Deniz hizmetkârları

Bıçaklar mı? Diş mi? Yoksa basit bir boğulma mı?

Ve sonra-

"Sakal bırakmışsın.

Sesi alçaktı, kullanılmadığı için pürüzlüydü. Ama bu *onun* sesiydi. *Onun* Gülümse.

Sıgılığa dizlerinin üzerine çöktü. "Tanrım, Luce," diye mırıldandı, ona doğru uzanırken kendini zorlukla durdurdu.

Uzun, serin parmaklar çenesinde. Hoşuma gitti, Samuel.

Dudaklarındaki adı zamanı geri aldı. Onu göğsüne bastırdı, soğuk, fae ve vahşi. Ellerini kalçalarında gezdirdi, ilk, pürüzsüz Deri ve buluşması.

"Seni özledim," diye mırıldandı saçlarına. Gözyaşları ve deniz suyu birbirine karışıyordu. 'Ufku buldun mu? Yıldızların yolunu?

Ona karşı başını salladı.

"Baban mı?

Bir baş sallama daha. "Ve .

Geri çekildi, gülümsemesi, neşesi yıldız gibi parlıyordu. 'Her şeyi buldum, Samuel. İstedğim her şeyi.

İstedğim her şeyi. Kalbi kırılmaya çok yakındı.

Ölüm dansı. *Aptal*, sinsi sinsi baktı. *Ne bekliyordun ki? Karın için seamaid mi? Kapana kısılmış ve sefil mi? Tanrı aşkına, ona bir bak.*

"İstedğim her şey Samuel," dedi. "Sen hariç.

Sen hariç.

Kalbi durdu. Dinliyorum.

"Öyle yerler var ki," diye fısıldadı onun kulağına, "Fae'lerin ve insanların bir arada yaşadığı yerler. Sen ve ben- nerede yapabiliriz-"

İhtiyacı olan her şey ve daha fazlasıydı. Yarın sabah, ailesinden biri her zamanki gibi onu kontrol etmeye geldiğinde

Kulübe boştu, *Güvercin* gitmişti. Ve Luce'un denizden döndüğünü ve Samuel'in onunla birlikte

Yıldızları takip et.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu şefkatle öptü. Bu bir cevap ve sözdü. Özlem ve neşe. Kız onun dudaklarına gülümsedi,

Manche mutlu bir şekilde yıkanırken ağlıyorlardı. Gözyaşları ve tuz. Hüzün ve deniz.

Böyle toplantılarda sihir vardır.

TEŞEKKÜRLER

Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit'i sık sık 'Külkedisi' ve 'Küçük Denizkızı' masallarının bir karışımı olarak tanımladım. doğru olmakla birlikte, iki masalın unsurlarını da içerir: Kökleri Britanya'ya dayanan Mavi Sakal ve daha az bilinen bir Breton halk masalı olan tüccar ya da kumsalda bir denizkızı bulan bir ayakkabıcı ve ailesinin bir parçası olması için onu evine götürür. Kız perilerin gücüne sahiptir, ancak vahşi ve asidir ve sürekli olarak perilerden kaçmaktadır. ve sahilde dolaşırken.

Saint-Malo, bu bir araya getiren bir hikâye için mükemmel bir ortam gibi görünüyordu; büyüleyici bir tarihe sahip, yemyeşil ve ilgi çekici bir tuval. Korsan Şehri olarak bilinen bu şehir On yedinci ve on sekizinci yüzyılın başlarında, inanılmaz bir servet biriktiren korsanları ya da özel korsanlarıyla ün salmıştır. Saint-Malo Baskını *gerçekten* de Haziran 1758'de gerçekleşti - bir İngiliz Filo Cancale'ye ulaştı, askerler köylere baskın düzenledi ve yüzden fazla Malouin gemisini yaktı ve korkunç bir fırtına şehri ele geçirme girişimlerini sona erdirdi. (Tabii ki duvarlar fırtına taşından yapılmamıştı ve onları korumaktan bir denizkızı sorumlu değildi, ancak şehrin 1944'te Alman kuvvetleri tarafından işgal edildikten sonra ağır Müttefik bombardımanına yenik düştüğünü belirtmek gerekir - tıpkı belirli bir gelgit kronunun öngördüğü gibi).

Mayıs 2023'te Saint-Malo'ya seyahat ettim, eşim bana araştırma asistanı, tur yöneticisi, şoför, fotoğrafçı, hamal ve navigatör olarak eşlik etti. Tarihi evlere ve müzelere (Musée des Arts Décoratifs'deki saç sergisi ve Saint-Malo'daki Paris'te düşük bir noktaydı) ve benimle kilometrelerce Clos-Poulet ve Dorset sahilini yürüdü (çok daha keyifli), sabırla ben beklerken suyun rengini, kır çiçeklerini ve deniz mağaralarını inceledim. Teşekkürler tatlım, umarım yakında bir araştırma gezisi daha yaparız.

Saint-Malo bugünlerde bir turizm kenti olup, çoğu İngiliz olan ziyaretçi akınları yaz aylarında geldiğinde nüfusu artmaktadır. Bununla birlikte, yıl boyunca orada yaşayan yaklaşık iki yüz daimi sakin var. İçlerinden biri, Stephane, Saint-Malo'da doğmuş ve biz şehirdeyken bize dairesini kiraladı. Tarihi Hôtel France et Saint-Malo'da bir iki kadeh içki içtik. Chateaubriand, Stephane benimle birlikte Saint-Malo'nun eski haritalarını inceledi ve ona sorabildiğim kadar çok soruyu cevapladı. mükemmel (ona göre berbat olsa da) İngilizce. Teşekkürler, Stephane!

Malouin armatörlerinin soyundan gelen ve Saint-Malo'daki Magon de la Lande konağının (Korsan Evi Müzesi) sahibi/rehberi Olivier de La Rivière'e de teşekkür ederiz. François için 1725 yılında inşa edilmiştir. Louis'nin korsanı ve armatörü Auguste Magon de la Lande tarafından inşa edilen malikanenin salonlar, mahzenler, eski binalar ve diğer bölümler dahil olmak üzere yaklaşık altmış odası bulunmaktadır. hizmetli odaları ve gizli bir merdivene çıkan gizli bir merdiven oda(!). Olivier aynı zamanda bir yazardır ve *Album Secret de Saint-Malo* ve *Sur La Route des Malouinières* adlı kitapları Ben de.

Özellikle 1715 tarihli muhteşem bir malouinière olan Malouinière de la Ville Bague'den bahsetmek gerekir. Le Bleu Sauvage'ı hayal etmek (hatta yarısında özel bir şapel bile var yarısı duvarın içinde yarısı dışında) ve 1760 yılında armatör Aaron Magon tarafından inşa edilen Château de Montmarin. Rance nehri üzerinde yer alan Montmarin, de Châtelaine balosunun yapıldığı Le Loup Blanc rolünü (benim hayalimde) oynamıştır.

Saint-Coulomb'daki Lieu dit Bienlivien B&B'den de bahsetmeliyim. Burada kaldık çünkü tarihi çiftlik evi ve binalar bir komşu, özel mülkiyete ait malouinière'e aitti. Mal sahibi Jeanne-Marie (ve ailesi) inanılmaz derecede sıcak ve misafirperverdi, bize kruvasan ve diğer Fransız ikramlarını pişirdi ve Google Translate uygulaması aracılığıyla ona yönelttiğim soru yağmuruna sabırla katlandı.

Benimle yelkencilik, tekneler, kaçakçılık ve Dorset hakkında konuştukları için Richard Miller ve Stan Brown'a teşekkür ederim. Helyer'e, luggers'ın incelikleri konusunda bana yardımcı olduğu için ve James

Beni denize açtığı için Kesteven'e, Fransızca kelimeler ve araştırma konusundaki tüm yardımları için Sarah Taylor'a (merci beaucoup!) ve anlayışlı geri bildirimleri ve genel muhteşemliği için Carla James'e teşekkür ederim.

Menajerim Julie Crisp'e sonsuza kadar ve her zaman teşekkür ederim. Huskisson'daki Boobook on Owen'dan Noela ve Mandy'ye ve Dymocks Nowra'dan Ted ve Moira'ya, yerel kitapçılara ve yorulmak bilmeyen tezahürat ekibime sonsuz teşekkürler. (Ve tüm Kitabımı tavsiye eden, rafta yüzünü dışarıya çeviren ve ona sevgi gösteren kitapçılara). *Ormandan Sonra'yı* satın alan, okuyan, inceleyen ve etkinliklere gelen herkese de teşekkür ederim. Geçtiğimiz yıl boyunca gördüğüm sevgi ve destek beni derinden etkiledi.

HarperCollins Avustralya -Caitlin Toohey, Lizzie Baral, Karen-Marie Griffiths, Sean Cotcher, Kerry Armstrong, Anne Walsh, Kate Huggins ve Hillary Albertson, Jacqui Furlong ve tüm saha satış ekibi- siz sihirli insanlar her gün işe gidiyor ve hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz. Teşekkür ederim!

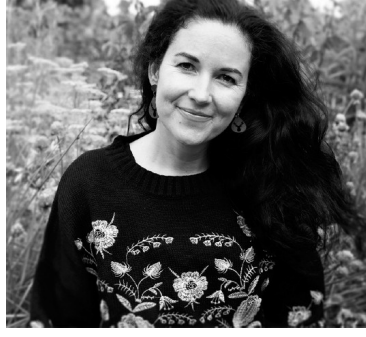
Zaman ayırıp *Upon a Starlit Tide*'ı okuduğunuz ve görüşlerinizi cömertçe paylaştığınız için Basil Wright'a da teşekkürler.

Lindsey Carr'a-şimdiye kadarki en zarif denizkızı (ve kitap plakası) sanatını yarattığın için teşekkür ederim ve Katie Klimowicz ve HarperCollins tasarım ekibine, onunla birlikte en zarif kapağı tasarladıkları için. Ve harika yayıncım Roberta Ivers'a ve editörüm Shannon Kelly'ye, derinlere inmeme ve en iyi kitabı çizmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Bu hikayenin en parlak kısımları ışığa çıkıyor.

Enfin, merci à ma famille.

YAZAR HAKKINDA

KELL WOODS Avustralyalı bir tarihi fantezi yazarıdır. İngiliz edebiyatı, yaratıcı yazarlık ve kütüphanecilik eğitimi almıştır ve uydurma (ve o kadar da uydurma olmayan) yerler hakkında yazmaktadır, İnsanlar ve çocukken okuduğunuz masallardan hatırlayabileceğiniz şeyler. Kell, kocası ve iki çocuğuyla birlikte deniz kenarında yaşıyor. oğulları ve Juniper adında bir kedi yavrusu var.

www.kellwoods.com.au

YILDIZ IŞIKLI BİR GELGİT İÇİN ÖVGÜ

"Mükemmel bir araştırmayla desteklenen ve parlak bir yazımla desteklenen, yeniden tasarlanmış masal ve destansı maceranın muhteşem bir karışımı. Bu mutlaka okunmalı! **Juliet Marillier, Sevenwaters ve Blackthorn & Grim serilerinin ödüllü yazarı**

'Kell Woods harika bir hayal gücüne sahip doğuştan bir hikâye anlatıcısı' **Natasha Lester,**
Alix St Pierre'in Üç Hayatı kitabının New York Times çoksatan yazarı

'Kesinlikle büyüledim, gemi enkazları, kaçakçılar ve sihirli taşlarla dolu bir dünyaya daldım. Bir denizkızının öpücüğü kadar güçlü bir ters köşeyle karmaşık bir şekilde kurgulanmış bu roman, her masal severin istek listesinde yer alacak' **Lauren Chater, The Winter Dress ve The Beauties kitaplarının çoksatan yazarı**

'Kell Woods tarafından şekillendirilmiş bir dünyaya girmek, sihir ve tarih tarafından tamamen kazanılmak demektir. *Yıldızlarla Aydınlanmış Bir Gelgit* kelimenin tam anlamıyla büyüleyici. İyi bildiğimiz hikâyelerden yola çıkan Kell Woods, bize kadınların gizli arzularına karşı uyanık, lezzetli ve heyecan verici yeni bir şey sunuyor. . . Bu kitabın içinde yüzebilirdim.

'Hayley Scrivenor, Girl Falling'in çok satan yazarı

"Woods, hem "Küçük Deniz Kızı" hem de "Külkedisi "nden esintiler taşıyan bu sofistike masalda büyülüyor. . . Okuyucular büyülenecek' **Publishers Weekly yıldızlı inceleme**

'Bu aşk, tutku, keşif ve ihanet hikâyesi beni benden aldı. Kell Woods'un altın bir dokunuşu var, harika karakterler, kalp ve mizahla dolu, zengin bir şekilde hayal edilmiş bir masal anlatabiliyor' **Meredith Jaffé, The Dressmakers of Yarrandarrah Prison ve The Tricky Art of Forgiveness kitaplarının çok satan yazarı**

'Deniz ve yıldız ışığı, romantizm ve kalp kırıklığından oluşan bir goblen, benliğin hakikatine bir yolculuk. Son derece büyüleyici' **Angela Slatter, The Briar Book Of The Dead'in ödüllü yazarı**

"*Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit*, Kell Woods'un en çekici arketipleri ve efsaneleri kendine özgü bir fanteziye dönüştürme becerisine sahip usta bir hikâye anlatıcısı olduğunu kanıtıyor. *Starlit Tide* tarihi detaylar, mit-gizem ve fantastik öğelerin mükemmel bir kokteyli.

ve büyü, karakterler ve ortam o kadar çılgınca romantik ki kalp atışlarınızın bitmesini istemeyeceksiniz' **Jo Riccioni, *The Branded* ve *The Rising*'in çok satan yazarı**

'Birkaç klasik hikâyeyi zekice bir araya getiren ve onları yeni bir feminist mercekle kaplayan güzel, karanlık ve büyülü bir masal. Woods'un yazımı zengin ve hikaye anlatımı ilgi çekici. Deniz ve Saint Malo ortamı başına karakterler - büyüleyici ve değişken - ve ben tamamen sürüklendim'

Vanessa McCausland, *Paige White'in Son Yanılsaması* kitabının yazarı

'Okuyucular *Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit*'te tanıdık hikâyeler görecekler, ancak Kell Woods bunları kendi hikâyesi haline getiriyor. Bu alışıl gelmiş bir peri masalı değil. Bunun yerine, güzel bir şekilde işlenmiş bir zaman ve mekân duygusuyla desteklenen yemyeşil, tarihi bir roman bekliyor. Sıklıkla şiirsel, zaman zaman karanlık ve mizahi olan *Upon a Starlit Tide*, ufkun ötesine kaçmayı hayal eden herkes için' **Lucy Holland, *Sistersong*'un çok satan yazarı**

"İki masalın karanlık ve büyüleyici bir şekilde bir araya getirildiği *Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit* sizi daha ilk sayfadan derinliklerine çekecek." **Genevieve Gornichec, *The Weaver and the Witch Queen*'in yazarı**

"*Yıldızlarla Aydınlanmış Bir Gelgit*, okyanusun derinliklerinde aristokrat sarayların ihtişamında olduğu kadar unutulmaz güzellikte, cilalı deniz camı gibi karanlık bir şekilde parlıyor. Bir

Tarih, büyü ve yasak aşkın sarhoş edici bir karışımı olan bu lirik peri masalı yeniden uyarlaması sizi büyüün gelgitlerine sürüklüyor' **Lyra Selene, *A Feather So Black*'in çok satan yazarı**

'Tarih, masal ve romantizmin karanlık, ışıltılı bir karışımı, sihirle dolu ve macera dolu. Sürükleyici, güzel yazılmış ve tamamen büyüleyici' **HG Parry, *Kızı'nın* yazarı**

"Başından kadar büyülendim. Kell Woods'un lirik düzyazısı her sayfada dans ederek okuyucuyu narin bir zenginlik, fırtınalı bir arzu ve bıçak gibi keskin ihanetler dünyasına sürüklüyor. Tarihsel fantezinin en iyi hali, 18. yüzyıl Fransa'sının büyüyle ışıldayan, incelikli bir tasviri' **Sarah Street, *A Curse of Salt*'in yazarı**

'Kell Woods, *Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit*'te ne güzel bir sihir yaratmış! Bu özlem, ihanet ve acılı aşk hikâyesi beni tamamen büyüledi. Woods, akıllardan çıkmayan ikinci romanında, tanıdık birçok hikâyenin ipuçlarını ustalıkla bir araya getirerek yepyeni ve büyüleyici bir eser yaratıyor. Woods bu romanında Brittany'nin geleneksel folkloru ve 18. yüzyıl Fransız toplumunun entrikaları, tehlikeli olduğu kadar güzel bir dünya yaratmak ve Luce adında bir kadın kahraman yaratmak için

sadakat ve kalp kırıklığı arasında gidip gelirken, gerçekte kim olduğunun tam kalbine giden bir gizemi çözecek' **Leife Shallcross, *The Beast's Heart*'ın yazarı**

'Büyüleyici bir okuma, tarihi detaylarla olduğu kadar sihirle de zengin, her köşede şaşırtıcı varlıklar ve özel yetenekleri ve büyük, karanlık bir sırrı olan bir deniz bulucusu. Roman, masalların malzemesini fantezi hayranlarının seveceği benzersiz ve keyifli bir şekilde kullanıyor' **Louisa Morgan, *A Secret History of Witches*'ın yazarı**

"*Işıltılı* periler ve vahşi büyüyle dolu muhteşem, atmosferik bir masal olan *Yıldızlarla Aydınlanan Gelgit* sizi sularında sürükleyecek ve kalbinizi denizin dibine gömecek." **Mary McMyne, *The Book of Gothel*'ın yazarı**

'Usta bir simyacı gibi Kell Woods (bir kez daha) yıpranmış hikâyeleri birleştirerek yeni ve parlak bir şey ortaya çıkarmış; tamamen orijinal olduğu kadar tanınabilir de. *Upon a Starlit Tide* öylesine zengin bir şekilde örülmüş ki, kesinlikle diğer tüm yeniden anlatımların dalgalandığı gerçek tarih' **Michael Earp, *Everything Under the Moon* kitabının yazarı ve editörü: *Daha Tuhaf Bir Işıқта Peri Masalları***

**AYRICA KELL WOODS
TARAFINDAN**

*Ormandan Sonra
Yıldızların Işığında*

TELİF HAKKI

HarperVoyager

HarperCollinsPublishers'in bir baskısı

HarperCollinsPublishers

Avustralya - Brezilya - Kanada - Fransa - Almanya - Hollanda -
Hindistan İtalya - Japonya - Meksika - Yeni Zelanda - Polonya -
İspanya - İsveç İsveçre - Birleşik Krallık - Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins, üzerinde yaşadığımız ve çalıştığımız toprakların Geleneksel
Koruyucularını kabul eder ve geçmişteki ve günümüzdeki Yaşlılara saygı gösterir.

İlk olarak ABD'de 2025 yılında Tor Publishing Group, New York
tarafından yayımlanmıştır, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari
markasıdır

İlk olarak 2025 yılında Avustralya'da Gadigal Country'de
HarperCollinsPublishers Australia Pty Limited tarafından
yayımlanmıştır

ABN 36 009 913 517

harpercollins.com.au Telif

Hakkı© Kell Woods 2025

Kell Woods'un bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, *2000 tarihli Telif Hakkı
Değişikliği (Manevi Haklar) Yasası* uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu eserin telif hakkı saklıdır. *Telif Hakkı Yasası 1968* kapsamında izin verilen herhangi
bir kullanım dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir bölümü
çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz,
kaydedilemez veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Yazarın ve
yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI)
teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

ISBN 978 1 4607 6204 2 (ciltsiz)

ISBN 978 1 4607 1488 1 (e-kitap)

ISBN 978 1 4607 3160 4 (sesli kitap)

Bu kitap için Avustralya Ulusal Kütüphanesi'nden bir katalog kaydı temin edilebilir

Kapak tasarımı Katie Klimowicz tarafından yapılmış, Louisa Maggio tarafından uyarlanmıştır, HarperCollins Design Studio
Kapak resmi ve kitap kapağı illüstrasyonları Lindsey Carr'a ait Yazar fotoğrafı Follow the Sun Photography tarafından çekilmiştir

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

